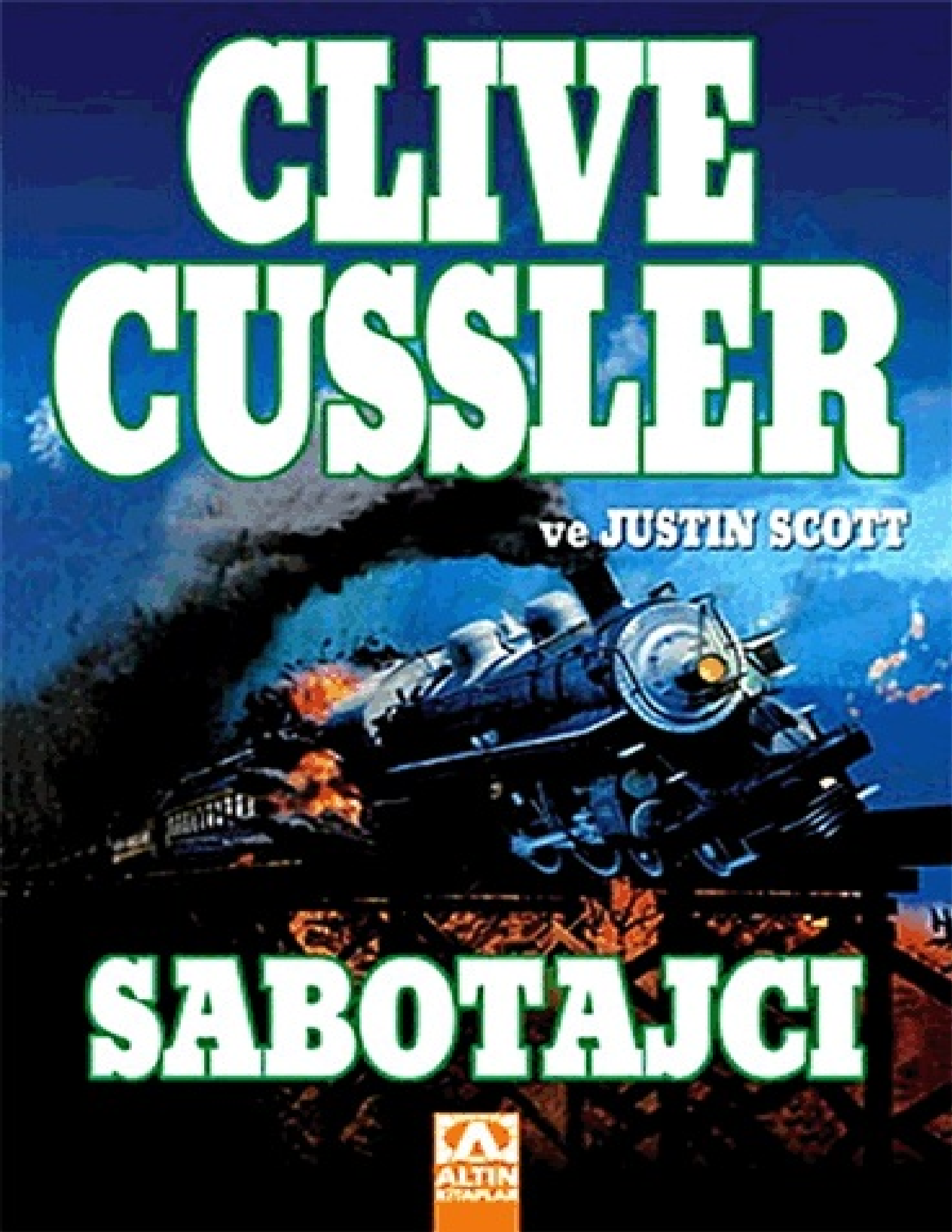
CLIVE CUSSLER

ve JUSTIN SCOTT

SABOTAJCI

ALTIN KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER

SABOTAJCI

TÜRKÇESİ: ESAT ÖREN

Yayın Hakları

© CLIVE CUSSLER and JUSTIN SCOTT ALT1N KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ

Baskı

1. BASIM / MAYIS 20 10 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cari. No: 32 Mahmutbey Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI FİKİRVE SANAT ESERLERİ YASASİ GEREĞİNCE

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ YE AİTTİR.

ISBN 978-975 -21 1229-2

ALTİN KİTAPLAR YAYINEVİ

Göztepe Mah Kazım Karabekir Cad. No: 32 Mahrnutbey Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr

info@altinkitaplar.com.tr

Clive Cussler, Kusursuz Plan adlı romanında okuyucularına yeni kahramanı uzun boylu, yakışıklı, zorluklardan yılmayan dedektif Isaac Bell'i tanıtmıştı. Yirminci yüzyılın baslarında Amerika'daki hırsızları, katilleri, kimi zaman da daha korkunç suç isleyenlerin peşlerine düşerek onlan yakalayan kendine göre bir adalet anlayışına sahip biriydi Bell.

1907 yilında mali panik ve işsizlik Amerika'yı kasıp kavuruyordu. tren kazaları, yangınlar. Southern Pasific Demiryolları'na düzenlenen sabotajlar yöneticileri paniğe sürükledi. Ünlü Van Dorn Dedektiflik Sirketi'ne başvurdular. Van bu işi çözmesi için en iyi adamı Bell'i gö-revlendirdi. Isaac Bell kısa sürede batı demiryollarına sabotaj düzenleyen esrarengiz kişinin Sabotajcı olarak tanınan adam olduğunu keşfetti. Sabotajcı demiryolu işçilerinin kendisiyle işbirliği yapmalarını sağlayıp amacına ulaştıktan sonra onları öldürüyordu.

Amerikanın batısındaki uçsuz bucaksız topraklarda Sabotajcı canı istediği her yerde hayal dahi edilmeyecek zararlara neden oluyor, insanları öldürüyordu.

Bu adam kimdi? Ne istiyordu? Vurucu muydu? Anarşist miydi? Bir avuç ayrıcalıklı insanı yok etmeye kararlı bir asi miydi? Yoksa nedeni açıklanmayan suçlan örgütleyen bir şeytan mıydı?

Kim olursa olsun, onu harekete geçiren nedenler ne olursa olsun, Sabotajcı büyük kargaşalar yaratabiliyordu. Bell, onun henüz ölümcül darbeyi indirmediğini hissediyordu. Aslında Sabotajcı da daha önce hiç yapmadığı büyük bir faciayı yaratma hazırlığı içindeydi. Eğer Bell zamanında ona engel olmazsa yalnızca demiryolları değil, ülkenin geleceği de tehlikeye girecekti.

Entrikalar, başdöndürücü komplolarla bezenmiş Sabotajcı son yılların en iyi gerilim romanlarından biri.

BİTMEMİŞ İŞ

12 ARALIK 1934

GARMISCH PARTENKIRCHEN

Karla kaplı tepeleriyle Almanya Alpleri, tarihöncesine ait bir canavarın ağzı gibi göğü yırtarcasına yükselmekteydi. Fırtına bulutları rüzgârın hırpaladığı dorukların üstünde dolanırken, tırtıllı kayalıkların, sanki bu yaratık uyanıyormuşçasına, kımıldanır gibi bir görünümü vardı. Genç olmamalarına rağmen oldukça kuvvetli görünen iki adam, bir kayakçı otelinin balkonundan bu manzarayı seyrederken yakında harekete geçecek olmanın beklentisi içindeydiler.

Hans Grandzau, yıpranmış yüzü tıpkı bu dağların dorukları gibi pütürlü bir kılavuzdu. Karla kaplı yamaçlarda geçirdiği altmış yılın ardından epey tecrübe sahibi olmuştu. Önceki gece rüzgârın doğuya kayacağım iddia etmişti. Buz gibi Sibirya soğuğu Akdeniz'den gelen nemli havayla karışıp, yoğun bir kar yağışı getirecekti.

Hans'ın kar yağacak diye iddia ettiği uzun boylu, sarı saçları ve bıyığı hafifçe ağarmış adam Amerikalı'ydı. Üstünde bir Norfolk tüvit elbise, başında yünlü bir fötr şapka vardı. Boynundaki Yale Üniversitesi kaşkolü, Branford Koleji'nin amblemiyle süslüydü. Kıyafetiyle Alp Dağlarına kış sporları için gelmiş zengin bir turist gibi görünüyordu. Ne var ki, buz gibi mavi gözleri, vadinin on beş kilometre ötesindeki terk edilmiş şatoya mıhlanmıştı.

Bin yıldan beri küçük bir vadinin tepesinde dikilen bu şato, kışın yağan karlar ve tepesinde yükselen dorukların altında neredeyse görünmez olurdu. Şatonun kilometrelerce aşağısında, çoğu kimsenin tırmanmayı göze alamayacağı kadar dik bir yamacın altında bir köy vardı. Amerikalı, köye doğru yaklaşmakta olan bir duman gördü. O mesafeden dumanı çı-karan lokomotifi göremiyordu, ama sınırın Ötesindeki Innsbrucks giden demiryolunun oradan geçtiğini biliyordu. Çember kapanıyor, diye geçirdi içinden. Suç zinciri yirmi yedi yıl önce dağlardaki bir demiryolunda başlamıştı. Bu gece, ne pahasına olursa olsun, yine dağlardaki bir demiryolunda son bulacaktı.

“Bunu kaldırabileceğinizden emin misiniz?” diye sordu kılavuz. “Yamaçlar çok diktir. Rüzgâr da insanı bıçak gibi keser.”

“En az senin kadar gücüm yerinde yaşlı adam.”

Hans’ı ikna etmek için, ona dağda savaşma becerilerini geliştirmek amacıyla Norveç’in kayaklı askerleriyle eğitim yapan bir ABD birliğine katıldığını ve bir ay onlarla çalıştığını anlattı.

“Amerikan askerlerinin Norveç’te eğitim yaptıklarını bilmiyordum,” dedi Alman kılavuz içi burkularak.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle Amerikalı’nın gözleri laciverde dönüştü. “Kim bilir, belki günün birinde yine buraya gelip bir savaşı bitirmemiz gerekebilir.”

Hans donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Amerikalı adam, onun Kayser Wilhelm tarafından Birinci Dünya Savaşı sırasında kurulan, Almanya’nın gururu Alpenkorps adlı dağ birliğinde savaşmış bir asker olduğunu biliyordu. Ama Hans son zamanlarda ülkenin yönetimini devralan ve Avrupa’yı bir savaşa daha sokmaya hevesli Nazilerden hiç hazzetmezdi.

Amerikalı birilerinin olup olmadığım anlamak için gözleriyle etrafı taradı. Siyah elbiseli, beyaz önlüklü yaşlı bir temizlikçi kadın, halıları süpürüyordu. Kadının işini bitirip oradan uzaklaşmasını bekledikten sonra, içinde her biri yirmi İsviçre frangı değerinde altın sikkeler bulunan deri keseyi kılavuza uzattı.

“Ödemenin tamamı peşin. Anlaşmamıza göre, devam edemeyecek olursam beni bırakıp evine döneceksin. Kayakları sen alıyorsun. Teleskide buluşur uz.”

Amerikalı hemen ahşap lambri kaplı lüks odasına gitti; kalın tüylü hah ve şöminede çıtırdayarak yanan ateş, dışarıdaki havayı daha da soğukmuş gibi gösteriyordu. Adam hızlı hareketlerle sugeçirmez gabardin pantolonunu giydi. Paçalarını kalın yün çoraplarının ve bağcıklı botlarının içine tıkıştırdıktan sonra, üstüne iki ince yün kazak, rüzgâr geçirmez bir deri yelek ve kalçasını örtecek kadar uzun, fermuarını açık bıraktığı gabardin bir ceket giydi.

O sırada Jeffrey Dennis kapıyı tıklatıp içeri girdi. Genç adamın başında turistlerin satın aldığı bir trol şapka vardı. Berlin ofisinde görevli zeki, hevesli ve düzenli çalışan bir ajandı. Ama saha ajanlığı ona göre değildi.

“Hâlâ kar yok mu?”

“Herkesi uyar,” dedi daha yaşlı olan Amerikalı. “Bir saat sonra gözünün önünü bile göremeyeceksin “

Dennis, ona küçük bir sırt çantası uzattı. “Siz ve ‘bagajınız’ için gerekli belgeler. Tren gece yarısı Avusturya sınırını geçecek. Sizi Innsbruck’ta karşılayacaklar. Bu pasaport yarına kadar geçerlidir.”

Adam pencereden dışarıya, uzaktaki şatoya baktı. “Karımdan haber var mı?”

“Paris’e vardı. V. George Oteli’nde kalıyor.”

“Mesaj nedir?”

Genç adam bir zarf uzattı.

“Sen okur musun?”

Dennis tekdüze bir sesle okumaya başladı. “Bu muhteşem yirmi beşinci yıl kutlaması için çok teşekkür ederim sevgilim.”

Adam gözle görünür bir şekilde rahatladı. Karısı iki gün önce böyle bir şifre seçmişti. Adamın kimliğinin ortaya çıkması ve acaba buraya görev icabı mı geldi diye sormaları ihtimaline karsı romantik bir ikinci balayı senaryosu güzel bir kılıf olmuştu. Şimdi karısı uzakta ve emniyetteydi. Artık yalan söylemek, zorunda değildi. Fırtına giderek yaklaşıyordu. Adam zarfı alıp şöminenin alevlerine tuttu. Sonra dikkatle pasaportu, vizeleri ve sınır geçiş izinlerini inceledi.

“Tabanca?”

Dennis, bunun kullanışlı ve hafif olduğunu söyledi. “Alman sivil polislerinin kullandığı yeni otomatik tabancalardan. Ama daha eski bir model isterseniz size bir subay revolveri ayarlayabilirim.”

Bir kez daha vadinin karşısındaki şatoyu tarayan mavi gözler, genç ajana çevrildi. Adam hiç ellerine bakmadan tabancanın şarjörünü çıkardı, içinde mermi olup olmadığını kontrol ettikten sonra tetik mahfazasını kaydırarak söktü ve namludaki yayı çıkardı. Walther PPK marka tabancayı sökmesi sadece on iki saniye sürmüştü. Yüzü hâlâ genç adama dönük halde silahı tekrar monte etmesi on saniye sürdü.

“Bu işimi görür.”

Genç ajan huşu içinde onu seyrederken, karşısındakinin bir ilah olduğunu anlamaya başlamıştı. Kendini tutamayıp çocukça bir soru sordu. “Bunu yapabilmek için ne kadar zaman çalışmak gerekir?”

Yaşlı adamın yüzünde hiç beklenmedik, sıcak bir gülümseme belirdi. Cevabı sevecen ve espriliydi. “Geceleri çalış Jeff, yağmur altında ve birisi sana ateş

ederken bunu yaparsan çok çabuk öğrenirsin.”

Adam teleskiye vardığında kar yağışı şiddetlenmişti; kayak pistinin tepesini belirleyen dağ sırtı belli belirsiz görülebiliyordu. Bunun üstünde kalan karlı doruklarsa görünmez olmuştu. Diğer kayakçılar yaklaşan fırtına yüzünden, kayak pisti kapatılmadan önce son bir iniş daha yapabilmek için, hevesle onları tepeye çıkaracak olan teleski halatına asılmaya çalışıyorlardı. Hans son model, kenarları çelik kaplı kayaklar getirmişti. “Rüzgâr hızlanıyor,” dedi kayakların kenarını açıklamak için. “Tepeler buz tutmuştur.”

Ayakkabılarını bağlamalara sokup iyice oturttuktan sonra eldivenlerini giydiler, batonlarını alıp teleski halatına tutunmak için kalabalığın arasına daldılar. Gürültülü bir traktör motoruyla çalışan sistemde, halat bir makaranın içinden dolanmaktaydı. İki adam, halata tutunup yamacın tepesine doğru kayarak çıkmaya başladı. Onları uzaktan gören biri, orta yaşını geçmiş macera arayan zengin bir Amerikalı’yla, onu oteline, akşam yemeğine sağ salim geri getirecek kadar tecrübeli özel kayak hocası sanırdı.

Tepedeki rüzgâr şiddetliydi ve sürekli yön değiştiriyordu. Kar tanecikleri, rüzgârın değişen şiddetine ve yönüne göre kimi zaman ufak kimi zaman iri taneliydi. Bir an, yamaçtan inmek için sıra bekleyen kayakçı grubunun ötesinde hiçbir şey görünmezken, bir süre sonra görüş açılıyor ve yamacın dibindeki otel, göğe tırmanan dorukların altında bir masal evi gibi görünüyordu. Amerikalı ve Hans balonlarını kullanarak tepe boyunca yana doğru ilerleyip kalabalıktan uzaklaştılar. Sonra, kimsenin onları görmediğinden emin olunca, tepenin arka tarafından hızla aşağıya kaymaya başladılar.

Kayakla daha önce hiç kullanılmamış bu yamaçta yeni izler bırakıyordu.

Bir anda kayakçıların sesleri ve teleski motorunun gürültüsü duyulmaz oldu. Sessizce yağan kar, yün giysilerine doluyordu. Ortam o kadar sessizdi ki, kayakların kar üstünde çıkardığı hışırtıyı, solumalarını ve hatta kalp atışlarını bile işitebiliyorlardı. Hans öndeydi. Yamaçtan aşağıya iki kilometre kadar indikten sonra çıkıntı yapan bir kayanın ardına sığındılar. Hans, buradaki oyuğun içinden kendi yaptığı, hafif bir kızak çıkardı.

Kayın ve dişbudak ağaçlarıyla branda bezi kullanılarak yapılmış bu kızak, tasarım olarak, yaralı bir denizciyi geminin dar koridorlarında ve dik merdivenlerinde düşürmeden taşımaya yarayan sedyelere benziyordu. Sedyeye bir çift kayak eklenmişti; Hans bunu beline sardığı bir iple çekiyordu. Bu ipi, iniş sırasında fren yapmak için kullandığı uzun kayak balonunun etrafından dolamıştı. Daha az eğimli bir yamaçtan bir kilometre kadar indikten sonra,

tırmanacakları dik bir tepenin altına vardılar. Tırmanış sırasında yere sağlam basabilmek için kayaklarını fok derisiyle sardılar.

Kar taneleri iyice irileşmişti. İşte burada Hans, aklığı her altın sikkeyi hak ediyordu. Amerikalı pusula kullanmakta yeterince ustaydı, ama hiçbir pusula, bu rüzgârda ve dik açılarda kayarken rotayı muhafaza etmeyi garanti edemezdi. Oysa bu dağlarda çocukluğundan beri kaymakta olan Hans; bulunduğu yeri, her bir yamacın eğimine ve o yamacın rüzgârı etkileyişine bakarak, noktasına kadar biliyordu.

Birkaç kilometre tırmandıktan sonra, tekrar iniş yaptılar, ardından bir kez daha tırmandılar. Arada bir dinlenmek ve fok derisine yapışan buzları temizlemek için duruyorlardı. Bir bayırın tepesine vardıklarında hava kararmak üzereydi. Amerikalı önlerindeki son vadinin karşısındaki şatonun pencerelerinden birinde ışık gördü. “Kızağı bana ver,” dedi. “Bundan sonrası bana ait.”

Alman kılavuz, onun sesindeki kararlılığı fark etti. Tartışmanın yararı yoktu. Hans kızağın ipini ona uzattı, tokalaşıp iyi şanslar diledikten sonra, geri dönüp aşağıya, köye doğru kaymaya başladı.

Amerikalı, ışığın olduğu yöne doğru yola koyuldu.

PROLETARYANIN AĞIR SİLAHI

1

21 EYLÜL 1907

CASCADE RANGE SIRADAĞLARI, OREGON

Demiryolu polisi tünelin girişine doğru ilerleyen gece vardiyası ekibini seyrederken gözü adamlardan birine takılmıştı. Southern Pacific Şirketi bir bacağı sakat, tek gözlü bu yaşlı maden işçisinden ne kadar verim alabilir, diye düşünüyordu. Adamın üstündeki giysiler lime lime olmuş, çizmeleri neredeyse kâğıt gibi incelmişti. Yırtık pırtık şapkası gözlerine kadar inmiş, eldivenli eliyle tuttuğu balyoz her an kayıp düşecekmiş gibi duruyordu. Bu işte bir tuhaflık vardı.

Demiryolu polisi ayyaşın biriydi, gözleri neredeyse avurtlarına gömülmüştü. Ama gözleri keskindi; mesleğinde ülkenin en nefret edilen polis teşkilatında çalışacak kadar düştüğü halde, bakışları gülmeye hazır, ümit dolu ve dikkatliydi. Daha yakından bakmak için bir adım öne çıktığı sırada, çiftliğinden yeni geldiği belli olan genç ve kuvvetli bir köylü, yaşlı adamın elinden balyozunu alıp kendisi taşımaya başladı. Bu yardımsever hareket, göz bandı ve topallamasıyla birleşince, adamı olduğundan daha yaşlı ve zararsız göstermişti. Oysa hiç de öyle değildi.

Dağın yamacında iki oyuk vardı. Biri ray döşenmiş “ana giriş”, yanındaysa, daha küçük olan “öncü” tünel. Buradan girilip yolun keşfi yapılır, temiz hava alınır ve su çekilirdi. Her iki tünelin girişi de oradaki insanları ve damperli kamyonları korumak için, heyelana karşı kayalık sundurmalarla desteklenmişti.

Gündüz vardiyasındakiler bitkin bir halde, kendilerini kampın yemekhanesine götürecek olan lokomotife doğru yürüyorlardı. Vagonları traverslerle dolu bir

lokomotif, dumanı buhar salarak yola çıkmaya hazır beklemekteydi. Etrafta ancak on katırın çekebildiği nakliye arabaları ile raylar boyunca sürülen el arabaları ve ortalığı tamamen kaplayan bir toz bulutu vardı. Bu alan ıssız bir yerdeydi; San Francisco'dan iki günlük zorlu bir tren yolculuğundan sonra ulaşılabiliyordu. Ama dünyadan tamamen soyutlanmış da değildi.

Derme çatma telgraf hatları Wall Street'ten tünelin girişine dek uzanıyordu. Haberler kötüydü. Beş bin kilometre ötedeki New York'tan finans paniği haberleri gelmekteydi. Doğulu bankerler ve demiryolu yatırımcıları korku içindeydi. Yaşlı adam gelen telgrafların çelişkili olduğunu biliyordu. San Francisco 'yla kuzey arasında çok önemli bir ekspres hattı olan Cascade Cutoff un inşasını hızlandırın ya da kapatın.

Tünelin girişine gelince yaşlı adam durup başını kaldırdı ve sağlam gözüyle dağa baktı. Cascade Sıradağlarının tepeleri batmakta olan güneşin kızıllığına bürünmüştü. O karanlık tünel, onu yutup taşların içine gömmeden önce, son bir kez dünyanın nasıl göründüğünü görmek ister gibiydi. Arkasından gelen adamların itelemesiyle eli yanlışlıkla göz bandına gitti. Bu dokunuşla birlikte bant hafifçe yana doğru kaydı ve az da olsa görmeye başladı. Adamın ikinci gözü birincisinden de keskindi. Pek zeki olmayan, sıradan bir polise göre daha uyanık görünen demiryolu dedektifi hâlâ kuşkulu gözlerle onu izlemekteydi.

Yaşlı madenci son derece soğukkanlı bir adamdı. İnandığı şeyi yılmadan savunur, korkusuz davranışlarıyla kimsenin ondan kuşkulanmasına meydan vermezdi. Onu itip yanından geçen işçilere aldırmadı ve dağların içini oyup geçen yeni demiryoluna büyülenmiş gibi baktı.

Aslında insan elinden çıkmış bu manzaraya hayranlık duyuyordu. Buraya inanılmaz bir emek harcanmıştı. Binlerce işçinin eşzamanlı çalışmasına dayanan bu proje, ayaklarının dibindeki basit bir yapı üstünde durmaktaydı. İki çelik ray arasında bir buçuk metrelik traversler vardı. Hepsi kırma taş bir zemine sabitlenmişti. Bu bileşim, dakikada iki kilometre hız yapabilen yüz tonluk lokomotifleri kaldırabilecek sağlamlıkta bir yatak oluşturuyordu. Her bir kilometrede iki bin yedi yüz travers, üç yüz elli iki ray dilimi, altmış fıçı somun kullanılarak neredeyse sürtünmesiz., kaymak gibi bir yol oluşturulmuştu. Sonsuza kadar uzanan çelikten bir yol. Bu raylar; her türlü engebeli araziden, dimdik uçurumların kenarından dolanıp derin vadilere inip çıkabiliyor, dağların içindeki tünellerden geçiyordu.

Ne var ki, böylesine meşakkatli bir çalışmanın ürünü bu modern mühendislik harikası, yüce dağların yanında cüce gibi görünmekteydi. Ne kadar kırılgan

olduğunu da hiç kimse yaşlı adamdan daha iyi bilemezdi.

Polise bir göz attı; adam dikkatini başka bir şeye yöneltmişti.

Gece vardiyası oyuktan içeri girip gözden kayboldu. Zemin suyla kaplıydı ve kereste payandalarla desteklenmiş sayısız kemerin altından güçlükle ilerliyorlardı. Topal adamla balyozunu taşıyan iriyarı köylü yavaşlayıp geride kaldılar. Yüz metre kadar içeride bir yan tünelde durup asetilen lambalarını söndürdüler, daha sonra karanlıkta bir süre bekleyip diğer lambaların ışıklarının uzaklaşmasını seyrettiler. Sonra el yordamıyla yan tünelin içinde ilerleyip buna paralel olan öncü tünele geçtiler. Burası dardı ve ana giriş kadar özenle yapılmamıştı; bazı yerlerde tavan bir hayli alçaktaydı. İki adam dizleri üstünde, dağların derinliklerine iyice girdikten sonra, onları kimsenin göremeyeceği bir noktada lambalarını yaktılar.

Yaşlı adanı artık daha hızlı yürüyor, lambasının ışığını yan duvarda gezdiriyordu. Birden durup eliyle taşın üstündeki kabartıyı yokladı. Onu seyreden genç köylü, bu adamın yaşında, aynı zamanda sakat birinin çoktan evine kapanmış, zamanını sallanan koltuğunda geçiren biri olacağını düşünüyordu. Yaşlı adamı davası uğruna hâlâ mücadele ettiren şey, neydi acaba? Onun gibiler için fazla soru sormak tehlikeli olabilirdi; bu yüzden genç köylü merakını bastırmayı tercih etti.

“Burasını del.”

Yaşlı adam yanındaki gönüllülere sadece onlara güven verecek kadar açıklama yapardı. Balyozu taşıyan genç köylü, onu Puget Halici’nden gelen bir çatı ustası sanıyordu. Oradaki sendika, genel greve gidip sedir ağacından çatı malzemesi üreten fabrikaları felce uğratınca, kan emici fabrikatörler grev kırıcılarını devreye sokup sendikayı alt etmişti. Bu açıklama da genç bir anarşisti yeterince tatmin edecek nitelikteydi.

Yaşlı adamın daha önce çalıştırdığı gönüllüyse, onu Coeur d’Alene madenci savaşlarından kaçan biri olarak tanımıştı. Başka birine de Chicago’da işçi örgütlenmesi için mücadele ettiğini anlatmıştı. Gözünü nasıl kaybetmişti? Bacağını sakatladığı yerde ya Colorado’da grev kırıcılarla dövüşürken ya Batı Madencileri Federasyonu Başkanı “Koca Bili” Haywood’un korumalığını yaparken veya vali ulusal muhafızları çağırdığı zaman vurulmuş olurdu. Bu açıklamalar, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen ve bu uğurda mücadele edecek yüreği olanlar için harika referans oluyordu.

Genç köylü bir metre uzunluğunda çelik bir keski çıkarıp bunu tek gözlü adamın gösterdiği noktaya dayadı; yaşlı adam, keskinin ucu granitin içine

sağlam bir şekilde yerleşene kadar vurduktan sonra, balyozu genç köylüye verdi.

“Hadi bakalım Kevin. Çabuk ol.”

“Bu tüneli, yıktığımız zaman ana girişte çalışanlara bir zarar vermeyeceğimizden emin misin?”

“Hayatıma bahse girerim. Onlarla aramızda yedi metre kalınlığında granit var.”

O yıllarda batıda herkes gibi Kevin’ın hayat hikayesi de aynıydı. Çiftçi olan ailesinin bütün topraklarına banka el koyduktan sonra, gümüş madenlerinde çalışmaya başlamış, bir süre sonra sendika lehine konuştuğu için işten kovulmuştu. İş aramak için yük trenlerinde kaçak yolculuk yaparak bütün ülkeyi dolaşmış, demiryolu polislerinden dayak yemişti. Daha yüksek ücret talebiyle gösteri yürüyüşü sırasında, grev kırıcılarının saldırısına uğrayıp balta saplarıyla dövülmüştü. Bazı günler başının ağrısından doğru dürüst düşünemediği bile olurdu. Geceleriyse daha kötüydü; değil bir kızla tanışıp evlenmek ve yuva kurmak, devamlı bir iş bulamayışı, hatta uyuyacağı belli bir yere sahip olamayışını düşündükçe kahroluyordu. İşte o gecelerin birinde, o da kendini anarşistlerin hayallerine kaptırmıştı.

“Proletaryanın ağır silahı” olan dinamit bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirecekti.

Kevin iki eliyle ağır balyozu sallamaya başladı. Keski bir karışlık delik açmıştı. Soluklanmak için durduğunda aletin yetersizliğinden yakındı. “Bu çelik balyozları hiç sevmiyorum. Çek fazla sekiyor. Keşke eski model bir demir döküm balyoz olsaydı.”

“O sekmeden yararlanacaksın.” Tek gözü bantlı topal adam balyozu aldı ve hiç zorlanmadan keskinin tepesine vurdu; çelik balyoz sekerken kuvvetli bilekleriyle onu çevirip hemen yeni bir darbe indirdi. “Bundan yararlan. Hadi, sen bitir şimdi... Güzel. Çok güzel.”

Kayanın içinde bir metrelik bir delik açtılar.

“Dinamit,” dedi yaşlı adam. Demiryolu polisinin üstünü araması ihtimaline karşı, suç unsuru olabilecek her şeyi Kevin’a taşıtmıştı. Kevin gömleğinin içinden üç tane mat kırmızı çubuk çıkardı. Her birinin üstünde üreticisinin markası yazılıydı: VULCAN. Topal adam üçünü de deliğin içine tıkıştırdı.

“Fünye.”

“İşçilere zarar vermeyeceğine emin misin?”

“Garanti ederim “

“Patronları havaya uçurmaya itirazım yok, ama oradaki adamlar bizim tarafımızda.”

“Her ne kadar henüz bunun farkında değillerse de,” dedi yaşlı adam. Dinamitleri patlatacak olan fünyeyi yerleştirdi.

“Fitil”

Kevin şapkasının içinde sarılı halde sakladığı fitili çıkardı. Baruta bulanmış bu kenevir ipin bir metresinin yanması doksan saniye sürecekti. (Yarım dakikada otuz üç santimetre.) Yaşlı adam, güvenli bir yere çekilmek için gereken beş dakikayı sağlamak amacıyla üç buçuk metrelik fitil döşedi. Çeşitli ihtimaller ve nem oranı düşünülerek fazladan bir yarım metre uzatılmıştı.

“Sen patlatmak ister misin?” diye sordu yaşlı adam.

Kevin’ın gözleri Noel sabahı yatağından kalkan bir oğlan çocuğununki gibi parladı. “Patlatabilir miyim?”

“Ben etrafa bir göz atayım. Unutma, kaçmak için sadece beş dakikan var, oyalanma. Ateşle ve kaç... Bekle! Neydi bu?” Yaşlı adam, sanki yaklaşan ayak sesleri duymuş gibi yaparak hemen döndü ve çizmesindeki bıçağı yarısına kadar çıkardı.

Kevin bu aldatmacaya kandı. Elini kulağına götürdü. Ama duyduğu tek ses, Öncü tünelden gelen sondaj aletlerinin gürültüsüydü. “Ne? Ne işittin?”

“İstersen gidip bir bak, kim geliyormuş?”

Kevin, adamın gösterdiği yöne doğru koşarak gitti.

Yaşlı adam fünyeye bağladığı fitili söküp çıkardı ve karanlığın içinde bir yere fırlattı. Bunun yerine görünüşü tıpatıp aynı bir kenevir ip yerleştirdi; eritilmiş trinitrotolyene[1] batırılmış bu fitil, çok hızlı yandığı için aynı anda birkaç patlamanın olması için kullanılırdı.

[1] Nitrat ve tolüenden elde edilen kuvvetli bir patlayıcı madde.

Yaşlı adam çok seri çalışıyordu ve becerikli ellere sahipti. Kevin gittiği yerden dönene kadar, yaşlı adam asıl amacını gerçekleştirmiş oldu. Ne var ki, adam başını kaldırıp bakınca donup kaldı; Kevın’in iki eli de havadaydı. Arkasından onu daha önce tünel girişinde izleyen demiryolu polisi geliyordu. Polis elindeki revolveri ona doğrultmuştu.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı. “Eller yukarı!”

Polis fitili ve fünyeyi görür görmez durumu hemen anladı. Tabancasını vücuduna yakın tutmasından, silah kullanmasını bilen biri olduğu belliydi.

Yaslı adam çok yavaş hareket etti. Ama emredildiği gibi ellerini kaldırmak verine, uzanıp çizmesindeki uzun bıçağını çıkardı.

Polis güldü. “Seni uyarıyorum yaslı adam. Tabanca karşısında bıçak çekmekle hata ediyorsun. Onu hemen elinden bırakmazsan seni vurmak zorunda kalacağım.”

Yaşlı adam bileğini sallayınca bıçağı teleskop gibi uzadı ve üç katı uzunluğunda ince bir kılıç halini aldı. Göz açıp kapayana kadar kılıcı polisin gırtlağına saplayıverdi. Polis bir eliyle boğazını tutarken diğer elindeki tabancasını ona çevirmeye çalıştı. Yaşlı adam kılıcı daha derine sokup döndürdü ve ucunu diğer taraftan çıkarırken, polisin omuriliğini kesti. Tabanca yere düştü. Yaşlı adam kılıcı geri çekerken, polis yerdeki tabancasının yanına yığılıp kaldı.

Kevin’dan kusacakmış gibi sesler çıktı. Şok ve korku içinde kocaman olmuş gözleri, yerde cansız yatan polisle nereden çıktığı belli olmayan kılıç arasında gidip geliyordu. “Nasıl... ne yaptın?”

Yaşlı adam, sustasına basıp kılıcı yine eski haline getirdikten sonra, çizmesinin içine soktu. “Tiyatrolarda kullanılanla aynı sistem “ diye açıkladı. “Biraz daha gelişmiş hali. Kibritin var mi?”

Kevin titreyen elini cebine sokup biraz arandıktan sonra, pamuğa sarılı bir şişe çıkardı.

“Tünel girişini kontrol edeceğim,” dedi yaşlı adam. “Benim işaretimi bekle. Unutma, beş dakika. Mutlaka iyi tutuştur ve yandığını gör, sonra da var gücünle koş! Beş dakika.”

Kendini emniyete alabilmek için beş dakika yeterdi. Ama baruta bur

lanmış yavaş yanan bir fitil yerine, trinitrotolyenle ıslatılmış, göz açıp kapayana kadar üç metre yanan bir fitil için değil.

Yaşlı adam, polisin cesedinin üstünden atlayıp hızla öneli tünelin girişine doğru yürümeye başladı. Etrafta kimseyi görmeyince keskisiyle iki kere duvara vurdu. Karşılık olarak üç vuruş sesi geldi. Her şey hazırdı.

Yaşlı adam, cebinden hiçbir maden işçisinin satın almaya gücünün yetmeyeceği bir Waltham demiryolu saati çıkardı. Yasa gereği demiryollarında görevli bütün kondüktörler, sevk memurları ve makinistler bu on yedi taşlı cep saatini taşımak zorundaydı. Haftada en fazla yarım dakikalık hata yapıyor, bunun

dışında ister fırın gibi sıcak olan lokomotifte, ister Sierra Dağlan'nın tepesinde buzlu havalarda olsun, aksamadan çalışacağı garantisi vardı. Arapça sayıların olduğu kadran, loş aydınlıkta zorlukla görünüyordu. Yaşlı adam Kevin'ın sandığı gibi, onun güvenli bir yere kaçmasını sağlayacak dakikaları gösteren ibreye değil, saniye ibresine bakmaktaydı.

Kevin'ın pamuğa sarılı şişe içindeki sülfürlü kibritlerden bir tanesini çıkarıp, şişenin tıpasını tekrar yerleştirmesi ve fitilin yanma çömelmesi için beş saniye. Heyecanlı parmaklarıyla sülfürlü kibritin ucunu balyozun çeliğine sürtmesi için üç saniye. Kibritin alev alıp yanması için bir saniye. Alevi trinitrotolyenli fitile dokundurması...

Hafif bir esinti yaşlı adamın yüzünü yaladı.

Sonra kayanın içine gömülü dinamitin patlaması ve çıkan boğuk gümbürtüyle birlikte püsküren rüzgâr... Bunu izleyen korkunç bir gürültü ve yeni bir rüzgâr öncü tünelin çöktüğünü işaret ediyordu.

Sırada ana sondaj çukuru vardı.

Yaşlı adam kereste payandaların arasına saklanıp bekledi. Öncü tünelle ana tünelde kazı yapan işçiler arasında, yedi metre kalınlığında granit olduğu doğruydu. Ama dinamiti yerleştirdiği noktada, dağ delik deşik haldeydi ve hiç sağlam görünmüyordu.

Zemin deprem olmuş gibi sarsıldı.

Yaşlı adam gülümsedi. Ayaklarının altındaki zeminin sarsıntısı, o sırada ana tünelden koşarak çıkan maden işçilerinin feryatlarından daha çok şey anlatıyordu.

Dağın yüz metre altındaki tünelin tavanı çökmüştü. Adam zamanlamayı iyi ayarlayıp, yirmi vagonu ve lokomotifiyle birlikte atık taşıma treninin de çöküntü altında kalmasını sağlamıştı. Bu sırada işçilerin de birçoğunun göçük altında kalmış olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Az önce öldürdüğü polis gibi, o işçiler de onun için önemsizdi. Göçük altında kalan yaralılar için de üzüldüğü yoktu. Olü sayısı, tahribat ve karmaşa ne kadar çok olursa, çalışmalar da o kadar gecikecekti.

Göz bandını çıkarıp cebine soktu. Geniş fötr şapkasının kenarlarını katladı ve madenci kepi biçimine getirdi. Pantolonunun içinde bacağına sardığı ve topallamasını sağlayan atkıyı çıkardıktan sonra, normal bir şekilde yürüyerek korkuyla kaçışmakta olan adamların arasına karıştı. Hep birlikte raylara, traverslere takılıp tökezleyerek çıkışa doğru koşuyorlardı. Çıkışta, felaket

alanına doğru koşan kalabalıkla karşılaşınca yavaşladılar.

Sabotajcı olarak tanınan adam yürümeye devam etti; rayların yanındaki hendeğe girip daha önce ayarladığı kaçış yolunu kullanarak demiryolu polisi ve kurtarma ekiplerine takılmadan oradan uzaklaştı. Pırıl pırıl parlayan siyah bir lokomotife bağlı özel yolcu treninin bulunduğu bir tali hattın kenarından geçti. Elektrik ve ısıtmayı sağlayabilmek amacıyla bu-harını sabit tutan lokomotif, yavaşça tıslayarak duman çıkarıyordu. Perdeleri açık bir vagonun pencerelerinden sızan ışık, karanlıkta parlıyordu. İçeriden müzik sesi geliyor, üniformalı uşaklar akşam yemeği için sofra kuruyorlardı. Daha önce Kevin'la birlikte oradan geçerlerken Kevin, onla ra nefretle bakmış, maden işçileri günde iki dolara çalışırlarken, "ayrıca lıklı azınlığın" lüks içinde yaşamasına lanet etmişti.

Sabotajcı güldü. Bu araç demiryolu şirketi başkanının özel treniydi. Yaptırdığı tünelin üstüne dağın çöktüğünü öğrenince, o lüks vagonların içinde yer yerinden oynayacaktı; bu gece Kevin'ın "ayrıcalıklı azınlığı" kesinlikle kendilerini ayrıcalıklı hissedemeyeceklerdi.

Yeni döşenen hattın bir kilometre kadar ötesinde hoyrat bir ışık yayan elektrik lambaları; işçi yatakhanelerinin, malzeme depolarının, atölyelerin, dinamoların, malzeme trenleriyle dolu yan hatların, lokomotiflerin manevra yapacağı ve bakıma alındığı atölyenin bulunduğu inşaat alanını aydınlatıyordu. Bunun da ötesindeyse, hatların sonundaki çukur bir alanda çadırların, dans salonu, meyhane ve kerhane olarak kullanılan terk edilmiş katarların bulunduğu geçici bir şehir vardı. İnşaat alanı ilerledikçe bu şehir de onu izlemekteydi.

İnşaat alanı artık çok daha yavaş ilerleyecekti.

Tüneli dolduran kayaları temizlemek günler sürerdi. Çalışmaların tekrar başlaması, kayaların tekrar güçlendirilmesi ve hasarın onarılması için en az bir haftaya ihtiyaç vardı. Bu defa adam demiryolunu tamamen sabote etmişti; o güne kadar yaptığı en başarılı işti. Eğer, onu bu suçla ilişkilendirecek biri varsa, Kevin'ın parçalarından kimlik tanıtlaması yapabilirlerse, bu genç köylünün, amelelere radikal konuşmalar yapan, kazayla kendini de havaya uçurmuş öfkeli biri olduğunu öğreneceklerdi.

2

1907 yılında Amerika’da “özel tren” kadar zenginlik ve güç simgesi olan başka bir şey yoktu. Newport’la bir şehir evi, Park Avenue’de bir dairesi veya Hudson Nehri’nde bir malikânesi olan sıradan milyonerler; saray benzeri evleri arasında gidip gelirken yolcu trenlerine eklenmiş özel vagonlarım kullanırlardı. Oysa devler -demiryollarının sahipleri kendi lokomotifleri olan özel trenleriyle kıta üstünde nereye isterlerse oraya giderlerdi. Amerika’nın en hızlı ve en lüks özel treni, Southern Pacific Demiryolu Şirketi’nin sahibi olan Osgood Hennessy’ye aitti.

Hennessy’nin treni, parlak ateş kırmızısıydı; kömür gibi siyah, kuvvetli bir Baldwin Pacific 4-6-2 lokomotif tarafından çekiliyordu. Uzun zaman önce Ölmüş olan karısının adını verdiği özel vagonları Nancy I ve Nancy 2 yirmi yedi metre uzunluğunda, üç metre enindeydi. Bu çelik vagonlar Pulman Şirketi’nde özel olarak tasarlanmış, Avrupalı marangozlar tarafından donatılmıştı.

Nancy 7’de Hennessy’nin ofisiydi; içinde mermer küvetler, pirinç yataklar ve gittiği her şehrin sistemine uygun bir telefon vardı. Nancy 2’deyse modern bir mutfak, bir aylık erzakı muhafaza edebilen bir depo, yemek salonu ve uşakların kompartımanları bulunuyordu. Restoran ve yataklı vagonuysa Cascade Cutoff inşaatında görevli mühendislere, bankerlere ve avukatlara hizmet ediyordu.

Hennessy’nin özel treni ana haltayken San Francisco’ya yarım günde, Chicago’ya üç, New York’a dört günde varabiliyor, yol koşullarına göre motor tipini değiştirerek inanılmaz bir sürat yapabiliyordu. Ülkedeki bütün demiryollarının kontrolünü ele geçirmek, Hennessy’nin en büyük arzusuydu; trenin hızını yeterli bulmazsa, “çekirge telgrafı” kullanarak, haberleşmeyi hızlandırırdı. Patenti Thomas Edison’a ait olan bu elektromanyetik endüksiyon sistemi; hızla seyreden trenden, yola paralel dizili telgraf hatlarına mesaj gönderebiliyordu. Kel ve yaşlı bir adam olan Hennessy ufak tefek görüntüsüne rağmen gerçekte güçlü bir kişiliğe sahipti. Delici siyah gözleriyle baktığı zaman karşısındaki ne söyleyeceğini bilemezdi, rakipleri ondan çekinirdi. Tünelin çöktüğü haberinin gelmesinden saatler sonra bile hâlâ üzerini giyinmemişti. ilk konuklar gelmeye başladığında o, hâlâ telgrafın başında hızla mesajını yazdırıyordu.

Senatör Charles Kincaid her zamanki gibi kusursuz ve şıktı. Uzun boylu, yakışıklı ve dikkat çekici bir adamdı. Briyantinli saçları, ince bir bıyığı vardı. Kahverengi gözlerinden aklından ne geçtiğini anlamak mümkün olmazdı. Ama her zaman yüzünde sevimli gülümsemesiyle dolaşırdı.

Hennessy, senatörü pek gizleyemediği bir küçümsemeyle karşıladı.

“Belki duymamışsındır Kincaid, ama başka bir kaza daha oldu ve eminim bu kez bir sabotaj var.”

“Tanrım! Emin misiniz?”

“Hem de nasıl. Van Dorn Dedektiflik Şirketi ne telgraf çektim.”

“Çok iyi etmişsiniz efendim! Bu ıssız yerde bile bir sabotaj, yerel güvenlik görevlilerinin kapasitelerini aşar. Hatta, sizin demiryolu polisleri bile bu durumda âciz kalırlar.” Pis üniformalar giymiş serseriler, dedi Kincaid içinden. Senatör Pasific Demiryolu Şirketi’nin hizmetkârıydı ve onu bulunduğu yere getirdiği gibi o yerden edebilecek olan adamla konuşurken çok dikkatli davranırdı. “Neydi Van Dorn sloganı?” diye sordu.” “Biz asla pes etmeyiz, asla!’ Bakın elendim, tünelin temizlenmesi için ekibinizi yönetmeyi görevim addediyorum.”

Hennessy sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Bu gösteriş meraklısı adam Osmanlı İmparatorluğu’na Bağdat Demiryolu için köprüler inşa ederken, Amerikalı Kızılhaç hemşirelerini ve misyonerleri Türklerden kurtardığı seklinde bir yalan haber yapılmış ve gazeteler ondan “Kahraman Mühendis” diye söz eder olmuştu. Hennessy bu uydurma haber sayesinde epey itibar kazanmıştı. Ama Kincaid bu durumu iyice istismar ederek senatodan bir yasa çıkartmış ve demiryolu şirketlerinin çıkarlarını korumak için, temsilci olarak atanmasını sağlamıştı. Kincaid’in, demiryolu hisseleri rüşvetleriyle her geçen gün daha zenginleştiğini Hennessy “den iyi bilen yoktu.

“Üç adam öldü,” diye homurdandı Hennessy. “On beş kişi göçük altında kurtarılmayı bekliyor. Daha fazla mühendise ihtiyacım yok. İhtiyacım olan bir cenaze levazımatçısı ve zıpkın gibi bir dedektif.”

Hennessy telgrafçısına döndü. “Van Dorn’dan cevap geldi mi?”

“Henüz gelmedi efendim. Daha az önce...”

“Joe Van Dorn’un kıtadaki her şehirde ajanları vardır. Hepsine telgraf çek.”

Hennessy’nin kızı telaşla vagonun özel bölümündeki yatak odasından çıktı. Onu gören Kincaid’in gözleri büyüdü ve daha içten gülümsedi. Cascade

Dağlan’nda tali bir hatta olmasına rağmen, genç kadın; New York’un en lüks restoranlarında bile hayranlıkla bakılacak kadar şıktı. Beyaz şifon tuvaletinin beli daracıktı, derin dekoltesinde göğüslerini kısmen örten ipekten bir gül vardı. Zarif boynunu elmas taşlar serpiştirilmiş inci bir kolye süslüyordu. Yaldızlı bir bulut gibi kabartılmış saçlarının kenarlarından kıvırcık bukleler sarkmaktaydı. Pırıl pırıl elmas küpeleriyle bütün dikkatleri yüzüne çekiyordu. Tavus kuşu gibi, diye geçirdi içinden Kincaid. Nelere sahip olduğunu göstermeye çalışıyor...

Lillian Hennessy; insanın aklını başından alacak kadar güzeldi, çok gençti ve çok zengindi. Krallara layık bir eş olurdu; ya da gözü Beyaz Saray’da olan bir senatöre. Ne var ki, donuk mavi gözlerindeki müthiş pırıltı, bu güzel kadının hiç de kolay elde edilemeyeceğini haykırır gibiydi. Kızını bugüne kadar dizginlemeyi başaramamış olan babası, onu özel sekreteri yapmış, bu da onu daha da bağımsızlaştırmıştı.

“Baba,” dedi Lillian. “Az önce telgrafonla görüştüğüm başmühendis, bana öncü tünele uzak uçtan girip, ana şafta kadar dağı oyarak geçebileceklerini söyledi. Kurtarma ekipleri kazmaya başlamışlar. Telgrafların gönderildi. Sen de akşam yemeği için giyinsen iyi edersin.”

“Adamlarım göçük altındayken yemek yiyecek değilim.”

“Açlıktan ölmenin onlara yararı olmaz.” Lillian, senatöre dönüp, “Merhaba Kincaid,” dedi soğuk bir ifadeyle. “Bayan Comden, bizi salonda bekliyor. “Babam giyinene kadar bir kokteyl alırız.”

İlk kadehlerini bitirdiklerinde Hennessy hâlâ hazır değildi. Kırk yaşında, siyah saçlı, üstündeki yeşil ipek elbisesi ve elmas mücevherleriyle seksi bir kadın olan Bayan Comden, “Ben gidip onu getiririm,” dedi ve Hennessy’nin ofisine gitti. Bu işi yapan herkes gibi, mesajları kimseye söylememe yemini etmiş olan telgrafçıya aldırmadan, yumuşak elini Hennessy’nin kemikli omzuna koydu ve, “Herkes acıktı,” dedi. Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle aralanmıştı. “Hadi artık, onları daha fazla bekletmeyelim. Bay Van Dorn birazdan bilgi verir”

Kadın konuştuğu sırada lokomotifin düdüğü iki kez öttü; bu, hareket sinyaliydi. Tren yavaşça hareket etti.

Tekrar yola koyulduklarına pek şaşırmayan Bayan Comden, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sacramento, Seattle ve Spokane.”

3

Tünel faciasından dört gün sonra Joseph Van Dorn; hareket halindeki Osgood Hennessy'ye, Hennessyville şehrindeki Great Northern Tren Bakım İstasyonun'da yetişti. Idaho sınırının yakınında, Washington Spokane'in dışında yeni kurulmuş olan bu şehre; yaş kereste ve kömür kokusu hâkimdi, ama daha şimdiden bu yerleşim merkezine "Kuzeybatının Minneapolis! denmeye başlanmıştı. Van Dorn, Hennessy'nin bu şehri burada kurmasının asıl nedeninin kendine ait hatları iki katına çıkardıktan sonra planına uygun bir şekilde, kuzeydeki bütün diğer hatları kontrolü altına almak olduğunu biliyordu.

Ünlü Van Dorn Dedektiflik Şirketi'nin kurucusu olan Joseph Van Dorn; kırklı yaşlarında, iriyarı, kel, şık bir adamdı. Bu haliyle yeraltı dünyasının kâbusu olmaktan çok zengin bir işadamına benziyordu. Kişilikli bir burnu, gözlerindeki melankolik ifadeye rağmen, her an gülümsemeye hazır bir ağzı ve kızıl sakalına kadar inen kızıl favorileriyle cana yakın biri gibi görünüyordu. Hennessy'nin özel trenine yaklaştığı sırada kulağına

gramofonda çalınan ragtime0 müziği geldi. Scott Joplin'in "Search-Light Rag"i çalıyordu. Van Dom müziği duyunca, Hennessy'nin kızı Lillian'ın yakınlarda olduğunu anladı. Bu kız varken, Southern Pacific Demiryolları Şirketi'nin huysuz başkanıyla başa çıkmak nispeten daha kolay oluyordu.

Platformun üzerinde bir süre bekleyince vagonun içindeki telaşlı ha-. vayı sezdi. Tam o sırada Spokane belediye başkanını kapıdan aşağıya iten Hennessy'yi gördü. "Defol git trenimden! Hennessyville'yi asla şirketleşmiş şehrine katamayacaksın. Bakım istasyonumu, Spokane'in vergi sistemine sokmayacağım!"

Van Dorn'a dönerek çıkıştı. "Buraya gelmen amma da uzun sürdü.''

Van Dorn, onun kabalığına sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hennessy'nin küçük elini avucuna alırken, kızıl bıyıklarının arasından bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Ben Chicago'daydım, sense haritanın her yerinde. Biraz huysuzluğun üstünde, ama iyi görünüyorsun. Güzeller güzeli Lillian nasıl?" diye sordu Hennessy, onu vagona davet ederken.

"Hâlâ başımın belası olmaya devam ediyor."

“Ve işte, karşımızda! Şu işe bak, ne kadar da büyümüşsün genç hanım. Seni en son gördüğümde...”

“New York’taydım, Miss Porter’ın okulundan kaçtığım için babam sizi görevlendirmişti.”

“Hayır,” diye düzeltti Van Dorn. “Sanırım son görüşmemizde, Boston’ da kadınlara oy hakkı için düzenlenen gösteri yürüyüşü kontrolden çıktığı için, kefalet ücretini yatırıp seni hapisten çıkarmıştım.”

“Lillian!” dedi Hennessy. “Bu toplantı tutanağının daktilo edilip Van Dorn Şirketi’yle yapacağım sözleşmeye eklenmesini istiyorum.”

Lillian’ın gözlerindeki hınzır pırıltı birden söndü ve yerini iş ciddiyetine bıraktı. “Sözleşme imzaya hazır, baba.”

“Joe, sanırım saldırılardan haberin vardır.”

“Bu korkunç kazaların, Southern Pacific”in Cascade ekspres hattı inşaatında sürekli olduğunu biliyorum. İşçiler ve birçok masum tren yolcusu hayatını kaybetti.”

“Bunların hepsi kaza olamaz,” dedi Hennessy öfkeyle. “Birisi demiryolunu sabote etmek için var gücüyle çalışıyor. Seni bu sabotajcıları yakalaman için tutuyorum. İster anarşist, ister grevci, ister yabancı olsun; onları as, kes, vur, ne yaparsan yap; ama kesinlikle durdur.”

“Telgrafını alır almaz en iyi ajanımı bu vakayla görevlendirdim. Eğer durum senin kuşkulandığın gibiyse, bu ajanımı baş soruşturmacı olarak atayacağım.”

“Hayır!”’ dedi Hennessy. “Bu işin basında senin olmanı istiyorum Joe. Sahsen senin yönetiminde olsun.”

“Isaac Bell, benim en iyi adamımdır. Keşke onun yaşındayken ben de o kadar yetenekli olsaydım.”

Hennessy, onun sözünü kesti. “Şunu iyi anlamalısın Joe. Trenim sabotaja uğrayan tünelden sadece beş yüz altmış kilometre uzakta, ama buraya dolambaçlı yollardan gelerek bin kilometreden fazla yol kat ettim. O kestirme hat, bu yolu tam bir gün kısaltacak. O ekspres yolun başarısı ve bütün bu demiryolunun geleceği, yabancı birine bırakılmayacak kadar önemli.”

Van Dorn, bu adamın her istediğini yaptırmaya alışık olduğunu biliyordu. Ne de olsa, Atlantik’ten Pasifik Okyanusu’na kadar kıtanın bir ucundan diğerine demiryolu döşemeyi başarmış, bunu yaparken rakipleri olan Commodore

Vanderbilt ve J. P. Morgan'ın üstünden silindir gibi geçmiş, Eyaletler Arası Ticaret Komisyonu'nu ve ABD Kongresi'ni kandırabilmiş, umut yıkıcı olarak bilinen Başkan Teddy Roosevelt'e nanik yapmıştı. Bu nedenle, vagonun kapısında Hennessy'nin kondüktörü görününce, Van Dorn rahat bir nefes aldı. Adam pırıl pırıl üniforması içinde kapı eşiğinde bekliyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim. Treninize binmeye çalı-, şan bir serseri yakalandı."

"Beni neden rahatsız ediyorsun ki? Burada iş görüşüyorum. Adamı şerife teslim edin."

"Adam, Bay Van Dorriun ona kefil olacağını iddia ediyor.'"

Uzun boylu bir adam, iki iri yapılı demiryolu muhafızı eşliğinde vagondan içeri girdi. Üstünde iş bulmak için yük trenlerine kaçak olarak binen ayaktakımının giydiği hırpani giysiler vardı. Kol ceketi ve pantolonu toz içinde, çizmeleri ise oldukça yıpranmıştı. Başındaki eski kovboy şapkasının epey yağmur yediği her halinden belli oluyordu.

önce adamın gözleri dikkatini çekti Lillian Hennessy'nin. Menekşe tonundaki bu mavi gözler hızla salonu tarayıp her bir nesneyi aklına not etti. Önce babasına, sonra Van Dorn'a, en sonunda da kendisine yönelen bakışları akıllarından geçeni okumak ister gibiydi. Lillian da bu bakışlara karşılık verdi, ama etkisini büyüleyici bulmuştu.

Adamın boyu iki metreye yakındı ve vücudu safkan bir Arap atı gibi yağsızdı. Ustdudağını örten bıyığı da gür saçları ve tıraşsız yüzündeki kısa sakallar gibi altın sarısıydı. Rahat bir duruşla iki yana sarkıttığı elleri uzun, parmaklan zarifti. Lillian, onun kararlılığını gösteren çene yapısına ve dudaklarına baktıktan sonra, yaklaşık otuz yaşında ve kendine güvenen biri olduğuna karar verdi.

Adamın yanındaki koruma yakınında duruyor, ama ona dokunmuyordu. Lillian bakışlarını adamdan ayırabildikten sonra, muhafızlardan birinin burnuna bir mendil bastırdığını fark etti. Diğeri de morarmaya başlamış olan bir gözünü kırpıştırıp duruyordu.

Joseph Van Dorn durumdan memnun bir gülümsemeyle baktı. "Osgood, seni bu soruşturmayı benim adıma yönetecek olan Isaac Bell'le tanıştırayım."

"İyi akşamlar," dedi Isaac Bell. El sıkışmak için bir adım öne çıkınca muhafızlar da peşinden geldi.

Hennessy bir el işaretiyle, "Dışarı çıkın," dedi.

Burnuna mendil bastıran muhafız, onları kapıya götüren kondüktörün kulağına bir şey fısıldadı.

“Özür dilerim efendim,” dedi kondüktör. “Malzemelerini geri almak istiyorlar.”

Isaac Bell cebinden deri kaplı bir cop çıkardı, “Adın nedir senin?”

“Billy,” dedi adam asık bir yüzle. Bell copu ona verdikten sonra öfkesini zorla bastırdığını belli eden bir ses tonuyla, “Billy” dedi. “Bir daha birisi zorluk çıkarmadan gelmeyi kabul ederse, onun sözüne güven “

Gözü moraran diğer adama döndü. “Ya senin adın?”

“Ed”

Bell öbür cebinden bir revolver çıkarıp Ed’e verdi. Sonra da adamın avucuna bıraktı. “Ustası olmadığın bir silahı asla çekme.”

“Ustalaştığımı sanıyordum,” dedi Ed. Sesindeki yenilmişlik ifadesi uzun boylu dedektifi yumuşattı.

“Demiryolunda çalışmaya başlamadan önce kovboyluk mu yapıyordun?” diye sordu Bell.

“Evet efendim, iş bulmam gerekiyordu.”

Bell’in gözleri sıcak bir maviye dönüşürken gülümsedi. Kemerinden bir altın sikke çıkardı. “Al bunu Ed. Gözüne koymak için bir biftek parçası al, kalanıyla da bir şeyler içersiniz.”

Muhafızlar başlarını salladılar. “Teşekkür ederiz Bay Bell.”

Bell kendisini hayranlıkla izleyen Southern Pacific Şirketi başkanına döndü. “Bay Hennessy, bir banyo yapıp üstümü değiştirdikten sonra karşınızda olacağım.”

“Çantan hamalda,” dedi Joseph Van Dorn gülümseyerek.

Dedektif yarım saat sonra tekrar geldiğinde bıyığı incelmişti; üzerinde hırpani kıyafetler yerine üç parçalı, sonbahar serinliğine uygun İngiliz

yününden bir takım elbise vardı. Mat mavi bir gömlekle koyu eflatun bir kravat gözlerinin rengini iyice ortaya çıkarıyordu.

Isaac Bell, bu göreve başlarken, ilk adımı doğru atmak için soruşturmayı şirket başkanının değil, kendisinin yöneteceği kesinlikle anlaşılsın istiyordu. Önce Lillian Hennessy’nin sıcak gülümsemesine karşılık verdi. Sonra sessizce

deri koltukta oturmakta olan kara gözlü, seksi kadını eğilerek selamladı. Son olarak Osgood Hennessy'ye döndü.

"Kazaların sabotaj olduğundan tam anlamıyla emin değilim."

"Sen ne diyorsun? Batıda işçiler grev yapıyor. Radikallerin kışkırtma: lan sonucu Wall Street panik içinde."

"Bu doğru," dedi Bell. "San Francisco daki tramvay işçileriyle Western Union telgrafçılarının grevleri, işçi sendikacılarını iyice hırçınlaştırdı. Her ne kadar Boise'de mahkeme önüne çıkan Batı Madencileri Federasyonu liderleri gerçekten de Vali Steunenberg'in öldürülmesinde azmettirici olmuşlarsa da - aslında buradaki baştan savma dedektiflik çalışması bende kuşku uyandırıyorvalinin kapısına dinamit yerleştirmeye hevesli pek çok acımasız radikal olduğu bir gerçek. Başkan McKinley'yi öldüren katil de ' ülkedeki tek anarşist değil tabii. Ama... "

Isaac Beli bir an susup bakışlarıyla Hennessy'nin kanını dondurdu. "Bay Van Dorn kıtanın her yerindeki katilleri ve banka soyguncularını yakalamam için bana para ödüyor. Çoğu insanın bir ömür boyu yapamayacağı kadar çok tren yolculuğu yapıyorum "

"Yaptığın yolculukların benim demiryollarımın uğradığı saldırılarla ne ilgisi var?"

"Tren kazaları çok yaygın. Geçen yıl Southern Pacific Şirketi kazalarda yaralananlara tam iki milyon dolar tazminat ödedi. 1907 yılı sonuna kadar on bin çarpışma, sekiz bin raydan çıkma ve beş binin üzerinde kaza sonucu ölüm olacak. Trenler ne zaman teleskop gibi birbirlerinin içine geçse, sık sık yolculuk yapan biri olarak bu beni kaygılandırıyor."

Osgood Hennessy'nin yüzü öfkeden kızardı. "Sana da demiryollarının her kötülüğün anası olduğunu iddia eden reformculara söylediğim şeyi söyleyeceğim. Southern Pacific Demiryolu Şirketi tam yüz bin işçi istihdam ediyor. Her yıl yüz milyon yolcu ve üç yüz milyon ton yük taşımak için arı gibi çalışıyoruz."

"Ben trenleri çok severim," dedi Bell. "Ama demiryolu işçileri, tekerleği ray üstünde tutan o küçük çelik flanj için, "sonsuzlukla şimdi arasındaki iki santimetre' derken pek abartmıyorlar."

Hennessy yumruğunu masanın üstüne vurdu. "Bu katil radikallerin gözünü nefret, bürümüş. Demiryolunun yaşayan her kadın ve erkek için Tanrı'nın bir armağanı olduğunu göremiyorlar mı? Amerika çok büyük! O dandik Avrupa'dan

daha büyük. Bölünmüş Çin’den daha geniş. Demiryolları bizi birleştiriyor. Bizim trenlerimiz olmasa insanlar bir yerden bir yere nasıl gidecekler? Posta arabalarıyla mi? Ürünlerini pazara nasıl taşıyacaklar? Öküzlerle mi? Katırlarla mı? Benim lokomotiflerimden bir tanesi bile büyük yaylaları aşan bütün o at arabalarından daha fazla yük taşıyabilir. Bay Bell, Thomas Flyer nedir, bilir misin?”

“Elbette. Thomas Flyer, Buffalo’da imal edilen dört silindirli, altmış beygirlik Model 35, Thomas otomobilidir. Gelecek yıl yapılacak New YorkParis yarışını Thomas Şirketinin kazanacağını umuyorum.”

“Peki, sence neden bir otomobile bir treninin adını verdiler?” diye kükredi Hennessy. “Sürat! Bu otomobiller hızlandırılmış demiryolu treni gibi... “

“Sürat harika bir şeydir,” diyerek onun sözünü kesti Bell. “İşte bu nedenle...”

Hennessy’nin, özel vagonunun bu kısmını ofis olarak kullandığını gösteren en büyük belirti, ahşap kaplama tavandan sarkıtılan haritalardı. Bell, bunların etiketlerine baktıktan sonra Kaliforniya, Oregon. Nevada, Idaho ve Washington’u kapsayan bir haritayı alıp masanın üstüne yaydı. Kuzey Kaliforniya’yla Nevada arasındaki dağlık sınırı işaret etti.

“Altmış yıl önce kendilerine Donner Party adını veren bir grup öncü aile, at arabalarıyla bu dağları aşmayı denediler. Niyetleri San Francisco’ya gitmekti, ama erken yağan kar Sierra Nevada’daki geçidi kapatmıştı. Donner grubu bütün kış orada mahsur kaldı. Yiyecekleri tükendi. Açlıktan ölmeyenler, daha önce ölenlerin cesetlerini yiyerek hayatta kalmayı ba-şardılar.”

“O yamyamların benim demiryollarımla ne ilgisi var?”

Isaac Bell güldü. “Bugün Donner Geçidi’nde acıkırsanız, sizin demiryollarınız sayesinde dört saatlik bir yolculuktan sonra, San Francisco’nun en güzel lokantalarından birine ulaşabilirsiniz.”

Osgood Hennessy’nin yüzünden güldüğü mü yoksa somurttuğu mu pek anlaşılmıyordu, ama Joseph Van Dorn’a dönüp, “Sen kazandın Joe,” dedi. “Pekâlâ, Bell. Ne düşündüğünü söyle.”

Bell haritayı gösterdi. “Son üç hafta içinde Redding’de ve şuradaki Roseville’le Dunsmuir’de, şüpheli raydan çıkma vakaları oldu ve Bay Van Dorn’u aramanıza yol açan tünel felaketi...”

“Bana bilmediğim bir şeyi söylemiş değilsin,” diye çıkıştı Hennessy. “Dört ray işçisiyle bir makinist öldü. Onu kırık kol ve bacaklar yüzünden çalışamaz

hale geldi. İnşaat sekiz gün gecikti.”

“Ve öncü tünelde bir demiryolu polisinin cesedi bulundu.”

“Ne? Ha, tamam. Unutmuşum. Benim hafiyelerimden biri.”

“Adı Clarke’tı. Aloysius Clarke. Arkadaşları ona Wish derlerdi.”

“O adamı tanıyordum,” dedi Joseph Van Dorn. “Bir zamanlar benimle birlikte çalışırdı. Çok yetenekli bir dedektifti. Ama özel sorunları vardı.”

Bell herkesin yüzüne baktıktan sonra, “Wish Clarke, dört dörtlük bir adamdı,” dedi.

Sonra Hennessy’ye döndü. “Buraya gelirken serserilerin ve işçilerin arasında dolaştım. Crescent’teki Siskiyou hattında.” Haritada Kaliforniya’nın kuzey sahilini gösterdi. “Serserilerin Sabotajcı adını verdikleri bir anarşistten söz ettiklerini duydum.”

“Radikalin teki! Tahmin ettiğim gibi.”

“Serseriler, onun hakkında fazla bir şey bilmiyorlar, ama ondan korkuyorlar. Davası için ona katılanlar bir daha hiç görünmemişler. Anlayabildiğim kadarıyla, tünel işi için yanına bir suç ortağı almış olabilir. Genç bir anarşist. Kevin Butler adında bir madenci Crescent’te güneye giden bir trene atlarken görülmüş.”

“Eurekaya gitmiş!” diye patladı Hennessy. “Santa Rosa’dan Redding’e, Weed’e ve oradan da Cascade Culoffa geçmiş. Başından beri söylediğim gibi. radikal işçiler, yabancılar, anarşistler. Bu tahrik suçunu itiraf etmiş mi?”

Kevin Butler itirafını cehennemde yapacak, efendim. Cesedi öncü tünelde.. Dedektif Clarke’ın cesedinin yanında bulundu. Ama adamın geçmişi incelendiğinde böyle bir saldırıyı tek başına yapabilecek biri olmadığı anlaşılıyor. Sabotajcı denen adam hâlâ serbest.”

Yan odadan telgraf takırtısı duyulunca Lillian Hennessy hemen kulak kabarttı. Ses kesilince telgrafçı elinde bir kâğıtla içeri daldı. Lillian’ın gelen mesajı okumaya gerek görmeden babasına açıklama yapması, Bell’in gözünden kaçmadı. “Redding’den geliyor. Weed’in kuzeyinde çarpışma olmuş. Bir işçi treni sinyal hatası yapmış. Gelen malzeme treni, onun o hatta olduğunu bilmediği İçin arkadan çarpmış ve iki tren birbirine geçmiş. Personelden iki kişi ölmüş.”

Hennessy Öfkeden kıpkırmızı bir yüzle ayağa fırladı. “Sabotaj değil, öyle mi? Sinyal hatası hikâyesini külahıma anlatsınlar. O trenler Cascade Cutoffa

geliyorlardı. Şimdi yine bir gecikme olacak.”

Joseph Van Dorn, Hennessy’yi sakinleştirmek için yanma gitti.

Bell de Lillian’a doğru sokuldu.

“Mors alfabesini biliyor musunuz?” diye sordu alçak sesle.

“Çok dikkatlisiniz Bay Bell. Çocukluğumdan beri babamla yolculuk ediyorum. Babamın yanında her zaman bir telgraf cihazı bulunur.”

Bell, genç kadını tekrar inceledi. Galiba, Lillian göründüğü gibi şımarık, inatçı, tek çocuk olmanın ötesinde biriydi. Ondan, babasının yakın

çevresi hakkında çok değerli bilgiler alınabilirdi. “Bize katılan bu hanım kim?”

“Emma Comden aile dostumuzdur. Bana Fransızca ve Almanca öğrettiği gibi davranışlarımı düzeltmek için de çok uğraştı.” Lillian uzun kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra, “Piyano derslerinde,” diye ekledi.

Emma Comden yuvarlak yakalı dar bir elbise giymişti, boynunda zarif bir broş vardı. Beden yapısı Lillian’ın tam tersiydi; genç kadının incecik olan yerleri onda yuvarlak ve dolgundu. Gözleri çok koyu kahverengi, gür saçlarıysa kızıla çalan kestane rengiydi.

“Babanıza yardım edebilmek için eğitiminizi evde mi tamamladınız yani?”

“Aslında o kadar çok okuldan kovuldum ki, sonunda babam eğitimimi tamamlamam için Bayan Comden’i tuttu.”

Bell gülümsedi. “Babanızın özel sekreterliğini yaparken Fransızcaya, Almancaya ve piyano derslerine nasıl vakit buluyorsunuz?”

“Artık bu dersleri almıyorum ki.”

“Ama Bayan Comden hâlâ burada?”

Lillian buz gibi bir ses tonuyla, “Eğer gözlerinizi açarsanız bay dedektif, babamın ‘aile dostumuzdan’ çok hoşlandığını görürsünüz,” dedi.

Hennessy onların konuştuklarını fark etmişti. “Ne var?”

“Miss Hennessy’nin ne kadar güzel bir kadın olduğunu söylüyordum.”

“Lillian’ın güzelliği aileden gelmiyor. Dedektif olarak sana ne kadar ücret ödeniyor Bay Bell?”

“Ortalamanın üzerinde.”

“O halde, masum bir genç kız babası olarak sana o pahalı elbiseleri kimin aldığını sorarsam, beni anlayışla karşılarsın.”

“Dedem Isaiah Bell.”

Osgood Hennessy ağzı açık bakakaldı. Bell, ona Kral Midas’ın soyundan geliyorum deseydi, ancak bu kadar şaşırırdı. “Isaiah Bell, senin deden miydi? O halde baban da Boston’daki American States Bank’ın başkanı Ebenezer Bell oluyor. Ulu Tanrım! Yani sen banker misin?”

“Babam bankerdir. Ben dedektifim.”

“Benim babam ömründe tek bir bankerle karşılaşmadı. Ray işçisi olarak olarak somun takardı. Karşında bir demiryolu işçisi var Bay Bell. Ben de işe onun gibi, traversleri somunlayarak başladım. Günde on saat çalışarak yavaş yavaş yükseldim; frenci oldum, sonra makinist, kondüktör, telgrafçı, sevk memuru... Raylarda başlayıp buraya kadar geldim.”

“Babamın söylemek istediği şey,” diye araya girdi Lillian. “Güneş allında somun sıkmakla başlayıp demiryolu imparatoru olduğu.”

“Benimle dalga geçme kızım.” Hennessy tavandan başka bir harita indirdi. Bu, derin bir vadinin üstünden geçen, taş ve çelikten iki yüksek payanda üstüne oturtulmuş, aynı zamanda kolonlarla desteklenen makaslı bir köprünün ayrıntılı planıydı.

“İşte güzergâhımız burası Bay Bell, Cascade Kanyonu Köprüsü. Birinci sınıf bir mühendis olan Franklin Mowery’yi emekli olmaktan caydırıp, benim için Mississippi’nin batısındaki en iyi demiryolu köprüsünü yapmasını istedim; Mowery işini bitirmek üzere. Zaman kazanmak için, inşaata genişlemeden Örne başlayıp Nevada Çölü’nden kıvrılarak çıkan terk edilmiş bir tren hattını kullandım.” Haritayı işaret etti. “Şuradan deldiğimiz zaman, 13 Numaralı Tünel’e çıkışta köprü bizi bekliyor olacak. Sürat Bay Bell. Her şey süratle ilgili.”

“Zaman sınırı var mi?” diye sordu Bell.

Hennessy birden Joseph Van Dorn’a döndü. “Joe gizlilik konusunda dedektiflerin de benim avukatlarım kadar güvenilir midir?”

“Daha da güvenilirdirler.”

“Zaman sınırı var,” dedi Hennessy.

“Sınırı bankerleriniz mi koydu?”

“Hayır, o şeytanlar değil. Tabiat Ana. Karakış geliyor, Cascade’ye vardığı

zaman demiryolu inşaatı ilkbahara kadar durur. Demiryolu işinde verilebilecek en iyi krediyi aldım, ama kış bastırıp da çalışma durmadan önce, Cascade CutofFu, Cascade Kanyonu Köprüsü ne bağlayamazsam kredim kesilecek. Aramızda kalsın Bay Bell, eğer bu genişleme gecikirse, ilk kar düşmeden Cascade Cutoff Ekspres Yolu'nu bitirme ihtimali kalmayacak."

Joseph Van Dorn, "Merak etme Osgood," dedi. "O adamı durduracağız"

Hennessy sakinleşecek gibi değildi. Hırsla planı salladı. "Eğer bu sabotajcılar beni durdurursa, bir daha birisinin Cascade Cutoff Hattı'nda inşaatı göze alması için yirmi yıl geçebilir. Batıdaki gelişmenin önünde son engel bu ve bu engeli ortadan kaldırmaya cesaret edecek tek insan da benim."

Isaac Bell, bu adamın demiryoluna büyük bir sevgiyle bağlı olduğunu anlıyordu. Sabotajcı yüzünden hayatını kaybedecek veya sakat kalacak masum insanları da düşündüğünün farkındaydı. Masum insanlar onun gözünde kutsaldı. Ne var ki, Bell'in hiç aklından çıkaramadığı görüntü, hayatına kasteden bir bıçağın Önüne Wish Clarke'ın hiçbir şey yokmuş gibi kendini atmasıydı. "Söz veriyorum, onu durduracağım " dedi.

Hennessy uzun bir süre gözlerini onun üstünden ayırmadı. Sonra bir koltuğa oturdu. "Senin yeteneklerine sahip biriyle çalıştığım için memnunum Bay Bell."

Hennessy, değerlendirmesini paylaşıyor mu diye kızına baktığı zaman, genç kadının; bu yakışıklı ve zengin dedektife, babasının bir dahaki doğum gününde almasını istediği yeni bir yarış otomobilini inceler gibi baktığını fark etti. "Oğlun var mı?" diye sordu Hennessy. "Evli misin?"

Bell de genç ve güzel kadının onu süzdüğünü fark etmişti. Gururu okşandı, hatta ona çekici bile geldi, ama bunu üstüne alınmadı. Nedenini tahmin etmek zor değildi. Belli ki, Lillian ilk defa babasının zorbalık edemediği bir erkek görüyordu. Ama genç kadının hayran bakışlarını ve babasının onu uygun biriyle evlendirme arzusunu sezen Bell, durumu iyice açıklığa kavuşturması gerektiğine karar verdi.

"Evleneceğim kadınla nişanlıyım," dedi.

"Nişanlısın, ha? Nerede bu hanım?"

"San Francisco'da yaşıyor."

"Depremde ne yaptı?"

"Evini kaybetti " dedi Bell. Birlikte geçirdikleri ilk gecenin o müthiş sarsıntıyla son bulmasını ve Marion'un piyanosunun ön duvardan sokağa

uçmasıyla yaşadıkları şoku hatırlayarak.

“Marion yetimlerin bakımıyla uğraşmak için orada kaldı. Çocuklar güvenli bir yere yerleştirildikten sonra da bir gazetede çalışmaya başladılar.”

“Nikâh tarihi belirlediniz mi?” diye sordu Hennessy.

“Yakında,” dedi Bell.

Lillian Hennessy, “yakında” ifadesini bir meydan okuma gibi görmüşe benziyordu. “San Francisco’dan o kadar uzaktayız ki.”

“Bin beş yüz kilometre,” dedi Bell. “Yolun çoğu da dik yamaçlara tırmanmayı ve sonu gelmeyen virajlardan geçmeyi gerektiriyor. Sizin Cascade Cutoff Ekspres Yolu’nun önemi de burada işte, o sayede yolculuk tam bir gün kısalacak.” Bell, ustalıkla konuyu evlilik çağındaki kız evlatlardan, sabotaja getirmişti. “Aklımdayken, bana bir tren pasosu verilirse çok işime yarar.”

“Sana daha da iyisini veririm!” dedi Hennessy ayağa kalkarak. “Ülkenin her yerinde ücretsiz yolculuk yapacağın bir pasonun yanı sıra, kendi elimle yazacağım bir talimatla ihtiyacın olabilecek her yerden özel bir tren kaldırmanı sağlayacağım. Artık demiryolu hesabına çalışıyorsun.”

“Hayır, efendim. Bay Van Dorn hesabına çalışıyorum. Ama bana sağlayacağınız bu ayrıcalıkları en iyi şekilde kullanacağıma söz veriyorum.”

“Bay Hennessy, size bir çift kanat vermiş oluyor,” dedi Bayan Com-

“Ah, bir de nereye uçacağınızı bilseydiniz...’” dedi güzel Lillian gülümseyerek. “Ya da kime.”

Telgraf bir kez daha takırdamaya başlayınca Bell, hemen Van Dorn’a başıyla bir işaret çaktı, birlikte vagondan çıkıp platforma indiler. Soğuk kuzey rüzgârı bakım istasyonunu süpürerek eserken, duman ve cüruf birbirine karışıyordu. “Adamlarınızdan birçoğunu almam gerekecek,” dedi Bell.

“İstemen yeterli. Kimi düşünüyorsun?”

Isaac Bell uzun bir liste oluşturan isimleri saydı. Van Dorn dinlerken başını sallayarak onayladığını belirtiyordu. Bu bittikten sonra Bell, “Merkez üssü olarak Sacramento’yu kullanmak istiyorum,” dedi.

“San Francisco’yu seçersin sanıyordum.”

“Kişisel nedenlerden dolayı orayı seçerdim. Nişanlımla aynı şehirde olmak işime gelirdi. Ama Sacramento’nun Pasifik kıyısına ve iç kısımlara daha hızlı demiryolu bağlantıları var. Miss Anne’in yerinde toplanabilir miyiz?”

Van Dorn şaşkınlığını gizleyemedi. “Neden bir genelevde toplantı yapmak istiyorsun?”

“Eğer bu Sabotajcı denen adam bütün kıtadaki demiryollarında eylem yapabiliyorsa, çok geniş bir istihbarata sahip demektir. Onun ne kadar bilgisi olduğunu ve bunu nasıl edindiğini öğrenmeden, ekibimizin uluorta bir yerde toplanmasını istemiyorum.”

“Eminim, Anne Pound arka salonunu bizim kullanmamız için açar,” dedi Van Dorn biraz tutuk bir şekilde. “Sen bunun en iyi yol olduğunu düşünüyorsan... Ama, bana söyler misin, az önce Hennessy’ye yaptığın açıklamaların ötesinde öğrenmiş olduğun bir şey var mı?”

“Hayır efendim. Ama içimden bir ses Sabotajcı’nın çok temkinli olduğunu söylüyor.”

Van Dorn sessizce başını sallamakla yetindi. Bildiği kadarıyla, Isaac Bell gibi önsezileri güçlü bir dedektif, içinden gelen bir sesten bahsediyorsa, bu; çoğu insanın farkına varmadığı ayrıntıları gördüğü anlamına geliyordu. “Aloysius için çok üzüldüm,” dedi neden sonra.

“Ben de şok oldum. Bu adam Chicago’da hayatımı kurtarmıştı.”

“Sen de New Orleans’ta onun hayatını kurtardın,” dedi Van Dorn. “Bir kere de Küba’da aynı şeyi yaptın.”

“Çok yetenekli bir dedektifti.”

“Ayıkken. Ama ölesiye içiyordu. Ona engel olmak da mümkün değildi. Sen de az uğraşmadın.”

“En iyisiydi,” dedi Bell inatla.

“Nasıl ölmüş?”

“Kayaların altında ezilmiş. Wish’in tam dinamitin patlatıldığı yerde bulunduğu belli.”

Van Dorn üzüntüyle başını iki yana salladı. “O adamın sarhoşken bile eşsiz içgüdüleri vardı. Onu işten çıkarmak bana çok zor gelmişti.”

Bell ifadesiz bir ses tonuyla, “Tabancası, cesedinin bir metre yakınında bulundu. Demek ki, patlamadan Öme silahını kılıfından çıkarmıştı,” dedi.

“Patlama sonucu kılıfından fırlamış olabilir.”

“Çok sevdiği o kurma horozlu tabancalardandı. Kapaklı kılıf içinde. Oradan

fırlamış olamaz. Mutlaka silahı elindeydi.”

Van Dorn, Bell’in ısrarla Clarke’ın saldırıyı önlemeye çalıştığını kabul ettirmek istemesi üzerine, buz gibi bir soruyla karşılık verdi. “İçki matarası neredeymiş?”

“Hâlâ ceketinin cebindeydi.”

Van Dorn başını sallayıp konuyu değiştirmek istedi, ama Bell’in söyleyecekleri daha bitmemişti.

“Onun tünel içindeki o noktaya nasıl gittiğini bilmem gerekiyordu. Patlamadan önce mi, yoksa o sırada mı öldü? Bunun için, cesedini bir trene yükleyip Klamath Falls’taki bir doktora getirdim. Adam incelerken başında durdum. Doktor, bana, Wish’in kayaların altında kalmadan önce boğazından bir bıçak yarası aldığını söyledi.”

Van Dorn irkildi. “Boğazını mı kesmişler?”

“Kesilmemiş, delinmiş. Bıçak, gırtlağına girip iki boyun omuru arasından kayıp omuriliğini kesmiş ve boynunun diğer tarafından çıkmış. Doktor bu işin tıpkı bir cerrah veya usta bir kasap elinden çıkmış gibi göründüğünü söyledi.”

“Ya da şans eseri öyle olmuş.”

“Eğer öyleyse, katil iki kez şanslıymış.”

“Nasıl?”

“Her şeyden Onœ, Wish Clarke’i gafil avlaması başlı başına bir şans işi, Öyle değil mi?”

Van Dorn başını çevirdi. “Matarada içki kalmış mıydı?”

Bell, patronuna bakıp buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Merak etme Joe, yerinde olsam ben de onu işten atardım. Ama Wish o sırada alkollü değildi.”

“Önden mi saldırıya uğramış?”

“Öyle görünüyor,” dedi Bell.

“Ama Wish o sırada zaten tabancasını çekmişti diyorsun.”

“Doğru. O halde, Sabotajcı bıçağı ona nasıl saplamış olabilir?”

“Attı mı?”

Bell eğilip çizmesinin içindeki atma bıçağını çıkardı ve parmaklan arasında tutarak tarttı. “Bir atma bıçağını bir adamın boğazının öbür tarafından

çıkarabilmek için mancınık falan kullanması gerekir.”

“Elbette... Çok dikkatli ol Isaac. Dediğin gibi, bu Sabotajcı sarhoşken bile olsa, Wish Clarke gibi birini faka bastırabildiğine göre çok hızlı hareket ediyor olmalı.”

“Ne kadar hızlı olduğunu bana da gösterme fırsatı olacak,” diye kendi kendine söz verdi Bell.

4

Santa Monica’nın Venice Rıhtımı’ndaki elektrik lambaları, iskelede devamlı yatan üç direkli bir geminin armasını, ve büyük bir müzikholün çatısını aydınlatıyordu. Nefesli sazlar orkestrası John Philip Sousa’nın “Gladialor March’ adlı parçasını çalıyordu.

Lodosçuluk yapan adanı bu buruk müziğe arkasını döndü ve sert kumun üstünde ışıkların erişmediği karanlığa doğru yürüdü. Serin Pasifik rüzgârı hırpani elbisesini savururken, kıyıya vuran dalgalar lambaların ışığını yansıtıyor; bu, adamın gölgesini önüne düşürüyordu. Deniz çekilmişti; adam çalabileceği bir çapa bulmaya çalışıyordu.

Küçük kulübelerden oluşan bir köyün yanından geçti. Burada yaşayan Japon balıkçılar, kayıklarına göz kulak olabilmek için hepsini kulübelerine yak m bir yerde kumsala çekmişlerdi. Adam, Japon köyünü geçtikten hemen sonra aradığı şeyi buldu: ABD Cankurtaran Teşkilatı’nın, karaya oturan gemicilerin ve boğulma tehlikesi yaşayan turistlerin kurtarılması için, kıyılara serpiştirdiği altı düz kayıtan biri duruyordu. Bu kayıklar, gönüllüler tarafından acil durumda kullanılabilmesi için daima tam donanımlı olurdu. Adam kayığın üstündeki brandayı çekip açtı ve karanlıkta el yordamıyla içindekileri yokladıktan sonra, nihayet çapanın soğuk demiri eline değdi.

Çapayı alıp iskeleye doğru taşıdı. Buradaki yumuşak kumların üstünden geçtikten sonra şehir yönünde yürümeye başladı. Sokaklar boş, evler karanlıktı. Gece bekçisine görünmeden geçip hiçbir engelle karşılaşmadan bir ahıra geldi. Burası da bölgedeki diğer ahırlar gibi restore edilip motorlu taşıtlar için garaj haline getiriliyordu. Onarım için getirilmiş olan kamyonlar ve otomobiller, at arabaları ve faytonlarla birlikte rasgele yerleştirilmişti. İçeride benzinle karışan saman ve dışkı kokusu hâkimdi.

Gündüzleri sigara içen, tütün çiğneyen ve çalışan seyisler, şoförler, arabacılar ve makine tam ire ileriyle cıvıl cıvıl olan bu yerde, bu gece sadece bir nalbant vardı. Nalbant, o çapa için tam bir dolar ödeyerek lodosçuyu şaşırttı. Ona sadece elli sent vaat etmişti, ama o sırada epey içmişti ve viskinin cömertleştirdiği insanlardan biriydi.

Nalbant, çapanın çalındığını kimsenin fark etmemesi için, ona yeni bir biçim

vermek üzere işe koyuldu. Önce dökme demir tırnakları balyozla iyice ezdikten sonra keskiyle kesip çıkardı. Kopma yerini düzleştirene kadar törpüledi. Çapadan geriye kalanı ışığa doğru tuttuğunda sadece kancaya benzer bir şey kalmıştı.

Gece ayazına rağmen ter içindeydi; bir şişe bira içtikten sonra viskiden de bir yudum aldı ve müşterisinin istediği gibi, demir gövdede delik açmaya başladı. Dökme demir üstünde delik açmak kolay iş değildi. Soluklanmak için mola verdiğinde bir bira daha içti. Nihayet işini bitirdiğinde, bir yudum viski daha içtiği takdirde, kanca yerine elini delebileceğini fark etmişti.

Kancayı müşterisinin vermiş olduğu battaniyeye sardı ve onun bohçasına koydu. Yere düşen çapa tırnağını almak için eğildi, başı dönmeye başlamıştı. Tam bu parçayla ne yapacağını düşünürken müşterisi kapıyı tıklattı. “Onu dışarıya getir.’’

Adam karanlıkta duruyordu; nalbant bu gece, bir önceki geceye nazaran yüz hatlarının o kadar sert olmadığını fark etti. Ama onun kalın sesini, Doğululara özgü diksiyonunu, üstünlük taslayan havasım, boyunun uzunluğunu ve şehir züppelerinin giydiği, dizlerine kadar inen tek düğmeli frak ceketini tanıdı.

“Dışarıya getir dedim.”

Nalbant bohçayı kapının dışına çıkardı.

“Kapıyı kapat!”

Nalbant dışarı çıkıp kapıyı kapatınca ışığın gelmesini önlemiş oldu. Müşterisi bohçayı elinden alıp, “ Teşekkür ederim, adamım,” dedi.

“Bir şey değil,” diye mırıldandı nalbant. Bu frak ceketli züppenin yarım bir çapayla ne yapacağını merak ediyordu.

Gölgelerin arasında on dolarlık bir altın sikke ışıldadı. Nalbant, bunu havada yakalamak için hamle yaptı, ama ıskalayınca yerden almak için diz çöktü. O sırada adamın ona yaklaşmakta olduğunu hissetti. Tedirgin bir şekilde dönüp bakınca üstündeki züppe kıyafetiyle hiç uyuşmayan, partal çizmelerini gördü. Tam o anda arkasındaki kapı sonuna kadar açıldı ve ahırın ışığı adamın yüzünü aydınlattı. Nalbant bu yüzü daha önce görmüş gibiydi. Adamakıllı sarhoş olmuş üç seyis ve bir otomobil tamircisi sallanarak dışarı çıktılar ve nalbandı dizleri üstünde görünce kahkahayı patlattılar. “Şu işe bak,” diye bağırdı tamirci. “Galiba bizim Jim de şişenin dibini bulmuş.”

Müşteri hemen oradan ayrılıp ara sokakta kayboldu; nalbant, sırf kendini

emniyete almak için gözünü kırpmadan öldüren bir adamın elinden saniye farkıyla kurtulduğunu bilmiyordu.

Kaliforniya eyalet başkentinin Sacramento olduğu kırk yedi yıl süresince, Anne Pound'un beyaz konağı, meclis üyelerine ve lobicilere samimi bir konukseverlik göstermişti. Victorian tarzda inşa edilmiş olan konak, epey büyük ve çok güzeldi. Beyaz ahşaptan üçgen çatıları, çıkma kuleleri, verandaları ve parmaklıklar! pırıl pırıl parlıyordu. Ceviz kapıdan içeri girildiğinde, büyük salonu, evin hanımının gençlik yıllarında yapılmış olan yağlıboya resmi süslüyordu. Konağın kırmızı halı kaplı merdivenleri o kadar ünlüydü ki, siyasi çevrelerde bir adamın devletle olan bağlantıları, "Cennete Çıkan Basamaklar" ifadesini duyunca verdiği tepkiye göre ölçülürdü.

Evin hanımı bu akşam saat sekizde; resimdeki halinden daha yaşlanmış ve şişmanlamış olarak, ahşap doğramalar kadar beyazlaşırı iş saçları ve üstündeki yesil ipekten elbisesiyle arka salonda, bordo renkli kanepeye ku rulmuş oturuyordu. Salonda bunun gibi kanepeler, ferah koltuklar, yaldızlı çerçeveler içinde çıplak kadın tabloları ve kristallerle dolu şık bir bar vardı. Bu gece burası, sekiz santimetre kalınlığındaki maun kapıyla ön salondan .soyutlanmıştı. Kapıda, bir zamanlar "Centilmen Jim" lakaplı Corbett'i devirmiş olan eski bir profesyonel boksör nöbet tutmaktaydı.

Joseph Van Dorn'un, hâlâ çok güzel olan konak sahibini görünce yaşadığı şaşkınlık karşısında, Isaac Bell belli etmeden gülümsedi. Van Dorn'un kızıl sakallan yüzünün pembeliğini gizleyememişti. Her ne kadar yoğun saldırılar karşısında cesaretini defalarca kanıtlamış olsa da, Van Dorn kadınlar ve kadınlarla samimiyet konusunda bir hayli tutucuydu. O anda Kaliforniya'nın bu üst düzey "sportif' mekânında olmak yerine herhangi bir yeri tercih edeceği belliydi.

"Başlayalım mı?" diye sordu Van Dorn.

"Miss Anne," dedi Bell, kadının kanepeden kalkmasına yardım etmek için nazikçe elini uzatarak. "Konukseverliğiniz için çok teşekkür ederiz."

Bell onunla kapıya kadar yürürken, Miss Anne, Virginia aksanlı alçak sesiyle kızlarına musallat olan acımasız katilden kurtardıkları için Van Dorn Dedektiflik Şirketi'ne ne kadar minnettar olduğunu ifade ediyordu. Van Dom ajanları, kadın katili olan bu canavarın izini sürüp Sacramento'nun seçkin ailelerinden birinin üyesi olduğunu tespit etmişler, adamın suçlular için tahsis edilen akıl hastanesine ömür boyu kapatılma-

sını sağlamışlardı. Hadise sessizce sonuçlanmış, Miss Anne'in müşterilerinin

hiçbir şeyden haberi olmamıştı.

Joseph Van Dorn ayağa kalkıp toplantıyı açan konuşmasını yaptı. Başlayabiliriz. Bu soruşturmanın başında Isaac Bell olacak. Söyleyeceği her şey için ona yetki verdim. Isaac ne düşündüğünü arkadaşlara açıklar mısın?"

Bell konuşmaya başlamadan önce toplantıda bulunan herkesin yüzüne tek tek baktı. Batı şehirleri şube başkanlarının bazılarıyla birlikte çalışmıştı ve hepsini iyi tanıyordu. Bu adamlar Phoenix, Salt Lake, Boise, Seattle, Spokane, Portland, Sacramento, San Francisco, Los Angeles, Denver şehirlerinde şirket müdürleriydiler.

Göze çarpanlar arasında iriyan yapısıyla San Francisco Ofisi Müdürü Horace Bronson ve şişman Arthur Curtís vardı Kasap Haydut Vakası'nda Bell onlarla birlikte çalışmıştı ve Curtis'in partneri aynı zamanda her ikisinin de ortak arkadaşları olan Glenn Irvine'i kaybetmişlerdi.

Eski bir atlı polis ve uzmanlık alanı tren soygunlarını önlemek olan "Teksas" Walt Hatfield bu vakada özellikle çok yararlı olacaktı. Saçları çok erken ağarmış olan Kansas Kenti Müdürü Eddie Edwards'in uzmanlık alanı; tren bakım istasyonlarında soyguna ve sabotajlara karşı korunmasız durumdaki trenlere dadanan şehir çetelerini temizlemekti. Bu soruşturmada onun varlığı da çok önemliydi.

Odadaki en yaşlı ajanlar, ülkedeki bütün kasa hırsızlarını tanıyan Boston'lu Mack Fulton, onun partneri ve her zaman üç parçalı takım elbisesi içindeki Wally Kisley'di. Mack ve Wally şirketin ilk günlerinden beri birlikte çalışmışlardı ve ikisi de esprileriyle Broadway'in ünlü komedyenleri Weber ve Fields'e benzetiliyorlardı.

Son olarak da Bell'in yakın dostu New York'lu Archie Abbott vardı. Dilenci bir berduş kılığındaki Abbott, gizli kimliklerle çalışarak çok başarılı işler çıkarmıştı.

"Bugün burada bir bomba patlasa, kıtadaki bütün kanun kaçakları bugünü bayram ilan eder," dedi Bell.

Ölçülü kahkaha sesleri uzun sürmedi. Teksas Walt Hatfield, herkesin aklındaki soruyu sordu. "Isaac aylarca kadın yüzü görmemiş denizciIermişiz gibi, neden bizi bu yatak sporları merkezinde topladığını açıklar mısın?"

"Çünkü karşımızda büyük düşünen, akıllıca planlar yapan ve kimi öldürdüğüne aldırmayan bir sabotajcı var."

“Eh, madem öyle diyorsun...”

“Adam acımasız bir katıl. Şu ana kadar o kadar çok masum insanı öldürüp o kadar büyük zarar verdi ki, işçiler ona ‘Sabotajcı’ diyor. İlk bakışta hedefi Southern Pacifism Cascade CutofFtaki ekspres hattı. Bizim müşterimizin demiryolu şirketi. Hedefimiz ise Sabotajcı. Van Dorn Dedektiflik Şirketi’nin iki görevi var: Sabotajcının müşterimize daha fazla zarar ver-mesini önlemek ve ipe götürecek yeterli delillerle onu yakalamak.”

Bell bir baş işareti yaptı. Ceketsiz bir erkek sekreter gelip çıplak su perileri tablosunun üstüne bir demiryolu haritası astı. Haritada Salt Lake’den San Francisco’ya kadar Kaliforniya, Oregon, Washington, Idaho, Utah, Nevada ve Arizona eyaletlerine ulaşan demiryolu hatları görünüyordu.

“Demiryollarının en korunmasız noktalarını bize göstersin diye, Demiryolları Emniyet Şefi Jethro Watt’i davet ettim.”

Dedektiflerden alaycı homurtular yükseldi.

Isaac Bell, onlara soğuk bir bakış attıktan sonra, “Demiryolu polislerinin eksikliklerini hepimiz biliyoruz,” dedi. “Ama Van Dorn’un on iki bin kilometrelik ray hattını koruyacak insan gücü yok. Jethro, bizim öğrenemeyeceğimiz bilgilere sahiptir. Bu nedenle, Emniyet Şefi Watt’in bize yardım etme hevesini kaçıracak birisi olursa, hesabını bana verir.”

Bell’in talimatı üzerine sekreter, Emniyet Şefi Watt’i içeriye aldı. Adamın görünüşü, dedektiflerin önyargılı beklentilerini doğrular gibiydi. Yağlı saçları alnına yapışmış, asık suratı tıraşsız, yakası kirli, -ceketi ve pantolonu buruşuk, paçaları çizmelerinin içine tıkıştırılmıstı. Belindeki tabancalar ve coplanyla Jethro Watt, Isaac Bell’in boyunda ve onun iki katı cüssedeydi. Bu haliyle ülkedeki bütün demiryolu polislerinin bir numunesi gibiydi. Ama konuşmaya başlayınca herkesi şaşırttı.

“Eski bir deyiş vardır. ‘Southern Pacific için imkânsız diye bir şey yoktur’

“Demiryolu çalışanlarının söylemek istediği şey şu: Her şeyi biz yaparız. Kendi yolumuzu kendimiz yaparız. Hattı kendimiz döşeriz. Lokomotiflerimizi ve katarlarımızı kendimiz yaparız. Köprülerimizi kendimiz inşa ederiz, Cascade Kanyonu dahil, yeni genişleme kapsamında tam kırk köprümüz var. Tünellerimizi kendimiz açarız, işimiz bittiğinde tam elli tane olacak. Makinelerimizin bakımını bizler yaparız. High Sierra’nın karlı tepeleri için ve yazları sıcakta çalışacak trenlerimiz için, özel makineler yaparız.”

Watt yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden devam etti. “Oakland ve kent

arasında, San Francisco Körfezi'ni aşan feribot yolcularımızın yediği çörekler bile bizim fırınlarımızda yapılır. Yolcular beğense de beğenmese de bunları yerler. Southern Pacific inanılmaz bir kuruluştur. Bizi ister beğenin ister beğenmeyin."

Jethro Watt'ın kan çanağı olmuş gözleri bir an kristal sürahilerin dizili olduğu bara yönelince, dudaklarını ıslattı.

"Böyle muazzam bir kuruluş pek çok düşman kazanır. Adam o sabah yatağın ters tarafından kalkarsa demiryolunu suçlar. Beklediği miktarda ürün toplayamazsa demiryolunu suçlar. Çiftliğini kaybederse demiryolunu suçlar. Sendikası yevmiyesini artıramazsa demiryolunu suçlar. İşten atılırsa demiryolunu suçlar. Banka kapanır ve ona parasını geri veremezse demiryolunu suçlar. Bazen de kafası iyice bozulur ve trenlere zarar vermeye kalkışır. Tren soymaya çalışır. Ama soygundan daha kötü olanı, sabotajdır.

Bu hem daha kötü, hem de engel olması daha zordur, çünkü böyle muazzam bir kuruluş devasa bir hedef oluşturur.

"İşte, tepesi atmış kişilerin sabotajlarına karşı, şirket kendini korumak için bir polis ordusu çalıştırıyor. Kalabalık bir ordu. İhtiyacımız olan askerleri tek tek seçip almamız mümkün olmadığından, biz de ayrıcalıklı olanların 'posa' dedikleri adamları işe almak zorunda kalıyoruz."

Jethro Watt öfkeli gözlerle odada bulunanları inceledi; dedektiflerin bazısı, onun copunu çıkarıp saldıracağını bile düşündü. Oysa, Watt soğuk ve alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Amirlerimiz, ordumuzun, siz nazik dedektiflere yardımcı olacağını emrettiler. Sizin yönetiminizdeyiz, adamlarımıza da sizlerden talimat alacakları bildirildi.

"Bay Bell'le birlikte şirketin üst düzey mühendisleri ve denetçileriyle uzun bir görüşme yaptık. Bay Bell de bizim bildiğimiz her şeyi biliyor. En önemlisi de bu Sabotajcı denen adamın Cascade Cutoff inşaatını engellemek istemesi. Bunun için bize altı yoldan saldırabilir:

"Makasları kurcalayıp, hat değiştirecek trenlerin çarpışmasına yol açabilir ya da bölüm kontrolörlerinin tren güzergâhlarını yönettikleri telgrafları değiştirebilir.

"Köprü yıkabilir. Şimdiye kadar zaten bir tüneli havaya uçurdu, başka birini daha havaya uçurabilir.

"Cutoff Ekspres Yolu inşaatına hizmet veren dökümhanelere ve atölyelere saldırabilir. En kuvvetli ihtimalle Sacramento'dakilere ve Cascade Kanyonu

Köprüsü için makas çubukları yapılan Red Bluffa.

“Bakım altına alınan lokomotiflerle doluyken atölyelerimizi kundaklayabilir.

“Raylara mayın döşeyebilir.

“Başarılı olacağı ve insanların öleceği her eylemde işçilerimize panik yaşatacaktır.

“Bay Bell’in arzusu üzerine, ‘ordumuzu’ demiryollarımızın en fazla tehlike altında olduğu yerlere sevk ettik. Askerlerimiz’ yerlerini aldılar ve sizlerin emirlerini bekliyorlar. Şimdi ben., kendime bir kadeh içki alırken Bay Bell; sizlere bu yerleri gösterecek.”

Watt, izin istemeden doğruca kristal sürahilerle dolu bara gitti.

‘’İyi dinleyin” dedi Isaac Bell. “Yapacağımız iş belli oldu.”

Gece yarısı olduğunda, Miss Anne’in arka salonundaki ağır hava yerini genç kadınların kahkahalarına bırakmıştı. Van Dorn dedektifleri dağılmışlar, yalnız veya çift olarak otellerine gitmişlerdi. Geride sadece Isaac Bell ve Archie Abholt kalmış, Miss Anne’in penceresiz kütüphanesinde hala harita üzerinde kafa patlatmaktaydılar.

Archie Abbott, üstündeki berduş kıyafetiyle hiç de bağdaşmayan bir havayla on iki yıllık Napoleon konyağını kristal balon kadehe boşalttı ve burnuna götürüp kokusunu içine çekti.

“ Weber ve Fields... barut imalathaneleri soygunlarını hatırlatmakla iyi bir noktaya dikkat çektiler. Çalınan patlayıcı varsa bu önemli bir uyarıdır.”

“Tabii, eğer adam bunları dükkânlardan satın almıyorsa.”

Archie kadehini kaldırdı. “Sabotajcı’ya ölüm! Rüzgâr yüzüne essin, sıcak güneş gözlerini yaksın!”

Archie, o anda New York batakhanelerine özgü bir aksanla konuşuyordu. Ama üstündeki kıyafete uygun birçok aksanı kusursuz bir şekilde kullanabilirdi. 1893’teki panik döneminde bütün servetini kaybetmiş soylu bir ailenin oğluydu; bu nedenle aktör olmak yerine dedektif olmak zorunda kalmıştı. İlk karşılaştıklarında Isaac Bell Yale Üniversitesi boks takımındaydı, rakip Princeton Üniversitesi takımındaysa, Archibald Angell Abbott vardı.

“Bütün ihtimalleri hesaba kattık mı?”

“Öyle gibi.”

“O halde, neden daha mutlu görünmüyorsun Isaac?”

“Watt’m da dediği gibi demiryolları çok büyük “

“Orası öyle.” Archie, konyağından bir yudum alıp haritanın üstüne eğildi. Kaşları çatılmıştı. “Redding Yards’ı kim kolluyor?”

“En yakında Lewis ve Minalgo vardı,” dedi Bell; verdiği cevaptan memnun değildi.

“Pek hoşuma gitmedi,” dedi Archie.

Bell başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. “Onları Glendale’e çekip Redding’in başına Hatfield’ı getiririm.”

“Glendale de olmaz. Yerinde olsam onları Meksika’ya gönderirdim.”

“Yeterli adamım olsaydı, ben de öyle yapardım. Ama Glendale bir hayli uzakta. Orasını fazla sorun haline getirmiyorum. Cascade yolundan bin kilometre ötede... “ Bell altın saatini çıkardı. “Bu gecelik yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Oteldeki dairemde fazladan bir oda daha var. Tabii seni bu kılıkta otel güvenlik memuruna çaktırmadan yukarı çıkarabilirsem.”

Abbott başını iki yana salladı. “Sağ ol, ama daha önce mutfak kapısından girerken Miss Anne’in aşçısı, bana bir gece ziyafeti çekeceğini vaat etmişti.”

Bell, eski dostuna bakıp başını salladı. “Geceyi bir genelevde geçirip de aşçıyla yatan bir tek sen varsındır Archie.”

“Tren tarifesine baktım,” dedi Abbott. “Miss Marion’a selam söyle. San Francisco’ya giden son trene yetişecek zamanın var hâlâ “

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi Bell. Hızlı adımlarla dışarı çıkıp tren istasyonunun yolunu tuttu.

5

Gece yarısı yıldızlarla dolu bir göğün altında takım elbiseli, başında demiryolu memurlarının giydiği geniş kenarlı bir fötr şapka olan adam: elleri ve ayaklarıyla kumanda ettiği üç tekerlekli bir velespitle yol almaktaydı. Bu araçlar, Burbank ile Glendale arasında hatların denetlenmesi için kullanılırdı. San Francisco'yu Los Angeles a bağlayan yeni hatta raylar pürüzsüzdü; adam kolları ve ayaklarıyla pedal çevirerek saatte otuz kilometre hız yapabiliyordu. Gece sessizliğini bozan tek şey, tekerleklerin, raylardaki eklem yerlerinden geçerken çıkardığı ritmik tıkırtılardı.

Velespit; yıpranmış traversleri değiştiren, rayları hizalayan, gevşemiş somunları ve cıvataları sıkıştıran işçi ekiplerini denetlemek için kullanılırdı. İki ana tekerlek ve onları yan tekerleğe bağlayan payandası, dişbudak ağacından; tekerlekleriyse dökme demirden yapılmıştı. Bu aracın bütün ağırlığı yetmiş beş kiloyu geçmiyordu. Tek kişi bunu rayın üstünden kaldırıp ters yöne çevirebilir veya gelmekte olan bir trenin önünden çekebilirdi. Kılık değiştirmediği zamanlar hiçbir sakatlığı olmayan Sabotajcı için, işi bittikten sonra velespiti bir hendekten aşağıya yuvarlamak zor olmayaçaktı. Yanındaki bos koltuğun üstünde demir bir levye, somun anahtarı, somun kerpeteni ve hiçbir işçi ekibinin raylar üstünde bırakmaya cesaret edemeyeceği bir alet vardı. Bu bir kancaydı; dökme demir bir tekne çapasından bozularak yapılmış, bir tırnağı çıkarılmıştı.

Sabotajcı, velespiti çalmıştı. Southern Pacific denetçisinin, bu aracı bıraktığı Burbank deposunun yanındaki ahşap binaya gizlice girdikten sonra velespiti iterek raylara kadar getirmişti. Kazara bir demiryolu polisi, onu görüp gecenin bir yansı ana hatta ne yapıyor diye soracak olsa, üstündeki kıyafet ona en az birkaç saniye kazandırır, bu süre de Sabotajcının çizmesinde gizlediği bıçakla sessiz bir cevap vermesine yeterdi.

Burbank'ın ışıklanın geride bırakıp karartılmış çiftlik evlerini geçtikten sonra, gözleri hemen yıldızların aydınlığına alıştı. Yarım saat sonra, Los Angeles'ın on beş kilometre kuzeyinde kurumuş bir nehir yatağının üstünden geçen demir köprünün çıkıntılı açılarını ve çit örgüsünü fark edince yavaşladı. Köprünün üstünden geçti. Raylar, nehir yatağına, paralel olsun diye sert bir şekilde sağa

kıvrılıyordu.

Rayları birleştiren eklem yerini birkaç metre geçtikten sonra durdu. Gereçlerini araçtan çıkarıp dizlerini tahta traverslere dayayarak, ezilmiş kırma taşların üstüne eğildi. Parmaklarının ucuyla rayın eklem yerini yoklayıp, rayları birbirine bağlayan metal bağlama lamasını buldu. Somun kerpeteniyle metal lamayı traverslere bağlayan somunu söküp çıkardı. Soma somun anahtarıyla lamayı raylara bağlayan dört cıvatayı söktü. Bunlardan üçünü ve bağ lamasını hendekten aşağıya fırlattı. Tren farlarının aydınlığında makinistin bunları görme ihtimali yoktu. Sonuncu cıvatayı kancanın sapındaki bir delikten geçirdi.

Birden canı yanınca küfrü bastı.

Metal çapanın üstündeki kenar pürüzü parmağını kesmişti. Açtığı deliğin kenarlarını törpülemediği için, nalbanda söverek parmağını mendille sarıp kanı durdurmaya çalıştı. Sonra, güçlükle cıvatanın somununu sıkıştırdı. İyice sıkıştırdıktan sonra kanca diklemesine durabiliyordu. Kancanın açık ucu batıya, Coast Line Limited trenininin geleceği yöne dönüktü.

Coast Line “uçucu” olarak bilinen ve şehirlerarası uzun mesafelerde sefer yapan en hızlı yolcu trenlerinden biriydi. Santa Susana Dağlan tünellerinden geçmiş, yolu üstündeki Santa Barbara’yı, Oxnard’i, Burbank’ı ve Glendale’i kat ederek Los Angeles’a gitmekteydi.

Sabotajcı birden rayın titrediğini hissetti. Hemen ayağa kalktı. Bu gece Coast Line Limited’in rötar yapacağı tahmin ediliyordu. Eğer gelen iren oysa, kayıp zamanı telafi etmek için hız yapmış olmalıydı. Eğer o değilse, Sabotajcı, değersiz bir süt trenini raydan çıkarmak için gereksiz yere yorulmuş, riske girmiş olacaktı.

Bir tren düdüğü duyuldu. Hemen somun kerpetenini alıp rayları ahşap bağlara bağlayan somunları sökmeye başladı. Bunlardan sekiz tanesini söktükten sonra, hattın öbür tarafında tren farının ışığını gördü. Somun kerpetenini fırlattığı gibi velespite atladı ve hızla pedal çevirmeye başladı. Artık lokomotifin sesini işitebiliyordu. Ses uzaktan geliyordu, ama yine de bunun bir Atlantic 4-4-2 olduğunu anladı. Beklediği gibi, bu Limited’di ve büyük bir süratle yol aldığı belli oluyordu.

Coast Line Limited trenini çeken Atlantic 4-4-2 sürat hedeflenerek tasarlanmıştı.

Makinisti olan Rufus Patrick de bu nedenle lokomotifini çok severdi. Yapımcısı olan New York’lu Amerikan Lokomotif Şirketi, bu aracı iki metrelik

çeker tekerleklerle donatmıştı. Motorun bulunduğu Ön kısım raylara adeta mıhlanmış ve dört tekerlekli, buhar üreten kazanın bulunduğu kısımsa iki tekerlekliydi.

Rufus Patrick, her şeye rağmen lokomotifinin fazla kuvvetli olmadığını biliyordu. Yapımına başlanmış olan daha ağır, çelik yolcu vagonları için, kuvvetli Pacific lokomotifler gerekecekti. Ahşap vagonları çekerek düz hatlarda çalışırken hızına kimse yetişemiyordu, ama dağlara tırman ışlarda çok zorlanıyordu. Bunun ikizi olan lokomotif, geçen yıl saatte yüz doksan kilometre hız yaparak, kolay aşılamayacak bir sürat rekoru kırmıştı. Patrick bu rekoru kendisinin kıramayacağını biliyordu; gecikmiş olmasına rağmen birinci önceliği, tıka basa dolu on yolcu vagonunda bulunan insanları güvenli bir şekilde evlerine götürmekti. Saatte doksan kilometre hız yeterliydi.

Lokomotifin kabini kalabalıktı. Rufos Patrick ve ateşçisi Zeke Taggert'ın yanı sıra iki de konuk vardı. Rufus'un arkadaşı ve Elektrik İşçileri Sendikası yöneticisi William Wright ile onun yeğeni olan adaşı Billy. Billy Los Angeles'ta sinema filmleri için selüloit film üreten bir laboratuvarda çalışmaya başlayacaktı. Su ikmali için son durdukları yerde Rufus, bedava yolculuk yaptıkları bagaj vagonuna gidip onları lokomotif kabinine davet etmişti.

On dört yaşındaki Billy, lokomotifte yolculuk yapacak kadar talihli oluşuna inanamıyordu. Hayatı boyunca evinin önünden geçen trenlere hayranlıkla bakmış, bu yolculuk öncesindeyse heyecandan gözüne uyku girmemişti. Ama lokomotifte bulunacağına rüyasında görse inanmazdı. Çizgili bir kep giyen Bay Patrick, hayatında gördüğü en sakin ve kendinden emin insandı. Yol boyunca ona neyi, niçin yaptığını açıklıyordu. Düdüğü iki kez uzunca öttürdükten sonra yola koyulmuşlardı.

"İşte kalktık Billy! Johnson kolunu tam öne itersem ileriye gideriz, geri gitmek için de kolu geri itmem lazım. İleri gittiğimiz hızda geriye de gidebiliriz."

Patrick yatay duran bir çubuğu tuttu. "Şimdi gaz kolunu açıyorum ve çeker tekerlekleri döndürmek için silindirlere buhar gönderiyorum. Tekerleklerin raylara iyice tutunması için kum vanasını açıyorum. Şimdi çok hızlı kalkış yapmamak için gaz kolunu geri çekiyorum. Hemen tepki verdiğini, ama hiç kaymadığım hissedebiliyor musun?"

Billy hevesle başını salladı. Patrick yavaşça gaz kolunu Öne iterken lokomotif hiç sarsılmadan hız kazanmaya başladı.

Tren, Los Angeles'tan birkaç kilometre uzaktaki Glendale'e doğru yol alırken

kavşaklarda düdük öttürüyordu. Patrick hayranlık içinde seyreden çocuğa döndü. “Bundan daha iyi bir lokomotif yoktur,” dedi. “Harika bir motoru vardır ve kullanması kolaydır.”

Yanma odasına hiç ara vermeden kömür atmakta olan ateşçi zeke Taggert dinlenmek için dışarı çıkıp kapıyı kapadı. İriyarı bir adamdı, her tarafı kömür tozu ve yağ içinde, fena halde ter kokuyordu. “Billy?” dedi kalın ve gür sesiyle. “Şu camı görüyor musun?” Taggert, parmağını bir göstergenin üstümle tıklattı. “Bu trende göreceğin en önemli penceredir. Kazandaki su seviyesini gösterir. Seviye çok düşerse üstteki sac çok ısınıp erimeye başlar, sonra da BOOM! diye patlar, hepimizi tahtalı köye gönderir!”

“Ona aldırma Billy,” dedi Patrick. Kazanda yeterli su bulundurmak Zeke’ın işi. Şu anda bir depo dolusu suyumuz var.”

“Neden şimdi gaz kolu ortada duruyor?” diye sordu Billy.

“Normal seyir hızındayken ortada durur. Şu anda bize saatte doksan kilometre hız yapacak kadar buhar gerekiyor. Kolu ileri itersem hızımız yüz seksene çıkar.”

Makinist, çocuğun dayısı Bill’e göz kırptı. “Gaz kolu, aynı zamanda keskin virajlarda lokomotifi yönlendirmemizi sağlar. Zeke ileride hiç viraj görüyor musun?”

“Az ileride demir köprü var Rufus. Çıkışındaysa keskin bir viraj...”

“Hadi sen kullan bakalım evlat.”

“Ne?”

“Virajda sen yönet. Hadi, çabuk! Kolu tut. Başını şuradan uzatıp öne bak.”

Billy sol eliyle gaz kolunu tutup daha önce makinistin yaptığı gibi başını pencereden dışarıya uzattı.

Gaz kolu sıcaktı ve sanki canlı bir varlikmiş gibi titriyordu. Lokomotifin far ışığı rayların üstüne yansımaktaydı. Billy gittikçe yakınlaşan köprüyü gördü. Çok dar görünüyordu.

“Çok hafif dokun,” diye uyardı Rufus, diğerlerine bir kere daha göz kırparak. “Çok az oynatacaksın. Sakin, yavaş. Tamam, bu işi kıvırdın artık. Ama tam ortasından sürmek zorundasın. Köprü epey dar.”

Zeke ve Bili dayı gülüştüler.

“Şimdi dikkat et. Tamam, iyi gidiyor. Biraz daha yavaşla...”

“İlerideki şey nedir Bay Patrick?”

Rufus Patrick, oğlanın işaret ettiği şeye baktı.

Lokomotifin far ışığı, köprünün demir çerçevesini etrafına gölgeler düşürerek yansıttığı için, görmeyi bir hayli zorlaştırıyordu. Herhalde bir gölgedir diye düşündü Rufus. Sonra, bir anda far ışığı tuhaf bir cismi aydınlattı.

“Bu da nesi?” Rufus Patrick, çocuğun yanında ağzını bozmamak için kendini zor tutmuştu.

Sağ taraftaki rayın üstünde tıpkı mezardan çıkmış el gibi yükselen bir metal parçası vardı.

“Hava freni!” diye bağırdı Patrick, ateşçisine.

Zeke, kendini hava freni kolunun üstüne atıp var gücüyle çekti. Tren aniden yavaşlayınca sanki bir duvara çarpmış gibi oldu. Ama bu durum çok kısa sürdü. Hemen ardından yolcularla dolu on vagon, tonlarca kömür ve suyun bulunduğu vagonun ağırlığı lokomotifi öne itti.

Patrick de usta elleriyle hava frenine asıldı. Freni kullanırken bir yandan da Johnson çubuğunu geri sürüşe getirdi. Büyük çeker tekerlekler raylarda sürtünürken çelik parçacıkları kopartıp kıvılcımlar çıkarıyordu. Frenler ve geri vites Coast Line Limited’in hızını azalttı, ama çok geç kalınmıştı. Atlantic 4-4-2’nin yüksek tekerlekleri köprünün üstünden geçmiş, saatte seksen kilometre hızla kancaya doğru ilerlemekteydi. Patrick, bu cismin lokomotifin ön dingiline takılmaması ve trenin önündeki takoz biçimli koruyucu pilotun onu kenara fırlatması için dua etti.

Ne var ki, Sabotajcının gevşemiş raya vidaladığı demir kanca, pilot kısmına sımsıkı kilitlenmişti. Böylece, doksan bin tonluk lokomotifin

önündeki gevşek rayı söküp attı. Lokomotifin devasa çeker tekerlekleri seksen kilometre hızla traverslere çarparak ahşap ve kırma taşlar üzerinde çekmeye başladı.

Hiz, ağırlık ve muazzam momentum traversleri un ufak etti. Tekerlekler havaya kalktı; öne doğru giden motor kısmı yana yatarken, arkasındaki kömür ve su vagonunu da beraberinde sürükledi. Kömür vagonu bagaj vagonunu kenara sürüklerken, bagaj vagonu aynı şeyi ilk yolcu vagonuna yaptığı sırada ikinci yolcu vagonunu tutan bağlantı manşonu koptu.

Derken, mucizevi bir şekilde lokomotif, doğrulur gibi olduysa da bu durum çok sürmedi. Arkasındaki vagonların itmesiyle bükülerek hendeklen aşağıya

kaymaya başladı. Öndeki pilot kısmı ve farlar nehir yatağının kayalık zemininde parçalandi.

Bir süre sonra durabildiğinde dik bir açıyla burnu aşağıda, arka kısım havada kalmıştı. Sımsıkı kapalı olan kazanın içindeki üç yüz seksen derece çıkmış olan su kazanın arka kısmındaki akkor haline gelmiş plakaya savruldu.

“Dışarı çıkın!” diye haykırdı makinist. “Çabuk çıkın, patlayacak!”

Bill yanma odasının önünde baygın yatmaktaydı. Küçük Billy ise elleri başının üzerinde, sersemlemiş bir halde yerde oturuyor, parmaklarının arasından kan akıyordu.

Zeke de Patrick gibi çarpmadan Ôhœ tutunduğu için ciddi bir yara almamıştı.

“Sen Bill’i al,” dedi Patrick güçlü bir adam olan Zeke’e. Ben, çocuğu alıyorum.”

Patrick, Billy’yi kolunun altına sıkıştırıp yere atladı. Zeke de Bill Wrigh’ı omzuna alıp yere atladı ve hendeğin yamacına tırmanmaya başladı. O sırada başta kalan eliyle tökezleyen Patrick’in doğrulmasına yardım etti. Çarpma gürültüleri aniden kesilmişti. O sessizlik içinde Noel hediye paketi kâğıtları gibi buruşmuş vagonlardan, yaralı yolcuların iniltileri duyuluyordu.

“Koşun!”

Zeke’in sürekli beslediği kömür ateşi lokomotifin sac plakası altında hâlâ kuvvetle yanmaktaydı. İki bin galon suyu kaynatmak için oluşturulan hararet, çeliği ısıtmaya devam ediyordu. Ama üstünde bu ısıyı soğutacak su olmadığı için, çeliğin normal olarak altı yüz derece olması gereken harareti, iki bin yüz derece olmuştu. Bu ısıda iki santimlik plaka, tereyağı gibi yumuşadı.

Kazanın içindeki santimetre kareye düşen yüz kiloluk basınç, dışarıdaki normal hava basıncının on dört katıydı. Sıkışmış buharın plakada zayıf bir nokta bulup, delik açması sadece birkaç saniye sürdü.

İçerideki buhar dışarı çıkarken, basınçla üç yüz seksen derece’ ısıya çıkmış olan iki bin galon su da serin Glendale havasına karışıp buhara dönüştü ve hacmi bin altı yüz kat arttı. Bir anda iki bin galon su, üç milyon galon buhar haline dönüştü. Lokomotifin kazanı içinde sıkışan buhar genleşerek, çelik lokomotifi bir milyon küçük şarapnel parçası haline gelecek şekilde infilak ettirdi.

Billy ve dayısı gibi bagaj vagonundaki Wells Fargo Express görevlisi ve raydan fırlayan vagonda iskambil oynayan üç arkadaş da onları neyin öldürdüğünü anlayamadılar. Fakat bir kasırgayı oluşturan etmenler ve bu

patlamaya yol açan korkunç nedenleri bilen Zeke Taggert'la Rufus Patrick, onları yok eden patlamadan hemen önceki kavurucu buharın müthiş acısını saniyenin onda biri kadar bir zaman içinde hissettiler.

Dökme demirin taş üstünde çıkardığı takırtılarla velespit demiryolunun yanındaki hendekten aşağıya yuvarlandı.

"Bu da nesi?"

Doksan iki yaşındaki Jack Douglas; şirkette çalışmaya, demiryollarını Kızılderililere karşı koruma göreviyle başlamıştı. Şirket, ender gösterdiği bir vefa duygusuyla onun hâlâ çalışmasına izin veriyordu. Belinde 44"lük Colt tabancasıyla Douglas sessiz Glendale manevra istasyonunda gece bekçiliği yapmaktaydı. Hemen kemikli ve damarları görünen elini kılıfına götürüp tabancasını çekti.

Sabotajcı inanılmaz bir hızla hamle yaptı. Yaptığı hamle o kadar hızlı ve ustacaydı ki, karşısındaki adam kendi yaşıtı bile olsa, yine gafil avlanırdı. Bekçinin tepki gösterecek fırsatı olmadı. Gez açıp kapayana kadar teleskop gibi uzayan bıçak gırtlağına girip öbür yanından çıkmış, onu yere devirmişti.

Sabotajcı yerdeki cesede nefretle baktı. Bi bu eksikti, diye düşünüyordu. Az kalsın çoktan uyuyor olması gereken bir bunağın saldırısına uğrayacaktı. Cebinden bir afiş çıkarıp avucunda top haline getirdi. Sonra cesedin yanına eğilip adamın elini açtı ve buruşmuş kâğıdı avucuna sıkıştırdı.

Karanlık ve boş sokaklar, onu Southern Pacific raylarının daracık Los Angeles&Glendale elektrikli tramvay raylarının kesiştiği yere getirdi. Şehirlerarası sefer yapan bu büyük, yeşil renkli tramvaylar gece yarısından sonra yolcu almazdı. Bunun yerine, elektriğin ucuz olduğu bu saatlerde sadece yük taşırdı. Sabotajcı etrafta polislerin olmadığından emin olduktan sonra, Los Angeles'a giden içi süt kutuları ve taze havuçlarla dolu bir vagona atladı.

Şehre varıp tramvaydan indiğinde hava ağanyordu. Doğruca Doğu İkinci Caddesi'ne yöneldi. Atchison'un Kubbesi, Topeka ve Santa Fe Demiryolları'na ait La Grande İstasyonu şafak kızıllığında siluet halindeydi. Emanete bırakmış olduğu bavulunu aldı ve erkekler helasına girip toz içindeki kıyafetini değiştirdi. Soma Santa Fe Şirketinin Albuquerque'ye giden hızlı trenine binip gümüş ve porselen sofra takımlarıyla donatılmış lüks restoran vagonuna girdi. Ve yumurtalı biftekle fırından yeni çıkmış ekmekten oluşan kahvaltısına başladı.

Tren hızla yol aldığı sırada kondüktör yemek vagonuna girip, "Lütfen biletler," diye seslendi.

Sık sık iş yolcu hıkları yapan bir adamın kayıtsız tavrını takınan Sabotajcı, parmaklarını beyaz peçeteye sildikten sonra, yüzünü gizleyen Los Angeles Times gazetesini önünden çekmeden cüzdanını almak için elini cebine götürdü.

“Parmağınızı kesmişsiniz!” dedi kondüktör peçetedeki parlak kırmızı kan lekesine bakarak.

“Usturamı bilerken oldu,” dedi Sabotajcı, yüzünü gizlediği gazeteyi önünden çekmeden. İçinden nalbanda küfrediyor, onu öldürmediği için hayıflanıyordu.

6

Isaac Bell, Oakland Mole Terminali’nde trenden indiği zaman saat sabahın üçüydü. Southern Pacific Şirketi’nin San Francisco Körfezi içine inşa etmiş olduğu iki kilometrelik kayalık üstündeki bu istasyon, batı yönüne gidecek yolcular için son duraktı. Yük trenlerinin yüklerini gemilere boşaltabilmesi için iskele bir kilometre daha denize doğru uzamaktaydı, ama yolcular burada inip feribota binerlerdi.

Bell, feribota doğru koşar adımlarla giderken her zaman çiçek aldığı yaşlı çiftçi kadın Lori March’i görebilmek için bakmıyordu. Saat cebinde Marion Morgan’ın dairesinin anahtarı vardı.

Saçlarında halâ geceyi geçirdikleri samanlıktan izler bulunan gözleri mahmur gazeteci çocuklar, cırtlak sesleriyle, “Flaş haber! Flaş haber!” diye haykırarak San Francisco’da basılan bütün gazetelerin özel baskılarını satmaya çalışıyorlardı.

İsaac Bell’in gözüne çarpan ilk manşet donup kalmasına neden oldu.

TREN SABOTAJCILARI COAST LINE LİMİTED’İ GLENDALE’ DE HENDEĞE YUVARLADILAR

Bell kendim karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Glendale ile Cascade Cutoff arasında bin kilometre vardı.

“Bay Bell, efendim? Bay Bell?”

Gazete satan çocuğun hemen arkasında Van Dorn’un San Francisco ofisinden gelen bir ajan vardı. Yaşı gazete satıcısından daha büyük görünmüyordu. Kahverengi saçı inek yalamış gibi kafasına yapışmış, yanağında halâ yastığının izi vardı. Ama parlak gözleri heyecanla açılmıştı.

“Ben, San Francisco ofisinden Dashwood’um Bay Bell. Bay Bronson, herkesi Sacramento’ya götürdü ve ofisi benim sorumluluğuma bıraktı. Yarın sabahtan önce dönmeyecekler.”

“Limited konusunda ne biliyorsun?”

“Az Önce burada, Oakland’daki demiryolu emniyet şefiyle konuşlum. Bildikleri kadarıyla lokomotifi dinamitleyip havaya uçurmuşlar.”

“Kaç ölü var?”

“Şu ana kadar altı kişi. Elli yaralı var. Bazı yolcular kayıp.”

“Los Angeles’a bir sonraki tren ne zaman?”

“On dakika sonra kalkacak hızlı bir tren var.”

“Ben, ona bineceğim. Los Angeles ofisine telefon et. Onlardan olay yerine gitmelerini istediğimi söyle, kimsenin bir şeye dokunmasına izin vermesinler. Buna polisler de dahil.”

Genç Dashwood, gazete satıcısı çocukların duymalarından çekiniyormuş gibi yaklaştı ve fısıltılı bir sesle, “Polis sabotajcının da patlamada öldüğünü sanıyor,” dedi.

“Ne”

“William Wright adında bir sendika kışkırtıcısı. Radikallerden biri olduğu belli.”

“Kim diyor?”

“Herkes.”

Isaac Bell, satıcı çocukların havada tuttukları gazetelerdeki manşetlere baktı.

ALÇAKLAR İŞBAŞINDA ÖLÜ LİSTESİ KABARIYOR. YİRMİ KİŞİ ÖLDÜ TREN SABOTAJCILARININ DİNAMİTLEDİĞİ LOKOMOTİF NEHİR YATAĞINA UÇTU

Bell bu manşette gerçeğe en yakın olan bilginin nehír yatağina uçtu olabileceğini düşündü. Bunun nasıl olduğu hakkındaysa sadece tahmin yürütülebilirdi. Birkaç saat önce gerçekleşen bir olaydaki ölü sayısını nasıl bileceklerdi ki? ölü lístesí kabariyor. yírmí kişi öldü man-şetinin sansasyon meraklısı Preston Whiteway’in gazetesinde olduğunu görünce pek şaşırmadı. Bu adam satış yapabilmek için gerçekleri göz ardı etmekten kaçınmazdı. Marion Morgan da kısa bir süre Önce San Francisco Inquirer gazetesinde editör yardımcısı olarak çalışmaya başlamıştı.

“Dashwood! Senin önadın nedir?”

“Jimmy... .james.”

“Pekâlâ James. Senden yapmanı istediğim şey su: William Wright hakkında

‘herkesin’ bilmediği ne varsa öğren. Hangi sendikaya bağlı? Resmi olarak o sendikaya bağlı mı? Polis, onu ne gerekçeyle tutuklamış? Derdi neymiş? Kimlerle çalışıyormuş?” Bell, kendisinden epey kısa boylu olan ajanı bakışlarıyla mıhladı. “Bunu yapabilir misin?”

“Evet efendim.”

“Tek başına mı, yoksa bir çeteyle mi çalıştığını bilmemiz çok önemli. Sana yardım edebileceğini sandığın her Van Dorn ajanına başvurma yetkisini veriyorum. Raporunu, bana telgrafla Southern Pacific’in Burbank istasyonu kanalıyla gönder. Trenden indiğim zaman okurum.”

Los Angeles treni buhar püskürterek istasyondan ayrılırken yoğun bir sis vardı. Bell, körfezin karşı tarafındaki San Francisco’nun elektrik

ışıklarını bile göremiyordu. Trenin zamanında kalkıp kalkmadığını kontrol etmek için saatine baktı. Saatini tekrar cebine koyarken parmaklarının ucuna pirinç anahtar değdi. Sabahın erken saatlerinde Marion’a sürpriz yapmayı düşünmüştü. Oysa, kendisi bir sürprizle karşılaşmıştı. Hem de çok kötü bir sürprizle. Sabotajcının eylem alanı tahmin ettiğinden de fazla genişlemişti ve yine masum insanlar ölmüştü.

Güney Kaliforniya’nın öğlen güneşi, Bell’in o güne dek görmediği kadar dehşet verici tren enkazını aydınlatmaktaydı. Coast Line Limited lokomotifinin ön kısmı nehir yatağının üstünde yere çakılmış, dik bir açı oluşturmuştu. Pilot kısmı ve farların olduğu yer tanınmayacak haldeydi. Bunların gerisindeyse, lokomotifin olması gereken yerde birbirine geçmiş, anormal açılarla bükülmüş yığınla kazan tüpleri ve borular vardı. Doksan tonluk çelik kazan, tuğladan yapılmış yanma odası ve çeker tekerlekler kaybolmuştu.

“Yolcular ucuz kurtulmuş,” dedi Bell’e, enkazı gösteren Southern Pacific bakım ve operasyon müdürü. Üç parça takım elbisesi içindeki tıknaz ve göbekli bu adam, kesinleşmiş Öü sayısının yedide kalışına şaşırmış görünüyordu. Yolcular bir kurtarma treniyle Los Angeles’a götürülmüşlerdi. Southern Pacific’in özel hastane vagonu da gelmiş, ana hat üstünde beklemekteydi. İçindeki doktor ve hemşirenin, rayları onarıp hattı yeniden açmak için çalışan işçilerin, sıyrılan ellerine bandaj yapmaktan başka işleri yoktu.

“Vagonlardan dokuzu raydan çıkmamış,” diye açıkladı müdür. “Kömür vagonuyla bagaj vagonu onları patlamanın şiddetinden korumuş “

Bell bunlara bakınca, diğer vagonları şok dalgasından ve savrulan parçacıklardan nasıl korumuş olduğunu gördü. Kenarları parçalanmış olan

kömür vagonundan geriye sadece kömür yığını kalmıştı. Bagaj vagonuysa sanki top ateşine tutulmuş gibi delik deşikti. Ama dinamit patlamasına özgü yanık izleri gözüne hiç çarpmadı.

“Dinamit hiçbir zaman bir lokomotifi böyle patlatamaz.”

“Elbette. Gördüğünüz şey kazan patlamasının sonucudur. Lokomotif devrildiği zaman su öne savruldu ve tepedeki tabakayı fırlattı.”

“O halde önce raydan mı çıktı?”

“Öyle görünüyor.”

Bell, adama soğuk bir bakış attı. “Yolculardan biri trenin çok hızlı gittiğini ve virajlara çok sert girdiğini bildirmiş.”

“Saçma.”

“Emin misiniz? Tren rötar yapmıştı.”

“Rufus Patrick’i tanırdım. Hatlarda çalışan en temkinli makinistti.”

“O halde lokomotif neden raydan çıkmış olabilir?”

“O şerefsiz sendikacı bir şey yapmıştır.”

“Bana raydan çıktığı yeri gösterir misiniz?” dedi Bell.

Müdür; Bell’i hattın bir yanının kesik olduğu noktaya götürdü. Yerinde olmayan rayın gerisinde parçalanmış traversler ve çeker tekerleklerin taşı ezdiği yerde derin bir oluk vardı.

“O alçak işini biliyormuş, hakkını vermem gerek.”

‘”İşini biliyormuş’ demekle neyi kastediyorsunuz?”

Müdür, başparmaklarını saat cebine sokup açıklamaya başladı. “Bir treni raydan çıkarmanın çeşitli yolları vardır; hepsini de gördüm. Seksenli yıllardaki o büyük grevler sırasında ben lokomotif makinistiydim... o günlerde epey kan döküldüğünü hatırlarsınız. Ama hayır, siz çok gençsiniz. inanın bana, o günlerde bir hayli sabotaj olmuştu. Şirkete sadık kalan benim gibi çalışanlar için de hayat çok zorlaştı. Grevcilerin ne zaman altımızdaki rayı uçuracaklarını bilmeden tren kullanmak zorundaydık.”

“Bir treni raydan çıkarmak için ne gibi yollar vardır?” diye sordu

Bell.

“Rayları dinamitle uçurabilirsin, ama fitili tutuşturmak için başında durman

gerekir. Zamanında kaçabilmek için bir çalar saatten zaman ayarlayıcı düzenek hazırlayabilirsin, tren gecikirse patlama yanlış zamanda olabilir. Veya lokomotifin ağırlığıyla bombanı patlatacak bir tetik düzeneği yapabilirsin, ama tetiklere de güvenilmez, çünkü drezinin içinde bir hat denetçisi oradan geçebilir ve kendini havaya uçurabilir. Başka bir yol da, bağ somunlarından birkaçını söküp rayları birbirine bağlayan bağların vidalarını çıkarmaktır. Vida deliklerinden uzun bir kablo geçirir, tren geldiği zaman da kabloyu çekersin. Ne var ki, rayı yerinden oynatmak için yanında birkaç tane çok kuvvetli adam olması gerekir. Tabii, tren devrildiği zaman elinde kabloyla herkesin gözüne çarparsın. Ama bu şerefsiz bir kanca kullanarak hiç hata payı bırakmamış.”

Müdür, Bell’e Önce bir somun kerpeteninin traverslerde bıraktığı izleri, sonra da somun anahtarının son rayda neden olduğu sıyrıkları gösterdi. “Size anlattığım gibi, somunları sökmüş, sonra da bağ yerindeki vidaları çıkarmış. Kullandığı gereçleri hendeğin dibinde bulduk. Virajda gevşemiş rayın yerinden kayması mümkündür, ama işini sağlama almak için gevşek rayın üstüne bir kanca vidalamış. Lokomotif, kancaya takılıp altındaki rayı kendisi söküp çıkarmış. Şeytanca bir iş.”

“Bu kadar etkili bir şeyi ne tür bir adam yapabilir?”

“Etkili mi?” diye sordu müdür.

“Az önce işini biliyormuş demiştiniz.”

“Tamam, ne demek istediğinizi anladım. Eh, belki bir demiryolu görevlisidir ya da bir mühendis. Duyduğum kadarıyla iki tüneli birden tek parlatıcıyla çökertebildiğine göre jeoloji hakkında da epey bilgisi var.”

“Ama cesedi bulunan sendikacı bir elektrikçiymiş.”

“O zaman radikal sendikacı arkadaşları, ona yol göstermişlerdir.”

“Sendikacının cesedini nerede buldunuz?”

Müdür, altmış metre ötedeki yüksek bir ağacı gösterdi. Kazan patlaması ağacın bütün yapraklarını uçurmuş, dalları iskelet gibi göğe uzanıyordu. “Onu ve ateşçiyi şu çınarın tepesinde bulduk.”

Isaac Bell ağaca bakmadı bile. Cebinde James Dashwood’un, William Wright hakkında hazırladığı rapor vardı. Rapor o kadar ayrıntılıydı ki,

Bell; genç ajanın sırtını sıvazlayıp, terfi ettirmeye karar verdi. Dashwood, William Wright’in Elektrik İşçileri Sendikasının mali işler sorumlusu olduğunu öğrenmişti. Uzlaşma becerileri sayesinde birçok grevin başlamasına engel olarak

hem işçilerin, hem de işverenlerin takdirini kazanmıştı. Ayrıca, Santa Barbara'daki Trinity Episcopal Kilisesi'nde papaz yardımcılığı yapmıştı. Wright'in kız kardeşinin anlattığına göre bir film laboratu-arında çalışmak üzere Los Angeles'a giden oğluna eşlik ediyordu. Bu la-

boratuvarın müdürü, o sabah çocuğun gelip işe başlamasını beklediklerini söylemişti. Adam, Willıam Wright ile aynı tarikattan oldukları için çocuğa bu işi teklif etmişti. İste, kazada ölen sözde Sabotajcı böyle bir adamdı. Asıl acımasız Sabotajcıysa hala hayattaydı ve kım bilir bir sonraki saldırısını nerede yapacaktı. "Kanca nerede?"

"Adamlarınız orada, onun başında duruyorlar. Şimdi izninizle Bay Bell, gidip o rayları tekrar kullanılır hale getirmem gerekiyor."

Bell, ileride traversleri inceleyen Van Dorn Los Angeles şubesi ajanı Larry Sanders'ın yanına gitti. İki koruması demiryolu polislerini oraya yaklaştırmıyorlardı. Bell, kendisini tanıtınca Sanders ayağa kalkıp dizlerindeki tozları silkeledi.

Larry Sanders zayıf, kısa saçlı bir adamdı. Bıyığı sanki kalemle çizilmiş gibi incecikti. O da Bell gibi, sıcak iklime uygun beyaz keten takım elbise giymişti, ama başındaki melon şapka da elbisesi gibi beyazdı. Bell çizme giyerken bu adamın ayaklarında parlak dans ayakkabıları vardı. Burada kömür tozuyla kaplı enkaz alanında bulunmaktansa, lüks bir otelin lobisinde görev yapmayı tercih edermiş gibi bir görünümü vardı. Los Angeles'lıların tuhaflıklarına alışkın olan Bell, önce Van Dorn ajanının işinde uzman olduğunu varsayarak, onun tuhaf şapkasına ve ayakkabılarına aldırmadı.

"Sizin ününüzü duymuştum," dedi Sanders yumuşak, manikürlü elini uzatarak. "Patronum Sacramento'dan telgraf çekip geleceğinizi bildirdi. Hep sizinle tanışmak istemişimdir."

"Kanca nerede?"

"Demiryolu polisleri biz buraya gelmeden önce bulmuşlar"

Sanders, Bell'i iyice bükülmüş bir ray parçasının yanına götürdü. Bir ucuna çapadan bozma bir kanca vidalanmıştı. "Şuradaki kan mı, pas lekesi mi?"

"Bunu fark etmemiştim." Sanders sapı inci süslü bir çakı çıkarıp lekeyi kazıdı. "Kan. Kurumuş kana benziyor. Galiba melalin tırtıllı kenarı elini kesmiş. Çok keskin gözleriniz var Bay Bell."

Isaac, bu övgüye aldırmadı. "Bu deliği kimin deldiğini öğren."

“Neyi, Bay Bell?”

“Kaliforniya’da elinde kesik olan herkesi arayamayız, ama metalde bu deliği açan kişiyi bulabilirsin. Bölgede bu işi yapabilecek herkesi araştır, nalbantlar da dahil. Hemen başla. Derhal!”

Isaac Bell, ajana arkasını dönüp, onları asık bir yüzle izlemekte olan demiryolu polislerinin yanına gitti. “Daha önce buna benzer bir kanca gördünüz mü hiç?”

“Bir teknenin çapasından yapılmış.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bell, altın kaplama sigara tabakasını çıkarıp adamlara ikram etti. Polislerin sigaralarını yaktıktan ve isimlerinin Tom Griggs ve Ed Bottomley olduğunu öğrendikten sonra sorularını sormaya başladı. “Eğer o ağacın tepesine fırlayan adam treni uçuran kişi değilse, sizce gerçek Sabotajcı treni devirdikten sonra nasıl kaçmıştır?”

Polisler birbirlerine baktılar.

“O kanca sayesinde epey zaman kazanmıştır,” dedi Ed.

Sonra Tom, “Glendale’de hendeğe yuvarlanmış bir ray denetleme aracı bulduk “ dedi. “Burbank’taki depodan çalındığı bildirilmişti.”

“Pekâlâ,” dedi Bell. “Eğer Glendale’e bir drezinle gittiyse, o sırada saat sabahın üçü dördü olmalıydı. Sizce Glendale’den nasıl çıkmıştır. O saatlerde tramvaylar işlemez.”

“Belki onu bekleyen bir otomobil vardı.”

“Öyle mi dersin?”

“Bunu Jack Douglas’a sorabilirdiniz, ama o öldü. Glendale bekçisiydi. Dün gece birisi onu öldürmüş. Fena şişlemişler.”

“İlk defa duyuyorum,” dedi Bell.

“Eh, belki de doğru adamlarla konuşmadığınız içindir,” dedi polis, az ötede iki dirhem bir çekirdek haliyle bekleyen Sanders’a ters bir bakış atarak.

Isaac Bell, küçük bir tebessümün ardından, “’Şişlenmiş’ demekle ne demek istedin? Bıçaklanmış mı?” diye sordu.

“Bıçaklanma mı?” dedi Ed. “Nasıl bir bıçak boğazının bir tarafından girip diğer yanından çıkar ki’? Onu öldüren herif ya çok kuvvetliymiş ya da kılıç kullanmış.”

“Kılıç mı?” dedi Bell. “Neden kılıç dedin?”

“Bıçağı bir yanından sokup öbür yanından çıkaracak kadar güçlü olsa bile, bıçağı geri çekmek için çok uğraşmış olmalı. Bu yüzden katiller bıçaklarını ceset üstünde bırakırlar. Bu aletler bir yere takılır ve çekip çıkarması güçtür. Bu nedenle bence kılıç gibi uzun ve ince bir şey kullanmıştır.”

“Bu çok ilginç,” dedi Bell. “Çok ilginç bir fikir... Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Polisler uzun bir an bunu düşündüler. Bell sabırla beklerken gözlerini iki adamdan ayırmıyordu. Emniyet şefi Jethro Watt’ın, işbirliği konusunda “tepeden inme emirleri”, saha çalışması yapan polisleri pek etkilememiş gibiydi, Özellikle de Larry Sanders gibi kendini beğenmiş Van Dorn ajanlanyla karşılaştıklarında... Birden Tom Griggs kararını verdi. “Jack’in avucunda bunu bulduk.” Cebinden buruşmuş bir kâğıt parçası çıkarıp bunu tozlu elleriyle düzeltmeye çalıştı. Kâğıtta yazılı siyah harfler güneşte parladı.

UYANIN!

MÜCADELENİN ALEVLERİNİ KÖRÜKLEYİN İŞÇİLERİN YAŞAMASI İÇİN AYRICALIKLI AZINLIĞI YOK EDİN!

“Bunu Jack’in yazdığını hiç sanmam,” dedi Tom. “O yaşlı adam radikal olamazdı.”

“Sanırım,” dedi Ed. “Boğuşma sırasında Jack kâğıdı adamın elinden kapmıştır”

“Tabancasını kapsaymış daha iyi edermiş,” dedi Tom.

“Evet, daha iyi olurmuş,” dedi Bell.

“Tabancasını kullanmayışı tuhaf.”

“Ne demek istedin?”

“Jack doksan iki yaşında olduğu için görev başında uyukladığını düşünmek yanlış olur. Daha geçen yıl Glenadale’den gelen iki serseri, kolay bir soygun yapacaklarını sanıp Jack’e silah çekmişler. Jack tabancasıyla birinin omzunda, diğerinin de kıçında birer delik açtı.”

Ed güldü. “Jack, bana artık onun yumuşadığını söylemişti. Eski günlerinde olsaymış ikisini de öldürüp kafa derilerini yüzermiş. ‘Yine ıskalamış sayılmazsın Jack,’ dedim ona. ‘Birini omzundan diğerini poposundan vurmuşsun.’ Jack. Yumuşadım, diyorum, elim bozuldu demedim,’ dedi. ‘Onların neresine nişan

aldıysam oradan vurdum. Demek kı yaşlanınca, merhametli olmuşum.’ Diyeceğim şu: dün gece Jack’i kim öldürdüyse, bu işte epey ustaymış.”

“Özellikle de,” diye katıldı Tom. “Elinde kılıçtan başka silahı olsaydı Jack, onu bir kilometre öteden görürdü. Yani, kılıçlı bir adam tabancalı birine nasıl saldırabilir ki?”

“Ben de ayın şeyi merak ediyordum,” dedi Bell. “Teşekkür ederim, baylar. Çok teşekkür ederim.” Kartvizitlerini çıkarıp ikisine de birer tane verdi. “Van Dorn Şirketi’nden bir şeye ihtiyacınız olursa, beni arayın.”

“Haklıymışım,” dedi Bell, Van Dorn’un çağrısı üzerine buluştukları San Francisco ofisinde. “Ama tam değil. Adam, benim sandığımdan da büyük düşünüyor”

“Göründüğü kadarıyla profesyonel biri,” dedi Van Dorn, Southern Pacific bakım müdürünün söylediği şeyi tekrar ederek. “Hiç değilse, bizim etrafımızda dolanacak kadar iyi. Ama nasıl dolaşıyor? Yük trenlerine mi biniyor?”

“Çalışanları sorguya çekmeleri için, ajanlarımızı batıdaki bütün işçi merkezlerine gönderdim. Hızlı trenlere bilet alabileceği bütün istasyonların müdürlerine ve bilet gişelerine de soracaklar.”

Van Dorn bir inleme sesi çıkardı. “Bilet satanlardan bir şey çıkması ihtimali amelelerden de az. Hennessy, Southern Pacific’in bir yılda kaç yolcu taşıdığını söylemişti?”

“Yüz milyon,” dedi Bell.

7

Isaac Bell, Marion Morgan’a telefon açıp, Sacramento trenine binmeden önce bir saat zamanı olduğunu söyleyip, mümkünse işten erken çıkmasını rica edince Marion, ona, “Saatin altında buluşalım,” dedi.

Horn’dan buraya buharlı gemiyle taşınmış ve Mississippi’nin batısındaki ilk ana saat olan Büyük Magneta Saati daha bir hafta önce yerleştirildiği halde şimdiden ün kazanmıştı. St. Francis Oteli’nin Powell Caddesi’ne bakan lobisinin karşısında dikilen bu Viyana yapımı saat, oymalarla süslüydü ve Avrupa modasına uygun tarzda, büyükbaba tipi masa saatlerini andırıyordu. Aslında, elektrikle çalışıp Union Meydanı’nın üstünde yükselen muazzam otelin bütün saatlerini otomatik olarak kontrol etmekteydi.

Lobide Dcğu motifli halılar üstünde kümeler halinde koltuklar ve kanepeler vardı. Parşömen ve cam abajurlarla kaplı elektrik lambalarının verdiği sıcak ışık, yaldızlı aynalardan yansıyarak lobiyi yeterince aydınlatıyordu. Büyük Deprem sırasında iç kısmı tamamen harap olduktan sonra, yenilenen doğramalardan kereste ve boya kokusu yayılmıştı. San Francisco’nun en yeni ve en büyük bu oteli dört yüz seksen odasıyla hizmete girmiş, gelecek ilkbahara da ana binaya yeni bir kanat yapılması planlanıyordu. Kısa sürede şehrin en popüler oteli oluvermişti. Lobideki koltukların ve kanepelerin çoğu gazete okuyan müşterilerle doluydu. Gazete manşetlerinde hep Coast Line Limited’ı sabote eden provokatörler ve yabancı radikaller hakkında yorumlar vardı.

Lobiye önce Marion geldi; Isaac’i göreceği için o kadar heyecanlıydı ki, onu, saatin önünden geçerken seyreden erkeklerin hayran bakışlarının farkında bile değildi. San saçları günün modasına uygun biçimde tepesinde toplanmış, uzun boynu ve yüzünün güzelliği tüm dikkatleri üstüne çekecek şekilde sergilenmişti. Beli ince, elleri zarifti ve halının üstündeki yürüyüşüne bakılırsa eteğinin altındaki bacakları da uzundu.

Mercan yeşili gözleri Büyük Magneta’ya çevrildiği sırada, tıpkı bir katedral çanı gibi çalan üç kuvvetli gonk sesi duvarları titretti.

Bir dakika sonra uzun boylu, yakışıklı Isaac lobiye girdi; üstünde krem rengi bir yün takım elbise, mat mavi gömlek ve Marion’un hediye ettiği, saçları ve bıyığına uyan yaldız şeritli bir kravat vardı. Marion, onu görünce sevincinden ne

diyeceğini şaşırıp sadece, “Daha önce geciktiğini hiç görmemiştim,” diyebildi.

Isaac gülümseyerek altın cep saatini çıkardı. “Büyük Magneta tam altmış saniye ileri.” Marion’u tepeden tırnağa süzdükten sonra, “Ben de seni hiç bu kadar güzel görmemiştim,” dedi ve ona sarılıp öptü.

Aynaların da yardımıyla bütün lobiyi görebilecekleri bir yerde oturup, üniformalı garsona çay ve limonlu pasta ısmarladılar.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Bell. Marion güzel yüzünde yayılan bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

“Hayatımı altüst ettin.”

“Bunu ben değil deprem yaptı,” diye takıldı Bell.

“Depremden önce oldu. Deprem sadece araya girdi.”

Marion’un yaşındaki kadınların çoktan evlenmiş olmaları gerekirdi, ama bu dik başlı güzel kadın bağımsız olmaktan hoşlanıyordu. Otuz yaçındaydı, Stanford Üniversitesinden hukuk diplomasını aldıktan sonra yıllarca bankacılık sektöründe çalışarak tecrübe kazanmış ve geçimini kendisi sağlamıştı. Onunla evlenmek için neredeyse yalvaran nice yakışıklı ve zengin genç adamı reddetmişti. Onu bu denli yürekli kılan şey, sınırsız imkânlarla dolu San Francisco havası olabilirdi. Belki de, annesinin ölümünden sonra üzerine titreyen babasının sağladığı mükemmel eğitimdi. Modern zamanlarda, yeni yüzyılın kaygısız ilk yıllarında yaşamanın ver-diği heyecan da olabilirdi. Nedeni her neyse, yalnız olmaktan büyük bir keyif aldığı belliydi.

Bu durum, Isaac Bell’in hayatına girip, onu sanki on yedi yaşındaymış gibi hissettirmesine ve ilk kez bir erkekle çıkıyormuş gibi nabzını hızlandırmasına kadar sürmüştü.

Çok talihliyim, diye düşündü Marion.

Isaac uzanıp onun elini tuttu.

Uzun bir an boyunca konuşmakta zorlandı. Marionen güzelliği ve zarafeti onu hep heyecanlandırırdı. Bakışlarını yeşil gözlerinden ayırmadan, “San Francisco’nun en şanslı erkeği benim,” dedi. “Şu anda New York’ta olsaydım, o zaman da New York’un en şanslı erkeği olurdum.”

Marion gülümseyerek gözlerini kaçırdı. Tekrar dönüp ona baktığında Bell’in bir gazete manşetine baktığını gördü: HENDEĞE DEVRİLDİ!

1907 yılında tren kazaları hayatın bir parçası olarak görülürdü, ama bir Los

Angeles hızlı treninin devrilmesi ve Isaac'in sık sık tren yolculuğu yaptığını bilmek dehşet vericiydi. Marion nedense, onun işindeki tehlikeler konusunda o kadar endişe duymazdı. Oysa bu tehlikeler gerçekti ve onun vücudundaki yara izlerini görmüştü. Ne var ki, Isaac-tabancalı, bıçaklı saldırganlarla kapıştığı için kaygılanması tıpkı vahşi bir ormandaki kaplanların emniyeti için endişe etmek gibi anlamsız olurdu.

Isaac gazeteye bakarken yüzü öfkeyle gerilmişti. Marion uzanıp onun eline dokundu. "Isaac bu tren sabotajı senin vakanla mı ilgili?"

"Evet. En azından beşinci sabotaj."

"Ama yüzünde sanki bu iş kisiselmiş gibi çok öfkeli bir ifade var."

"Sana Wish Clarke'i anlattığımı hatırlıyor musun?"

"Elbette. Hayatını kurtarmıştı. Bir gün onunla tanışıp şahsen teşekkür etmek isterim."

"O treni uçuran adam Wish'i Öldürdü," dedi Bell.

"Ah Isaac. Çok üzüldüm."

Bunun üzerine Bell, Sabotajcının Southern Cascade Cutoff Tüneli'ni çökertmesi hakkında bütün bildiklerini ve bu adamı durdurmak için nasil çalıştığını bütün ayrıntılarıyla anlattı. Marion'un çözümleyici, keskin

bir zekası vardı. Olgulara odaklanabilir, bunlar daha gelişme halindeyken nasıl bir model oluşturduğunu görebilirdi. Hepsinden önemlisi, sorduğu eleştirel sorularla Bell'i doğru düşünmeye yönlendirirdi.

"Bu işi yapmasının nedenini hâlâ bilmiyoruz," diye bitirdi Bell açıklamasını. "Onu bu kadar büyük tahribat yapmaya sevk eden şey ne olabilir?"

"Sabotajcının bir radikal olduğu varsayımına katılıyor musun?" diye sordu Marion.

"Deliller ortada. Suç ortakları, o radikal afiş. Hedef bile bu varsayımı destekliyor, demiryolları radikallerin gözünde en büyük alçaklık simge-

"Ama senin kuşkuların var gibi Isaac."

"Var," diye itiraf etti Bell. "Kendimi onun yerine koymaya ve öfkeli bir kışkırtıcı gibi düşünmeye çalıştım, ama hâlâ masum insanları katletmekle ne kazanacağını anlayamıyorum. Bir grev veya ayaklanma sırasında öfkeyle polise saldırabilirler. Her ne kadar bu tür şiddet gösterilerini onaylamasam da bir insanın nasıl yoldan çıkabileceğini anlayabilirim. Ama sıradan insanların

hayatına böyle acımasızca kastetmek... böyle bir alçaklığa hiç anlam veremiyorum.”

“Delirmiş olabilir mi? Kaçığın teki?”

‘’Mümkün. Ne var ki, bir kaçık için çok fazla hırslı ve melodik çalışıyor. Bunlar ani dürtülerle yapılan saldırılar değil. Hem hamlelerini, hem de kaçışını özenle planlıyor. Eğer gerçekten deliyse, deliliğini çok güzel kontrol altına almış.”

“Belki bir anarşisttir.”

“Biliyorum. Ama neden o kadar çok insan öldürsün ki? Aslında...” dedi Bell. “Sanki terör tohumlarını eker gibi davranıyor. Ama bunu yapmakla eline ne geçebilir ki?”

“Southern Pacific Demiryolu Şirketi’ni halkın gözünde iki paralık etmek,” dedi Marion.

“Doğrusu bunda da epey başarılı oluyor,” dedi Bell.

“Belki de bir radikal, anarşist veya kaçık gibi düşünmek yerine, bir banker gibi düşünmen daha iyi olur.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Bell şaşırarak.

Marion sakin bir sesle cevap verdi. “Bu işin Osgood Hennessy’ye neye mal olduğunu bir düşünsene.”

Bell başını salladı. Ailesinin bankasında çalışmayı reddeden bir adamın “bankacı gibi düşünmesi” fikri ilginçti. Uzanıp Marion’un yanağına dokundu. “Teşekkür ederim,” dedi. “Üstünde epey düşüneceğim bir şey verdin.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Marion, sonra da ekledi. “Silahlı çatışmalara gireceğine oturup düşünmeni tercih ederim.”

“Silahlı çatışmalar hoşuma gider,” dedi Bell. “Aklımı toplamamı sağlar. Ama bu vakada kılıçla yapılan çatışmalar söz konusu.”

“Kılıç çatışması mı?”

“Çok tuhaf. Wısh’i ve başka bir adamı kılıç gibi bir şeyle öldürmüş. Soru şu: Tabancalı bir adama nasıl yaklaşıp onu öldürebiliyor? Kılıç öyle gizlenecek bir şey değil ki.”

“Kılıç baston olamaz mı? San Francisco’da pek çok adam korunmak için kılıç baston taşıyor.”

“Ama o kılıcı bastondan çıkarmak bile, tabancası olan bir adama ateş etmek için yeterli zamanı sağlar.”

“Eh, kılıçla sana saldırmaya kalkarsa pişman olur. Sen Yale’in eskrim takımındaydın.”

Bell gülüp başını iki yana salladı. “O zaman eskrim yapıyordum, düello değil. Sporla dövüşme arasında büyük bir fark vardır. Eskiden düellolar yapmış olan antrenörümü hatırlıyorum; eskrim maskesinin, rakibin gözlerini gizlediğini söylerdi. Anlattığına göre ilk defa düello yapan birisi, karşısında onu öldürmeye niyetli adamın buz gibi bakışlarını görünce şok olurmuş.”

“Sen olmuş muydun?”

“Ne olmuş muydum?”

“Şok.” Marion güldü. “Sakın bana hiç düello yapmadığını söyleme.”

Bell de güldü. “Sadece bir kere. ikimiz de çok gençtik. Akan kan görünüşü, çok geçmeden ikimizi de aslında birbirimizi öldürmek istemediğimize ikna etmişti. Aslında o kişiyle hâlâ arkadaşlığımız devam ediyor.”

“Bir düellocu aramaya kalksan, bu zamanda kimseyi bulamazsın.”

“Olsa olsa bir Avrupalı olur,” dedi Bell. “Bir İtalyan veya Fransız “

“Ya da Alman. Yanağında o korkunç Heidelberg yara izlerinden olan biri. Maık Twain daha çirkin görünsün diye yanaklarındaki cerrah dikişini söküp yaralarına şarap döktüklerini yazmıştı, değil mi?”

“Alman olduğunu sanmıyorum,” dedi Bell. “Onlar sıçrayarak hamle yaparlar. Wish’i ve öbür adamı Öldüren hamle daha çok İtalyan ya da Fransız tarzında yapılmış.”

“Ya da onların bir öğrencisi olabilir,” dedi Marion. “Avrupa’da okumaya gitmiş bir Amerikalı. Fransa ve italya’da pek çok anarşist var. Belki o da orada anarşist olmuştur.”

“Halâ tabancalı bir adamı nasıl gafil avlayabildiğim aklını almıyor.” Bell hareketi gösterdi. “Kılıcı çekene kadar yaklaşıp burnuna bir yumruk bile atabilirsin.”

Marion çay fincanlarının üstünden uzanıp Bell’in elini tuttu. “Doğrusunu istersen, tek endişem senin burnunun kanaması olsaydı bunu seve seve kabullenirdim.”

“Şu aşamada burnumun kanaması, hatta vücudumda bir iki kesik yarası bile

hoşuma giderdi.”

“Neden ki?”

“Weber ve Fİelds’i hatırlıyor musun?”

“O komik iki adam.” Wally Kisley ve Mack Fulton kısa bir şiire önce San Francisco dan geçerlerken Marionu yemeğe çıkarmışlar, bütün akşam onu güldürüp durmuşlardı.

“Wally ve Mack’in her zaman söyledikleri bir şey vardır: ‘Burun kanaması, gelişmenin kesin bir belirtisidir. Burnuna sıkı bir yumruk yemişsen, takip ettiğin adama yeterince yaklaşmışsın demektir.’” Bu yorum ikisini de gülümsetti.

Son moda şapkaları ve tuvaletleri içinde iki kadın lobiye girip kıyafetlerindeki tüylerle ipekleri hışırdatarak yürüdüler. Genç olanı o kadar güzeldi ki, onlara bakmak için indirilen gazetelerin çoğu sahiplerinin kucağında kaldı.

“Ne kadar güzel bir kız!” dedi Marion.

Bell, onu zaten aynada görmüştü.

“Mat mavili olanı diyorum,” dedi Marion.

“Osgood Hennessy’nin kızı Lillian,” dedi Bell. Kendisi St. Francis’ teyken Lillian’ın da oraya gelmesi tesadüf mü, diye geçirdi aklından, ama bundan şüpheliydi.

“Onu tanıyor musun?”

“Geçen hafta Hennessy’nin Özel treninde tanıştık. Babasının sekreterliğini yapıyor.”

“Nasıl biri?”

Bell güldü. “Kendisini baştan çıkarıcı bir kadın sanıyor. O Fransız aktris gibi kirpiklerini kırpıştırıyor”

“Anna Held gibi mi?”

“Ama çok da akıllı ve iş konusunda epey bilgili. Çok genç, babası tarafından şımartılmış ve sanırım gönül işlerinde bir hayli tecrübesiz. Yanındaki siyah saçlı kadın eskiden onun özel öğretmeniymiş. Şimdi Hennessy’nin metresi.”

“Gidip merhaba demek istiyor musun?”

“Seninle beraber sadece beş dakikam kalmışken istemem.”

Marion, bu sözlerden memnun gülümsedi. “Gururlandım. O kız genç,

inanılmayacak kadar güzel ve büyük ihtimalle çok da zengin.”

“Sen de inanılmayacak kadar güzelsin ve benimle evlendiğin zaman sen de çok zengin bacaksın.”

“Ama ben yüklü bir mirasa konmayacağım “

“Boston’daki dans okulunda vals öğrenirken yeterince kadın vâris tanıdım,” dedi Bell gülerek. “Kayar gibi uzun adımlar atarak yapılıyor. İstersen düğünümüzde vals yaparız.”

“Ah Isaac, benimle evlenmek istediğinden emin misin?”

“Eminim.”

“Çoğu insanın gözünde ben, evde kalmış bir kızım. Senin yaşında bir erkeğin de o kızın yaşında biriyle evlenmesi doğru olur, diyecekler”

“Başkalarının doğru bulduğu şeyleri hiç yapmam. Hayallerimin kızını bulmuşken, neden şimdi böyle yapmaya başlayayım? Hayallerimin kızı ve hayat arkadaşım olacak kızı buldum.”

“Ama ailen benim hakkımda ne düşünür? Hiç param yok. Benim bir servet avcısı olduğumu düşünecekler.”

“Sadece benim Amerika’nın en talihli adamı olduğumu düşünürler,” dedi Isaac gülerek. Sonra ciddileşti. “Böyle düşünmeyenin de canı cehenneme. Bir tarih belirleyelim mi?”

“Isaac,., seninle konuşmam gerek.”

“Ne var? Bir şey mi oldu?”

“Sana sırılsıklam âşığım. Umarım bunu biliyorsundur.”

“Bunu her davranışınla gösteriyorsun.”

“Ve seninle evlenmeyi de çok istiyorum. Ama bir şüre daha bekleyebilir miyiz?”

“Neden?”

“Çok heyecan verici bir iş teklifi aldım ve bu benim denemeyi çok istediğim bir şey.”

“Nasıl bir iş bu?”

“Preston Whiteway’in kim olduğunu biliyorsun tabii.”

“Elbette. Preston Whiteway, San Francisco Inquirer dahil, Kaliforniya’nın önde gelen üç gazetesini miras alan sansasyon gazetecisi.” Bell merakla ona baktı. “Sen, onun gazetesinde çalışıyorsun. Adamın çok yakışıklı ve şehirde bir hayli popüler olduğu söyleniyor. Sansasyon yaratan manşetler yayımlayarak muazzam bir servet sahibi olmuş. Bir yandan da ulusal politikaya kancalarını takmış, gazetelerinin gücünü kullanarak ABD Senatosu’na arkadaşlarını seçtiriyor... bunların başında da Osgood Hennessy’nin sadık uşağı Senatör Charles Kincaid var. Hatta, yanılmıyorsam Kincaide ‘Kahraman Mühendis’ yakıştırmasını yapan da senin bu Bay Whiteway’indi.”

“O benim Bay Whiteway’im değil; ama Isaac, onun yepyeni, harika bir fikri var. Gazete deprem haberlerini yayımlarken aklına gelmiş... sinemalarda haber filmleri. Buna Resim Dünyası diyor. Gerçek olayları filme alıp sinemalarda gösterecekler. Ve Isaac! Preston bu işi başlatmak için benim yardım etmemi istedi.” Marion heyecan içinde onun koluna yapıştı.

“Ne kadar bir zaman için?”

“Emin değilim. Altı ay veya bir yıl. Bunu yapabileceğimi biliyorum ve adam bana bu fırsatı verecek. Stanford Hukuk Fakültesi’nin ilk mezunlarından biri olduğumu biliyorsun, ama bu alanda bir kadının iş bulması mümkün olmadığı için dokuz yıl bankacılık sektöründe çalıştım. Pek çok şey öğrendim. Ömür boyu çalışmak istemiyorum. Ama bir şeyler yapmak istiyorum, bu da benim için fırsat.’”

Marion’un heyecan verici bir işte çalışmak istemesi Bell’i şaşırtmadı.

Onun sevgisinden kuşku duyduğu da yoktu. Her ikisi de birbirlerini buldukları için ne kadar şanslı olduklarının farkındaydılar ve aralarına kimseyi sokacak değillerdi. Bir şekilde uzlaşmak gerekiyordu. Diğer yandan, kendisi de Sabotajcı’yı durdurmak için çok yoğun olacaktı.

‘’Altı ay sonra düğün tarihini belirlemeye ne dersin? Her şey yerli yerine oturmuş olur. Sen evli olarak da çalışmaya devam edebilirsin.”

‘Ah, Isaac bu harika olur. Resim Dünyası başlarken işin içinde olmayı çok istiyorum.”

Magneta Saati’nin çanları saat dördü vurdu.

“Keşke daha çok zamanımız olsaydı,” dedi Marion üzüntüyle.

Bell’e de sanki aradan sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyordu.

“Seni ofisine götüreyim.”

Lobiden çıkarken Lillian Hennessy'nin ısrarla başka yöne bakmakta olduğunu fark etti. Ama göz göze geldikleri anda Bayan Comden belli belirsiz gülümsedi. Bell de nazikçe bir baş selamı verdi; kadının son derece seksi oluşu bir kez daha dikkatini çekmişti. Marion'un koluna daha sıkı sarıldı.

İtfaiye kırmızısı bir Locomobile yarış otomobili, tam St. Francis'in önüne park edilmişti. Bell, bu otomobili modifiye edip tampon ve projektör farlar ekleyerek şehir trafiğine uygun hale getirmişti. Otelin kapı görevlisi; merakla otomobilin başına üşüşmüş çocuklar, kirli parmaklarım radyatör üstündeki pirinç kartala ve kırmızı deri kaplı koltuklara sürmesinler diye tehditler savurmaktaydı.

"Yarış otomobiline tekrar kavuşmuşsun! Çok güzel olmuş," dedi Marion.

Bell'in sevgili Locomobile'i Kaliforniya'nın taşlarla kaplı toprak yollarında, dümdüz raylar üstünde giden bir lokomotifle yarışmış, Sam Francisco Sarı Diego arasında sekiz yüz kilometrelik kovalamaca sonunda hurda haline gelmişti. Yarışı Bell kazanmış, ödülü de Kasap Haydut'u tutuklaması olmuştu.

"Fabrikasında yeniden yaptırdıktan sonra buraya getirttim. Hadi binsene."

Bell, kocaman direksiyonun üzerinden eğilip ahşap panelin üstündeki kontak düğmesini çevirdi. Gaz kelebeğini ve bujileri ayarladıktan sonra basınçlı depoyu pompaladı. Kapı görevlisi krank kolunu çevirmeyi üstlendi. Otomobil daha yeni geldiği için dört silindirli motor sıcaktı ve ilk çevirişte gümbürdeyerek çalıştı. Bell gaz kolunu geri çekti. El frenini çekmeden önce, onu hayranlıkla izleyen çocuklardan en küçüğünü yanına çağırdı.

"Bana yardım edebilir misin? Kornası çalmadan harekete geçemiyor."

Çocuk büyük lastik komayı iki eliyle birden sıktı. Locomobile canavar gibi bir kükreme sesi çıkarınca bütün çocuklar kaçıştılar; otomobil öne fırladı. Marion kahkahalar atarak arkasına yaslanıp, Bell'in kolunu tuttu. Bir süre sonra Market Caddesi'nde at arabalarının, tramvayların ve yavaş giden otomobillerin arasından hızla geçmeye başladılar.

San Francisco Inquirer 'ın on iki katlı binasının önüne vardıklarında, Bell kaldırımın yanında tek otomobillik bir park yeri kalmış olduğunu fark etti. Üstü açık bir Rolls-Royce içindeki san saçlı bir adam korna çalarak oraya doğru geliyordu.

"Aa, bu Preston! Onunla tanışabilirsin."

"Bekleyemem," dedi Bell. Peş peşe gaza ve frene basarak Preston'un beyaz Rolls-Royce'undan yarım saniye Ônœ kalan son park yerine girdi.

“Hey! Orası benim park yerim.”

Bell, adamın söylendiği kadar yakışıklı olduğunu fark etti. Whiteway; geniş omuzlu, tıraşlı ve dalgalı sarı saçları olan bir adamdı. Boyu Bell kadar uzundu, ama omuzları daha genişti; üniversitedeyken futbol oynamış gibi görünüyordu. Gözüne kestirdiği her şeyi elde etmeye alışkın bir tavrı vardı.

‘’Ben daha önce geldim,” dedi Bell.

“Bu bina benim!”

“Kız arkadaşıma veda ettikten sonra sana bırakırım.”

Preston Whiteway başını uzatıp Bell’in yanındaki kişiye baktı. “Marion? Bu sen misin?”

“Evet! Bu da Isaac. Onunla tanışmanı isterim.”

“Tanıştığımıza memnun oldum!” dedi Preston ama hiç öyle görünmüyordu “Marion. bir an önce yukarıya çıkmalıyız. Yapacak çok işimiz var.”

“Sen çık “ dedi Marion soğuk bir sesle. “Isaac’le vedalaşmak istiyorum.”

Whiteway otomobilinden çıkıp, park etmesi için kapıcıya seslendi. Yanından geçerken Bell’e döndü. “Bu Locomobile ne kadar hız yapabilir?”

“Ondan daha çok,” dedi Bell başıyla Rolls-Royce’u işaret ederek.

Marion gülmesini engellemek için elini ağzına götürdü; Whiteway yeterince uzaklaştıktan sonra da Bell’e dönüp, “Okul bahçesindeki iki küçük oğlan çocuğu gibiydiniz,” dedi. “Preston’u nasıl kıskanabilirsin? Aslında çok hoş bir insandır. Onu tanıdıkça sen de seveceksin.”

“Eminim öyledir,” dedi Bell. Marion’un güzel yüzünü ellerinin arasına alıp, dudaklarından öptü. “Kendine iyi bak, olur mu?”

“Ben mi? Asıl sen kendine iyi bak. Lütfen, dikkatli ol.” Zoraki bir gülümsemeyle, “Belki kılıçla daha fazla egzersiz yapsan iyi olur,” dedi.

“Niyetim var.”

“Ah Isaac keşke biraz daha zamanımız olsaydı.”

“En kısa zamanda dönmeye çalışacağım.”

“Seni seviyorum aşkım.”

Cascade Cutoff inşaat alanından epey yüksek bir yerde tali hat üstüne bırakılmış üstü açık bir yük vagonu vardı. Bunun hemen ötesindeki makas

kapatıldığı zaman bu tali hat; onu, dağın tepesindeki ormanda şirketin yeni inşa ettiği kereste fabrikasına götüren bir hayli dik eğimli ikmal hattına bağlıyordu. Hattın devamı aşağıdaki inşaat alanına inmekteydi. Yük vagonu yeni kesilmiş katran ağacından yapılan traverslerle tepeleme doluydu; bunlar, ekspres yolun kreozot tesisinde kömür katranıyla bulunarak güçlendirilecekti.

Sabotajcı darbesini düşündüğünden de çabuk vurmak için bir fırsat olduğunu gördü; böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Bu saldırısı sadece Southern Pacific Şirketi'ni felç etmekle kalmayacak, Van Dorn Dedektiflik Şirketi'nin sağladığı korumanın ne kadar yetersiz olduğunu da kanıtlayacaktı.

Sabotajcı soğukkanlı ve metotlu çalışan bir adamdı. Tünel sabotajını titizlikle planlamış, her aşamasına yeterli zaman ayırıp, suç ortağı olarak da hem gözü kara, hem de yeterince saf birini bulmuş, dinamiti jeolojik açıdan en doğru yere yerleştirerek kendi kaçışını da ayarlamıştı. Coast Line Limited sabotajı da buna benzer çabalarla başarılmıştı; bunun olağan bir tren kazası değil, bir sabotaj olduğu gözden kaçmasın diye, özellikle o kancayı kullanmıştı. Başka sabotajlar için çeşitli hazırlık düzeylerinde olan birçok planı vardı, ama Van Dorn dedektifleri, bakım istasyonlarında ve atölyelerde bekçilik yaptıkları için bu planlardan bazılarını iptal etmek zorundaydı.

Ama her sabotaj eyleminin de planlanması gerekmiyordu. Ülkeyi ağ gibi ören demiryolu sistemi son derece karmaşıktı. Üstün bilgisi ve keskin gözleriyle en küçük bir hatayı ve ihmali yakaladığı sürece, sabotaj için sınırsız imkân vardı.

Yeter ki, hızlı davranıp hiç beklenmedik şeyleri yapabilsin.

Üstü açık yük vagonu, tali hatta kısa bir süre kalacaktı. Demiryolunun her kilometresine iki bin yedi yüz travers gerekiyordu. Aksi takdirde en

fazla iki gün sonra aşağıdaki inşaat alanında çalışan malzeme şefi, "Benim traverslerim nerede?" diye haykırmaya başlar, korku içindeki memurlar da kayıp vagon için faturaları ve irsaliyeleri deli gibi aramaya başlarlardı.

Yemeklerini yapan, yatacak yer ve ümitsizce iş arayan adamlarla dolu, Sabotajcı'nın göze çarpmayacağı kadar büyük en yakın işçi merkezi Duns-

muir, Kaliforniya'daki bakım istasyonunun dışındaydı. Ama Dunsmuir iki yüz kilometre uzaktaydı. Davaya inanan birini kandırabilmesi için zamanı yoktu. Bu işi tek başına yapmak zorundaydı. Tek başına ve hızlı saldırmak tehlikeliydi. Ama o bir tek yük vagonuyla yapacağı tahribat muazzam olacaktı.

8

Marion’un veda öpücüğünün tadı hâlâ dudaklarında olan Bell, Sacramento’ya gidecek hızlı trene binmiş Oakland Terminali’nden kalkmasını bekliyordu. Marion, onu iyi tanırdı; hatta kendisinden de iyi... Ama onun hiç bilemeyeceği şeyler de vardı. Prestonu nasıl kıskanabilirsin ? Sana onu kıskanma nedenlerimi sayayım, diye geçirdi içinden Bell. Her şeyden önce Whiteway orada seninle birlikte; oysa ben yanında değilim çünkü Sabotajcı’yı durdurma yarışında geri kaldım.

Gözlerini kapadı. Kaç gündür yatak yüzü görmemişti, ama bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Aklından bin türlü fikir geçmekteydi. Eyalet başkentinden kalkıp, bir dizi tren yolculuğu yaparak kuzeydeki Oregon’a gidecekti. Sabotajcı tünelin ön ucuna da saldırabilir mi, diye incelemek için Cascade Cutoffta çöken tüneli yeniden görmek istiyordu. Yolda Arc-hie Abbot’la buluşacaktı. Archie, ona bir telgraf çekip, Dunsmuir dışındaki geçici işçilerin bulunduğu merkezden bir şeyler çıkarabileceğini bildirmişti.

“Bay Bell?”

Kondüktör, parmaklarını kasketinin cilalı vizörüne götürüp saygılı bir selam verdikten sonra bilmiş bir sırıtışla, “Bay Bell, kendisiyle oturmak ister misiniz, diye soran bir hanımefendi var,” dedi.

Bitişik pulman vagonda Miss Hennessy’yi göreceğini tahmin eden Bell, kondüktörün ardından yürüdü. Adam, onu trenden çıkartıp platformun karşısında, fabrikadan yeni çıkmış gibi pırıl pırıl parlayan bir Atlantic 4-4-2 lokomotifine bağlı özel vagona götürdü.

Bell vagona çıkıp kapıyı açınca, kendisini, Anne Pound’un genelevini çağrıştıran, kırmızı bir salonda buldu. T lllian Hennessy, üstündeki göz rengine uyan mavi tuvaleti çıkarmış, salonun havasına uyan kırmızılıkta bir tuvalet giymişti. Bell’i bir kadeh şampanya ve zafer kazanmış gibi bir gülücükle karşıladı. ‘”Özel vagon kaldıracak tek kişi siz değilsiniz.”

Bell soğuk bir ifadeyle, “ikimizin yalnız yolculuk yapması uygun düşmez,” dedi.

“Yalnız değiliz. Ne yazık ki.”

Tam Bell, “Ayrıca, ben Marion Morgan’la nişanlıyım,” derken vagonun arka kısmında bir caz orkestrası çalmaya başladı. Bell kapı aralığından baktı. Bir piyano etrafında klarnet, kontrbas, gitar, trombon ve kornet çalan zenci müzisyenler; Adaline Shepherd’in çok tutulan Pickles and Peppers” parçasını çalıyorlardı.

Lillian Hennessy, Bell’in omzunun üstünden bakmak için iyice sokuldu. Bell onun yumuşak göğüslerini sırtında hissetti. Müziği bastırmak için sesini yükselterek, “Şimdiye kadar bir genç kıza göz kulak olması için müzisyenlerin görevlendirildiğini hiç görmemiştim,” dedi.

“Bana göz kulak olan, onlar değil.” Lillian yüzünü buruşturdu. “Bayan Comden. Babam sizi San Francisco’da tuzağa düşürme planımı sezmiş. Bana göz kulak olması için onu gönderdi.”

Kornet çalan adam, tavana nişan alıyormuş gibi enstrümanını havaya doğru kaldırdı. Bell çember olmuş müzisyenlerin arasındaki boşluktan bakınca, tuşların üstüne eğilmiş piyanisti gördü . Parmaklan tüy gibi hafif,

gözleri ışıldayan, dolgun dudakları neşeli bir gülücükle aralanmış bu kişi Bayan Comden’den başkası değildi.

“Babam nasıl öğrendi bilmiyorum,” dedi Lillian. “Ama onun ve Bayan Comden’in sayesinde şerefiniz emniyette olacak, Bay Bell. Lütfen, kalın. Tek istediğim dost olmamız. Hızlı bir yolculuk yapacağız. Cascade CutofFa kadar önümüz açık.”

Bu davet Bell’e çekici geldi. Sacramento’nun kuzeyindeki hat, CutofFa gelip giden personel ve malzeme trenleriyle doluydu. Aslında Hennessy’nin özel trenlerinden birini istemeyi bile düşünmüştü. Oysa, Lillian’inki kalkmak için hazırdı. Boşaltılmış hatlarda demiryolu şirketi başkanının kızıyla yolculuk yapmak, ona bir gün kazandıracaktı.

“Herhangi bir mesaj göndermek isterseniz bagaj vagonunda bir telgraf var,” dedi Lillian.

Bunu duyunca Bell’in dayanacak gücü kalmadı ve gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedi. “’Tuzağınıza’ düşmeyi kabul ediyorum, ama belki Dunsmuir’de inmek zorunda kalabilirim.”

“Bir kadeh şampanya alın ve bana biraz Miss Morgan’dan bahsedin.”

Lillian, ona şampanya kadehini uzatırken tren hafif bir sarsıntıyla hareket etti. O sırada elinin üstüne dökülen şampanya damlasını yalarken Fransız aktrislerine

özgü bir biçimde gözlerini kırpıştırdı. “Çok hoş bir kadın.”

“Marion da sizi çok hoş buldu.”

Lillian, yüzünü ekşitti. “Hoş deyince, akla elma yanaklı, fırfırlı elbiseler giyen kadınlar gelir. Bana çoğu zaman hoş sıfatından daha iyi yakıştırmalar yapılır.”

“Aslında Marion, sizin inanılmayacak kadar güzel olduğunuzu söylemişti.”

“Bu nedenle mi, beni onunla tanıştırmadınız?”

“Bunun yerine ona kendisinin de inanılmayacak kadar güzel olduğunu söyledim.”

Lillian’ın mavi gözleri ışıldadı. “Emniyeti hiç elden bırakmıyorsunuz, değil mi?”

Bell gülümsedi. “Gönül işlerinde hep böyleyimdir hanımefendi. Umarım büyüdükçe siz de bu alışkanlığı geliştirirsiniz. Şimdi bana babanızın bankerlerle ne sorunu olduğunu anlatır mısınız?”

“Babamın bankerlerle sorunu yok,” dedi Lillian. Cevabı o kadar seriydi ki, Bell konuşmasına nasıl devam edeceğine hemen karar verdi.

‘“Kış gelmeden sorunu olacağını kendisi söylemişti.”

“Eğer Sabotajcıyı yakalayamazdanız,” diye iğneledi Lillian.

“Peki, New York’ta oluşan o panik nedir? Geçen mart ayında başladı, kolay kolay geçeceğe de benzemiyor.”

“Bu panik biraz daha sürecek olursa,” dedi Lillian. “Demiryolu işini en parlak zamanındayken birden durdurur. Şu anda harika bir büyüme içindeyiz, ama babam bile bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini itiraf ediyor”

Bell, bir kez daha Lillian Hennessy’nin şımarık bir zengin çocuğu olmadığını anlıyordu.

“Bu panik babanızın demiryollarındaki kontrolünü tehdit ediyor mu?”

“Hayır,” dedi Lillian hemen. Sonra da açıkladı. “Babamın daha bu işe başlarken öğrendiği bir şey var: açacağı ikinci hattı finanse edebilmek için birincisini ne kadar güzel işletirse, yeni kredi alması o kadar kolay olur. Bankerler onun her istediğini yapar. Ülkedeki demiryolu işinde bulunan hiç kimse, onun kadar başarılı olmadı. Diğerleri batsa bile, babam her türlü krizin üstesinden gelip mis kokan bir gül gibi yine piyasada olur.”

Bell kadehiyle Lillian’ın kadehine dokundu. “Güllere içelim” Gülümsüyordu,

ama bu genç kadının haklı nedenlerle mi böyle konuştuğunu,

yoksa sırf kendine cesaret vermek için mi böyle böbürlendiğini bilmiyordu. Tıpkı Sabotajcının neden kafayı demiryollarına laktiğim bilmediği gibi...

“Ülkedeki hangi bankacıya sorarsanız sorun,” dedi Lillian gururla. “Size Osgood Hennessy’nin sapasağlam olduğunu söyleyecektir.”

“Beni nerede bulabileceklerini bildirmek için bir telgraf çekmeliyim .”

Lillian şampanya şişesini alıp, Bell’i bagaj vagonuna götürdü. Aynı zamanda trenin telgrafçısı olan kondüktör, Bell’in yerini Van Dorn’a bildirdiği mesajı gönderiyordu. Tekrar salon vagonuna dönerken telgraf takırdamaya başladı. Lillian birkaç saniye kulak kesildikten sonra gözlerini devirip, “Buna cevap verme,” dedi kondüktöre.

“Mesaj kimden, babanızdan mı?”

“Hayır. Senatörden.”

“Hangi senatör?”

“Kincaid. Charles Kincaid. Bana kur yapıyor.”

“Pek ilginizi çekmiyor galiba.”

“Senatör Charles Kincaid fakir, yaşlı ve çok sıkıcı bir adam.”

“Ama çok da yakışıklı,” dedi Bayan Comden, Bell’e gülümseyerek.

“Çok yakışıklı,” diye kabul etti Lillian. “Ama yine de çok fakir, çok yaşlı ve çok sıkıcı bir adam “

“Kaç yaşında?” diye sordu Bell.

“En az kırk vardır.”

“Kırk iki yaşında ve son derece hayat dolu,” dedi Bayan Comden. “Çoğu genç kız, onu iyi bir kısmet olarak düşünür.”

“Öyle kısmet eksik olsun.”

Lillian, Bell’in ve kendisinin kadehini doldurduktan sonra, “Emma,” dedi. “Biz, Bay Bell’le yolculuğumuza devam ederken senin Sacramento’da trenden inip bir süre ortadan kaybolman mümkün mü?”

“Kesinlikle mümkün değil tatlım. Yanında sana eşlik eden biri olmadan yolculuk yapamayacak kadar genç ve safsın. Ayrıca Bay Bell de fazlasıyla...”

“Fazlasıyla ne?”

Em ma Comden güldü.

“İlginç bir adam.”

Hava karardıktan sonra Sabotajcı, kereste fabrikasına giden tali hatta ilerlerken, çakıllara basıp gürültü çıkarmamak için traversler üstünde yürüyordu.

On beş kilo ağırlığında, bir metrelik levye taşıyordu. Kayışları omuzlarını epey zorlayan sırt çantasının içinde, iki galonluk gazyağı ve bir nalbant dükkânından yürüttüğü at nalı vardı.

Serin dağ havasında çam kokusunun yanı sıra, tanınması biraz zaman alan bir koku daha vardı. Rüzgâr kar havasıyla doluydu. Gökyüzü açık olmasına rağmen, dağlara kısın erken geldiğini hissedebiliyordu. Gözleri yıldızların aydınlığına alışmıştı; adımlarını hızlandırdı. Önündeki raylar parlıyor, yol boyunca uzanan ağaçların şeklini görebiliyordu.

Sabotajcı uzun boylu, uzun bacaklı ve dinç bir adamdı, dik yamacı hiç zorlanmadan tırmanabiliyordu. Zamana karşı yarış içindeydi. Ayın, tepeye yükselmesine iki saatten az bir zaman vardı. Ay dağların tepesinde ışıldamaya başlayınca, at üstünde devriye gezen demiryolu polisi, onu kolayca görebilirdi.

İki kilometre kadar yürüdükten sonra tali hattın ikiye ayrıldığı bir noktaya geldi. İkiye ayrılan yolun, tırmanmakta olduğu sol tarafı inşaat alanına inerken, sağ tarafı güneye giden yeni tamamlanmış ana hatta gidiyordu. Hangi tali hattın bağlı olduğunu kontrol eden makasa baktı.

Makas kereste fabrikasından çıkan bir trenin doğruca inşaat alanına gideceği şekilde ayarlanmıştı. Yük dolu vagonu, ana hatta gönderme fikri çok çekiciydi. Doğru zamanlamayla bunun kuzey yönüne giden bir lokomotifle kafa kafaya çarpışmasını sağlayabilirdi. Ama böyle bir çarpışma sonunda sevk memurları bütün trenleri durdurmak zorunda kalırlar, böylece kendi tarafından kaçış yolu da tıkanmış olurdu.

Eğim biraz azalınca Sabotajcı adımlarını hızlandırdı. Bir kilometre daha ilerledikten sonra karanlıkta üstü açık yük vagonunu gördü. İşte oradaydı!

Birden bir ses duyunca olduğu yerde donup kaldı. Kulak kabarttı, işittiği ses kahkahaydı. Dağın daha yukarısında sarhoş adamlar kahkahalarla gülüyorlardı. Uzaktan bir kamp ateşinin aydınlığını gördü... Viskiyle kafa bulan kereste işçileriydi. Hem çok uzakta oldukları için, hem de önlerindeki ateş daha ötesini göstermediği için onu ne görebilirler ne de İşitebilirlerdi. Üstü açık yük

vagonunun makastan geçtiğini duysalar bile artık durdurmaları mümkün olmazdı.

Tepeleme dolu olan üstü açık yük vagonunun bulunduğu yan hatta geçti. Makas kolunu bulup çevirdi ve iki hattın buluştuğu noktayı kapatıp, yan hattı; kereste nakil hattına bağladı. Sonra üstü açık yük vagonuna gidip tekerleklerin altındaki takozları ayağıyla itti. Fren kolunu çevirip vagonun devasa çelik tekerleklerini tutan fren pabuçlarını yerinden kaldırdı.

Artık vagon yuvarlanabilirdi; yan hat yokuş üstünde olduğu için kendi ağırlığıyla hareket edebilecekti. Ne var ki, koca vagon ya yerçekiminin etkisiyle ya da doğal olarak tekerlekleri yassılaşmış olduğundan yerinden kımıldamıyordu. Sabotajcı bunu hareket ettirecek bir düzenek geliştirmek zorundaydı.

Vagonun arkasına gidip at nalını en arkadaki tekerleğin birkaç santim gerisine yerleştirdi. Levyesini tekerleğin altına sokup, dayanak noktası olarak kullanacağı at nalına doğru aşağıya çekti. Bütün ağırlığını vererek levyenin üstüne abandı ve sallanmaya başladı.

Levye biraz kayınca metallerin sürtünmesiyle yüksek sesli bir gürültü çıktı. Tekerlek iki santim kadar yerinden oynadı. Sabotajcı, levyeyi daha ileri itip bütün ağırlığıyla bir kez daha asıldı.

Tam arkasından, neredeyse kulağının dibinden gelen bir ses, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Sabotajcı şaşkınlık içinde arkaüstü yere düştü. Vagondaki traverslerin üstünde sızmış bir kereste işçisi, alkol kokan nefesiyle tepesinde dikilmişti. “Ahbap, bunu yuvarlamaya başlarsan durduramazsın ta yolun altına kadar gider. Hareket etmeden yere atlayayım.’’

Sabotajcı yıldırım hızıyla levyeyi savurdu.

Ağır çelik, sarhoş adamın kafatasını parçalayarak, onu boş bir çuval gibi vagondaki traverslerin üstüne devirdi. Sabotajcı, adamda herhangi bir kıpırdama var mı diye bekledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi vagon tekerleğini kanırtmaya devam etti.

Tekerlekle dayanak noktası arasındaki boşluk açılıyordu. Üstü açık yük vagonu hareket etmeye başlamıştı. Hemen gaz bidonuyla birlikte vagona atladı. Üstü açık yük vagonu makasa yaklaştıkça hız kazanıyordu. Yerdeki sarhoşun üstünden atlayıp fren kolunu çevirdi ve aracın hızını saatte on beş kilometreye düşürdü. Sonra bidonun kapağını açıp içindeki gazyağını traverslerin üstüne

serpiştirdi.

Üstü açık yük vagonu bir kilometre bu şekilde ilerledikten sonra çatal noktasına geldi; buradan itibaren eğim iyice diklemiyordu.

Sabotajcı bir kibrit çaktı, kibritin alevi rüzgârdan sönmesin diye avuçlarını siper etti ve gazyağını tutuşturdu. Alevler yayılırken freni boşalttı. Üstü açık yük vagonu hızla öne fırladı. Sabotajcı arka tekerleklerden aşağıya sarktı. Tam o anda ay bir dağın tepesinde belirince rayların üstü aydınlandı ve Sabotajcı atlayabileceği güvenli bir yer görebildi. Bunu normal kabul ediyordu. Her zaman şanslı biri olmuştu. Fırsatlar hep kucağına gelirdi, tıpkı şimdi olduğu gibi... Vagondan atladı ve kolayca yere bastı. Üstü açık yük vagonunun sola döndüğünü ve süratle çatalı geçip inşaat alanına doğru indiğini işitebiliyordu.

Sabotajcı sağa dönüp ana hatta giden yokuşu inmeye başladı. Dik yamaçtan aşağıya inerken üstü açık yük vagonunun tekerlekleri homurtular çıkanyordu. Son gördüğü şey, portakal rengindeki alevlerin hızla dağdan aşağıya doğru kaymasıydı. Üç dakika sonra, dağda ne kadar demiryolu polisi varsa can havliyle inşaat alanına koşarlarken kendisi tam ters yöne gidiyor olacaktı.

Arkasında uzayan alevlerle hızı önce elli, sonra altmış, sonra yetmiş kilometreye çıkan kontrolsüz üstü açık yük vagonu sarsılarak ilerlerken içindeki devasa traversler de savrulmaya başlamıştı.

Adı Don Albert olan kereste işçisi de bir o yana, bir bu yana savrulmaktaydı. Bir ara eli, iki traversin arasına girdi; bağlar tekrar birbirine sürtününce eli sıkıştı ve acıyla inleyerek kendine geldi.

Albert parmaklarını ağzına götürüp emerken merak içinde neden her şeyin hareket eder gibi göründüğünü düşünmeye başladı. Fena hakle ağrıyan başı da dönüyordu. Midesindeki viskinin tadı, alışkın olduğu bu iki sorunu da açıklıyordu. İyi ama, tepedeki yıldızlar neden devamlı yer değiştiriyorlardı? Ve üstüne serildiği tahtalar neden titreşip duruyordu? Acımayan elini, kalın yün kepinin içine götürdü. Hem şiddetli bir acı, hem de kurumuş kanın yapışkanlığını hissetti. Kafasının üstüne düşmüş olmalıydı. Neyse ki, kafatası top güllesi gibi sağlamdı.

Hayır, düşmüş değildi, dövüşmüştü. Dünyası kararmadan önce uzun boylu, golf sopası gibi ince biriyle konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu. İşin en tuhafı da kendisini bir trenin üstündeymiş gibi hissetmesiydi. Dağın tepesinde kimsenin uğramadığı bir işçi kampında, nasıl tren bulabildiğini de bir türlü kestiremiyordu. Hâlâ sırtüstü yatarken etrafına bakındı. Arkasında ateş vardı. Rüzgâr, alevleri ondan uzak tutuyordu, ama yine de fazla yakın sayılırdı.

Sıcaklığını hissediyordu.

Birden çok yakından bir düdük sesi geldi.

Don Albert yerinde doğruldu, gelen lokomotifin farları yüzünden hiçbir şey göremez oldu. Gerçekten de bir trenin üstündeydi; dakikada iki kilometre hızla, gerisinde alevler saçarak tam karşısından gelen başka bir trene doğru ilerlemekteydi. Birden yüzlerce ışık etrafında parlamaya başladı; arkasındaki alevler, yanında yeşil sinyal ışıklarıyla lokomotifin farları, inşaat alanını çevreleyen elektrik lambaları, alandaki binaların ve çadırların ışıkları, altındaki kontrolsüz üstü açık yük vagonunun yolundan kaçabilmek için koşuşan işçilerin ellerindeki fenerler...

Ama düdük çalan lokomotif ona doğru gelmiyordu; kendisinin yuvarlandığı raylara bitişik hatta hareketsiz duruyordu. Albert, bunu görünce rahat bir nefes aldı, ama bu rahatlığı önünde beliren makası görene kadar sürdü.

Ağzına kadar ağır yükle dolu olan yük vagonu saatte doksan kilometre hızla gelip kapalı haldeki makası sanki çelikten değil de samandan yapılmış gibi parçalayıp geçerken, arkasındaki boş vagonların bağlı olduğu lokomotifin de yanını sıyırdı. Lokomotifin kömür vagonuna sürtünerek boş vagonlara çarptı ve bunları oyuncak kutular gibi raydan çıkarıp fırlattı. Bu çarpısma üstü açık yük vagonunun hızını kesmemişti. Raydan çıktıktan sonra, içi lokomotif tamircileriyle dolu ahşap atölye binasına daldı. Don Albert canını kurtarmak için kendini aşağıya atmayı bile düşünemeden bir kez daha dünyası karardı.

Beş kilometre güneyde çatalın sağ yanındaki yan hat, ana hatla birleşiyor ve dik bir eğimle yükseliyordu. Sabotajcı bir kilometre kadar bu yokuştan çıktıktan sonra, sık çamların arasına gizlediği sırt çantasını aldı. İçindeki tel kesicisini, tırmanma mahmuzlarını ve eldivenleri çıkardı. Mahmuzları çizmelerine taktıktan sonra, telgraf direğinin yanında boş vagonlarla yeni yük almak için düzenli olarak güneye giden bir yük treni beklemeye başladı. Kuzeyde gökyüzü kızıla dönüşmüştü. Bu kızıllığın artmasını ve daha da parlaklaşıp yıldızların aydınlığını örtmesini keyifle seyretti. Tam planladığı gibi olmuş, kontrolsüz üstü açık yük vagonu inşaat kampında ve bakım istasyonunda yangın çıkarmıştı.

Gelen giden tek bir tren yoktu. Galiba, çok başarılı olduğu ve büyük bir kargaşa çıkardığı için hiçbir yük treni istasyondan çıkamıyordu. Eğer öyle olmuşsa, hattın sonunda kapana kısılıp kalmış demekti. Bir süre sonra

yaklaşmakta olan bir trenin far ışıklarım gördü. Eldivenlerini giyip telgraf direğine tırmandı ve dört kablonun hepsini kesti.

Cutoff’un yönetimini, dünyanın geri kalanıyla irtibatsız bıraktıktan sonra direkten aşağıya indi; yük treni yokuş yukarı çıktığı için yeterince yavaşlamıştı. Sabotajcı kapısı açık bir vagona atladı.

Çantasından çıkardığı bir cekete sarınıp yattı ve tren su ikmali için durana kadar uyudu. Frenciyi kollayarak bir telgraf direğine tırmandı ve bütün kabloları kesti. Tekrar uyudu, bir sonraki su ikmalinde yine uyanıp buradaki kabloları da kesti. Şafak söktüğünde kendisini katır kokan, parlak yeşil renkli bir hayvan vagonunda buldu; tren ana hatta yavaş yavaş güneye doğru ilerlemekteydi. Hava çok soğuktu; soluğunu görebiliyordu.

Tren bir virajı dönerken Sabotajcı ayağa kalkıp bakındı ve yeşil vagonunun, elli vagon arasında ortalarda bir yerde ve lokomotife yeterince uzak olduğunu gördü. Frenci kontrol etmek için trene bakarken hemen başını içeri çekti. Birkaç saat sonra Dunsmuir’de trenden atlayacaktı.

9

Isaac Bell keten çarşaflar içinde uyandığı zaman, Lillian'ın özel treninin; boş bir malzeme trenine yol vermek için bir tali hatta çekilmiş olduğunu gördü. Pencereden bakınca ıssız bir yerde olduklarını anladı. Görebildiği tek uygarlık belirtisi, rayların kenarından uzayan toprak bir patikaydı. Buz gibi bir rüzgâr; ağaçları kamçılıyor, yerdeki kuru toprakla karışmış kömür tozlarını uçuruyordu.

Hemen giyindi. Lillian hatların açık olduğunu söyleyerek bobürlenmiştı, fakat Sacramento'dan çıktıklarından beri dördüncü kez yan hatta çekiliyorlardı. Bell bugüne kadar sadece bir kez özel trenle bu kadar sık durdurulduğunu hatırlıyordu; o zaman Büyük Deprem nedeniyle kurtarma trenlerine yol vermek için yan hatlara çekilmişlerdi. Yolcu ve özel trenlerin yük trenlerine yol vermek zorunda kalışı, Cascade Cutoff Ekspres Yolu'nun Southern Pacific'in geleceği için ne kadar önemli olduğunu göstermekteydi.

Archie Abbott'tan yeni bir haber beklemek için, bir önceki gecenin büyük bir kısmını geçirmiş olduğu bagaj vagonuna gitti. Son mesajında

Archie, ona boşuna Dunsmuirde durmamasını bildiriyordu. Sahte kimlikle işçiler arasında yaptığı soruşturmadan bir şey elde edememişti. Özel tren, faal durumdaki bakım istasyonunda ve ötesindeki amele merkezinde yavaşlamadan yoluna devam etti; sadece su ve kömür ikmali yapmak için duruyordu.

Özet trenin bembeyaz üniforması içindeki aşçısı James, Bell'i mutfağın önünden hızla geçerken görünce hemen peşinden gitti ve ona sabah kahvaltısının, bütün geceyi çalışarak geçiren biri için ne kadar önemli olduğu hakkında bir ders verdi. Kahvaltı fikri Bell'e de cazip gelmişti, ama bu teklifi kabul etmesine fırsat kalmadan hem kondüktör, hem telgrafçı olan Barrett, elinde bir mesajla bölmesinden seslendi. Yüzünde acılı bir ifade vardı.

"Lütfen, gelin, Bay Bell."

Telgraf Archie'den değil, Osgood Hennessy'dendi.

SABOTAJCILARIN TREN SALDIRISI.

STOP.

HATTIN BAŞI HARAP OLDU.

STOP.

İNŞAAT ALANI ALEVLER İÇİNDE.

STOP.

İŞÇİLER PANİK İÇİNDELER.

îsaac Bell, Barrett’in omzunu öyle kuvvetli sıktı ki, adamın yüzü acıyla buruştu.

“Bir yük treninin Cutofftan buraya gelmesi ne kadar sürer?’”

“Sekiz on saat.”

“Az önce geçen boş yük treni. Bu saldırıdan sonra mı yola çıkmıştır?”

Barrett cep saatine baktı. “Hayır efendim. Çok daha Önce çıkmış olmalı.”

“Demek ki, saldırıdan sonra yola çıkan herhangi bir tren hâlâ orasıyla bızim aramızda bir yerde olmalı.”

“Gidecek başka bir yeri yok. Bütün yol boyunca tek hat var.”

“O halde Sabotajcı kapana kısıldı!”

Sabotajcı hayati bir hata yapmıştı. Çok engebeli bir arazide, tek çıkış yolu olan, tek yönlü bir demiryolu hattında kısılıp kalmıştı. Bell’in yapacağı tek şey, onu yakalamaktı. Ama adam trenden atlayıp ormanın içine kaçmadan önce. onu tuzağa düşürüp gafil avlamak zorundaydı.

“Treni hareket ettir. Onun yolunu keseceğiz.”

“Kalkamam. Tali hatta beklemedeyiz. Güneye giden bir yük treniyle kafa kafaya çarpışırız.”

Bell telgraf cihazını işaret etti. “Hattın başıyla bizim aramızda kaç tane tren olduğunu Öğren.”

Barrett cihazın başına oturdu ve ağır ağır mesajı göndermeye başladı. “Elim paslanmış,” diye özür diledi. “Bu işi yapmayalı epey zaman oluyor.”

Bell bagaj vagonunda bulabildiği boşluk içinde volta atarken, maniple Mors şifresiyle mesajı iletiyordu. Bu boşluk sadece telgraf masasının etrafındaki daracık koridordu. Vagonda bavullar, sandıklar ve erzak kutularının yanı sıra, Lillian’ın Packard Gray Wolf marka otomobili de vardı. Lillian önceki gece büyük bir gururla otomobilini Bell’e göstermiş, onun gibi hız âşığı birinin zaten bildiği bazı şeyleri hatırlatmıştı: Bu harika yarış otomobili Daytona Beach’te üst

üste rekorlar kırıyordu.

Barret yorgun gözlerini cihazdan kaldırıp, buz gibi bir yüzle onu izlemekte olan Bell'e baktı. "Efendim, Weed'deki sevk memurunun bildiği kadarıyla bu hatta gelen sadece bir tane yük treni varmış. Hat başından, kaza sonrasında hareket etmiş "

"Ne demek bildiği kadarıyla? Yani yolda başka trenler mi var?"

"Kuzey tarafında birkaç noktadaki telgraf hatları çökmüş. Sevk memuru, hatlar kopukken nasıl bir trafik olduğunu bilemiyor. Hiçbir korunmamız yok, hatlar onarılana kadar kuzeyden neyin geleceğini bilmemiz mümkün değil. Bu nedenle ana hatta çıkma yetkimiz yok."

Tabii ya, diyerek içinden kopürüyordu Bell. Boş yük treni su ikmali için her durduğunda, Sabotajcı en yakın telgraf direğine tırmanıp telleri kesmiş, kaçışını sağlama almak için bütün sistemi felç etmişti.

"Bay Bell, size yardım etmek isterim, ama köşeyi dönünce karşımıza neyin çıkacağını bilemediğim için insanların hayatını tehlikeye atamam."

Bell hızlı bir şekilde durum değerlendirmesi yaptı. Sabotajcı, daha özel treni görmeden lokomotifin çıkardığı dumanı fark ederdi. Bell treni durdurup ana hattı bloke etse bile, Sabotajcı hemen huylanır, atlayıp kaçması için de yeterince zamanı olurdu. Cascade Dağları'nın güneyindeki arazi çok daha ılımlı ve daha az dağlıktı; insan ormanın içinde izini kolayca kaybettirebilirdi.

"O yük treninin buraya gelmesine ne kadar var?"

"Bir saatten az."

Bell, eliyle Lillian'ın otomobilini gösterdi.

"Bunu yere indirin."

"Ama Miss Lillian..."

"Derhal!"

Tren personeli, bagaj vagonunun yan tarafındaki sürgülü kapıları açıp bir rampa yerleştirdikten sonra, Packard'ı rayların bitişiğindeki toprak yola indirdiler. Bu otomobil, Bell'in Locomobile'inden çok daha küçüktü. Araları mesafeli, tel jantlı tekerlekleri üstünde tüy gibi dururken, yüksekliği ancak Bell'in bel hizasına geliyordu. Motorunun üstündeki gri metalik kaporta öne doğru sivri bir biçim oluşturmuştu. Kaportanın arkasında direksiyon ve deri döşemeli bir koltuk dışında başka bir şey yoktu. Kokpitin üstü açıktı. Altında,

şasinin her iki yanında dört silindirli güçlü motoru soğutması için radyatör görevi yapan parlak bakır borular yatay olarak yedi sıra halinde diziliydi.

“Arkaya birkaç benzin bidonu bağlayın,” dedi Bell. “Bir de yedek lastik koyun.”

Adamlar söylediklerini yaparken Bell de koşarak yattığı bölmeye gitti. Döndüğünde çizmesinin içinde bir bıçak, geniş kenarlı şapkasının altına saklanmış iki atımlık küçük Derringer tabancası vardı. Bir Amerikalı silah yapımcısına modifiye ettirdiği ve 380 kalibrelik mermileri olan Belçika yapımı Browning tabancası ceketinin altında duruyordu. Bu tabanca hafifti ve hızla tekrar doldurulabiliyordu. Amacı; isabetli, atışlar yaparak, hedefi etkisiz bırakmaktı.

Geceliğinin üstüne ipek bir sabahlık geçirmiş olan Lillian Hennessy, özel vagonundan çıkıp koşarak geldi. Üç sise şampanyanın bıraktığı etki bile bu güzel kadına yakışıyor, diye geçirdi içinden Bell.

“Ne yapıyorsun?”

“Sabotajcı hattın ilerisinde. Onu yakalayacağım.”

“Seni ben götürürüm!” Lillian, hevesle sürücü koltuğuna oturup tren görevlilerinden birine krankı çevirmesini söyledi. Birden ayılmıştı, yaşanacak her maceraya hazır gözleri parlayarak bekliyordu. Motor çalıştığı anda Bell var gücüyle, “Bayan Comden “ diye bağırdı.

Emma Comden geceliğiyle koşarak dışarı fırladı; uzun siyah saçı tek örgüyle toplanmış, Bell’in acil çağrısı üzerine endişeyle yüzünün rengi solmuştu.

“Bunu tutun!” dedi Bell.

Bell, uzun elleriyle Lillian’ın daracık belini kavradı ve onu kaldırıp otomobilden çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdı Lillian. “Beni yere indir!”

Bell deli gibi debelenen kızı Bayan Comden’in kollarına itti. İki kadın çıplak bacakları havada, yere devrildiler.

“Sana yardım edebilirim!” diye bağırdı Lillian. “Dost değil miyiz?”

“Dostlarımı silahlı çatışmaya götürmem.”

Bell sürücü koltuğuna atlayıp, Gray Wolf u toprak yolun üstünde toz bulutu çıkararak kaldırdı.

“O benim otomobilim! Otomobilimi çalıyorsun!”

“Onu satın aldım!” diye bağırdı Bell, omzu üstünden. “Faturayı Van Dorn’a gönder.” Yük vagonları arasından hızla geçerken Bell gülmeden edemedi. Van Dorn’un masraf beyanı önüne geldiği zaman Osgood Hennessy, kızının Gray Wolfunu ikinci kez satın almış olacaktı.

Bell bir kez daha omzu üstünden bakınca, tıpkı bir lokomotifin dumanı kadar toz kaldırmakta olduğunu gördü. Sabotajcı, onun geldiğini bir kilometre öteden görüp kaçışa hazırlanabilirdi.

Bell, toprak yolda tozu dumana katarak ray hattına çıktı. Direksiyonu sertçe çevirip tekerleklerini en yakındaki rayın üstüne çıkardı. Otomobil traverslerin ve kırma taşların üstünde sarsılarak ilerliyordu, ama bu koşullar normal yoldaki taşlara ve kayalara göre daha kabul edilebilir düzeydeydi. Açıkta kalmış bir somun yüzünden lastik patlamazsa, bu hızla yolculuk yapmasına rağmen otomobilin parçalanma ihtimali, kayalık yola göre daha azdı. Arkasına dönüp baktı; hat üstünde gitmesi işe yarıyor, geride toz bulutu bırakmıyordu.

Yaklaşık on beş dakika hat üstünde kuzeye doğru hızla ilerledi.

Birden göğe yükselen bir duman bulutu gördü. Ağaçlar arasındaki bir vadiden geçmekte olan trenin kendisi görünmüyordu, ama tahmin ettiğinden daha yakındı. Bell, hemen hattan çıkıp toprak sete indi ve çalılıkların arasında durdu. Otomobilin yönünü çevirip trenin yaklaşmasını bekledi.

Lokomotifn puflaması Gray Wolf un rölantide çalışan motor mırıltısına karışıyordu. Derken bu ses giderek yükseldi ve kocaman siyah lokomotif buhar salarak virajı döndü; arkasında uzun bir kömür vagonuyla bir dizi boş üstü açık yük vagonu vardı. Yükü hafif, iniş yolu eğimli olduğu için bir yük trenine göre çok hızlı gidiyordu.

Bell, elli tane vagon saydı. Her birini dikkatlice inceledi. Düz yataklılar boş görünüyordu; birkaç tane hayvan vagonunun ne durumda olduğunu anlayamadı. Çoğu vagonun kapısı açıklı. Vagondan dışarı bakan kimseyi görmedi. Son vagon, soluk kırmızı renkte bir personel vagonuydu, üstünde penceresi olan bir kümbeti vardı.

Personel vagonu geçer geçmez Bell, otomobile gaz verip setten yukarı tırmandı ve ray hattına çıktı. Güçlükle sağ taraftaki tekerleklerini rayın üstüne oturttuktan sonra hızını artırdı. Gray Wolf traverslerin üstünde sekerek frenin peşine düştü. Saatte altmış kilometre hız yapıyor, şiddetle sarsılıyordu. Çelik rayların üstünde lastikler, çığlık atar gibi sesler çıka-rıyordu. Bell trenle

arasındaki mesafeyi yarıya indirdi. Arada üç metre kalmıştı. Trenle yan yana gitmediği takdirde personel vagonuna atlaması mümkün olmayacaktı. Otomobili rayın üstünden çekip setin kenarından gitmeye başladı; burası bir hayli dar ve eğimli olduğu gibi, bir yanında telgraf direkleri de vardı.

Otomobil hız kaybedip geride kalmadan önce personel vagonunun yanına yanaşması, yan merdivenlerden birine tutunup vagona atlaması gerekiyordu. Trenin önüne geçti ve onunla aynı hızda, yan yana ilerledi. Tam bir otomobil boyu kadarlık mesafede diğerlerine göre raylara daha yakın dikilmiş bir telgraf direği gördü. Trenle direk arasından geçebileceği kadar boşluk yoktu.

10

Bell hızını artırdıktan sonra sağ eliyle personel vagonunun merdivenine tutunup sıçradı.

Parmakları çelik basamaktan kayıyordu. Arkasında Packard Wolfun telgraf direğine çarptığını duydu. Tek koluyla tutunmuş sallanırken, otomobilin setten aşağıya yuvarlanışını gördü; aynı akıbete uğramamak için bütün gücüyle asılıyordu. Ama kolu sanki omzundan kopmuş gibiydi. Duyduğu acı dayanılır gibi değildi. Ne kadar dirense de parmaklarının gevşemesine engel olamadı.

Düştü, çizmeleri yerdeki kırma taşlara sürtünürken sol eliyle alt basamağı yakaladı. Yerde sürüklenen ayakları tutunmasını zorlaştırıyordu. Sonra basamağa iki eliyle tutunmayı başardı; bacaklarını kendine doğru çekip vücudunu top haline getirdi ve karış karış tırmanarak kendini yukarı çekti. Nihayet bir ayağını basamağa atabildi ve vagonun arka platformuna çıkmayı başardı.

Arka kapıyı açıp içeriye bir göz attı. Frenci bir odun sobası üstünde iğrenç kokular yayan yahni tenceresini karıştırıyordu. Her iki yanda alet dolapları, üstü kapandığı zaman yatak olan sandıklar, bir hela ve üstü irsaliye belgeleriyle dolu bir masa vardı. Bir merdivenle trenin kümbetine çıkılıyordu; personel buradaki pencereden bakarak öndeki yük vagonlarını gözleyebiliyor, gerektiğinde bayrak sallayarak veya fener vasıtasıyla lokomotifle haberleşebiliyordu.

Arkasındaki kapı ardına kadar gürültüyle açılınca, frenci yerinden sıçradı. Gözleri büyümüş halde dönüp baktı. “Sen de nereden çıktın?”

“Adım Bell. Van Dorn ajanıyım. Kondüktörünüz nerede?”

“Su aldığımız sırada lokomotife gitti. Van Dorn mu dedin? Şu dedektiflik şirketi mi?”

Bell, kümbete çıkan merdiveni tırmanmaya başlamıştı bile. “Bayrağını al! Makiniste treni durdurmasını işaret et. Yük vagonlarından birinde bir sabotajcı var:

Bell, kollarını pencereye dayayıp dikkatlice bakmaya başladı. Buhar salan lokomotifle arasında tam elli vagon vardı. Yük vagonlarının tepesinde kimseyi görmedi; daha alçak olan üstü açık yük vagonlarının üstünüyse hiç göremiyordu.

Frenci elinde bayrakla merdivenleri çıkıp Bell'in yanına geldi. Yahni kokusu kümbetin içinde daha da fazla hissediliyordu. Belki de frenci uzun zamandan beri yıkanmamıştı. "Kaçak bir yolcu gördün mü?" diye sordu Bell.

"Sadece yaşlı bir işçi. Bacağı sakat olduğu için yürüyemiyordu. Onu dışarı atmaya yüreğim elvermedi."

"Nerede o adam?"

"Trenin ortasında bir yerde. Şu yeşil hayvan vagonunu görüyor musun? Yaşlı işçi onun tam önündeki vagonda."

"Treni durdur."

Frenci yan pencereden bayrağı uzatıp hızla sallamaya başladı. Birkaç dakika sonra lokomotif kabininden bir baş uzandı.

"Kondüktör, işte. Bizi görüyor."

"Bayrağını salla."

Lokomotif yavaşlamaya başladı; Bell, fren balatalarının sürtünüşünü hissedebiliyordu. Tren iyice yavaşlayınca vagonlar birbirine çarptı. Bell yük vagonlarının çatılarına bakıyordu.

"Tren durur durmaz koş git ve bütün vagonları kontrol et. Sakın bir şey yapmaya kalkma. Birini görürsen bana bağır ve hemen oradan kaç. Seni gördüğü anda öldürebilir."

"Bunu yapamam."

"Nedenmiş?"

"Durduğumuz zaman arkaya bir bayrakçı göndermemiz gerekiyor. Bayrakçı benim. Arkamızdan gelen bir tren varsa, ona işaret vermem lazım. Bugünlerde telgraflara güvenilmiyor."

"Önce vagonları kontrol edeceksin," dedi Bell ceketinin içindeki Browning'i çıkararak.

Frenci kümbetten aşağıya indi. Arka platformdan atlayıp tren boyunca koşarak vagonların içine bakmaya başladı. Makinist düdüğünü çaldı; bir açıklama istiyordu. Bell kümbetin her iki yanına da gidip vagonların tepesine bakmaya devam etti.

Sabotajcı kümbete çıkan merdivenin üç metre ötesinde, yatak olarak kullanılan sandığın içinde sırtüstü yatıyordu; bir elinde bıçak, diğerinde ise

tabanca vardı. Bütün gece endişelenmişti, çünkü yük vagonuyla yaptığı saldırının bir sonucu olarak, hattan bu kadar uzak bir yerde kendini kapana kıstırarak tehlikeye atmıştı. Weed veya Dunsmuir'e gelene kadar demiryolu polislerinin ve Van Dorn dedektiflerinin treni durdurup aramalarından korkuyordu; bu nedenle bir karar verdi. Son su molası sırasında görevliler lokomotifin bakımıyla meşgulken personel vagonuna koşup içeri girdi.

Gündüz fenerin kullanılmayacağını düşünerek fenerlerin saklandığı sandığın içine saklandı. Birisi kapağı açacak olursa onu o anda uygun olan

silahıyla öldürecek, sonra dışan, fırlayıp karşısına kim çıkarsa öldürecek-

Daracık, havasız yerde gülmeye başladı. Doğru tahminde bulunmuştu. Üstelik trene binen kişi de Van Dorn'un dedektiflerinden ünlü isaac Bell'den başkası değildi. En kötü ihtimalle onu rezil etmiş olacaktı. En iyi ihtimalleyse de onu iki kaşının arasından vuracaktı.

Frenci tek tek her vagona baktıktan sonra lokomotifin yanına vardı; Bell, onun makinist, kondüktör ve ateşçiyle konuşmakta olduğunu gördü. Sonra kondüktör ve frenci birlikte geri dönüp bütün yük vagonlarını ve yolcu vagonlarını bir kez daha kontrol ettiler. Personel vagonuna geldikleri zaman yaşlıca bir adam olan kondüktör yüzünü buruşturup, "Sabotajcı falan yok" dedi. "Kaçak yolcu da yok, hiç kimse yok. Tren boş. Burada yeterince zaman kaybettik."

Makiniste işaret vermek için bayrağını kaldırdı.

"Bekleyin," dedi Bell.

Personel vagonundan atlayıp tren boyunca her vagonun içine ve altındaki şasisine baktı. Trenin tam ortasında, içi katır kokan yeşil hayvan vagonunda durdu.

Bell, olduğu yerde hızla dönüp personel vagonuna doğru koşmaya başladı.

Bu kokuyu tanımıştı. Yahni değildi. Yıkanmamış frencinin kokusu da değildi. Yeşil hayvan vagonunda yolculuk etmiş ve katır kokan birisi personel vagonunun içinde saklanıyordu.

Bell hemen platforma tırmanıp kapıyı açtı, ilk sandığın üstündeki örtüyü kaldırıp kapağını açtı. Bunun içinde çizmeler ve sarı muşamba yağmurluklar vardı. Bir sonrakini açtı. Bunda da bayraklar ve onarım gereçleri olduğunu gördü. İki sandık daha kalmıştı. Kondüktörle frenci kapının yanında merakla onu seyrediyorlardı.

"Çeri çekilin," diye bağırdı onlara Bell. Ve üçüncü sandığı açtı. İçinde makine

yağı ve fenerler için gazyağı vardı. Tabancası elinde son sandığı açtı.

“Onun içinde de sadece fenerler vardır,” dedi frenci.

Bell sandığı açtı.

Frenci haklıydı. Sandıkta yeşil, kırmızı ve sarı fenerlerden başka bir şey yoktu.

Bell öfke içindeydi; kendisi bir tarafa bakarken Sabotajcı diğer taraftan atlayıp ağaçların arasına mı girmişti? Makinistin yanma gitti. “Treni hareket ettirin!”

Bir süre sonra sakınleşebildi ve aklına Wish Clarke’ın söylediği bir şey gelince gülümsedi. “Çok kızdığın zaman doğru düşünemezsin,” demişti Wish. “Eğer kendi kendine kızıyorsan daha da beter olur.”

Sabotajcının çok yetenekli bir adam olduğundan hiç kuşkusu yoktu, hatta dâhi denecek kadar zeki bir adamdı; üstelik bir niteliği daha vardı: şansı. Bu soyut nitelik sayesinde, bütün soruşturmayı baltalayarak yakalanışını çok geciktirebilirdi. Bell eninde sonunda onu yakalayacaklarını biliyordu, ama zaman çok değerliydi çok kısaydıçünkü Sabotajcı her an eylem yapıyordu. Bu adam sıradan bir banka soyguncusu değildi. Çaldığı paraları bir geneleve gidip kadınlarla ve içki âlemlerinde yemezdi. Bell, hâlâ onu bu işe iten şeyin ne olduğunu bilmemenin sancısı içindeydi. Bildiği tek şey, Sabotajcının her zafer sonrasında bunu kutlamak için zaman kaybetmediğiydi.

Bell yirmi dakika sonra treni, Lillian Hennessy’nin hâlâ tali hatta beklemekte olan özel treninin yanında durdurdu. Sonra yük treni, su deposunun altına gitti.

Sabotajcı tren ekibinin su ikmali için gitmesini bekledikten sonra, kümbetten dışarı çıkıp ilk saklandığı yer olan fener sandığına girdi. Güneşin batmasına az kalmıştı; çok geçmeden personele fener gerekecekti; bu nedenle bir sonraki su ikmali sırasında buradan çıkıp bir yük vagonuna saklandı.

On saat sonra, gecenin karanlığında Redding’de trenden atladı. İlerideki trenleri arayan demiryolu polislerini görünce bir menfezin ardına gizlendi ve onları seyretti.

Polislerin oradan gitmelerini beklerken Sabotajcı, îsaac Bell’in soruşturmasını düşündü. İçinden ona bir mektup yazıp, ‘’Kusura bakma, yük treninde karşılaşamadık,” demek geliyordu. Ama bu espriyi yapmaya değmezdi. Böbürlenmek yanlış olurdu. Bell’in, onun trende olmadığını düşünmesi daha iyiydi. Başka bir şekilde kaçtığını düşünecekti. Nasıl olsa, onun aklını karıştıracak iyi bir yol bulurdu.

Güneye giden boş bir yük treni istasyondan kalkmak üzereydi. Sabotajcı hemen koşup bir yük vagonunun arkasındaki merdivene tutundu; sonra da vagonun altındaki destek iskeletine yerleşti.

Tren, Sacramento'da istasyona girmek için izin istemek üzere durunca indi. Fabrikaların ve işçi lojmanlarının arasından iki kilometre kadar yürüyüp, belediye binasının sekiz blok ötesindeki ucuz bir pansiyona geldi. Pansiyoncu kadına bavulunu sakladığı için dört dolar ödedikten sonra, on sokak ötede rasgele seçtiği bir pansiyona girdi. Bir oda tutup bir haftalık kirayı peşin ödedi. Sabahın bu erken saatlerinde ev boştu, bütün kiracılar işe gitmişlerdi. Sabotajcı ortak kullanılan banyoya girip kapıyı kilitledi; kirli elbiselerini sırt çantasına tıkıştırıp banyo yaptı, tıraş oldu. Odasına gelince başına kaliteli sarı bir peruk geçirdi, aynı renkte bir sakal ve bıyığı da yüzüne taktı. Soma temiz bir gömlek, kravat ve takım elbise giydi. Ba-vulunu topladı, mahmuzlarını çıkarıp çizmelerini boyadı.

Yeni görünümüyle kimseye görünmemek için, evin arka kapısından çıkıp istasyona doğru yürümeye başladı; ikide bir takip ediliyor mu diye arkasına bakıyordu. Sırt çantasını bir evin bahçe çitinden içeriye attı, ama bavulunu bırakmadı.

Yüzlerce yolcu Southern Pacific İsıasyonu'na doğru yürüyordu. Sabotajcı da şehir dışına çıkıp sık giyimli bir işadamı gibi onların arasına katıldı. Derken, bir anda kendini tutamadı ve kahkahayı bastı. Öyle şiddetli gülüyordu ki, takma sakalı yerinden oynamasın diye eliyle tutmak zorunda kaldı.

Bir gazete bayisinde, Harper's Weekly'nin son sayısı sergileniyordu. Kapakta Osgood Hennessy'nin karikatürü vardı. Demiryolu patronu korkunç bir ahtapot olarak resmedilmiş, ahtapotun kollan gibi gösterilen tren hatları New York'a kadar uzanıyordu. Sabotajcı ağzı kulaklarında, on sent verip bir dergi satın aldı.

Gazele bayisinde satıcı, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Sabotajcı başka bir bay iye gidip, '"Sizde kurşunkalem var mı?" diye sordu. "Kalın bir kalem olsun. Zarf ve pul da istiyorum lütfen."

En yakın otelin tuvaletine girip derginin kapağım yırttı, üstüne bir şey yazdı ve zarfın içine soktu. Adres olarak Isaac Bell, Van Dom Dedektiflik Şirketi, San Francisco yazdı.

Pulu yapıştırdıktan sonra istasyona giderken zarfı yol üzerindeki posta kutusuna attı. Soma da Ogden, Utah'a giden hızlı trene bindi. Dokuz yüz kilometre doğuda Büyük Tuz Gölümün yanındaki bu şehirde, dokuz demiryolu birleşiyordu.

Kondüktör geldi. ‘”Biletler lütfen.”

Sabotajcı bilet almıştı. Ama tam bileti yelek cebinden çıkarırken bir tehlike sezinledi. Bu sezginin nereden kaynaklandığını hiç düşünmedi bile. Herhangi bir şey olabilirdi. Sacramento istasyonlarında fazla sayıda demiryolu polisi görmüştü. Bilet gişesindeki memur yüzüne çok dikkatli bakmıştı. Yolcu istasyonunda avarelik edenlerden biri Van Dom ajanı olabilirdi. Sabotajcı içgüdüsüne güvendiği için bileti cebinde bıraktı ve kondüktöre bir demiryolu pasosu gösterdi.

11

Kahredici bir dizi gecikme nedeniyle, Bellin; ekspres hattının başındaki Cascade inşaat alanına varması kırk sekiz saat sürdü. Çökmüş telgraf hatlarının sıkıntısı içindeki Southern Pacific'in sevk memurları, gelişigüzel tarifeler uygulamaktaydı. Lillian pes etmiş ve özel treniyle tekrar Sacramento'ya dönmüştü. Bell yol üstündeki malzeme trenlerine otostop yaparak buraya gelebilmişti; son bindiği tren dinamit ve branda bezi taşıyordu.

Southern Pacific Şirketi zamanı ondan daha iyi kullanmıştı. Yangında harap olan lokomotif atölyesini yıkıp enkazı ortadan kaldırmışlar; yüz marangoz, tepedeki kereste fabrikasından getirilen malzemelerle yeni bir binanın yapımına başlamıştı. İriyarı bir ustabaşı olan Winter neden bu kadar hızlı çalışmak zorunda olduklarını, "Kar yağarken lokomotif tamir etmek hiç hoş olmaz," diye açıklamıştı.

Üstü açık yük vagonunun parçaladığı makasın bulunduğu yere yeni raylar döşenmiş; yamulmuş eski raylar, üstü açık vagonlara tepeleme doldurulmuştu. Devrilen yük vagonları vinçler vasıtasıyla yeni döşenen rayların üstüne yerleştiriliyordu. İşçiler atölyeden sıçrayan kıvılcımlarla tutuşup yanan yemekhanenin yerine devasa sirk çadırları kuruyorlardı. Öğlen yemeklerini ayakta yemekte olan işçilerin yüzlerinden düşen bin parçaydı. Bell, bazılarının işlerine devam etmek istemediğini işitti. Adamların moralini bozan şey; yemek yerken masa veya tabure olmayışı değil, sadece korkuydu. "Eğer şirket bizi koruyamazsa kim koruyacak?" diye sordu işçilerden biri. Bunun cevabı birkaç kişiden birden geldi. "Kendimizi koruyacağız. Çekip gidelim, maaş zamanı geliriz."

Bell o anda, Osgood Hennessy'nin kırmızı özel treninin, inşaat alanına girdiğini gördü. Her ne kadar bu görüşmeye pek istekli olmasa da o tarafa doğru hızla yürüdü. Yolculuk sırasında Hennessy'ye eşlik etmiş olan Joseph Van Dom Bell'i kapıda karşıladı; yüzü asıktı. "Yaşlı adam öfkeden çıldıracak gibi," dedi. "İkimize birden kükreyecek, biz de dinleyeceğiz."

Hennessy gerçekten de kükredi. Ama hemen değil. İlk başta sadece yenik bir adam gibi konuşuyordu. "Hiç abarttığım yok, çocuklar. Eğer kar başlayana kadar Cascade Kanyonu Köprüsü'ne bağlanamazsam, ekspres yol projesi ölür. Ve o

aşağılık bankerler beni de o projeyle birlikte gömerler.” Hüzünlü gözlerle Bell’e baktı. “İşe babamla birlikte somun sıkarak başladığımı söylerken yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Aklından, bu sıska, fosil herif balyozu nasıl kaldırabilir kı diye geçiyordu, değil mi? Hep böyle bir deri bir kemik değildim. O günlerdeki halimle seni ikiye katlayabilirdim. Ama hasta bir kalbim var; beni elden ayaktan kesip bu hale getirdi.”

“Hadi canım,” diye avutmaya çalıştı Van Dorn.

Hennessy, onu susturdu. “Bana zaman sınırı var mı, diye sormuştun. Zaman sınırı olan benim. Benden başka hiçbir demiryolu işletmecisi Cascade Cutoffu bitiremez. Bu işe yeni girenlerde azim yok. Tren seferlerini aksatmadan yapabiliyorlar, ama sadece benim döşediğim rayların üstünde.”

“İmparatorlukları muhasebeciler kurmuyor,” diye araya girdi Bayan Comden.

Kadının, onu yatıştırma çabası nedense bir anda Hennessy’nin parlamasına yol açtı. Cascade Kanyonu Köprüsü planını göstermek için yelinden çıkardı. “Batının en güzel köprüsü neredeyse bitmek üzere,” diye bağırdı. “Ama benim ekspres yolumla birleşmezse hiçbir işe yaramayacak. Dünya kadar para ödediğim dedektiflerimin koruduğu bu yere gelince karşımda ne buluyorum peki? Daha önce inşa ettiğim şeyi bir daha yapmak için bir hafta daha kaybedeceğimi. İşçilerim dehşet içinde, çalışmaya korkuyorlar. İki frencim ve bir atölye teknisyenim öldü. Dört madencim yandı. İnşaat alanı amirimin kafatası çatlak halde yatıyor. Bir de kornadaki kereste işçisi var.”

Bell ve Van Dorn göz göze geldiler.

“Kereste işçisinin demiryolu inşaat, alanında ne işi varmış? Fabrika dağın tepesinde.”

“Kim bilir?” diye patladı Hennessy. “Kendine gelip de bunun cevabım verebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Nerede bu adam?”

“Bilmiyorum. Liliian’a sor... Hayır, ona soramazsın lanet olsun. Kızımı, o alçak bankerlere dil dökmesi için New York’a gönderdim.”

Bell hemen Özel vagondan çıkıp, şirketin bir pulman vagonda oluşturduğu sahra hastanesine gitti. Yanık yaraları olan madenciler beyaz samlar içinde yatıyorlardı; yine her yanı sargılı olan inşaat alanı amiri, artık iyileştiğini ve onarması gereken bir demiryolu olduğunu haykırıyordu. Ama kereste işçisi yoktu.

“Arkadaşları onu götürdüler,” dedi doktor.

“Neden?”

“Kimse benden izin almadı. Ben o sırada yemek yiyordum.”

“Kendinde miydi?”

“Arada sırada.”

Bell hemen emniyet şefinin ofisine gitti; oradaki sevk memuru ve her şey hakkında bilgisi olan kâtiple daha önce ahbaplık kurmuştu. Kâtip, “Duyduğuma göre onu kasabada bir yere götürmüşler,” dedi.

“Adı nedir?”

“Don Albert.”

Bell demiryolu polislerinin ahırından bir at ödünç aldı ve dörtnala hattın başladığı yerde kurulmuş olan kasabaya gitti. Burada çukur bir alanda çadırlardan, barakalardan ve terk edilmiş yük vagonlarından oluşan yük vagonları inşaat işçileri için bar ve genelev haline getirilmişti. Geçici bir yerleşim yeriydi. Hafta ortası, öğleden sonra daracık sokaklar boştu; kasaba sakinleri sanki cumartesi günü maaş alana kadar dinlenmeye çekilmiş gibiydi.

Bell barlardan birinin kapısından başını içeri uzattı. Viski fıçılan üstüne konmuş bir tahta üzerinde oturan asık suratlı, barmen, elindeki bir haftalık gazeteden başını kaldırıp ona baktı. “Kereste işçileri nereye takılırlar?” diye sordu Bell.

“Sokağın başındaki Double Eagle’a. Ama şu anda orada kimseyi bulamazsın. Dağda traversleri kesiyorlar. Kar başlayana kadar çift vardiya çalışacaklar”

Bell, adama teşekkür edip harap haldeki bir yük vagonu olan Double Eagle’a yöneldi. Vagonun tepesinde kızıl renkte bir kartal resmi vardı. Bir önceki barda olduğu gibi, burada da asık suratlı bir barmenden başka kimse yoktu. Bell barın üstüne bir sikke atınca adamın yüzü ışıldadı.

“Ne içersiniz, bayım?”

“Kazada yaralanmış bir kereste işçisini arıyorum. Adı Don Albert.”

“Komada olduğunu duydum.”

“Arada bir kendine geliyormuş,” dedi Beli. “Onu nerede bulabilirim?”

“Siz demiryolu polisi misiniz?”

“Hiç demiryolu polisine benziyor muyum?”

“Bilemiyorum, bayım. Leş üstüne üşüşen sinekler gibi buralarda dolanıyorlar.” Bell’i gözleriyle şöyle bir tarttıktan sonra kararını verdi. “Dere yolunun ilerisindeki bir barakada yaşlı bir kadın, onu tedavi ediyor. Suya doğru tekerlek izlerini takip edin, karşınıza çıkar.”

Bell atını bağladığı yerde bırakıp, lağım kokan dereye doğru yürümeye başladı. Bir zamanlar sarı renkte olan eski bir Central Pacific yük vagonunun yanından geçti. Pencere niyetine kesilmiş bir delikten burnu akan genç bir kadın başını uzatıp ona seslendi. “Aradığın burada yakışıklı. Tam yerine geldin.”

“Teşekkür ederim, ama hayır,” dedi Bell nazikçe.

“Tatlım, buralarda bundan iyisini bulamazsın.”

“Yaralı kereste işçisini tedavi eden hanımı arıyorum.”

‘”Bayını, o kadın çoktan emekli oldu.”

Bell ambalaj sandıklarından yapılmış; her an devrilecek gibi görünen bir sıra barakanın bulunduğu yere kadar yürüdü. Bazı sandıkların üstünde hala eskiden içinde ne bulunduğu yazılıydı; SOMUN, PAMUK YÜNÜ, TULUMLAR.

Üstünde BALYOZ yazan bir barakanın dışında, ters çevrilmiş bir kovaya oturan yaşlı bir kadın gördü. Saçları bembeyazdı. Üstünde soğuk havada giyilemeyecek kadar ince, pamuklu bir elbiseyle omuzlarını örten bir şal vardı. Kadın, Bell’i görünce korku içinde yerinden fırladı.

“Burada değil!” diye bağırdı.

“Kim? Sakin olun bayan. Size zarar verecek değilim.”

“Donny!” diye seslendi. “Kanuncular geldi.”

“Ben kanuncu falan değilim. Ben...”

“Donny! Kaç!”

Barakanın içinden iki metre boyunda bir kereste işçisi fırladı. Çenesine kadar inen pos bıyıkları, uzun yağlı saçları ve elinde uzun bir bıçak vardı.

“Sen Don Albert misin?” diye sordu Bell.

“Donny benim kuzenim olur,” dedi kereste işçisi. “Vaktin varken buradan gitsen iyi olur bayım. Biz bir aileyiz.”

Don Albert’in arka kapıdan kaçacağından endişe eden Bell, elini şapkasına

götürüp 44’lük Deringer marka tabancasını çıkardı. “Bıçakla kavga etmek benim de hoşuma gider, ama şu anda buna zamanım yok. At elinden onu!”

Kereste işçisi gözünü bile kırpmadı. Geriye doğru dört adım attıktan sonra, bu kez sapı olmayan daha kısa bir bıçak çekti. “Bunu senin o yüksük gibi şeyle yapacağın atıştan çok daha isabetli atarım, bahse var mısın?”

“Ben kumarbaz değilim,” dedi Bell ve hızla ceketindeki Browning’i çıkarıp, adamın eline vurarak bıçağı düşürdü. İşçi acı içerisinde bağırıp yere düşen bıçağına şaşkın gözlerle baktı. “Uzun bıçaklan kolayca vurabilirim,” dedi Bell. “Ama elindeki o kısa olan... o kadar emin değilim. Bu yüzden, garantiye almak için elinden vuracağım.”

Kereste işçisi fırlatma bıçağını yere bıraktı.

“Don Albert nerede?” diye sordu Bell.

“Onu rahat bırak, bayım. Kötü yaralanmış.”

“Yarası kötüyse, hastanede olması gerekir.”

“Hastaneye gidemez.”

“Neden?”

“Demiryolu polisleri üstü açık yük vagonu için onu suçlarlar.”

“Neden?”

“Donny o üstü açık yük vagonunun üstündeydi.”

“Üstünde miydi?” dedi Bell hayretle. “O şiddetteki bir çarpışmadan sağ çıktığına inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet, bayım, çünkü öyle oldu.”

“Donny’nin kafası top güllesi gibidir,” dedi yaşlı kadın.

Bell olup bitenleri, kereste işçisinin ve Don Albert’ın annesi olduğu ortaya çıkan yaşlı kadından dinledi. Albert sarhoş halde üstü açık yük vagonunun üstünde uyurken, bir adam gelip üstü açık yük vagonunu yokuş aşağıya yuvarlamış, sonra ela adam elindeki levyeyle Albert’ın kafasına vurmuştu.

“Kafatası çelik gibidir,” dedi kereste işçisi. Domun annesi de bunu doğruladı. Kadın gözyaşları içinde oğlunun hastanede gözünü her açtığında, bir polisin başına dikilip ona bağırdığını anlattı. “Donny, onlara kafasına vuran adamdan bahsetmeye korkmuş.”

“Niçin korkmuş?” diye sordu Bell.

“Ona inanmayacaklarını düşünmüş, bu yüzden de olduğundan daha kötü yaralıymış gibi rol yapmış. Buralarda oturan kuzeni John’a haber verdim. O da arkadaşlarını toplayıp doktor yemekteyken Donny “yi kaçırdılar.”

Bell, demiryolu polislerinin oğlunu rahatsız etmeyeceklerine güvence verdi. “Ben, Van Dorn soruşturmacısıyım, bayan. O adamlar benim emrimde, sizi rahat bırakmalarını söyleyeceğim.” Bir hayli dil döktükten sonra, barakaya girebilmek için kadını ikna edebildi.

“Donny? Seni görmek isteyen bir adam var.”

Bell, her yanı sarılı olan Don Albert’ın üzerinde yattığı suntanın yanındaki sandığın üstüne oturdu. O da iriyarı bir adamdı, hatta kuzeninden daha iriyarıydı, kocaman yuvarlak bir yüzü ve kuzenininki gibi pos bıyıkları, büyük ve nasırlı elleri vardı. Annesi elinin üstünü ovunca Don kıpırdamaya başladı.

“Donny? Seni görmek isteyen bir adam var.”

Don bulanık gözlerle Bell’e baktı. Bilinci yerine geldikçe inat mavi gözlerinde zekâ pırıltıları belirmeye başladı. Bell’in ilgisi gitgide artıyordu. Adamın keskin bir gözlemci olmasının yanında hayatta kalmak için gösterdiği çaba da takdire değerdi. Her şey bir yana o, Sabotajcı’nın birkaç adım yakınında olup da hayatta kalan tek insandı.

“Nasılsın?” diye sordu Bell.

“Kafam acıyor.”

“Şaşırmadım.”

Don Albert bir kahkaha attı, sonra bunun verdiği sancıyla yüzünü buruşturdu.

“Anladığım kadarıyla birisi kafana vurmuş.”

Albert yavaşça başını salladı. “Levyeyle vurdu galiba. En azından ben öyle hissettim. Tahta değil, demirden bir şeydi. Balta sapı falan olmadığına eminim.”

Bell de başını salladı. Konuşmasına bakılırsa, Don Albert geçmişinde birkaç kez balta sapıyla darbe almış birine benziyordu; bu da bir kereste işçisi için normal sayılırdı. “Adamın yüzünü görebildin mi?”

Albert. kuzenine ve annesine baktı.

Annesi, “Bay Bell, demiryolu polislerini bizden uzak tutacağını söylüyor.” dedi.

“Adam iyi nişancı,” dedi John.

Don Albert “evet” anlamında başını sallayınca yine canı yandı. “Evet, yüzünü gördüm.”

“Ama geceydi,” dedi Bell.

“Gökteki yıldızlar projektör gibiydi. Vagonun üstünde ateş de yakmamıştım; yani gözümü alacak bir şey yoktu ve yüzünü görebildim. Ayrıca ben, ona yukarıdan bakıyordum -traverslerin üstündeydimbana bakmak için yüzünü yıldızlara doğru kaldırmıştı. Onu yakından gördüm.”

“Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?”

“Çok şaşırmıştı. Aklı çıkacak gibiydi. Kimseyi göreceğini beklemiyordu.”

Bu kadar şanslı olduğuna inanamayan Bell’in heyecanı artmaktaydı. “Onu tarif edebilir misin?”

“Temiz tıraşlıydı, sakalı yoktu, başında bir madenci kepi vardı. Sanırım saçları siyahtı. Kulakları büyük, burnu sivri, gözlerinin arası açıktı. Göz rengini göremedim, yeteri kadar aydınlık değildi. Yanakları dardı, yani biraz çöküktü gibiydi. Geniş bir ağzı vardı, biraz seninki ne benziyordu, ama bıyığı yoktu.”

Bell, görgü tanıklarının bu kadar ayrıntılı tarifler yapmasına alışkın değildi. Çoğu zaman, bu ince ayrıntıları alabilmek için onları çok dikkatli dinlemek ve onlara yönlendirici sorular sormak gerekirdi. Ama bu kereste işçisinin tıpkı bir gazete muhabiri ya da bir ressam gibi belleği vardı. Bu da Bell’in aklına başka bir şey getirdi. “Sana bir ressam getirsem, adamın resmini çizmesi için ona gördüklerini anlatabilir misin?”

“Kendim çizebilirim.”

“Ne dedin?”

“Donny çok güzel resim çizer,’” dedi annesi.

Bell, adamın kocaman ellerine kuşkuyla baktı. Parmaklan sosis gibiydı ve nasır içindeydi. Ama ressam olması, ayrıntıları bu kadar iyi hatırlayabilmesini açıklıyordu. Bell bir kez daha bu kadar şanslı oluşuna inanmakta zorlandı.

“Bana bir kâğıt ve kalem verin,” dedi Don Albert. “Resim yapmasını bilirim.”

Bell, ona not defteri ve bir kurşunkalem verdi. Don Albert, iri elleriyle şaşırtacak çabuklukta ve ustalıkla sert hatlı, güzel bir yüz çizdi. Bell resmi incelerken ümitleri biraz kaybolmaya başlamıştı. Bu gerçekten doğru olamayacak kadar iyiydi.

Hayal kırıklığını gizleyerek yaralı devin omzunu okşadı. “Sağ ol, ortak. Çok yardımcı oldun. Şimdi bir de benim resmimi yapsana.”

“Senin mi?”

“Benim resmimi yapabilir misin?” diye rica etti Bell. Adamın gözlem yeteneğini sınamak istiyordu.

“Tabii, yaparım.” Bir kez daha, iri parmaklar uçar gibi çalıştı. Birkaç dakika sonra Bell, biten resmi ışığa doğru tuttu. “Aynaya bakıyormuş gibi oldum. Sen gerçekten ne görürsen çizebiliyormüşsün.”

“Yoksa neden resim yapayım ki?”

“Çok teşekkür ederim, Donny. Artık rahatça dinlen.” Bell yaşlı kadının avucuna birkaç altın sikke sıkıştırdı; iki yüz dolar onlara kış boyu

yeterdi. Hemen atını bağladığı yere dönüp hızla inşaat alanına gitti. Joseph Van Dorn, Hennessy’nin özel vagonunun dışında, puro içiyordu.

“Ee?”

“Kereste işçisi ressammış,” dedi Bell. “Sabotajcı’yı, görmüş. Bana yüzünü çizdi.” Defterini açıp birinci resmi Van Dorn’a gösterdi. “Bu adamı tanıyor musun?”

“Elbette,” diye homurdandı Van Dorn. “Sen tanımadın mı?”

“Broncho Billy Anderson.”

“Aktör.”

“Bu zavallı onu Büyük Tren Soygunu filminde görmüş olmalı.”

Büyük Tren Soygunu birkaç yıl Önce gösterilen çok güzel bir sinema filmiydi. Haydutlar, treni soyduktan sonra vagonları ayırıp hattın başında bekleyen atlarına kadar lokomotifle kaçıyorlardı. Amerika’da bu filmi hiç görmeyen çok az insan vardı.

“O filmi ilk gördüğüm günü unutamam,” dedi Van Dorn. “New York’ta, Hammerstein’in Broadway Kırk ikinci Sokak’takı Vodvil Tiyatrosu’ndaydım. Gösterilerin arasına sinema filmi sıkıştırırlardı. Film başlayınca her zaman olduğu gibi sigara içmek için yerimizden kalkmıştık. Derken birkaç kişi film nasılmış diye ekrana baktı; az sonra herkes tekrar yerine oturmuştu. insanı hemen büyülüyordu.”

“Hatırladığım kadarıyla Broncho Billy birkaç rolü birden oynamıştı,” dedi

Bell.

“Duyduğuma göre şimdi kendi treniyle batıyı gezip film yapıyormuş.”

“Evet,” dedi Bell. “Broncho Billy kendi film stüdyosunu kurdu.”

“Herhalde, onca işi varken tren yollarını sabote edecek zaman bulamaz,” dedi Van Dorn. “Böylece yine elimiz boş kaldı “

“O kadar boş değil,” dedi Bell.

Van Dom hayretle ona baktı. “Bizim keresteci, sinemada gördüğü ünlü bir aktörün görüntüsünü belleğinde iyi saklamış.”

“Şuna baksana. Ne kadar iyi hatırlayabiliyor diye onu sınadım.” Van Dorn’a kendisinin resmini gösterdi.

“Vay kerata. Bayağı iyi, o mu çizdi bunu?”

“Ben orada otururken. Gördüğü bir yüzü gerçekten çok iyi çiziyor.”

“O kadar da değil. Kulaklarını tamamen yanlış çizmiş. Ayrıca çene de tıpkı Broncho Billy’ninki gibi çukur. Seninki yara izidir, çene çukuru değil.”

“Kusursuz değil tabii, ama çok iyi. Hem zaten Marion, bunun tıpkı çukur gibi göründüğünü söylüyor.”

“Marion önyargılı şanslı kerata. Demek istediğim, bizim keresteci Broncho Billy’nin tümlerinden herhangi birini mutlaka görmüştür ya da onu sahnedeyken görmüş olabilir.”

“Ama yine de Sabotajcının yüzü hakkında bir fikrimiz var.”

“ Yani sence, bu adam gerçekten Broncho Billy’ye ikiz kardeşi kadar benziyor mu?”

“Daha çok kuzeni gibi.” Bell kereste işçisinin taslağı üstünde ayrıntılı bir açıklama yaptı. “ikizi kadar değil. Ama Sabotajcı’nın yüzü, Albert’ın belleğine Broncho Billy’nin yüzü gibi yerleştiyse, o zaman aradığımız adamın da geniş bir alnı, çene çukuru, delici bakışları, sert hatlı zeki bir yüzü ve iri kulakları var. Pek Broncho Billy’nin ikizi sayılmaz, ama bana kalırsa Sabotajcı pekâlâ yakışıklı bir adam.”

Van Dorn öfkeli bir şekilde purosundan bir nefes çekip dumanı üfledi. “Yani, dedektiflerime çirkin herifleri yakalamayın mı diyeceğim?”

Isaac Bell ısrarla patronunun bütün ihtimalleri göz önünde bulundurmasını istiyordu. Bu konuyu düşündükçe, bir iz bulduklarına inancı artıyordu. “Sence

bu adam kaç yaşındadır?”

Van Dorn çatık kaşla bir kez daha resme baktı. “Yirmili yaşların sonuyla kırklı yaşların başları arasında bir yerde.”

“O halde, otuz kırk yaşlarında yakışıklı bir adam arıyoruz. Bu resmin kopyalarını çıkaralım. Etrafa dağıtıp işçilere gösterelim. Trenle kaçabileceği yerlerdeki istasyon şeflerine ve gişe memurlarına gösterelim. Onu görme ihtimali olan herkes görsün.”

“Şu ana kadar hayatta kalan böyle biri yok. Hayatta olan kimse. Senin Michelangelo keresteci hariç “

“Ben hâlâ o Glendale’deki çapaya delik açantan ümitliyim,” dedi Bell.

“Sander’ın adamları belki birşey çıkarabilirler,” dedi Van Dorn, ona katılarak. “Gazetelerde yeterince haber oldu. Sander’a da Los Angeles’taki rahat işinin tehlikede olduğunu, onu Missoula, Montana’ya tayin edebileceğimi yeterince açık anlattım. Eğer o soruşturmadan bir şey çıkmazsa, belki bir dahaki sefere Sabotajcı’yı biri görür ve hayatta kalır. Artık, yeni bir eylem yapacağını biliyoruz.”

“Bir eylem daha yapacağı doğru,” dedi Bell. “Daha önce onu durduramazsak tabii.”

12

Ogden girişindeki işçi merkezi, demiryolu hattıyla içme ve yıkanma suyu sağlayan ırmak arasında, ağaçların seyreldiği bir yerdeydi. Burası ülkedeki en büyük merkezlerden biriydi -tek bir yerde birleşen dokuz demiryolu hattı sayesinde gece gündüz her yöne akan yük trenleriyleher geçen gün daha da büyümekteydi. Büyük panik pek çok fabrikanın iflasına yol açtığı için, çok sayıda insan iş bulma ümidiyle demiryollarına geliyordu. Şapkalarında, yeni olduklarını gösteren işaretler vardı. Son zamanlarda şehirli erkeklerin giydiği melon şapkalar, madencilerin giydikleri keplerden fazla görülür olmuştu. Bunların arasında bir zamanlar çok zengin olup, bu duruma düşeceklerini akıllarından bile geçirmeyen adamlar bile vardı.

Yaklaşık bin işçi karanlık basmadan temizlik işini bitirmeye çalışıyordu. Çamaşırlarını çitileyip iyice yıkadıktan sonra ağaç dallarına asıyor veya kuruması için kayaların üstüne seriyorlardı. Yemek tencerelerini ise kaynar suda yıkıyorlardı. Gece olduğundaysa, yaktıkları ateşi söndürüp yemeklerini karanlıkta yiyorlardı.

Aslında kamp ateşi herkesin olmasını istediği bir şeydi. Kasım ayında Kuzey Utah soğuk olurdu ve arada bir kar serpiştirirdi. Deniz seviyesinden iki bin metre yükseklikte, yakındaki Büyük Tuz Gölünden gelen batı rüzgârlarına ve Wasatch Dağları'ndan esen doğu rüzgârlarına karşı tamamen korunmasızdı. Ne var ki, demiryolu polisleri, bu topluluğu oradan kovmak için üç gece art arda tabancalar ve coplarla baskın yapmışlardı. Kimse dördüncü bir baskınla karşılaşmak istemediği için kamp ateşi falan yoktu. Adamlar sessizlik içinde, polis korkusu altında yemeklerini yiyorlardı.

Bir işçi merkezinde de tıpkı bir kasabada olduğu gibi, ayrıcalıklı semtler olurdu. Bazı semtler daha düzgün, diğerlerine göre daha güvenliydi. Raylara en uzak tarafta, ırmağın Weber Nehri'yle birleştiği yerde, silahsız girmenin pek akıllıca olmadığı bir semt vardı. Burada "yaşa ve yaşamasına izin ver" kuralı yerini "ya kaparsın ya da kaptırırsın" kuralına bırakıyordu.

Sabotajcı buraya korkusuzca geldi. Kanunların geçerli olmadığı yerlerde kendini çok rahat hissederdi. Ama yine de çizmesindeki bıçağı kolay çıkarabileceği şekilde yerleştirmiş, iç cebindeki tabancayı ise kemerine takmıştı.

Kamp ateşi yanmasına rağmen pek karanlık değildi. Yakından geçen tren farları karanlığı deliyor, yerdeki ince kar tabakası yolcu vagonlarının ışıklarını yansıtıyordu. Işıl ışıl bir pulman treni geçti, kasabaya yaklaştığı için yavaşladı. Sabotajcı; bunun verdiği aydınlıkta bir ağacın dibine oturmuş, iki eli cebinde, titreyen bir insan gölgesi gördü.

“Sharpton,” diye seslendi sertçe. Sharpton hemen cevap verdi. “Buradayım bayım.”

“Ellerini görebileceğim bir yere çıkar,” diye emretti Sabotajcı.

Sharpton hem ondan korktuğu, hem de hizmetinin karşılığı para aldığı için emrini çabucak yerine getirdi. Hapishanede epey zaman geçirmiş eski bir banka ve tren soyguncusu olan Pete Sharpton, tehlikeli birini gördü mü, tanırdı. Aslında onun yüzünü hiç görmemişti. Daha önce sadece bir kez karşılaşmışlardı: Sabotajcı, Sharpton’u ahırın arkasındaki, kiralık odaların bulunduğu ara sokakta bulmuştu. Yüzünü görmemiş olmasına rağmen ömrü hapishanelerde «geçmiş olan Sharpton, bu adamın çok tehlikeli okluğunu anlayabiliyordu.

“Adamını buldun mu?” diye sordu Sabotajcı.

“Bin dolara işi yapacak,” dedi Sharpton.

“Ona beş yüz ver. İşi bitirdikten sonra gerisini almak için gelmesini sağla.”

‘İlk beş yüzü alıp kaçmaya kalkarsa ne olacak? Ne de olsa havadan gelen para, hiçbir riski yok.”

“Buna kalkışmaması için senin, onu nerede olursa olsun bulup öldüreceğini iyi anlaması lazım. Bunu ona yeterince hissettirebilir misin?”

Sharpton kıkırdadı. “Tabii. Hem zaten eskisi kadar sert değil. Ne diyorsak onu yapacaktır.”

“Al bunu,” dedi Sabotajcı.

Sharpton parmaklarıyla paketi yokladı. “Burada para yok.”

“Parayı şimdi vereceğim. Burada onun kullanmasını istediğim ateşleme fitili var.”

”Nedenini sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Sabotajcı. “Bu şey tıpkı hızlı yanan fitillere benzer. En tecrübeli kasa hırsızını bile yanıltır. Senin adamının da tecrübeli olduğunu varsayabilir miyim?”

“Hayatı boyunca kasa ve vagon havaya uçurmuş.”

“Tam istediğim gibi. Görünüşünden farklı olarak, bu fitil aslında yavaş yanan cinstendir. Tutuşturduğu zaman dinamiti patlatması, adamının hesap ettiğinden daha uzun sürecek.”

“Eğer çok uzun sürerse, sadece rayları tahrip etmeyip treni de havaya uçurabilir.”

“Senin için sakıncası var mı Sharpton?”

“Ben sadece ne olacağını söylüyorum,” dedi Sharpton hemen. “Treni soymak yerine havaya uçurmak istiyorsan, beni ilgilendirmez. Ne de olsa parayı veren sensin.”

Sabotajcı, onun eline ikinci bir paket uzattı. “Burada üç bin dolar var. İki bini senin, bin dolan adamının. Şimdi bunu karanlıkta sayamazsın. Bana güvenmek zorundasın.”

13

Beş gün sonra, kereste işçisinin çizdiği Sabotajcı resmi ilk meyvesini verdi.

Sacramento'da, keskin gözlü bir Southern Pacific gişe memuru, Don Albert'ın çizdiği resimdeki adama benzeyen birine bir Ogden, Utah bileti sattığını hatırladı. Bu adam sakallı olması ve saçının da en az Isaac Bell kadar san olmasına rağmen, gişe memuru yüz hatlarında bir benzedik olduğunda ısrar etti.

Bell, adamla kendi konuştu; onun da Büyük Tren Soygunu filmi hayranlarından biri olmadığım anlamak istiyordu. Sonunda ikna oldu ve Ogden hızlı trenindeki personeli sorguya çekmek üzere ajanlarım gönderdi.

Reno, Nevada'da bir ipucu buldular. Reno'da oturan iren kondüktörlerinden biri bu yolcuyu hatırladı ve saç renginin farklı olmasına rağmen resimdeki adam olabileceğini söyledi.

Bell hemen Nevada'ya gidip adamı evinde buldu ve sanki sohbet ediyormuş gibi, Büyük Tren Soygunu filmini görüp görmediğini sordu. Kondüktör, film bir daha oynadığı zaman mutlaka görmek istediğini söyledi. Karısı bir yıldan beri onu götürmesi için söyleniyordu.

Bell o gece oradan Ogden'e giden bir ekspres trene bindi; Trinity Dağlan'nı aşarken akşam yemeğini yiyordu. Tren Lovelock'ta durduğunda bir iki tane telgraf çekti; daha sonra Imlay'da durdukları zaman telgrafarına cevap aldı. Tren Nevada'yı kat ederken de pulman koltuğunda rahat bir uykuya daldı. Utah sınırını aştıktan soma Montello'da onu bekleyen telgraflarda yeni bir gelişme yoktu.

Öğleye doğru Ogden'e yaklaşırken tren köprünün üzerinden Büyük Tuz Gölü'nü geçti. Osgood Hennessy, Lucin ve Ogden arasında Oregon ormanları içinden geçen yeni hattı döşemek için, tam sekiz milyon dolar harcamıştı. Bu hat, Saeramento'yla Ogden arasını iki saat kısaltarak, kuzey ve güney yollarında rakipleri olan Commodore Vanderbilt'le J. P. Morgan'ı fena halde üzmüştü. Bell, bu demiryollarının kesişme noktası olan şehre doğusundaki Wasatch Dağlan'nın karlı tepelerini görecek kadar yaklaştığı sırada, tren durduruldu.

On kilometre ötede raylar bloke edilmiş, diye açıkladı kondüktör.

Batı yönüne gitmekte olan Sacramento Limited treni bir patlama sonucu raydan çıkmıştı.

Bell hemen trenden atlayıp ön kısma koştu. Makinist ve ateşçi trenden inmişler, sigara sarıyorlardı. Bell, onlara Van Dorn kimliğini gösterip, “Beni hemen kaza yerine en yakın noktaya götürün,” dedi.

“Kusura bakma dedektif bey, ama ben emirlerimi sadece sevk memurundan alırım.”

Bell Derringer tabancasını çekti. îki kara namlu makinistin yüzüne dayanmıştı. “Bu bir ölüm kalım meselesidir ve öncelikle senin meselen,” dedi Bell. Lokomotifin ön kısmını işaret etti. “Bu treni hemen hareket ettir ve enkaza gelene kadar da durma!”

“Sen gözünü kırpmadan adam öldürecek biri değilsin” dedi ateşçi.

“Sen öyle san,” dedi makinist, gözlerini namludan ayırıp Isaac Bell’in yüzündeki ifadeye bakarak. “Çık oraya da kömür at.”

Büyük bir 4-6-2 son lokomotif on kilometre kadar gittikten sonra, kırmızı bayrağını sallayan frenci, onları rayların büyük bir çukur içinde kaybolduğu yerde durdurdu. Çukurun ötesinde altı pulman, bir bagaj vagonu ve kömür vagonu yana devrilmiş duruyordu. Bell lokomotiften çıkıp enkaza koştu. Kaza mahalli amiri olarak tanıtılan görevliye, “Kaç yaralı var?”’ diye sordu.

“Otuz beş kişi. Dördü ağır yaralı”

“Ölü var mı?”

“Yok. Talihliymişler. Neyse ki, alçak herif rayları bir dakika erken uçurmuş. Makinistin, hızını azaltacak kadar zamanı olmuş.”

“Tuhaf,” dedi Bell. “Bugüne kadar yaptığı saldırılarda zaman hesabını çok iyi yapardı.”

“Neyse, bu defa son olacak. Onu yakaladık.”

“Ne? Nerede?”

“Şerif, onu Ogden’de yakaladı. Şanslıymış. Yolcular onu linç etmeye kalktılar. Kaçmayı başardı, ama daha sonra birisi, onu bir ahırda saklanırken gördü.”

Bell, hattın öbür tarafında onu Union Depot’a götürecek bir lokomotif buldu.

Ogden cezaevi, tren istasyonunun bir sokak ötesindeki belediye binasının içindeydi. Tecrübeli iki Van Dom ajanı, Mack Fulton ve Wally Kisley oraya

Bell’den önce gelmişlerdi. Yaptıkları esprilerle tanınan bu ikilinin yüzlerinden düşen bin parçaydı.

“Nerede?” diye sordu Bell.

“O değilmiş,” dedi Fulton bitkin bir sesle. Çok yorgun görünüyordu; Bell’in aklına ilk kez Mack’in artık emekli olması gerektiği geldi. Her zaman zayıf olan bu ajanın yüzü bir kadavranınki gibi çökmüştü.

“Treni uçuran kişi değil mi?”

“Uçuran o, canım,” dedi Kisley. Üç parçalı takım elbisesi toz içindeydi. Wally de Mack kadar bitkin görünüyordu, ama hasta değildi. “Ne var ki, Sabotajcı o değil. Hadi, bir de sen konuş onunla.”

“Senin, onu konuşturma ihtimalin daha fazla. Bizimle tek kelime bile konuşmadı.”

“Benimle neden konuşsun ki?”

“Eski bir dostun olur,” diye açıkladı Fulton. O da Kisley de, Bell’den yirmi yaş daha büyüktüler. Bu soruşturmanın amiri Bell olmasına rağmen onlara arkadaş gibi davranıyordu.

“Ben, onu döve döve konuşturdum,” dedi şerif. “Ama adamlarınız sizi beklememi söylediler; şirket de Van Dorn kurallarına uymamızı istiyor. Bana kalırsa çok saçma. Ama kimsenin benim fikrimi sorduğu yok.”

Bell, mahkûmun bir masaya kelepçelendiği odaya girdi. “Eski dost” dedikleri, bir kasa hırsızı olan Jake Dunn’du. Masanın bir ucunda beş dolarlık desteler halinde bantlanmış toplam beş yüz dolar vardı. Şerife göre bu para, yapmış olduğu hizmetin karşılığıydı. Sabotajcı artık cinayetleri için adam tutuyor, diye düşündü Bell. Bu da, herhangi bir yere saldırabileceği, saldırı gerçekleştiği zaman da çoktan uzaklaşmış olacağı anlamına geliyordu.

“Jake bu defa nasıl bir şeye bulaştın?”

“Merhaba Bay Bell. Beni San Quentin Hapishanesine gönderdiğinden beri görüşmedik.”

Bell ses çıkarmadan oturdu ve onu tepeden tırnağa süzdü. Hapishane, kasa hırsızına hiç yaramamıştı. Yirmi yaş daha ihtiyarlamış görünüyordu. Titreyen ellerine bakılırsa, onu kazayla kendini uçurmadan bomba yerleştirirken düşünmek bile zordu. Önce tanıdık bir yüz görmenin rahatlığını duyan Dunn, Bell’in bakışları karşısında iyice büzüldü.

“Wells Fargo kasalarını havaya uçurmak soygundur Jake. Yolcu trenine sabotaj yapmaksa cinayete girer. Sana bu parayı ödeyen adam düzinelerce masum insanı öldürdü.”

“Trene sabotaj yaptığımızı bilmiyordum.”

“Hızla giden bir trenin altındaki rayları uçurmanın treni devireceğini bilmiyor muydun?” dedi Bell hayretle yüzü Öfkeyle buluşmuştu. “Ne olacağını sanıyordun ki?”

Mahkûm başını öne eğdi.

“Jake! Başka ne olacağını sanıyordun ?”

“Bana inanmalısın Bay Bell. Bana sadece rayları uçurmamı söyledi; böylece treni durdurup soygun yapacaktı. Treni devireceğini bilmiyordum.”

“Ne demek istiyorsun? Fitili ateşleyen sendin.”

“Bana değişik fitil vermiş. Ben hızlı yanan fitil tutuşturduğumu sanıyordum, bomba patladıktan sonra trenin durabilmesi için zaman kalacaktı. Gözlerime inanamadım Bay Bell. O kadar yavaş yanıyordu ki, tren tam bombanın üstünden geçerken patlayacaktı. Durdurmaya çalıştım.”

Bell buz gibi gözlerle ona bakıyordu.

“İşte beni o zaman yakaladılar Bay Bell. Geri dönüp ayağımla fitili söndürmeye çalıştım. Çok geçti, beni gördüler, tren devrildikten sonra da peşimden koştular.”

“Jake, celladın ilmiği boynunda duruyor ve bundan kurtulmanın tek bir yolu var. Beni, sana bu parayı veren adama götür.”

Jake Dunn başını şiddetle iki yana salladı. Tek bacağı kapana kısılmış bir kurt gibi çaresiz görünüyor, diye düşündü Bell. Ama hayır, kurt olamazdı. Adamın içinde ne öyle ham bir kuvvet, ne de kurtlara özgü bir soyluluk vardı. Tabiri caizse Dunn daha büyük bir av için yem olarak kullanılan bir hayvandan farksızdı.

“Nerede bu adam, Jake?”

“Bilmiyorum.”

“Neden bana yalan söylüyorsun Jake?”

“Ben kimseyi öldürmedim.”

“Bir treni devirdin Jake. Kimse ölmediği için şanslısın. Eğer seni asmazlarsa,

ömür boyu hapiste yatarsın.”

“Ben kimseyi öldürmedim.”

Bell aniden taktik değiştirdi.

“Jake, seni hapisten nasıl bu kadar çabuk çıkardılar? Ne kadar yattın... üç yıl mı? Neden seni bıraktılar?”

Jake dikkatlice Bell’e baktı. “Kanserim.”

Bell sarsıldı. Yasaları çiğneyen kişilere acımazdı, ama öldürücü bir hastalık bir caniyi de sıradan insan yapabilirdi. Jake Dunn masum değildi, ama bir anda acı, korku ve çaresizlikle karşı karşıya kalan bir zavallıydı. “Özür dilerim Jake, bilmiyordum.”

“Sanırım bu yüzden beni salıverdiler, kendi başıma öleyim diye. Paraya ihtiyacım vardı. O nedenle bu işi kabul ettim.”

“Jake, sen her zaman hüner gerektiren ince işler yapardın. Neden şimdi bir katili korumaya çalışıyorsun?” diye üsteledi Bell.

Jake’in cevabı hırıltılı bir fısıltı şeklinde çıktı. “O herif şimdi Yirmi Dördüncü Sokak’ta, demiryolunun karşısındaki ahırda.”

Bell parmaklarını şıklattı. Wally Kisley ve Mack Fulton hemen yanında bitiverdiler. “Yirmi Dördüncü Sokak,” dedi Bell.

“Ahırda. Etrafını sarın, şerif yardımcılarını da yanınıza alın ve beni bekleyin.”

Jake başını kaldırıp baktı. “Bir yere gidecek değil, Bay Bell”

“Ne demek istiyorsun?”

“Paramın geri kalanını almak için gittiğimde onu üst katta, kiralık odalardan birinde buldum.”

“Buldun mu? Yani, ölü olarak mı buldun?”

“Gırtlağı kesilmişti. Söylemeye korktum, bunu da bana yüklerler diye.”

“Cırtlağı mı kesikti?” dedi Bell. “Yoksa bıçaklanmış mıydı?”

Jake elini seyrelmiş saçlarından geçirdi. “Bıçaklanmıştı herhalde.”

“’Orada bıçak gördün mü?”

“Hayır.”

“Bıçak boğazını delip geçmiş miydi? Boynunun öbür tarafından çıkmış

mıydı?”

“Ona yakından bakacak kadar kalmadım orda Bay Bell. Dediğim gibi, bunu da benim üstüme atacaklarını biliyordum.”

“Hemen oraya gidin,” dedi Bell, Kisley ve Fulton’a. “Şerif, oraya bir doktor gönderebilir misin? Bakalım, adamın neyle ve ne zaman öldürüldüğünü belirleyebilecek mi?”

“Sen nerede olacaksın, Isaac?”

Yine çıkmaz sokaktayız, diye düşündü Bell. Sabotajcı sadece talihli değildi, talihini kendisi yaratıyordu. “Tren istasyonunda,” dedi ümitsizce. “Bakalım, ona bilet sattığım hatırlayan bir gişe memuru çıkacak mı?”

Kereste işçisinin yaptığı resimden birkaç kopya alıp, uzun bir saat kulesi altında iki katlı bir bina olan Union Depot İstasyonu’na gitti ve memurları sorguya çekti. Soma bir demiryolu polisinin otomobiliyle o gün izinli olan gişe memurları ve sevk amirlerinin evlerine gitti. Bell her birine çizimi gösterdi; karşısındaki adam o yüzü tanımayınca bu defa resmin sakal eklenmiş olanını denedi. Kimse bu yüzleri daha önce görmemişti.

Sabotajcı, Ogden’den nasıl çıkmış olabilir, diye düşünüyordu Bell.

Cevabı belliydi. Bu şehre ulaşan dokuz farklı demiryolu vardı. Bu hatlardan her gün yüzlerce, belki de binlerce yolcu geçiyordu. Sabotajcı artık Van Dorn ajanlarının peşinde olduğunu mutlaka biliyordu. Bu nedenle kaçışını planlamak için hedeflerini daha dikkatle seçiyor olmalıydı.

Küçük bir ihtimal de olsa, Sabotajcı belki şehirde kalmıştır ümidiyle Bell, Ogden şubesindeki bütün ajanları, otelleri soruşturmaları için görevlendirdi. İki resmi de tanıyan tek bir resepsiyon görevlisi de çıkmadı. Üç katlı, pahalı bir otel olan Broom’daki puro dükkânının sahibi, sakallı resimdekine benzeyen birine satış yapmış olabileceğini söyledi. Dondurma salonundaki bir kadın garson sakalsız resimdekine benzeyen birini hatırlar gibi oldu. Hatırlamasının nedeni adamın çok yakışıklı olmasıydı. Ama onu sadece bir kere görmüştü, o da üç gün önceydi.

Kisley ve Fulton, Bell’i Van Dorn ofisinde buldular. Tramvay hatlarının geçtiği geniş bir bulvar olan Yirmi Beşinci Sokak’ta büyükçe, tek bir odaydı. Caddenin ön tarafında yolcuların zorunlu ihtiyaçlarını karşılayan lokantalar, terziler, berberler, dondurma ve soğuk içecek satan büfelerle bir Çin çamaşırhanesi vardı. Van Dorn ofisinin bulunduğu taraftaysa barlar, pansiyonlar, kumarhaneler ve aslında genelev olan oteller vardı.

Ofisin zemini boştu, mobilyalar çok eskiydi ve tek bir pencere vardı. Duvarları kaplayan aranan kişilerin afişleri, ofisin dekorunu oluşturmuştu. Bu resimlerden iki tanesi kereste işçisinin çizmiş olduğu resim ve bunun Sacramento'daki uyanık gişe memurunun katkısıyla sakal eklenmiş haliydi.

Kisley ve Fulton'un moralleri düzelmişti, ama Fulton çok yorgun görünüyordu.

"Belli ki," dedi Wally. "Patronumuz Ogden ofisindeki boşluğa para harcamak istemiyor."

"Mobilyalara da," diye ekledi Mack. "Şu masa sanki at arabasıyla taşınmış gibi."

"Belki de semti uygun buluyordur; Union Depot İstasyonu'na bir tükürüklük mesafede : '

"Zaten herkes önümüzdeki kaldırıma tükürüp duruyor."

İki ajan tıpkı Weber ve Fields'ın sahnede yaptıkları esprilerle pencereye yaklaştılar ve aşağıdaki kalabalık kaldırıma baktılar. "Bay Van Dorn'un dehasını takdir etmelisin. Bu pencereden bakarak stajyer dedektiflere her çeşit suçun doğasını öğretebilirsin."

"Buraya gelsene genç Isaac, gel ve komşumuz olan genelevlere, barlara ve esrarkeş tekkelerine bak. Zorbalıkla bir kadeh içki veya fahişe ücreti kazanacak potansiyel müşterileri seyret... ya da o ara sokakta adam soyanları izle."

"Şu bıyıklı tipi görüyor musun, şimdi üçkâğıt yaparak keriz müşterisini yolacak."

"Barın Önündeki kaldırımda, paçavra giysiler içinde uyuma numarası yapan maden işçilerini görüyor musun? Aslında bardan çıkıp yere yuvarlanacak olan sarhoşları kolluyorlar."

"Adam ne kadar süre ölü kalmış?" diye sordu Bell.

"Doktora göre günün büyük bir kısmında. Bıçaklama konusunda haklıymışsın. Uzun, dar bir bıçak boğazını delip geçmiş. Tıpkı Wish ve Glendale'deki bekçi gibi."

"O halde, eğer onu, Sabotajcı öldürmüşse, dün geceden Önce Ogden'den ayrılmış olamaz. Ama kimse, onu bilet alırken görmemiş."

"Şehre girip çıkan sayısız yük treni var," dedi Wally.

"Adam çok kısa zamanda büyük mesafeler kat ediyor, kaçak olarak yük

trenlerine binmeye güvenemez,” dedi Mack.

“Duruma göre her ikisini de kullanıyor olabilir,” dedi Wally.

“Öldürülen adam kimmiş?” diye sordu Bell.

“Şerifin dediğine göre buralı bir sabıkalı. Yani, baş zanlımız Broncho Billy’nin gerçek hayattaki kopyası... Kusura bakma Isaac, dayanamadım.” Fulton başıyla duvardaki afişi işaret etti.

“Buna devam ederseniz, ben de dayanamayıp Van Dorn’a, sizleri Alaska’ya tayin etmesini söyleyeceğim.”

“Geçen ağustosta bir posta arabasını soyduğu sanılıyor. Demiryolu polisleri, onu on yıl önce Utah’ta bakır madeni işçilerinin maaşlarını çalarken yakalamışlar. Daha az hüküm yemek için arkadaşlarını elevermiş. Göründüğü kadarıyla Jake Dunnla hapishaneden tanışıyorlar.”

Bell öfke içinde başını iki yana salladı. “Sabotajcı sadece yardımcı kullanmakla kalmıyor, yardımcı bulmak için bir de suçluları kullanıyor. Kıtada herhangi bir yere saldırabilir.”

Kapı hafifçe vuruldu. Hepsi gözlerini kısıp içeri giren, buruşuk takım elbiseli gergin genç adama baktı. Bir elinde ucuz bir bavul, diğerinde şapkası vardı. “Bay Bell?”

Isaac Bell, bu genci hemen tanıdı; San Francisco ofisindeki stajyer dedektif James Dashwood’du; titiz araştırması sayesinde Coast Line Limited sabotajında ölen sendikacının masum olduğunu ortaya çıkarmıştı.

“Celsene James. Amerika’nın en yaşlı dedektifleri olan Weber ve Fields ile tanış.”

“Merhaba, Bay Weber. Merhaba, Bay Fields.”

“Weber benim,” dedi Mack. “O da Fields.”

“Özür dilerim efendim.”

“Burada ne yapıyorsun James?” diye sordu Bell.

“Bay Bronson bunu gönderdi efendim. Ekspres trenle gelip, postadan önce buraya varmamı istedi.”

Dashwood, Bell’e kahverengi bir zarf uzattı. Bunun içinde San Francisco ofisi aracılığıyla Bell adına gelmiş bir zarf vardı, üzeri kurşunkalemle yazılmıştı. Bronson zarfın üstüne bir not düşmüştü; “Seni beklemeden hemen açmayı tercih

ettim. İyi ki öyle yapmışım. Galiba seninle dalgasını geçiyor.”

Bell adına gönderilmiş zarfı açtı. İçinde Harper’s Weekly dergisinin son sayısının kapağı vardı. William Ailen Rogers’ın çizdiği bir karikatür, ipek şapkası başında Osgood Hennessy’yi, Southern Pacific markalı bir lokomotifn yanında bacakları açık halde dururken gösteriyordu. Hennessy CENTRAL RAILROAD OF NE W JERSEY yazılı bir treni New York’a çek-mekteydi. Tren ahtapot biçiminde çizilmişti. Karikatürün karşısında siyah kurşunkalemle yazılmış bir soru vardı: SABOTAJCININ UZUN KCLU OSGOODUN KOLUNDAN FAHA UZAĞA ERİŞEBİLİR Mİ?

“Bu da nesi böyle?” dedi Wally.

“Düelloya davet,” dedi Bell. “Bize meydan okuyor.”

“Ve burnumuzu sürtüyor,” dedi Mack.

“Mack haklı,” dedi Wally. “Ama yerinde olsam bunu kişiselleştirip kafamı bulandırmam Isaac.”

“Dergi de zarfın içinde,” dedi Dashwood. “Bay Bronson okumanızı tavsiye etti Bay Bell.”

Bell içinden küfrederek çabucak birinci sayfayı gözden geçirdi. Kendisine “Uygarlığın Dergisi” yakıştırmasını yapan Harper’s, demiryolu tekellerinin yaptıkları talanları ifşa ediyordu. Bu sayısında, Osgood Hennessy’nin ihtirasları üzerine yazılmış bir makale vardı. Belirtildiğine göre Hennessy gizlice Baltimore&Ohio Demiryolu Şirketi’nin “neredeyse çoğunluk” sağlayacak miktarda hisselerini ele geçirmişti. B&O zaten Illinois Central’la birlikte -ki, Hennessy bu şirkete de ortaktıReading Demiryolu Şirketi’ndeki hisselerin çoğuna da sahipti. New Jersey’li Ctentral Demiryolu’nun kontrolü Reading Şirketi’ndeydi; böylece Hennessy’ye herkesin iştahını kabartan New York bölgesi kapılan açılmış oluyordu.

“Ne dernek bu şimdi?” diye sordu James.

“Yani,” dedi Bell. “Sabotajcı artık doğrudan Hennessy’nin New York’taki işletmelerine saldırabilir.”

“New York’ta sabote edeceği bir tren, Southern Pacific’e Kaliforniya’ dakinden daha büyük zarar verir,” dedi Mack Fulton.

“Çünkü New York ülkenin en büyük şehri,” dedi Wally Kisley.

Bell saatine baktı. “Overland Limited trenine yetişecek kadar zamanım var.

Bavullarımı New York’taki Yale Kulübü’ne gönderin.”

Emirler yağdırarak kapıya yöneldi. “Archie Abbot’a telgraf çekip benimle New York’ta buluşması gerektiğini bildirin. Irv Arlen’e telgraf çekip Jersey’deki istasyonları korumasını söyleyin. Eddie Edwards da gelsin. O istasyonları iyi tanıyor. Limanlarda ekspres trenleri soyan Lav Yatağı çetesini o dağıtmıştı. Siz ikiniz de buradaki işi bitirin; hiç sanmam ama, Sabotajcının hâlâ Ogden’de bulunma ihtimali var. Yoksa, nereye gittiğini Öğrenmeye çalışın.”

“Buna göre New York,” dedi Wally dergideki makaleden bir cümle okuyarak. “Bütün demiryolu şirketlerinin gitmek istediği kutsal topraklar oluyor.”

“Yani,” dedi partneri. “Sabotajcı çoktan yola çıkmıştır, sen geldiğinde bekliyor olacak.”

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Bell hevesle onu seyreden Dashwood’a baktı.

“James, sana bir görev.”

“Evet, efendim.”

“Coast Line Limited sabotajıyla ilgili raporları okudun mu?”

“Evet, efendim.”

“Bay Bronson’a, seni Los Angeles’a gönderdiğimi söyle. Lokomotifi raydan çıkaran o kancaya delik açan nalbandı bulmam istiyorum. Bunu yapabilir inisin? Hayrola, ne var?”

“Ama Los Angeles ofisinin şefi Bay Sanders’tır ve bunu istemeye...”

“Sanders’ın gözüne gözükmezsin. Kendi başınasın. Batıya giden ilk hızlı trene atla. Hadi, hemen!”

Tıpkı okuldan çıkan bir oğlan çocuğunu hatırlatan Dashwood, Bell’in yanından yıldırım gibi geçip gitti.

“Zehir gibi bir genç,” dedi Bell. “Sanders’ın şu ana kadar yapabildiğinden daha kötüsü olamaz zaten. Pekâlâ, ben yola koyuluyorum. Mack, sen biraz dinlen. Çok bitkin görünüyorsun.”

“Bütün bir hafta trenlerde oturarak uyusaydın sen de öyle görünürdün.”

“Çok dikkatli olmalısınız. Sabotajcı ölüm saçıyor.”

“Bilgece tavsiyen için teşekkür ederiz evlat,” dedi Wally.

“Unutmamaya çalışırız “ dedi Mack. “Ama, bahse girerim o çoktan New York

yolunu tutmuştur.”

Wall Kisley pencereye gidip trene yetişmek için koşan Bell’i seyretti.

“Bak bu çok eğlenceli olacak. Bizim madenciler kendilerine sarhoş bulamadılar.”

Yanına gelmesi için Mack’e işaret etti. Yerde yatmakta olan iki madenci birden ayaklanmış, trenine yetişmeye çalışan şık giyimli züppeyi pusuya düşürmek için iki yanını sarmışlardı. Bell ne durdu, ne de hızını kesti; adamlara çarpıp yere devirdikten sonra yoluna devam etti.

“Gördün mü?” dedi Kisley.

“Hayır. Ama onlar da görmediler.”

Bir süre daha pencerenin önünde durup kaldırımdaki kalabalığı seyrettiler.

“O Dashwood denen çocuk,” dedi Fulton. “Sana birini hatırlattı mı?”

“Kimi? Isaac’i mi?”

“Hayır. On beş... ne diyorum ben, yirmi yıl önce, Isaac hâlâ babasının onu gönderdiği züppe hazırlık okulunda top oynuyordu. Seninle ben Chicago’daydık. Sen o sırada hububat borsasında dolaplar çeviren bir grubun peşindeydin. Bense, Haymarket’teki bombalamayla ilgili soruşturmayı yürütüyordum ve işim başımdan aşkındı. O gecekondu mahallesinden gelip iş arayan çocuğu hatırlıyor musun? Bay Van Dorn; ondaki ışıltıyı görmüş, onu eğitmemiz için bize teslim etmişti. Çocuk doğuştan yetenekliydi. Zeki, hızlı ve son derece soğukkanlıydı.

“Tabii ya,” dedi Mack. “Wish Clarke “

“Umarım Dashwood’un içkiyle arası yoktur.”

“Şuraya bak!” Mack pencereye iyice yaklaştı.

“Görüyorum!” dedi Wally. Duvardan kereste işçisinin sakal eklenmiş olan resmini alıp pencereye yapıştırdı.

Uzun boylu, sakallı, işçi tulumlu ve melon şapkalı bir adam; sırtına yüklediği alet çuvalıyla istasyona doğru yürürken, barmenler tarafından kaldırıma fırlatılan dört sarhoş yüzünden bir barın önünde durmak zorunda kaldı. Çevresinde neşeli kahkahalar atan kalabalığın içinde sıkıştığı için sabırsızca etrafına bakındı ve yüzü iyice görünecek şekilde başını kaldırdı.

İki dedektif bir kez daha resme baktı.

“Bu o mu?”

“Olabilir. Ama sanki uzun bir süredir sakalı varmış gibi.”

“Tabii, takma sakal değilse.”

“Takma sakalsa çok iyiymiş” dedi Mack. “Kulakları da hoşuma gitmedi. Resimdeki kadar büyük değil.”

“Eğer o değilse,” dedi Wally. “Belki de kardeşidir.”

“Kardeşi var mı diye gidip soralım mı?”

14

“Önce ben gidiyorum, sen seyret.”

Wally Kisley merdivenlere koştu.

Uzun boylu işçi omzunda çuvalıyla kalabalığı yararak kendine yol açtı, yerdeki bir sarhoşun üstünden atlayıp Union Depot’a doğru hızla yürümeye devam etti. Pencereden bakan Mack Fulton, onun bu kalabalık içinde hiç yavaşlamadan istasyona doğru gidişini seyrediyordu.

Wally aşağıya inip binadan dışarı çıktı. Kaldırıma vardığında başını kaldırıp baktı. Mack, ona hangi yöne gideceğini işaret etti. Wally koşmaya başladı. Arkadaşına el sallayarak adamı bulduğunu belirtince Mack de merdivenlerden koşarak indi; nabzı hızlanmıştı. Zaten günlerdir kendini iyi hissetmiyordu; şimdi de nefes almakta zorlanıyordu.

Wally’ye yetiştiği zaman arkadaşı ona, “Kâğıt gibi bembeyaz oldun,” dedi. “İyi misin?”

“Evet. Nereye gitti?”

“Şu ara sokağa girdi. Galiba beni gördü.”

“Eğer görüp de kaçtıysa, mutlaka bizim adamımızdır. Hadi yürü!”

Mack nefes almaya çalışarak önden koştu. Ara sokak çamurluydu ve kötü kokuyordu. Bu yol kıvrılıp Yirmi Dördüncü Sokak’a çıkacağı yerde, sola dönüyor ve çelik panjurlu bir depo binasında son buluyordu. Binanın önünde, arkasında rahatça gizlenilebilecek büyük variller vardı.

“Onu kıstırdık,” dedi Wally.

Mack soluksuz kalmıştı. Wally dönüp arkadaşına baktı. Acı içinde yüzü gerilmişti. Göğsünü tutarak iki büklüm oldu ve çamurun içine devrildi. Wally yanma gidip diz çöktü. “Mack!”

Mack’in gözleri büyümüş, rengi kül gibi olmuştu. Başını kaldırıp Wally’nin omzu üstünden baktı. “Arkanda!” diye mırıldandı.

Wally koşan ayak seslerine doğru hızla döndü.

Peşine düştükleri, resimdeki adama benzeyen ve gerçekten de Sabotajcı' nın ta kendisi olan adam, elinde bir bıçakla hızla ona doğru koşuyordu. Wally kendi vücudunu arkadaşına siper ederek ceketinin içinden tabancasını çıkardı. Kurma horozlu revolverinin horozunu kaldırıp namluyu saldırgana doğrulttu. Yeni saldırı planlarını öğrenmek ve Sabotajcı'yı sorguya çekebilmek için onu öldürmektense, omzunu parçalamak için nişan aldı.

Wally ateş edemeden metalik bir klik sesi duydu ve bıçağın ucu bir anda yüzünün önünde bitip, çelikten yansıyan ışıltıyı görünce donup kaldı. Sabotajcı hâlâ ondan bir metre uzaktaydı, ama çeliğin ucu gözüne girmeye başlamıştı bile.

Sabotajcının kılıcı beynine girerken Wally Kisley'in son düşündüğü şey, teleskop gibi uzayan yaylı bıçaktan kılıç yapmış. Ben de her şeyi bilirim sanırdım, oldu.

Sabotajcı, kılıcını dedektifin gözünden çıkarıp yerde yatan partnerinin boynuna sapladı. Adam zaten ölmüş gibi görünüyordu, ama riske girmenin bir anlamı yoktu. Kılıcı çıkarıp soğukkanlılıkla etrafına bakındı. Dedektiflerin ardından ara sokağa kimsenin gelmediğini görünce, kanlı kılıcı Mack'in cesedine sildi, sustasına basıp kısalttı ve tekrar çizmesinin içindeki kılıfına yerleştirdi.

Hiçbir zaman hesaba katılamayacak bir tehlike atlatmıştı; zaten bu ihtimalleri göz önüne aldığı için daima çabuk ve bitirici şekilde davranmaya hazırlıklıydı. Kıl payı kurtulmak onu keyiflendirmişti. Devam, diye geçirdi içinden. Burada durmuş kutlama yapıyor diye, Overland Limited onu bekleyecek değildi.

Ara sokaktan çıkıp kalabalığı yararak Yirmi Beşinci Sokak'a ulaştı. Buradan sağa dönüp Wall Street Sokağı'na girdi ve uzun bir bina olan Union Depot İstasyonu'na paralel yolda bir blok yürüdü. Peşinden kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra karşıya geçip kuzey kapısından istasyona girdi.

Erkekler tuvaletine girip kapıyı kilitledi. Zamana karşı yarış içinde, şık yolculuk kıyafetini gizleyen işçi tulumunu çıkardı; alet çuvalındaki pahalı, deri Gladstone çantasını aldı. Gladstone içinden siyah bağcıklı potinlerini, kutusu içindeki gri Homburg şapkasını ve Derringer tabancasını çıkardı, kılıcını sakladığı eski çizmelerini kutuya soktu. Takma sakalını çıkarıp Gladstone çantasına koydu, yüzündeki sakalın tutkalından kalan izleri sildi. Şık potinlerinin bağlarını bağladıktan soma Derringer'i ceket cebine yerleştirdi. Tulumunu koyduğu çuvalı, klozetin arkasına tıkıştırdı. O çuval ve tulumda onu eleverecek hiçbir şey yoktu. Saatine baktıktan sonra tam iki dakika bekledi; bu arada potinlerini pantolon bacağına sürterek parlatıp, fildişi bir tarakla saçlarını taradı.

Tuvaletten çıkıp lavabo aynasında son kontrolünü yaptı. Çenesinde kalan minik bir tutkal parçasını aldıktan sonra, gri Homburg şapkasını başına geçirdi.

Yüzüne yerleştirdiği gülücükle erkekler tuvaletinden çıktığında, lobinin bir anda demiryolu dedektifleriyle dolmuş olduğunu gördü. Tren platformlarının kapısı kapanmadan, son anda kendini içeri attı. Lokomotif iki kez kalkış düdüğünü çaldıktan sonra sekiz tane birinci sınıf pulman, restoran vagonu ve geniş pencereli vagondan oluşan Overland Limited treni; Cheyenne, Omaha ve Chicago yönüne gitmek üzere hareket etti.

Sabotajcı trenin kalkış hızına ayak uydurarak, geniş pencereli vagonun hizasından yürüdü; gözleriyle her yanı tarıyordu.

Epeyce önde, bagaj vagonunun tam arkasındaki birinci pulmanın merdivenlerinden sarkmış, son anda trene kimin bineceğini görmek için bakan bir adam fark etti. Bulunduğu yerle adamın olduğu vagon arasında iki yüz metre vardı; Sabotajcı hareket halindeki trenin son vagonuna kendini çekmek için tırabzana uzanırken, bu adamın peşindeki avcılardan biri olduğunu anladı.

Trenin ön kısmı istasyonun gölgesinden çıkınca, Sabotajcı vagondan sarkıp gözetleyen adamın, günbatımında altın gibi parlayan gür sarı saçları olduğunu gördü. Bu da tahmin ettiği gibi, avcının, Dedektif Isaac Bell’den başkası olmadığı anlamına geliyordu.

Sabotajcı hiç duraksamadan tırabzana tutunup kendini çekti ve trenin son vagonundaki platforma çıktı. Buradaki kapıdan geniş pencereli vagona girdi. Kapıyı arkasından kapatınca dışarıdaki duman ve gürültü bir anda kesiliverdi. Kıtayı bir ucundan diğerine kat eden hızlı trenin bu lüks vagonunun; cilalı ahşap paneller, aynalar, zemindeki kalın tüylü halıyla şık bir dekorasyonu vardı. Üniformalı garsonlar, puf koltuklarda dinlenen yolculara gümüş tepsiler içinde içki servis etmekteydiler. Gazetelerini okumakta veya sohbet etmekte olanlar, son anda trene binmiş bu iyi giyimli adamı kendi sınıflarından biri olarak görüp nazikçe baş selamı verdiler.

Bu hava, kondüktörün vagona girişiyle bozuldu. Parıldayan şapka vizörü ve gıcır gıcır ayakkabılarıyla kusursuz üniforması içindeki kondüktör, diğer meslektaşları gibi kuşkucu, buyurgan ve kabaydı. “Biletler baylar! Ogden biletleri!”

Sabotajcı cebinden demiryolu pasosunu çıkardı.

Pasonun üstündeki adı gören kondüktörün gözleri büyüdü ve bu yeni yolcuya saygıyla selam verdi.

“Trenimize hoş geldiniz efendim.”

AYRICALIKLI AZINLIK

15

4 EKİM 1907

DOĞU YÖNÜNE GİDEN OVERLAND LIMITED TRENİ

“Beni hemen Özel kompartımanıma götür!”

Isaac Bell, mutlaka trene son anda binenin kim olduğunu görmek için oraya gelecekti. Sabotajcı, onunla kendi seçeceği bir zamanda karşılaşmak istiyordu.

Kondüktör bir prense hizmet eden saray dalkavuğu yağcılığıyla Sabotajcıyı trenin en az sarsılan orta vagonundaki büyük bir süite götürdü.

“İçeri gir! Kapıyı kapat!”

Şirketin ayrıcalıklı konuklarına tahsis edilen bu özel süit, el oymalı dolapları ve kabartmalı deriden tavanıyla saraylara özgü bir şekilde dekore edilmişti. İçinde bir oturma odası, yatak odası ve küveti mermer, armatürleri saf gümüşten bir banyosu vardı. Sabotajcı, Gladstone çantasını yatağın üstüne bıraktı.

“Treninde hiç ‘yaldızlı’ var mı?” diye sordu kondüktöre. Trende başka önemli şahsiyetler var mı, demek istiyordu. Bu soruyu sorarken sıcak bir tebessümle adamın avucuna altın bir sikke koydu.

Southern Pacific Demiryolu Şirketi konuklarının bu lüks muameleyi görmek için bahşiş vermeleri gerekmiyordu. Ama bunun gibi kıta aşırı bir trenin kondüktörü yararlı bir müttefik olabilir, ülkeye gelen nüfuzlu yolcular hakkında istediği her şeyi öğrenebilirdi. Yapmacık samimiyet ve altın sikkenin büyülü dokunuşu mutlaka meyvesini verecekti. Nitekim, öyle oldu ve kondüktör bülbül

gibi ötmeye başladı.

“First National Bankası Başkanı Bay Jack Thomas, yanında ünlü avukat Bay Bruce Payne’le birlikte Oakland’da bindiler.”

“Şu petrol avukatı mı?”

“Evet, efendim. Tahmin edebileceğiniz gibi. Bay Payne ve Bay Thomas’ın aralarından su sızmıyor.”

“Ee, para ve petrol yasası çok iyi yatak arkadaşı olurlar,” dedi Sabotajcı, kondüktörü teşvik etmek için sırıtarak.

“Yargıç Congdon ve kömür tüccarı Albay Bloom da Sacramento’dan beri bizimle birlikteler.”

Sabotajcı başını salladı. Yargıç James Congdon, Andrew Carnegie’nin çelik tröstünü satın almak için J. P. Morgan’la birleşmişti. Kenneth Bloom da kömür işinde Pennsylvania Demiryolları Şirketi’yle ortaktı.

“Providence’li fabrikatör Bay Moser da trende; onun oğlu senatördür, efendim.”

“Önemli adamdır,” dedi Sabotajcı. “Babasının tekstil ticareti emin ellerde.”

Kondüktör, bu kadar önemli insanları tanıyor olmaktan gurur duyuyordu; yüzü ışıl ışıldı. “Akşam yemeğinde onlara katılırsanız, eminim onur duyacaklardır.”

“Kendimi nasıl hissedeceğime bağlı,” dedi Sabotajcı pek umursamadan. Belli belirsiz göz kırptı. “Oyun oynamaktan bahseden oldu mu hiç?”

“Evet efendim. Yemekten sonra Yargıç Congdoriun özel odasında poker oynanacak.”

“Peki, başka kimler var trende?”

Kondüktör sığır patronlarının, batıdaki maden sahiplerinin ve demiryolu avukatlarının isimlerini sıraladı. Sonra da sır verirmiş gibi sesini alcatti. “Ogden’de sizden hemen önce binen bir Van Dorn dedektifi var, efendim.”

“Bir dedektif ha? Çok heyecan verici. Adını öğrenebildin mi?”

“Isaac Bell.”

“Bell... hımm. Sana adını söylediğine göre gizli bir görevde değil.”

“Onu görünce hemen tanıdım. Çok sık yolculuk yapar.”

“Bir vaka üstünde mi çalışıyor?”

“Bilmiyorum, ama Başkan Hennessy tarafından imzalanmış bir pasosu var. Ayrıca bütün Van Dorn ajanlarının isteklerini karşılamamız için yukarıdan talimat geldi.”

Sabotajcının gözleri parlarken yüzüne haşin bir gülümseme yayıldı.

“Isaac Bell senden ne istedi?”

“Şu ana kadar bir şey istemedi efendim. Sanırım, Southern Pacific trenlerine yapılan sabotajları soruşturuyordur?”

“Belki bizim küçük oyunumuza Bay Bell’i de katabiliriz.

Kondüktör şaşırdı. “Bir dedektifte, sizin gibi insanlarla poker oynayacak kadar para olur mu?”

“Bay Bell’in Öyle bir sıkıntısı olacağını sanmam,” dedi Sabotajcı. “Hakkında onca şey duyduğum Isaac Bell’le aynı kişiyse, oldukça zengin biri. Bize katılmak ister mi diye ona sorar mısın?” Aslında bu bir sorudan çok emirdi. Kondüktör yemekten sonra Yargıç Congdoriun özel odasında oynanacak olan yüksek kavli pokere dedektifi de davet edeceğine söz verdi.

Bir adamın poker oynayış tarzı, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi ifşa ederdi. Sabotajcı bu fırsattan yararlanıp Bell’i tartacak, onu nasıl öldüreceğine karar verecekti.

Isaac Bell’in yataklı kompartımanının ön kısmında, eğimli aynaları, nikel armatürü ve büyük mermer lavaboları oları bir banyo vardı. Oda iki tane koltuk alacak kadar büyüktü. Tren, Wasatch Sıradağlarına doğru Weber Nehri boyunca hızla yol alırken ortada, saksının içindeki palmiye de trenin ritmiyle sallanıyordu.

Bell akşam yemeği için giyinmeden önce tıraş oldu. Her ne kadar kendi özel banyosu ve odası varsa da, yolculuğu sırasında ortak alanlarda bulunmayı tercih ederdi. Böyle ortamlar, tıpkı kadınların bulunmadığı spor salonlarının soyunma odalarında ve özel kulüplerde olduğu gibi, erkek leri böbürlenmeye yöneltirdi. Böbürlenen erkeklerde yabancılarla konuşurken bir şey gizlemezler, bu sohbetlerin sonunda mutlaka işe yarayacak bir iki bilgi öğrenmiş olurdu. Nitekim, Bell, Wootz marka çelik usturasıyla yanağını kazırken, Chicago’lu bir mezbaha sahibi olan neşeli tombul adam purosunu ağzından çekip, “Vagon görevlisinin söylediğine göre Ogden’de Senatör Charles Kincaid trene binmiş,” dedi.

“O ‘Kahraman Mühendis’ mi?” diye sordu başka bir deri koltukta oturmakta

olan iyi giyimli satış temsilcisi. “Onun elini sıkmak isterim.”

“Bunun için restoran vagonuna gidip yanma yaklaşman yeter.”

“O senatörlerin davranışı hiç belli olmuyor,” dedi satış temsilcisi. “Kongre üyeleri ve valiler kendilerine uzatılan her eli sıkarlar, ama senatörler bazen çok kasıntı olabiliyorlar.”

“İşte atanmışla seçilmiş arasındaki fark.”

“Son saniyede trene atlayan o uzun boylu adam mı?” diye sordu Bell aynadan diğerlerine bakarak.

Chicago’lu tombul adam o sırada gazete okuduğunu ve bunu fark etmediğini söyledi.

Ama satış temsilcisi görmüştü. “Kaçak yolcu bir serseri gibi atladı trene.”

“Çok iyi giyimli bir serseri,” dedi Bell. Chicago’lu ve satış temsilcisi güldüler.

“İyi benzetme,” dedi Chicago’lu kıkırdayarak. “İyi giyimli berduş. Sen ne işle uğraşırsın evlat?”

“Sigortacıyım” dedi Bell. Aynadan satış temsilcisine baktı. “Son saniyede trene atlayan kişi Senatör Kincaid miydi?”

“Olabilir,” dedi satış temsilcisi. “Yakından görmedim. O sırada vagonun önünde oturan biriyle konuşuyordum, kondüktör de görüşümü engelliyordu. Ama bir senatör için treni bekletmezler mi?”

“Öyle olması lazım,” dedi mezbaha sahibi olan adam. Ağır gövdesini koltuktan kaldırıp purosunu söndürdü ve, “Hoşça kalın arkadaşlar,” dedi. “Ben geniş pencereli vagona gidiyorum. Bir kadeh içki isteyen varsa buyursun, ben ısmarlayacağım.”

Bell kendi kompartımanına gitti.

Trene son anda atlayan her kimse, Bell geniş pencereli vagona varana kadar gözden kaybolmuştu, bu da normaldi, çünkü trenin tamamı özel kompartımanlardan oluşuyordu. Ortak alanlar sadece restoran ve geniş pencereli vagonlardı. Restoran vagonunda akşam yemeği için sofraları kuran garsonlardan başka kimse yoktu; geniş pencereli vagonda sigara içen yolculardan hiçbiri, Bell’in uzaktan gördüğü iyi giyimli adama benzemiyordu. Kereste işçisinin yaptığı resimdeki tipe benzer kimse de yoktu.

Bell, zile basıp vagon görevlisini çağırdı. Gelen orta yaşlı zenci, kölelik düzeni sırasında doğmuş, yetişkin olana kadar da bu dönemi yaşamış olmalıydı.

“Adın nedir?” diye sordu Bell. Pulman görevlilerine hep onların patronu George Pullman’ı anarak “George” diyesi geliyordu.

“Jonathan efendim.”

Bell, adamın avucuna on dolarlık altın bir sikke tutuşturdu. “Jonathan, şu resme bir bakar mısın? Bu adamı trende gördün mü?”

Jonathan resmi inceledi.

Aniden, batı yönüne gitmekte olan bir ekspres tren, pencerelerden kayar gibi geçti; iki trenin hızı yüz seksen kilometreyi bulurken gümbürtüyle birlikte trenin rüzgârı ve buharı da hissedildi. Osgood Hennessy, Omaha Yolu’nun büyük bir kısmına çift yönlü hat döşemişti; böylece tali hatlarda yol vermek için beklemek gerekmiyordu.

“Hayır efendim,” dedi görevli başını iki yana sallayarak. “Resimdekine benzeyen kimseyi görmedim.”

“Bir de buna bak,” dedi Bell, görevliye sakallı olan resmi göstererek. Cevap yine aynıydı. Bell hayal kırıklığına uğradı, ama şaşırmamıştı. Overland Limited, ahırdaki kanun kaçağı öldürüldüğünden beri Ogden’den doğuya giden yüz elli trenden sadece bir tanesiydi. Tabii, bu seferlerden çok azının, Sabotajcı’nın gönderdiği notta hedefi olduğunu belirttiği New York’la bağlantısı vardı.

“Teşekkür ederim Jonathan.” Bell görevliye kartını verdi. “Lütfen, kondüktöre en kısa zamanda beni aramasını söyler misin?”

Beş dakika sonra kondüktör kapıyı tıklattı. Bell, adamı içeri alıp adının Bill Kux olduğunu öğrendikten sonra, ona, biri sakallı, diğeri sakalsız iki resim gösterdi.

“Ogden’de bu resimdekilerden birine benzeyen biri trene bindi mi?”

Kondüktör her iki resmi de dikkatle inceledi, hava kararmaya başladığı için, resimleri lambaya doğru yaklaştırıp bir kez daha baktı. O sırada Bell de adamın tepkisini ölçmek için yüzüne bakıyordu. Trenin güvenliğinden ve bütün yolcuların biletlerini kontrol etmekten sorumlu olan kondüktörler, hafızaları kuvvetli ve iyi gözlemci olurlardı. “Hayır efendim. Gördüğümü sanmıyorum... Ama şu resimdeki tanıdık geliyor.”

“Bu adamı gördün mü?”

“Bilemiyorum... ama yüzü tanıdık.” Çenesini ovuştururken birden parmaklarını şıklattı. “Neden tanıdık geldiğini anladım. Onu sinema filminde

gördüm.”

Bell resimleri geri aldı. “Ama resimdekilere benzeyen hiç kimse Ogden’de trene binmedi, öyle mi?”

“Hayır efendim binmedi.” Kondüktör güldü. “O filmi hatırlayana kadar bir anlam veremedim. Bu adamın kime benzediğini biliyorsunuz, değil mi? Aktör Broncho Bill Anderson. Benzemiyor mu?”

“Trene son anda binen kişi kimdi?”

Kondüktör gülümsedi. “İşte buna ‘tesadüf derim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Vagon görevlisi, bana kartınızı verdiğinde ben de zaten sizin kompartımanınıza geliyordum. Kimliğini sorduğunuz kişi, sizi yemekten sonra Yargıç Congdon’un kompartımanında poker oynamaya davet ediyor.”

“Kim bu adam?”

“Senatör Charles Kincaid!”

16

“O kişi Kincaid miydi?”

Bell pek ihtimal vermemişti, ama o son binen adamın hareketlerinde bir kararlılık vardı; sanki Ogden İstasyonu’nda kimseye görünmeden trene binmek için özel bir çaba gösterir gibiydi. Sabotajcı’nın binme ihtimali olan birçok tren vardı ve insanlar çoğu zaman trene yetişmek için koşarlardı. Bunu sık sık kendisi de yapmıştı. Bazen ya trende olan birini aldatmak ya da onu istasyonda takip eden birini atlatmak için özellikle koşardı.

“Son duyduğumda Senatör New York’taydı,” dedi Bell.

“O çok dolaşır efendim. Makam sahibi kişileri bilirsiniz, her an bir yerlere giderler. Ona birlikte poker oynayacağınızı söyleyebilir miyim?”

Bell soğuk bir ifadeyle Bill Kux’u mıhladı. “Senatör Kincaid nasıl oldu da benim adımı ve bu trende olduğumu öğrendi?”

Böyle bir trenin kondüktörünü bocalarken görmek sık sık karşılaşılan bir durum değildi. Kux kekelemeye başladı. “Şey... ee... işte bir şekilde öğrenmiş, efendim.”

“O kadar akıllı bir yolcunun kondüktörle ahbaplık kurması...’” dedi Bell, adamın güvenini kazanmak için ifadesini yumuşatarak. “Akıllı bir kondüktör de treninde bulunan herkesi memnun etmeye çalışır. Ama özellikle de o en çok hak edenleri Bay Kux. Başkanınızın, sizin en iyi dostlarınızın Van Dorn dedektifleri olduğu konusundaki emrini hatırlatmama gerek var mı?”

“Hayır efendim.”

“Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim. Bay Bell, canınızı sıktıysam özür dilerim.”

“Merak etme,” dedi Bell gülümseyerek. “Bir tren soyguncusuna sır verip ihanet etmiş değilsin.”

“Çok iyisiniz, efendim, teşekkür ederim... Senatör Kincaid’e oyuna katılacağınızı söyleyebilir miyim?”

“Oyunda başka kimler var?”

“Tabii Yargıç Congdon ve Albay Bloom.”

“Kenneth Bloom mu?”

“Evet efendim, Kömür Kralı Albay Bloom.”

“Kenny Bloom’u son gördüğümde, elinde bir kürekle fillerin arkasında dolaşıyordu.”

“Bağışlayın efendim, anlayamadım.”

“Çocukken bir ara ikimiz de bir sirkte çalışmıştık. Babalarımız bizi bulup oradan götürene kadar. Başka kim var?”

“Banker Bay Thomas, Avukat Bay Payne ve Providence’li Bay Moser. Onun oğlu da Bay Kincaid gibi senatördür.”

İki işadamını bir arada düşünmek çok zor, diye geçirdi içinden Bell. “Senatöre söyle, onlarla oynamaktan şeref duyarım.”

Kondüktör elini tam kapıya uzatmışken durdu. “Sizi uyarmak isterim Bay Bell...”

“Çok yüksek mi oynuyorlar?”

“O da var. Eğer bir Van Dorn ajanı dostumsa, sizi uyarmak görevim; bu gece birlikte oynayacağınız baylardan birisi kendi talihini kendisi yaratır.”

Isaac Bell dişlerini göstererek güldü. “Hangisinin hile yaptığını söyleme. Kendim öğreneyim daha ilginç olur.”

O akşamın poker oyununa ev sahipliği yapan Yargıç James Congdon zayıf, yaşlı ve kaba biriydi. Aristokrat havası takınan, servetini borçlu olduğu antılmış metaller gibi, sert ve bükülmeyen bir mizacı vardı. “Günde on saat çalışmak çelik endüstrisinin sonu olur,” dedi hırıltılı bir sesle.

Onun bu demeci, yeşil çuhalı masa etrafında toplanmış para babaları tarafından onaylayan mırıltılarla ve jestlerle karşılandı. Senatör Charles Kincaid, “İyi dinleyin!” dedi. Konuyu senatör açmıştı; mahkemelerin grevleri durdurma karan vermelerini kolaylaştırmak amacıyla Washington’da daha sert yasaların çıkarılması için çalışacağına söz veriyordu.

O gece Overland Limited, Wyoming’e doğru buhar çıkararak karanlığı yarıp geçerken, işçi sendikalarıyla fabrika sahipleri arasındaki çatışmanın güçlüğünden endişe edenleri, Pennsylvania’daki maden ocaklarının yarısı miras kalmış olan Ken Bloom yatıştırdı. “İşçilerin haklarını ve çıkarlarını kollayacak kişiler ajitatörler değil, Tanrı’nın sınırsız bilgeliğiyle ülkedeki mülk haklarının

kontrolünü vermiş olduğu Hıristiyan erkeklerdir.”

“Kaç kart istiyorsunuz yargıç?” dedi kart dağıtma sırası kendisinde olan Bell. O sırada oyun başlamıştı ve oyunun devamını sağlama görevi kart dağıtan kişinin olurdu. Bu da her zaman kolay bir iş değildi, çünkü her ne kadar ortada büyük miktarda para dönse de sonuçta bir dostluk oyunuydu. Masadaki adamların çoğu birbirlerini tanırlar ve sık sık birlikte poker oynarlardı. Oyun boyunca sohbet konusu dedikodudan şakacı sataşmalara

kadar değişirdi; çoğu kez bu sataşmaların amacı rakibin niyetini ve elinin ne kadar güçlü veya zayıf olduğunu anlamak olurdu.

Senatör Kincaid’in, Yargıç Congdon’dan çekiniyor olması Bell’in gözünden kaçmamıştı. Yargıç, ona arada bir “Charlie” diyordu; oysa senatör kendisine Charles, hatta “Sayın Senatör” denmesini isteyecek cinsten bir adamdı.

“Kart?” diye tekrar sordu Bell.

Bir anda vagon sertçe sarsıldı.

Tekerlekler rayların pürüzlü olduğu bir yerden geçmekteydi. Kadehlerdeki konyak ve viski bu sarsıntıyla yeşil örtünün üstüne döküldü. Lüks kompartımanda bulunan herkes sessizleşti. Herkes o sırada kristal kadehler, oyun masası, duvarlara asılı pirinç lambalar, oyun kartları ve altın sikkelerle birlikte, saatte yüz kırk kilometre hızla karanlığı yarıp geçen bir trende olduğunu hatırlamıştı.

“Buralarda traversler vardır, değil mi?” diye sordu birisi. Bu soru Yargıç Congdon dışındakilerin gergin kahkahalarına yol açtı. Yargıç daha fazla dökülmesin diye kadehini eline aldı ve, “Senatör Kincaid” dedi. “Son zamanlarda Southern Pacific Şiiketi’ne musallat olan kazalar dizisi hakkında ne düşünüyorsun?”

Akşam yemeğinde içkiyi fazla kaçırdığı belli olan Kincaid, epeyce yüksek sesle cevap verdi. “Bir mühendis olarak şunu söyleyeyim ki Southern Pacific Şirketi’nin kötü yönetildiği iddiaları iğrenç bir yalandır. Demiryolu taşımacılığı zaten tehlikeli bir iştir. Bu hep böyleydi, her zaman da böyle olacak.”

Sarsıntı başladığı gibi, aniden kesildi; artık düzgün raylar üstünde olan tren hızla yoluna devam ediyordu. Yolcular, ertesi günün gazetelerinde tren kazasında ölenler arasında isimleri çıkmayacak diye, rahat bir nefes aldılar.

“Kaç kart istiyorsunuz yargıç?”

Ne var ki, Yargıç Congdon artık konuşmak istemiyordu. “Kötü yönetilmekten

bahsetmedim Charlie. Bir mühendis olarak değil de Osgood Hennessy'nin yakın bir mesai arkadaşı olarak konuşsaydın, sana kazaların yoğunlaştığı Cascade CutofTta işlerin nasıl gittiğini sormak isterdim."

Kincaid, sanki bir poker masasında değil de Kongre'deymiş gibi ateşli bir konuşma yaptı. "Sizi temin ederim, baylar, Cascade Hattı açılımının pervasızlık oluşuyla ilgili yapılan yorumlar büyük bir saçmalıktır. Bu büyük ulusumuz, Southern Pacific Başkanı Hennessy gibi gözü kara adamlar tarafından inşa edildi. Hennessy zorluklara direndi, ona temkinli olmasını tavsiye edenlere aldırmadı, iflas ve mali yıkım tehlikesi bile onu yıldıramadı"

Banker Jack Thomas'ın bu açıklamadan tatmin olmadığı Bell'in gözünden kaçmadı. Bu gece Kincaid'in söyledikleri Hennessy'nin itibarına pek bir şey katmıyordu.

"Kaç kart istiyorsunuz, yargıç?" diye sordu Bell bir daha.

Congdon'un cevabı, trenin geçirdiği sarsıntıdan daha çok endişe vericiydi. "Kart istemiyorum, gerek yok. 'Almaz' diyorum."

Diğer oyuncular bakakaldilar. Avukatı Bruce Payne herkesin aklından geçeni dile getirdi. "Beş kart çekilen oyunda 'almaz' geçmek çok iddialı bir şey."

İkinci tur oynanmaktaydı. Isaac Bell, önce beş kartı kapalı olarak dağıtmıştı. Bell'in hemen solunda oturan ve normal olarak pas geçmesi beklenen Congdon oyunu açmıştı. Payne dışındaki bütün oyuncular çelik imparatorunun açtığı oyuna girmişlerdi. Bell'in hemen sağında oturan Charles Kincaid, hiç düşünmeden potu büyüterek diğer oyuncuları ortaya daha çok para koymaya zorlamıştı. Kincaid'in son derece mantıksız oynadığını fark eden Bell dahil herkes, oyunda kalınca, masanın üstüne altın sikkeler yığıldı.

İlk tur yükseltme tamamlandıktan sonra, oyuncuların iki üç kart atıp yeni kart çekerek ellerini kuvvetlendirme hakları vardı. Yargıç Congdoriun, "Kart istemiyorum, teşekkür ederim," diyerek "almaz" geçmesi kimsenin hoşuna gitmedi. Yeni kart istemeyişi elinin zaten çok kuvvetli olduğunu iddia etmekti; yani, beş kartı da işe yarayacak, aynı cinsten ikili veya üçlüye üstün gelecekti. Bu da, elinde ya kent (sayı sırasıyla büyüyen beş kart), ya floş (aynı renkten beş kart, örneğin beş tane karo) ya da hem kentten, hem de floştan daha büyük olan ful (örneğin: üç vale ve iki dam) var anlamına geliyordu.

"Bay Bell lütfen, arkadaşlara istedikleri kadar kart dağıtır mısınız?" dedi Congdon. Birden işçi sorunları ve tren kazalarına olan ilgisi buhar olmuştu. "Bir an önce oyunu yükseltmek istiyorum."

“Kart istiyor musun Kenny?” diye sordu Bell. Kömür işinde Congdon’un yarısı kadar bile zengin olmayan Bloom, pek ümitli olmasa da üç kart istedi.

Jack Thomas, elinde üçlü var izlenimi vererek iki kart istedi. Bell’in tahminine göre, adamın elinde zayıf bir ikili vardı, iki tane as çekebilmek ümidiyle bir asını saklıyordu. Elinde gerçekten üçlü olsaydı, daha ilk turda potu yükseltirdi.

Bir sonraki oyuncu. New England’lı tekstil fabrikatörü Douglas Moser tek kart istedi. Yani elinde ya döper vardı ya da tek kartla kent veya floş yakalamayı umuyordu. Bell oyun boyunca onu izlediği kadarıyla, adam çok zengin olduğu için kazanmayı pek umursamiyordu. Geriye Bell’in hemen sağında oturan Kincaid kalmıştı.

“Ben de ‘almaz’ diyorum,” dedi Kincaid.

Yargıç Congdon’un halat gibi kaşları iki santim kadar kalktı. Masada birkaç kişiden heyecanlı sesler yükseldi. Aynı turda iki oyuncunun da “almaz” geçmesi sık rastlanan bir şey değildi.

Bell de diğerleri kadar şaşırmıştı. Senatör Kincaid’in fırsat buldukça destenin altından kart çalarak hile yaptığını anlamıştı, ama bu eli dağıtan Kincaid değil, Bell’di. Her ne kadar iki kişinin “almaz” geçmesi ender görülse de; eğer Kincaid’in eli o kadar kuvvetliyse, hile yaptığından değil, talihli oluşundandı.

“Son gördüğüm iki ‘almaz’ geçilen oyun, silahların patlamasıyla son bulmuştu,” dedi Jack Thomas.

“Neyse ki, bu masada oturan hiç kimsede silah yok,” dedi Moser.

Bell, bunun doğru olmadığını biliyordu. Hilekâr senatörün yan cebinde şişkinlik yapan bir Derringer tabanca vardı. Kamu görevi yapan biri için makul bir önlem, diye düşündü Bell. Ne de olsa Senatör McKinley kısa bir süre önce uluorta vurularak öldürülmüştü.

“Kart dağıtan da iki kart alıyor,” dedi Bell. İki kartını atıp iki tane çekti ve desteyi masaya bıraktı. “Oyunu açan konuşur,” dedi. “Sanırım bu sizdiniz Yargıç Congdon.”

Yaşlı James Congdon sırıttığında bütün sararmış dişleri ortaya çıktı. “Yerdeki pot kadar daha yükseltiyorum.”

Oyun yerdeki pot kadar yükseltilebiliyordu; yani, o anda yerde ne kadar para varsa, o kadar daha yükseltmeye izin vardı. Congdon’un hamlesi, Kincaid’in “almaz” geçişine şaşırdığını, ama çekinmediğini gösteriyordu. Elinde kent veya

floş değil, ful olmalıydı. Bu ele girmediği için son derece memnun görünen Payne; hemen yerdeki parayı sayıp ince, titrek sesiyle, “Yaklaşık üç bin altı yüz dolar,” dedi.

Joseph Van Dorn, Isaac Bell’i yetiştirirken parasının hesabını, bir işçinin günlük kazancını baz alarak yapmayı öğretmişti. Bell’i Chicago’nun en belalı barına götürmüş, bu iyi giyimli stajyerinin, birkaç yumruk kavgasını kazanmasını seyretmişti. Sonra, Bell’i, bedava yemek için sırada bekleyen insanların olduğu aşevine götürmüştü. Van Dorn Boston’lu zengin banker çocuğunun, ayrıcalıklı sınıfın önsezilerine sahip olduğunu biliyordu. Ama bir dedektif nüfusun geriye kalan yüzde doksanını da anlamak zorundaydı. Cebinde beş parası olmayan bir insan nasıl düşünürdü? Korkusundan başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam ne düşünürdü?

Sırf bu el için yerde bulunan üç bin altı yüz dolar, Yargıç Congdon’un çelik işçilerinin altı yılda kazanacakları paradan daha fazlaydı.

“Üç bin altı yüz dolar daha diyorum,” dedi Congdon. Önündeki bütün sikkeleri masanın ortasına sürdükten sonra, içinde altın sikkeler olan kırmızı bir keseyi de ortaya koydu.

Ken Bloom, Jack Thomas ve Douglas Moser hemen kartlarını kapadılar.

“Üç bin altı yüz dolarını görüyorum,” dedi Senatör Kincaid. “Ve potu yükseltiyorum. On bin sekiz yüz dolar.” Bir işçinin on sekiz yıllık maaşı.

“Demiryolu şirketi senden çok memnun olmalı,” dedi Congdon, demiryolu hisseleriyle parlamenterlere verilen rüşvetleri kastederek.

“Şirket parasının karşılığını alıyor,” dedi Kincaid pişkince sırıtarak.

“Ya da sadece bizi elinin çok kuvvetli olduğuna inandırmak istiyorsun.”

“Oyunu yükseltecek kadar kuvvetli. Ne yapacaksın yargıç? Şu anda sana on bin sekiz yüz dolar diyorum.”

Isaac Bell araya girdi. “Sanırım konuşma sırası bende.”

“Ah, çok affedersiniz Bay Bell. Kartlarınızı kapatıp oyundan çekilme sıranızı atladık.”

“Önemli değil, senatör. Sizi Ogden’de trene son anda atlarken gördüm. Sanırım hâlâ telaşlısınızdır.”

“Ben de vagondan sarkan bir dedektif görür gibi olmuştum. Tehlikeli bir işiniz var Bay Bell.”

“Caninin biri çekiçle parmağıma vurmadıkça öyle sayılmaz.”

“Oyuna dönelim,” dedi Yargıç Congdon sabırsızlanarak. “Benim üç bin altı yüz dolarımı, Senatör Kincaid de on bin sekiz yüz dolar yükseltince, Bay Bell on dört bin dört yüz dolar için konuşacak.”

Payne araya girdi. “Senatör Kincaid’in yükseltmesiyle yerdeki pot yirmi bir bin altı yüz dolar oldu.”

Payne’in bu hesabı çıkarması şart değildi. Masadaki en umursamaz, en zengin oyuncu bile, yirmi bir bin altı yüz doların; o trenin lokomotifini ve belki pulman vagonlardan birini satın alacak miktar olduğunu biliyordu.

“Bay Bell,” dedi Yargıç Congdon. “Cevabınızı bekliyoruz.”

“Sizin ve Senatör Kincaid’in miktarlarını görüyorum, yargıç.” dedi Bell. “Ve böylece yerde otuz altı bin dolar oluyor. Bunu da yükseltiyorum.”

“Yükseltiyor masunuz?”

“Otuz altı bin dolar.”

Bu meydan okuma karşılığında, Bell’in ödülü, bir Amerikan senatörünün ve Amerika’nın en zengin adamının yüz ifadelerini görmek oldu.

“Yerdeki pot şimdi yetmiş iki bin dolar,” dedi.

Masada derin bir sessizlik oldu. Duyulan tek ses, tekerleklerin çıkardığı boğuk tıkırtıydı. Yargıç Congdon’un buruşuk eli göğüs cebine gitti ve bir çek defteri çıkardı. Başka bir cebinden altın dolmakalemini çıkarıp kapağını açtı ve çekin üstüne bir rakam yazdı. Sonra imzasını attı, mürekkebin kuruması için üfledikten sonra gülümsedi.

“Otuz altı bin dolarınızı görüyorum Bay Bell, Senatör Kincaid’in on bin sekiz yüz dolarını da... böylece ortada hatırı sayılır bir miktar birikmiş oldu. Ben ortaya yüz on sekiz bin sekiz yüz dolar sürüyorum. Senatör Kincaid sıra sizde. Bay Bell ve benim yükseltmelerimle oyunda kalmanın bedeli, yüz elli dört bin sekiz yüz dolar oldu.”

“Aman Tanrım,” dedi Payne.

“Napacaksın Charlie?” diye sordu Congdon. “Oyunda kalmak istiyorsan, yüz elli dört bin sekiz yüz dolar”

“Varım,” dedi Kincaid gergin bir sesle. Kartının üzerine bu miktarı yazıp yerdeki sikke yığınının üstüne koydu.

“Artırmıyor musun?” diye takıldı Congdon.

“Oyunda varım dedim.”

Congdon aynı gülümsemeyle Bell’e döndü. “Bay Bell, potu yüz on sekiz bin sekiz yüz dolara yükseltmiştim.”

Bell gülümsemeye karşılık verdi. Bu miktarın, kendi servetinde ciddi bir yara açacağını belli etmemeye çalıştı. Miktarı artırmak yarayı daha da derinleştirirdi.

Yargıç James Congdon Amerika’nın en zengin adamlarından biriydi. Bell oyunu yükseltecek olursa, adam daha da yükseltir, Bell’i silip süpürürdü.

17

“Bay Payne,” dedi Bell. “Potta ne kadar para var?”

“Bir bakayım... Şu anda yerde iki yüz otuz yedi bin altı yüz dolar oldu.”

Bell zihninden, kaç çelik işçisi olabilir, diye hesap yaptı. Bir yıl boyunca dört yüz işçi bir arada bu miktarı kazanabilirdi. On işçinin, sakatlıklar veya işten atılmalarla çalışma hayatları kesintiye uğramazsa, çocukluklarından yaşlılıklarına kadar geçen sürede bu parayı kazanabilmesi mümkündü.

Congdon, “Bay Payne,” dedi. “Eğer Bay Bell çektiği iki kartın, elini oyunda kalmaya yetecek kadar kuvvetlendirdiğine inanırsa, potta ne kadar para olacak?”

“Hımm, potta dört yüz yetmiş beş bin iki yüz dolar olacak.”

“Yaklaşık yarım milyon dolar,” dedi yargıç. “Artık ciddi paralar konuşmaya başladık.”

Bell o anda, Yargıç Congdon’un biraz fazla konuştuğuna karar verdi. Yaşlı çelik imparatoru aslında heyecanlı görünüyordu. Elinde “almaz”

geçen turlar içinde en zayıfı olan kent var gibiydi. “American States Bank of Boston çekimi, kabul edeceğinizi varsayabilir miyim efendim?” diye sordu Bell.

“Elbette, evlat. Burada hepimiz centilmeniz.”

“O halde görüyorum ve yerdeki miktarı iki yüz bin dolar daha artırıyorum.”

“Benden paso,” dedi Congdon kartlarını masaya atarak.

Congdonlin oyun dışı kalmasından memnun görünen Kincaid sırıttı.

“Kaç kart almıştınız Bay Bell?”

“İki.”

Kincaid uzun bir an, Bell’in elinde kapadığı kartlara baktı. Bell başını kaldırıp yüzüne endişeli bir ifade vermeye çalıştı.

Trenin hızı arttığı için pulman vagon sallanıyordu. Saray yavrusu kompartımandaki halıların ve mobilyaların sesi boğan etkisi, o sırada trenin Wyoming’in Great Divide Basin Düzlüğü’nde yüz kırk kilometre hızla gittiği

gerçeğini biraz maskeliyordu. Bell bu rüzgârlı, kurak ve yüksek araziyi iyi tanıyordu; at sırtında aylarca Wild Bunch çetesini kovalamıştı.

Kincaid'in parmakları, kartlarını bulundurduğu yelek cebine gitti. Bell, adamın ellerinin ne kadar büyük olduğunu fark etti. Bilekleri de güçlüydü.

"Adamakıllı çok para," dedi senatör.

"Bir kamu görevlisi için gerçekten çok fazla," dedi Congdon. Oyundan çıkmaya zorlandığı için sinirliydi; senatörü demiryolu hisselerini anarak bir kez daha iğneledi. "Şirketten kazanç sağlayanlar için bile."

Payne de yargıcın tahmini miktarını tekrarladı. "Yaklaşık yarım milyon dolar."

"Bu panik döneminde ve borsaların düşüş zamanında çok ciddi para," dedi Congdon.

"Bay Bell," dedi Kincaid. "Bir dedektif trenin parmaklığından sarkarken bir cani parmaklarına çekiçle vurursa ne yapar?"

"Kişiye göre değişir," dedi Bell.

"Nasıl?"

" O kişinin uçma eğitimi alıp almadığına bağlı."

Kenny Bloom bir kahkaha patlattı.

Kincaid, gözlerini Bell'in yüzünden ayırmıyordu. "Siz uçma eğitimi aldınız mı?"

"Henüz almadım."

"O halde ne yaparsınız?"

"Ben de çekiçle karşılık veririm," dedi Bell.

"Eminim öyle yaparsınız" dedi Kincaid. "Çekiliyorum."

Yüzü hâlâ ifadesiz olan Bell. kartlarını kapalı olarak masaya bırakıp altın sikkeleri, kendisininki dahil çekleri ve taahhüt edici kartlardan oluşan dokuz yüz elli bin dört yüz doları önüne çekti. Kincaid, Bell'in elini görmek için uzandı, ama Bell eliyle kartlarını kapadı.

"Elinizde ne vardı? Merak ettim" dedi Kincaid.

"Ben de," dedi Congdon. "İki 'almaz' karşısında blöf yapmış olamazsın."

"İki 'almaz' elin, blöf yapıyor olduğunu düşünmedim değil."

‘İkisinin de mi? Hiç sanmam.”

“Ben kesinlikle blöf yapmıyordum,” dedi Kincaid. “Elimde kupadan çok güzel bir floş vardı.”

Herkesin görebilmesi için kartlarım açıp masaya yaydı.

“Olur şey değil, senatör!” dedi Payne. “Sekizli, dokuzlu, onlu, vale ve rua. Floş ruayelden tek kart eksik. O da olsaydı kim bilir ne kadar yükseltirdiniz.”

“Eksik kelimesi anahtar oluyor,” dedi Bloom. “Ve floş ruayelin ne kadar ender çıktığını hatırlatıyor.”

“Gerçekten elinizi görmeyi çok istiyorum Bay Bell,” dedi Kincaid.

“Görmenin bedelini ödemediniz,” dedi Bell.

Congdon, “Ben öderim,” dedi.

“Anlayamadım efendim?”

“Benim için elinde kuvvetli bir üçlü varken çektiğin iki kartla ful yakaladığını bilmem yüz bin dolar eder. Böylece hem senatörün floşundan, hem de benim sefil kentimden daha iyi olurdun.”

“Kabul edemem,” dedi Bell. “Eski bir dostum, blöf yaptığını kimse anlamasın, derdi.”

“Tahmin ettiğim gibi,” dedi Congdon. “Kabul etmiyorsun, çünkü ben haklıyım. Şanslıydın, per çektin.”

“Eğer buna inanmak istiyorsanız yargıç, ikimiz de masadan mutlu olarak kalkacağız “

“Lanet olsun!” dedi çelik imparatoru. “Sana iki yüz bin dolar vereceğim. Bana elini göster.”

Bell kartlarını açtı. “O eski dostum, arada bir elini göster ki hep şüphe içinde kalsınlar da demişti. Elimde kuvvetli bir üçlü olduğu konusunda haklıydınız.”

Çelik imparatoru ağzı açık bakakaldı. “Şu işe bak. Üç tane yalnız hanım. Demek blöf yapıyordun. Elinde sadece üçlü vardı. Benim kentim senden iyiydi. Tabii, sen de floşunla beni alt ederdin, Charlie. Eğer Bay Bell ikimizi de oyundan kaçırmasaydı.”

Charles Kincaid birden sinirlendi. “Üç tane sefil damla potu, yarım milyon dolara mı çıkardınız?”

“Hanımlara karşı zaafım vardır,” dedi Bell. “Hep böyle olmuştur.”

Kincaid uzandı ve gözlerine inanamıyormuş gibi dikkatle üç “dam”a baktı. “Washington’a varınca banka havalesi yapmam gerekecek,” dedi zoraki.

“Acelesi yok,” dedi Bell. “Benim de aynı şeyi yapmam gerekecekti.”

“Çeki nereye göndereyim?”

“New York’ki Yale Kulübünde olacağım”

“Evlat,” dedi Congdon yazdığı çek için para transferine gerek görmeden. “Tren biletinin ücretini fazlasıyla çıkardın.”

“Ne tren bileti yahu?” dedi Bloom. “İsterse treni satın alabilir.”

“Doğru!” dedi Bell gülerek. “Benimle gözlem vagonuna gelin; içkiler benden, belki yiyecek bir şeyler de bulabiliriz. Bu kadar blöften sonra acıktım.”

Bell, onları trenin arkasına doğru götürürken bir yandan da Kincaid’in neden oyundan çekildiğini düşünüyordu. Doğrusunu yapmıştı belki, ama Congdon oyundan çekildikten sonra Kincaid bütün akşam olmadığı kadar temkinli olmuştu, ki Bell bunu şaşırtıcı buluyordu. Sanki daha önce Kincaid budala numarası yapıyormuş gibiydi. Hem neydi o Hennessy’nin büyük riskleri göze aldığı konusundaki zırvalıkları? Böyle söylemekle bankacıların gözünde Hennessy’nin ticari itibarına zarar vermişti.

Bell, gözlem vagonunda bulunan herkese şampanya ısmarladıktan sonra, garsonlardan gecikmiş bir akşam yemeği servis etmelerini istedi. Kincaid çok yorgun olduğu için, sadece bir kadeh içip gideceğini söyledi. Ama Bell, ikinci kadehini doldururken itiraz etmediği gibi biraz biftek ve yumurta da yedi; poker masasındaki hayal kırıklığını üstünden atmaya başlıyordu. Pokerciler, kendi arasında ve yolculuğu içki içerek geçiren diğer yolcularla kaynaştılar. Çabucak sohbet grupları kuruldu, biri gitti başkası geldi. Üç dam hikâyesi tekrar tekrar anlatıldı. Bir süre sonra kalabalık seyreldi, vagonda sadece Isaac Bell, Ken Bloom, Yargıç Congdon ve Senatör Kincaid kaldı.

“Tren personeline aranan birinin afişini gösteriyormuşsun,” dedi Kin-

caid.

“Soruşturmasını yaptığımız bir adamın taslak resmi,” dedi Bell.

“Bize de göstersene,” dedi Bloom. “Belki görmüşüzdür.”

Bell, tabakları kenara itip afişlerden birini cebinden çıkardı ve masanın üstüne koydu.

Bloom şöyle bir bakınca hemen, “Bu o aktör!” dedi. “Büyük Tren Soygunu.”

“Gerçekten de o aktör mü?” diye sordu Kincaid.

“Hayır, ama Broncho Billy Anderson a çok benziyor.”

Kincaid parmaklarını taslak resmin üstünde gezdirdi. “Galiba bana da benziyor”

“Bu adamı tutuklayın!” dedi Ken Bloom gülerek.

‘’Benziyor,” dedi Congdon. “Gerçekten resimdeki adamın sert yüz hatları var, senatörün de öyle. Çenesindeki şu çukura bakın. Bundan sende de var Charles. Washıngton’da pek çok budala kadının hayranlıkla seni sahne yıldızlarına benzettiklerini duydum.”

“Benim kulaklarım bu kadar büyük değil ama, değil mi?”

“Değil.”

“Neyse,” dedi Kincaid. “Koca kulaklarla sahne yıldızı olamazdım.”

Bell güldü. “Patronum bizi uyardı, ‘Sakın çirkin serserileri tutuklamayın,’ dedi.”

Bir yandan da resimle senatörün yüzünü karşılaştırıyordu. Geniş alınlarında benzerlik vardı. Kulaklar kesinlikle farklıydı. Resimdeki zanlının da senatörün de sert hatlı, zeki yüzleri vardı. Joseph Van Dorn’un dediği gibi, daha pek çok insanın da aynı özellikleri vardı. Resimdeki zanlıyla senatör arasındaki farklılık sadece kulak büyüklüğünde değildi; zanlının delici bakışları senatörde yoktu. Kereste işçisine levyeyle vuran adanı çok daha sert bakıyordu ve gözlerinde büyük bir kararlılık vardı. Saldırdığı adama böyle bakması doğaldı tabii. Ama Kincaid kararlı bir şekilde amacını gerçekleştirmeye çalışan birine benzemiyordu. Pokerdeki restleşme sırasında bile halinden memnun, keyfine düşkün, güçlü değil, ama güçlülerin hizmetindeki biri gibiydi. Ne var ki Bell, onun budala rolü oynamış olabileceği ihtimalini de göz ardı etmiyordu.

“Eğer bu adamı görürsek senin adına onu enseleriz,” dedi Kincaid.

“Eğer görürseniz yolundan çekilin ve hemen polis çağırın,” dedi Bell ciddileşerek. “Adam ölüm saçıyor.”

“Pekalâ, ben yatmaya gidiyorum. Yorucu bir gün oldu. İyi geceler Bay Bell,” dedi Kincaid nazikçe. “Sizinle poker oynamak ilginç oldu.”

“Bir hayli de pahalıydı,” dedi Yargıç Congdon. “Kazandığın bunca parayla ne yapacaksın Bay Bell?”

“Nişanlıma bir konak satın alacağım.”

“Nerede?”

“San Francisco’da. Nob Hill Tepesi’nde.”

“Depremden sonra kaç yapı ayakta kaldı?”

“Benim almak istediğim konak bin yıl dayanacak biçimde yapılmış. Tek sorun, konak içinde nişanlımı huzursuz edecek hayaletlerin olması. Bina eski patronuna aitti; bu adamın da ahlaksız bir banka soyguncusu ve katil olduğu ortaya çıktı”

“Tecrübelerime dayanarak söylüyorum,” dedi Congdon. “Bir kadını bir önceki bayan arkadaşının evinde rahat ettirmek istiyorsan, eline bir dinamit verip her şeyi yıkmasını ve sonra keyfine göre dekore etmesini sağlayacaksın. Bunu kaç kere uyguladım. Her defasında işe yaradı. Bu eski patronlar için de geçerli olabilir.”

Charles Kincaid, ayağa kalkıp herkese iyi geceler diledi. Sonra, sıradan bir şeymiş gibi, “O ahlaksız banka soyguncusu ve katile ne oldu?” diye sordu.

Isaac Bell gözlerini senatörün gözlerine dikti ve adam bakışlarını kaçırana kadar ayırmadı. “Onu yok ettim senatör. Bir daha kimseye zarar veremeyecek.”

Kincaid yürekten bir kahkaha attı. “Ünlü Van Dorn Sloganı: ‘Asla pes etmeyiz.’”

“Asla,” dedi Bell.

Senatör Kincaid, Yargıç Congdon ve diğerleri yatmak üzere kompartımanlarına gittikten sonra, gözlem vagonunda sadece Bell ve Kenny Blo-

om kaldı. Yarım saat sonra tren yavaşladı. Karanlık gecenin içinde ışıklar görünüyordu. Giderek Rawlins şehrinin banliyöleri gözükmeye başladı. Overland Limited, loş ışıkla aydınlatılmış caddelerin ortasından geçiyordu.

Sabotajcı, kompartımanının bulunduğu pulman vagonun platformuna bakarak trenin hızını tahmin etmeye çalıştı. Bell’in gösterdiği temsili resim, onu pokerdeki muazzam zararından daha fazla sarsmıştı. Uzun vadede o paranın pek önemi yoktu, çünkü yakın bir zamanda Congdon, Bloom ve Moser’in toplam servetlerini katlayacak kadar zengin olacaktı. Ama o kabataslak yapılmış resim gerçekten de büyük talihsizlikti. Birisi yüzünü görmüş ve bir ressama tarif etmişti. Neyse ki, kulakları yanlış çizilmişti. Ve neyse ki, o sinema yıldızına olan

benzerliği vardı. Ama bu iki şanslı unsurun, Bell'in aklını uzun süre meşgul edeceğini düşünmemeliydi.

Yavaşlamakta olan trenden atlayıp karanlık sokakları keşfe çıktı. Çabuk olması gerekiyordu. Tren burada sadece otuz dakika kalacaktı ve Rawlins'i hiç bilmiyordu. Ama demiryolu şehirlerinin belli bir yapısı olurdu; Sabotajcı bu gece tersine dönen şansının artık yerine gelmekte olduğuna inanıyordu. Her şeyden önce, Bell'in savunma mekanizması düşmüş durumdaydı. Oyun masasında kazandığı muazzam servetin sarhoşluğunu yaşıyordu. Ve büyük ihtimalle, istasyona vardığında Ogden'den gelen telgrafla iyice sarsılacaktı.

Birkaç dakika sonra, saat gece yarısını geçtiği halde, bir barda büyük bir gürültüyle çalınan piyano seslerini takip ederek aradığı şeyi buldu. Yaylı kapıdan dalıp içeri girmek yerine avucuna yüklü miktarda banknot alıp barın etrafından dolaştı ve korkusuzca arkadaki ara sokaklara doğru yürüdü. Barın ikinci katındaki ışıklar, orasının dans salonu ve kumarhane olduğunu gösteriyordu, daha solgun ışıklı olan kısımda genelev vardı. Yasadışı faaliyetleri göz ardı etmesi için rüşvet verilen şerif, bu barın yanından bile geçmezdi. Bu nedenle huzuru sağlamak ve soygunculara gözdağı vermek için fedailer tutulurdu. Nitekim, bu barın kapısında da fedailer vardı.

Burnu kırık olan, çıplak elle boksörlük yaptıkları belli iki adam, üst kata çıkan merdivenlerin başında sigara içiyorlardı. Sendeleyerek yaklaşan Sabotajcıya giderek artan bir ilgiyle baktılar. Basamaklara beş metre kala Sabotajcı tökezledi, dengesini bulmak için duvara uzandı. Elinin değdiği tahta duvardaki bir çatlaktan sızan ışık, avucundaki banknotları aydınlattı. İki fedai ayağa kalkıp birbirlerine baktıktan sonra, sigaralarını söndürdüler.

Sabotajcı, sarhoş gibi yalpalayarak karanlıkta bir ahırın açık kapısına doğru yürüdü. Fedailerin bir kez daha piyango vurmuş gibi hevesle birbirlerine baktıklarını gördü. Elinde para yumağı olan sarhoş, ıssız bir köşeye giderek işlerini kolaylaştırıyordu.

Sabotajcı ahıra onlardan önce girip bitişik binadan ışık gelen bir pencerenin yanına gitti. Adamlar peşinden geliyorlardı; öndeki fedai cebinden bir cop çıkarmıştı. Sabotajcı, bir çelme takıp onu yere devirdi. Sarhoş sandıkları adamın hiç de öyle olmadığını anlayan ikinci adam, dövüşe hazır durumda kuvvetli yumruklarını kaldırdı.

Sabotajcı, bir dizinin üstüne eğilip çizmesindeki bıçağı çıkardı ve savurdu. Bıçak uzayıp kılıç haline geldi ve ucu fedainin boğazına dayandı. Sabotajcı, diğer eliyle Derringer'in namlusunu yere düşen adamın alnına dayadı. Bir an

sadece uzaktan gelen piyano sesiyle fedailerin hırıltılı solukları duyuldu.

“Sakin olun, baylar,” dedi Sabotajcı. “Size bir teklifim var. Overland Limited Treni’ndeki bir yolcuyu öldürürseniz size on bin dolar vereceğim. Tren kalkana kadar yirmi dakikanız var.”

Fedailerin on bin dolar karşılığında adam öldürmeye itirazları yoktu. Sabotajcı bu işi onlara beş bin dolara da yaptırabilirdi. Ama adamların bunu söylemeye niyeti yoktu, tabii.

“Onu trenden nasıl çıkarabiliriz?”

“Bu kişi zayıfların koruyucuşudur,” dedi Sabotajcı. “Tehlikede olan birinin yardımına koşar. Örneğin, zor durumdaki bir kadın. Böyle birini bulabilir misiniz?”

Adamlar, sokağın karşısına baktılar. Bir pencerenin önünde kırmızı fener asılıydı. “İki dolara böyle bir kadın bulabiliriz.”

Overland Limited, fren balatalarından metalik çığlıklar çıkararak, alçak tuğla bir yapı olan Rawlins İstasyonu’nun küçük bir alanı aydınlatan lambaları önünde durdu. Yolcuların çoğu yataklarında uyuyorlardı. Uyumamış olan birkaç kişi, bacaklarındaki uyuşukluğu geçirmek için platformda tur atıyordu, ama yoğun kömür ve alkali kokusunu solur solumaz hemen içeri kaçtılar. Personel bakım işlemlerini yaparken gerekli erzak, gazeteler ve telgraflar trene getirildi.

Eski bir köle olan vagon görevlisi Jonathan, gözlem vagonunda Kenneth Bloom ile eski sirk günlerinden konuşan Isaac Bell’in yanına geldi.

“Size Ogden’den bir telgraf var, Bay Bell.”

Bell, yaşlı adama bin dolar bahşiş verdi.

“Tamam, Jonathan,” dedi gülerek. “Bu gece çok şanslıydım. Hiç değilse kazandığımı paylaşayım. Bana bir dakika izin ver, Ken.” Telgrafı okumak için arkasını döndü.

Gözleri sıcak yaşlarla dolarken yüzü buz kesti.

“İyi misin, Isaac?” dedi Ken.

“Hayır, değilim,” dedi Bell. Boğulacak gibiydi, arkadaki platforma çıkıp geniz yakan havayı ciğerlerine çekmeye çalıştı. Gecenin yarısı olmasına rağmen, bir lokomotif, yük vagonlarını başka bir hatta çekiyordu. Bloom yanına geldi.

“Ne oldu?”

“Weber ve Fields...”

‘’Şu vodvilci komedyenler mi? Sen neden bahsediyorsun?”

Bell sadece, “Çok eski dostlarım,” diyebildi. Telgrafı avucunda buruştururken, kendi kendine söyleniyordu. “Onlara son sözlerim, çok dikkat etmeleri olmuştu. Onlara Sabotajcının ölüm saçtığını söylemiştim.”

“Kim?” diye sordu Bloom.

Bell, ona öyle acı içerisinde baktı ki, Bloom başka bir şey sormadan tekrar gözlem vagonuna çekildi.

Bell, buruşmuş telgrafı düzeltip bir kez daha okudu. İki dostunun cesetleri, ofisten iki sokak ötedeki bir ara sokakta bulunmuştu. Sabotajcı’yı görüp, takip etmiş olmalıydılar. Tek başına bir adamın, o iki tecrübeli dedektifi öldürebilmesi İnanılır gibi değildi. Ama Mack iyi durumda değildi. Belki hasta oluşu onu yavaşlatmıştı. Soruşturma amiri ve elemanlarının güvenliğinden sorumlu olarak, Bell’in Mack’i değiştirmesi, savunmasız bir adamı tehlikeden uzak tutması gerekirdi.

Bell’in zihni acı ve öfkeden patlayacak gibiydi. Uzunca bir süre hiçbir şey düşünemedi. Bir hayli zaman geçtikten soma Wally ve Mack’in, ona ölürken çok önemli bir mesaj bırakmış olduklarını anladı. Peşine düştükleri adam, onların şüphesini çekecek kadar taslak resme benziyor olmalıydı. Yoksa, herhangi bir adamı bir ara sokağa kadar takip etmezlerdi. Her ne kadar taslak resim bir aktörü hatırlatsa da, Sabotajcı’ya da benziyordu; bu nedenle de adam, arkadaşlarına saldırıp onları öldürmüştü.

Trene takılan yeni lokomotif, kalkışa hazır olduğunu duyuran düdüğünü çaldı. Parmaklarını platform tırabzanına geçirmiş olan Bell, gözyaşları süzülürken o kederi içinde çalan sinyal düdüğünü fark etmedi bile. Tren hareket ederken vagonun altındaki traversler kayar gibi görünüyordu, son elektrik lambasının da altından geçtikten sonra hareket etmekte olduklarını anladı.

O sırada bir kadın çığlık attı.

Bell o yana doğru baktı. Kadın, hız kazanmaya başlayan trene yetişmek için koşar gibiydi. Üstündeki beyaz elbise arkasından vuran ışıkla parlıyordu. Peşinden koşan adam, onu yakalayıp kollarının arasına aldıktan sonra eliyle ağzını kapadı ve yere yatırarak üstüne çıktı.

Bell yıldırım hızıyla harekete geçti. Hemen yere atlayıp koşmaya başladı. Ama tren hızlı gittiği için dengesini kaybetmişti. Yüzünü elleriyle kapatarak iki

büklüm oldu ve rayların arasında top gibi yuvarlandı. Tren o sırada, saatte elli kilometre hızla ilerliyordu.

Bell bir süre yuvarlandıktan sonra bir sinyal direğine çarparak durdu. Kadına yardım etmek için ayağa kalkıp koşmaya başladı. Adam bir eliyle kadının boğazına sarılmış, diğeriyle elbisesini çekiştiriyordu.

“Bırak onu!” diye bağırdı Bell.

Adam ayağa fırladı.

“Hadi, toz ol,” dedi kadına.

“Paramı ver!” dedi kadın elini uzatarak. Adam, kadının avucuna para sıkıştırdı. Kadın boş gözlerle Bell’e baktıktan sonra uzaktaki istasyona doğru yürümeye başladı. Kadına saldırma numarası yapan adam, Belle döndü ve profesyonel bir boksör gibi yumruk sallamaya başladı.

Bir yandan, hayretler içinde uzaklaşan trenin arkasındaki kırmızı ışığa bakarken, Bell refleksle eğilip adamın yumruklarını savuşturdu. O anda kaya gibi sert bir yumruk ensesine geldi.

Trenin hızı giderek artarken Sabotajcı, son vagonun platformundan bakıyordu. Gözlem vagonunun arkasındaki kırmızı ışık, rayları aydınlatmıştı. Rawlins İstasyonu’nda üç kişinin gittikçe küçülen siluetleri görünüyordu. Bunlardan ikisi sabit duruyor, üçüncüsüyse onların arasında gidip geliyordu.

“Elveda Bay Bell. Çekicinle karşılık vermeyi unutma.”

18

İki kişiydiler.

Ensesine yediği darbeyle Bell öne doğru bükülürken, birinci boksörün yumruğu çenesinde patladı. Bu darbeyle Bell topaç gibi döndü, ikinci boksör hazır bekliyordu. Onun yumruğuyla Bell'in ayaklan yerden kesildi.

Bell kırma taşların üstüne düşüp traverslerde yuvarlanarak başını raylardan birine çarptı. Soğuk çelik, başının altında yastık olmuştu; başını kaldırıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. Birkaç saniye önce, birinci sınıf bir trenin arka platformunda durmaktaydı. Sonra, aslında kurtarılması gerekmeyen bir kadını kurtarmak için koşmuştu. Şimdi de iki profesyonel boksör çıplak elle ona yumruk sallıyordu.

Adamlar kaçmasına engel olmak için onu aralarına aldılar.

Rayların beş yüz metre ötesinde bir lokomotif, tali hatta girip durdu; farlarının ışığı Bell ve iki saldırganın birbirlerini görebilecekleri kadar aydınlık verdi; ama bu ışık başkalarının, onları görebilmesine yetecek kadar değildi.

O aydınlık içinde Bell, iki adamın da iriyarı, kendisi kadar uzun boylu olmasalar da daha kilolu olduklarını görebiliyordu. Duruşlarından profesyonel oldukları da belliydi. Ayak hareketleri seriydi; yumruk atmasını, vücuda en çok hasar verecek noktalan ve kavgada yapılabilecek her türlü pisliği biliyorlardı. Adamların yüzündeki buz gibi ifadeden, insafsız ol-duklarını da anladı.

"Kalk ayağa, züppe. Kalk da erkek gibi dövüş."

Bell'e yer açmak için biraz geriledi̇ler. Hem ustalıklarına, hem de iki kişi oldukları için kendilerine çok güveniyorlardı.

Bell görüşünü netleştirmek için başını iki yana salladı ve ayağa kalkmaya başladı. O da boks eğitimi almıştı. Yumruk karşılamasını ve atmasını bilirdi. Hızlı kombinasyonlarla atak yapmasını da bilirdi. Ama adamlar sayıca üstün oldukları kadar, işlerini de iyi biliyorlardı.

Birinci adam, tıpkı çıplak yumruk şampiyonu John L. Sullivan gibi yumrukları aşağıda gard alarak saldırmaya hazırlandı, İkinci adam "Centilmen Jim" lakaplı Corbett gibi, ellerini yukarıda tutuyordu. Sullivan'ı nakavt edebilen

tek boksör de oydu. Bell bu sokak kavgacısından çok, sistemli boks yapan Corbett'e dikkat etmesi gerektiğine karar verdi. Bu adam tıpkı Corbett gibi, sol eli ve omzuyla çenesini koruyor, midesini koruduğu sağ eliyse balyoz gibi bir yumruk almak için hazır bekliyordu.

Bell ayağa kalktı.

Corbett bir adım geri çekildi.

Sullivan saldırdı.

Bell, adamların stratejisinin basit, ama son derece etkili olduğunu anlıyordu. Sullivan önden saldırırken Corbett hazır bekleyecek, Bell sendelediği anda son darbeyi indirecekti. Bell, Sullivan'ı yoracak kadar dayanabilirse, Corbett dinlenmiş olarak devreye girecekti.

Bell'in iki atımlık Derringer'i, kompartımanındaki askıda asılı şapkasında, diğer tabancası da trende, Cheyenne'e doğru gidiyordu. Üstünde akşam yemeği yediği ve poker oynadığı şık kıyafet vardı: smokin, elmas kol düğmeleri olan pilili gömlek ve ipek papyon. Sadece paçalarının altında pek görünmeyen cilalı siyah çizmeleri bu kıyafete tezat oluşturuyordu. Lüks bir restoranın şef garsonu ayaklarını görse ona en iyi masayı vermeyebilirdi.

Sullivan bir sağ kroşe savurdu. Bell eğildi. Yumruk başının üstünden geçerek dengesini bozunca Sullivan tökezleyerek yanından geçti. Bell iki yumruk attı; biri adamın kaya gibi sert karnına geldi, ama etkili olmadı. Diğeri yüzüne gelince Sullivan öfkeyle bağırdı.

Corbett hoyrat bir kahkaha attı. "Sistemli boksör, ha?" diye alay elti. "Boksu nerede öğrendin evlat? Harvard'da mı?"

"Yale'de," dedi Bell.

"O halde al sana sistemli bir parça." Corbett sağ gösterip sol vurarak Bell'in kaburgalarına indirdi. Bell yana kaçarak darbeyi biraz hafiflettiyse de, aldığı yumrukla lokomotif çarpmış gibi oldu. Büyük bir acı duyarak yere yıkıldı. Sullivan kafasına bir tekme atmak üzere yanına geldi. Bell can havliyle yana çekilince, yüzünü hedef alan kabaralı çizme ceketinin omzunu yırttı.

İkiye bir olunca adil dövüş kuralları diye bir şey kalmıyordu. Bell, rayların arasından irice bir kırma taş kapıp ayağa kalktı.

"Size Chicago'da eğitim gördüğümü de söylemiş miydim?" diye sordu. "Batı yakasında."

Var gücüyle taşı Corbett'in suratına fırlattı.

Corbett acıyla haykırıp elini gözüne götürdü. Bell bu hamlesiyle onu devre dışı bırakmasa da, hiç değilse sendeleteceğini ummuştu. Oysa Corbett çok hızlıydı. Çabuk davranarak taşın tüm şiddetiyle çarpmasına engel olmuştu. Elini gözünden indirip kanını gömleğine sildikten sonra yine yumruğunu sıktı.

"Bu sana pahalıya mal olacak kolej züppesi. Çabuk ölmek de vardır, yavaş yavaş da. Sen şimdi yavaş ölmeye hak kazandın"

Corbett, Bell'in etrafında dönmeye başladı; bir yumruğu yukarıda, diğeri aşağıda, bir gözü kapanmış, diğeri nefretle parlıyordu. Art arda beş altı tane direkt0 attı, amacı Bell'in tepkilerine bakarak ne kadar usta olduğunu ve zayıf noktalarını anlamaktı. Derken aniden atağa geçip, sağlı sollu yumruklarla devirici darbe öncesinde Bell'i sersemletmeye çalışıyordu.

Bell bunları savuşturdu. Ama o sırada Sullivan, kenardan saldırıp yumruğunu Bell'in ağzının ortasına indirerek, onu bir kez daha yere devirdi.

Ağzındaki kanın tuzlu tadıyla ayağa kalkan Bell, hafifçe silkelendi. Yüzü kan içindeydi. Lokomotifin far ışığı, dişlerinden yansıyordu.

"Herif sırıtıyor," dedi Sullivan arkadaşına. "Kaçık mı ne?"

"Dut gibi sarhoş herhalde. Ona bayağı sert vurmuştum."

"Hey, züppe! Çok mu komik, ha?"

"Hadi, git işini bilir."

"Sonra ne olacak?"

"Onu rayların üstünde bırak. Tren çarpmış gibi görünüyor."

Bell'in gülümsemesi daha da yayıldı.

Nihayet kan çıktı, diye geçirdi aklından. Wally ve Mack, dostlarım, herhalde Sabotajcıyı yakalamama sandığımdan da az kaldı.

Demek ki Sabotajcı gerçekten de Ogden'de trene binmişti. Varlığını belli etmemiş, Bell, poker oynarken ve gözlem vagonunda kutlama partisi verirken fırsat kollamıştı. Soma Rawlins'te trenden atlayıp, bu iki serseriyi onu öldürmesi için tutmuştu.

"Ona iyice güleceği bir şey vereyim," dedi Sullivan.

"Kibritin var mı?" diye sordu Bell.

Sullivan ellerini indirip ona baktı. “Ne?”

“Kibrit. Cebimdeki resmi size gösterebilmek için daha çok ışık gerekiyor.”

“Ne?”

“Çok mu komik diye sormuştun. Ben bir katilin peşindeyim. O katil, sizin gibi iki hıyarı beni öldürmeniz için tutan kişi. Komik olan şey de şu. Siz, iki hıyar bana onun tipini tarif edeceksiniz.”

Sullivan, hamle yapıp sağ yumruğunu Bell’in suratına savurdu. Bell eğilerek bunu savuşturduktan sonra kontra yumruk olarak solunu Sullivan’ın başına indirdi. Sullivan boş çuval gibi yere yığıldı. Bu kez Corbett kenardan atağa geçtiğinde Bell hazırlıklıydı. Sol elinin tersiyle müthiş bir yumruk çıkarıp adamın burnunu kırdı.

Corbett inledi, ama sıradan bir insanı devirecek bu darbenin ardından yıkılmadı. Sol elini kaldırıp çenesini Bell’in kroşesinden koruduğu gibi, aşağıda tuttuğu sağıyla da midesini Bell’in solundan korudu. Sohbet eder gibi, “Şimdi sana kolejde göstermedikleri bir numara,” diyerek Bell’in neredeyse kafasını koparacak bir sağ sol atış yaptı.

Yanından sendeleyerek geçerken Sullivan’ın yumruğu şakağına gelen Bell yere yapıştı. Beyninde iğne saplanmış gibi keskin bir acı vardı. Ama acı duyması hâlâ hayatta olduğunun bir belirtisiydi; bilinci, Sullivan ve Corbett’in artık öldürücü vuruş için yaklaştıklarını anlayacak kadar yerindeydi. Başı dönüyordu, ellerinden kuvvet alarak ayağa kalktı.

“Baylar, bu son fırsatınız. Beni öldürmeniz için size para veren adam bu mu?”

Sullivan’ın şiddetli direktiyle afiş Bell’in elinden uçup gitti.

Bell kaburgalarındaki sızıya rağmen doğruldu ve Sullivan’ın art arda gelen darbelerinden korunmayı başardı. “Sen sıranı bekle,” dedi Sullivan’a. “Önce arkadaşına kolejde öğrendiğim bir numarayı öğreteceğim.” Sonra

Corbett’e döndü. “Sandığın kadar iyi bir boksör olsaydın, ıssız bir istasyon kasabasında fedailik yapacak kadar düşmezdin.”

İşe yaradı. Poker masasındaki konuşma; nasıl niyetleri belli ederse, kavgada da pervasızlığı öne çıkarıyordu. Corbett arkadaşını yana itti.

“Çekil yolumdan. Bu orospu çocuğunu ölmeden önce ağlatacağım.”

Öfkeyle saldırıp makineli tüfek gibi yumruk yağdırmaya başladı.

Bell çok fazla darbe aldığı için yumruğunun şiddetine güvenemeyeceğini

biliyordu. Son çaresi, bütün gücünü toplayıp öldürücü bir darbe indirmekti. Gelen yumruklardan korutulmayacak kadar bitkindi ve iki darbeyi gövdesine aldıktan sonra üçüncüsünden bir adım içeri sokularak kurtuldu. Yumruğunu Corbett'in çenesine indirdi; adamın başı geriye savruldu.

Bell sonra bütün gücünü toplayarak sağ yumruğunu Corbett'in göğsüne indirdi. İçindeki hava püskürerek dışarı boşalırken Corbett'in dizleri Çözüldü ve tökezledi; son bir hamleyle Bell'in boğazına sarılmak istediyse de eli yetişmedi ve iki büklüm yere yığıldı.

Bell, Sullivan'a döndü. Soluk soluğaydı, ama yüzünde müthiş bir kararlılık vardı. Beni öldürmeniz için sizi kim tuttu ?

Sullivan, arkadaşının yanına çöküp onun cebindeki sustalı bıçağı çıkardı. Soma ayağa fırlayıp Bell'e saldırdı.

Bell bu iriyarı serserinin kendisinden daha kuvvetli olduğunu biliyordu. Zaten ayakta durmakta zorlanırken bıçağı onun elinden almaya çalışmak çok tehlikeliydi. Çizmesinin içinden kendi bıçağını çıkardı ve hiç beklemeden fırlattı. Atışı doğruca Sullivan'ın boğazına isabet etti. Boğazına götürdüğü ellerinden kan boşalırken, Sullivan yere devrildi.

Bell'in sorularına cevap veremeyecekti.

Bell gidip Corbett'in yanında diz çöktü. Adamın gözleri fal taşı gibi açıktı, ağzının kenarından kan sızıyordu. Eğer aldığı yumrukla iç kanamadan ölmüyorsa bile, buna çok yaklaşmıştı; bu gece o da sorulara cevap verecek halde değildi. Bell daha fazla oyalanmadan rayların üstünde yürüyüp Rawlins İstasyonu'na gitti ve sevk memurunun kapısından içeri daldı.

Memur üstünde smokin olan yüzü kan içindeki adama hayretler içinde baktı.

"Size ne oldu böyle bayım?"

"Şirketin başkanı, bana özel tren kaldırma yetkisi verdi," dedi Bell.

"Yapma yahu? Papa da bana cennete serbest giriş kartı verdi."

Bell, cüzdanından Osgood Hennessy'nin mektubunu çıkarıp memurun suratına dayadı.

"En hızlı lokomotifini istiyorum."

Memur yazıyı, iki defa okuduktan soma ayağa kalkıp, "Tabii efendim," dedi. "Ama sadece bir lokomotifim var, o da yirmi dakika sonra batıya gitmek üzere hareket edecek."

“Yönünü değiştirin, doğuya gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Overland Limited’in peşinden.”

“Onu yakalamanız mümkün değil.”

“Yakalayamazsan, Bay Hennessy, seninle bizzat görüşecek. Hemen telgrafın başına geç ve hatların açık olmasını sağla.”

Overland Limited yola çıkalı elli dakika olmuştu, ama Bell’in lokomotifine sadece kendi kömür ve su vagonu takılıyken, Limited’in lokomotifi sekiz pulman, bagaj, restoran ve gözlem vagonlarını çekmekteydi. Bell’in makiniste ve ateşçiye verdiği yüzer dolar bahşiş de yeterli hız yapmada yararlı oldu. Medicine Bow Dağları’na geldiklerinde karla karşılaştılar. Sabotajcı ölüm saçmaya devam ederken, Hennessy’nin işçileri de, kış gelmeden ve kar yağmadan hattı bitirmeye çalışıyorlardı.

Karlı bölgeyi geride bırakıp Laramie Vadisi’ne indiler, burasını yıldırım hızıyla geçip şehirde sadece su almak için durduktan sonra yola devam ettiler. Nihayet, Laramie’nin doğusundaki Buford İstasyonu’nda Overland

Limited’e yetiştiler. Sherman Hill’in tepesindeki pembe granit, güneş ışığıyla pırıl pırıldi. Limited, su ikmali yapmak için tali hatta girmiş, ateşçisi suyun boşalması için deponun zincirini çözmeye çalışıyordu.

“Durmamıza gerek kalmadan Cheyenne’e kadar yetecek suyumuz var mı?” diye sordu Bell, ateşçiye.

“Var Bay Bell”

“Geç onu!” dedi Bell, makiniste. “Beni doğruca Cheyenne İstasyonu’na götür. Mümkün olduğu kadar hızlı.”

Buford İstasyonu’ndan Cheyenne’e giden yol otuz dakikada altı yüz metre iniş yapıyordu. Bell’in özel treni, önünde hiçbir engel olmadan saatte yüz otuz kilometre hızla yolu kat etmişti.

19

Tren durduğu anda Sabotajcı uykusundan uyandı. Güneşliği biraz aralayınca, pembe Sherman granitinden yansıyan güneşi gördü. Kahvaltı saatinde Cheyenne'de olacaklardı. Bir saat daha uyuyabileceğine sevinerek gözlerini kapadı.

Tali hatta duran Limited'in yanından yıldırım hızıyla bir lokomotif geçti.

Sabotajcı gözlerini açtı. Hemen vagon görevlisini çağırmak için zile bastı.

"George," dedi Jonathan'a. "Neden durduk?"

"Su almak için efendim."

"Neden o tren bizi geçti?"

"Bilmiyorum efendim."

"Bizim tren Limited."

"Evet efendim."

"Hangi tren bundan daha hızlı olabilir, lanet olası ?"

Vagon görevlisi ürktü. Senatör Kincaid'in yüzü birden öfkeyle buruşmuş, gözleri kızarmış, ağzı nefretle büzülmüştü. Jonathan dehşet içinde kaldı. Senatörün tek lafıyla onu işten kovabilirler, bir sonraki durakta trenden atıveriilerdi. Ya da burada Rocky Dağları'nın tepesinde. "Bizi geçen bir tren değildi efendim. Sadece tek başına bir lokomotifti."

"Tek bir lokomotif mi?"

"Evet efendim! Sadece o ve kömür vagonu."

"O halde kiralanmış özel bir lokomotif olmalı."

"Öyle olmalı efendim. Söylediğiniz gibi olmalı. Çok hızlı gidiyordu efendim."

Sabotajcı sırtüstü uzanıp ellerini başının arkasına yastık yaptı ve düşünmeye başladı.

"Başka bir emriniz var mı efendim?" diye sordu Jonathan çekinerek.

“Kahve.”

Bell’in lokomotifi, Cheyenne’in depo alanlarının yanından hızla geçip sabah dokuz civarında Union İstasyonu’na vardı. Hiç oyalanmadan, istasyondan bakınca üç katlı binalar arasında en güzel görünen bir tanesine, Inter-Ocean Oteli’ne gitti. Güvenlik görevlisi kapıdan giren uzun boylu adamın yırtık smokinini ve kan içindeki gömleğini görünce, hemen ona engel olmak için yanına gitti.

“Bu şekilde buraya giremezsiniz.”

“Bell. Van Dorn Şirketi. Beni hemen bir terziye götürün. Bir mağaza sahibini, ayakkabı boyacısını ve berberi buraya getirin.”

“Bu taraftan gelin efendim... Size bir doktor çağırayım mı?”

“Zamanım yok.”

Kırk dakika sonra Overland Limited, Union İstasyonu’na girdi.

Isaac Bell platformun tam ortasında bekliyordu; görünüşü, hissettiğinden çok daha iyiydi. Bütün vücudu sızlıyor, her soluk alışında kaburgaları acı veriyordu. Ama yıkanıp tıraş olmuş, bir gece önceki gibi üstüne siyah smokin, bembeyaz bir gömlek giymişti; yine ipek papyonu vardı ve çizmeleri ayna gibi parlıyordu.

Şiş dudakları hınzır bir tebessümle yayılmıştı. Bu irende birisi hayatının sürpriziyle karşılaşacaktı. Bakalım, Sabotajcı, onu gördüğü zaman şok olup kendi kendini eleverecek miydi?

Tren daha tam durmadan Bell, restoran vagonunun hemen önündeki pulmana bindi. Basamakları güçlükle çıktıktan sonra doğruca restoran vagonuna gitti. Onu seyredenleri yanıltmak için dimdik yürüyordu. Garsondan, ona her iki kapıyı da kol kıyabileceği, ortada bir masa vermesini istedi.

Önceki gece, gözlem vagonunda bin dolar bahşiş bırakması tren personelini etkilemişti. Derhal istediği gibi bir masaya oturtulduktan sonra, kahveyle fırından yeni çıkmış çörek veya taptaze Wyoming alabalığı sipariş etmesi için dostça öneriler yapıldı.

Bell, restoran vagonuna girerken onu görenlerin nasıl tepki vereceğini ölçmek için, herkesin yüzüne dikkatle baktı. Birkaç kişi, üstünde halâ smokin olmasını gülümsemelerle ve, “Gece uzun sürdü galiba,” gibi yorumlarla karşıladı. Chicagolu mezbaha sahibi ve tıraş olurken sohbet ettiği satış temsilcisi, ona dostça el salladılar.

Yargıç Congdon vagona girip yanma geldi ve, “Sana katılamayacağım için bağışla Bay Bell,” dedi. “Genç ve güzel bir hanım eşlik etmediği takdirde sabahlan yalnız olmayı yeğlerim “

Gözlerinden akşamdan kalma izler okunan Kenny Bloom, sendeleyerek vagona girip Bell’in yanına oturdu.

“İyi sabahlar,” dedi Bell.

“Nesi iyi be... Hey, senin yüzüne ne oldu öyle?”

“Tıraş olurken kestim “

“George! George! Çabuk kahve getir, yoksa birisi ölecek.”

Avukat Bruce Payne, onlara katıklı ve o sabah Cheyenne gazetelerinde okuduğu bir haber hakkında konuşmaya başladı. Kenny Bloom gözle

rini kapadı. Son kalan boş koltuğa Jack Thomas oturdu ve Bell’e, “Yüzüne ne oldu?” diye sordu.

“Tıraş olurken kestim.”

“İşte senatör de geldi! Eyvah, ona yer kalmamış. George! George! Senatör Kincaid’e bir koltuk getir hemen. Onun kadar para kaybeden birinin sofrada tek başına oturmaması lazım.”

Bell, Kincaid’in ağır adımlarla, tanıdıklarına baş selamı vererek masaya doğru gelişini seyretti. Senatör birden irkildi. İyi giyimli satış temsilcisi oturduğu masadan fırlayıp, onunla tokalaşmak için elini uzatmıştı. Kincaid, adama buz gibi bir bakış attıktan soma yanından yürüyüp geçti ve Bell’in masasına geldi.

“Günaydın baylar. Memnun musunuz Bay Bell?”

“Ne için senatör?”

“Ne için mi? Dün gece yaklaşık bir milyon dolar kazanmanızla ilgili... ki, o miktarın önemli bir kısmı da benimdı.”

“Demek dün gece yaptığım şey oydu,” dedi Bell gözleri hâlâ kapıda.

“Hatırlamaya çalışıyordum. Dikkate değer bir şeyler olduğundan emindim.”

“Galiba bir şey yüzünüzün tam ortasına dikkat çekmiş. Ne oldu? Hareket halindeki bir trenden mi düştünüz?”

“Sinekkaydı tıraş,” dedi Bell gözleri hâlâ kapılarda. Ama son masa da boşalana kadar oyalandığı halde, onu görüp şok olan kimseye rastlamadı. Buna

çok fazla şaşırmadı, ama biraz hayal kırıklığına uğramamış da değildi. Zaten uzak bir ihtimaldi. Belki, Sabotajcı'yı kendisini eleverecek kadar ürkütmemiş olabilirdi, ama bundan böyle endişesi artacak, her an dikkatli davranacaktı. Bir Van Dorn dedektifinin uçamadığını kim söylemişti ki?

20

Worg Lee; New Jersey, Jersey Kenti’nde yaşayan yüzü asimetrik, bir gözü kör, ufak tefek bir adamdı. Yirmi yıl önce kollan tuğla taşımaktan kalas gibi olmuş İrlandalı bir amele, Wong’un şapkasına vurup başından uçurdu. Wong, ona bunu neden yaptığını sorunca ameleyle iki arkadaşı, Wong’u öylesine dövdüler ki, hastaneye ziyarete gelen arkadaşları onu tanımakta zorluk çektiler. Saldırıya uğradığı zaman yirmi sekiz yaşındaydı, ümit doluydu, bir yandan İngilizcesini ilerletiyor, bir yandan da para biriktirip Kowloon’daki karısını Amerika’ya getirebilmek için bir çamaşırhanede çalışıyordu.

.Şimdi elli yaşındaydı. Geçen zaman içinde bir ara yeterince para biriktirip New York şehrinde, Hudson Nehri’nin karşısında kendi çamaşırhanesini açmıştı. Böylece daha çok para kazanıp, karısını daha çabuk yanma aldırabileceğini ummuştu. 1893’te yaşanan panik günlerine kadar güzel İngilizcesiyle epey müşteri çekiyordu, ama ekonomik kriz binlerce işletme gibi, Wong Lee’nin çamaşırhanesinin de iflasına yol açmıştı. Ekonomi düzeldiğinde onca zorlukla geçen uzun yıllar, Wong’u yeni bir girişim yapamayacak kadar bitkin bırakmıştı. Ama ümidini hiç kesmemişti; bir çamaşırhanede çalışıp, geceleri yerde yatarak para biriktiriyordu, ama bu paranın büyük bir kısmını oturma izni almak için harcıyordu. Bu 1902 yılında yenilenen Çinli Göçmenler Yasası gereğince uygulanan bir şeydi. Avukatının açıklamasına göre, yıllar önce hastanede yattığı sırada onu saldırı suçuyla mahkemeye vermişler, Wong savunmasını yapamamıştı. Bu nedenle sağa sola rüşvet verilmesi gerekiyordu; ya da bunu avukatı iddia etmekteydi.

Derken, geçen şubat ayında Wong, patronunun çamaşırhanesinde yalnızken dükkâna bir yabancı geldi. Adam beyaz Amerikalı’ydı; soğuğa karşı öylesine örtünmüştü ki, paltosunun yakasıyla fötr şapkasının arasından sadece gözleri görünüyordu.

“Wong Lee,” dedi adam. “Ortak arkadaşımız Peter Boa, sana selam söyledi.”

Wong Lee yirmi beş yıl önce Central Pacific Demiryolları Şirketi’nde çalışırken, birlikte dağlarda yol açmak için dinamit patlattıkları zamandan beri Peter Boa’yı hiç görmemişti. O günlerde ikisi de köylerine zengin olarak dönmeyi hayal eden gözü pek gençlerdi; kayaların yamaçlarına tırmanıp

patlayıcıları yerleştirir, birbirleriyle yarış ederlerdi.

Wong, arkadaşının sağ ve iyi olduğunu duymaktan memnun olduğunu söyledi. Wong, onu son gördüğünde Peter, Sierra Nevada'da erken patlayan bir dinamit yüzünden bir elini kaybetmişti. Koluna doğru kangren ilerlemeye başlamış, çok hasta olduğu için Çinli göçmenlere saldıran çetelerle dolu Kaliforniya'dan kaçamamıştı.

"Peter Boa, Jersey'de seni aramamı söyledi. Kendisi yapamadığı için bana, senin yardımcı olabileceğini söyledi."

Wong, adama şöyle bir baktı. "Kıyafetinize bakılırsa, benim gibi fakir birinden yardım istemeyecek kadar zengin birine benziyorsunuz."

"Zengin olduğum doğru," dedi yabancı, ahşap tezgâhın üstüne bir avuç dolusu banknot koyarak. "Bu bir avans," dedi. "Ben tekrar gelene kadar neye ihtiyacın varsa, bunu ödeyecek kadar zenginim."

"Sizin neye ihtiyacınız var?" diye sordu Wong.

"Peter Boa, tahrip düzeneği hazırlamada üstün yeteneklerinin olduğunu söyledi. Çoğu adamın beş dinamit çubuğu kullandığı işi, sen tek bir çubukla halledebilirmişsin. Sana, 'Ejderha Wong' adını takmışlar. Sen, sadece imparatorlara ejderha denilir diye karşı çıkınca, adım 'Dinamit İmparatoru' olarak değiştirmişler."

Göğsü kabaran Wong, kendisi için söylenenlerin doğru olduğunu biliyordu. Bu yeni patlayıcıyla ilgili daha kimse pek bir şey bilmezken, dinamit hakkında sezgisel bir beceriye sahipti. O yeteneği hâlâ devam ediyordu. İleride bir gün taşocakları ve inşaat müteahhitleri eskiden olduğu gibi yine Çinli işçileri çalıştırırlar ümidiyle tahrip konusundaki gelişmeleri her zaman yakından takip etmiş, elektriğin patlayıcıları hem daha güvenli, hem de daha etkili kıldığını bile öğrenmişti.

Wong, parasını patronunun işletmesinin yarı hissesini satın alarak kullandı. Ama bir ay sonra, geçen mart ayında Wall Street yeni bir panik dalgasıyla sarsıldı. Jersey'deki fabrikalar da ülkedeki diğer fabrikalar gibi kapanıyordu. Trenler daha az yük taşımaya, nehri geçen feribotlar da daha az yük vagonu almaya başlamıştı. İskelelerde işsizlik artıyor, parasızlıktan çok az insan elbiselerini çamaşırhanelere getirebiliyordu. Bahar ve yaz boyunca panik daha da arttı. Sonbahar geldiğinde artık Wong, karısını bir daha görme ümidini kaybetmişti.

Şimdi buz gibi soğuk bir kasım günüydü ve kış bastırıyordu.

Ve yabancı, nehirden esen soğuk rüzgâra karşı korunmalı kıyafetiyle bir kez daha Jersey'ye geldi.

Wong'a avansı kabul etmenin, istenen hizmeti yapmayı taahhüt etmek olduğunu söyledi.

Wong da ona verdiği söz gereği, neye ihtiyacı varsa, yapacağını bildirdi.

"İş bitince sana beş bin dolar vereceğim. Buna razı mısın?"

"Evet efendim." Sonra Wong, yabancının ona gerçekten muhtaç olduğunu sezip hiç olmadığı kadar cesaretlenerek, "Siz anarşist misiniz?" diye sordu.

"Neden sordun?" dedi yabancı buz gibi bakarak.

"Anarşistler dinamit severler," dedi Wong.

"Grevciler de sever" dedi yabancı sabırla, Wong Lee'ye gerçekten ihtiyacı olduğunu hissettirerek. "Proletaryanın topları ifadesini duymuş muydun?"

"Ama üstünüzde işçi kıyafeti yok ki."

Sabotajcı, sanki her bir kırışığı belleğine kazımak ister gibi uzunca bir süre Çinli'nin yüzünü inceledi.

Aralarında çamaşır tezgâhı olmasına rağmen, Wong o anda birbirlerine fazla yakın durduklarını hissetti.

"Beni ilgilendirdiği yok," diye açıklamaya çalıştı. "Sadece merak ettim " diye ekledi endişeyle.

"Bir daha sorarsan öbür gözünü de oyarım," dedi yabancı.

Wong Lee, korku içinde bir adım geri çekildi. Yabancı, gözlerini Wong Lee'nin yüzünden ayırmadan, onun becerilerini sınayıcı bir soru sordu.

"Yirmi beş tonla en büyük patlamayı sağlamak için neye ihtiyacın olur?"

"Yirmi beş ton dinamit mi? Yirmi beş ton çok fazla dinamit demektir."

"Bir yük vagonu dolusu. En büyük patlamayı sağlamak için neye ihtiyacın olur?"

Wong neye ihtiyacı olacağını tek tek anlattıktan sonra yabancı, "Bunları sana getiririm," dedi.

Manhattan Adası'na dönen feribotta Charles Kincaid, tek başına açık güvertede duruyordu; çoğu zaman limanın üstüne çökmüş kömür dumanını dağıtan soğuk rüzgâra karşı paltosuna sarınmış, kıs kıs gülmekteydi.

Grevci mi, yoksa anarşist miydi?

Her ne kadar arkasında öyle bir “kanıt” bırakmak için çaba gösterdiyse de, aslında ikisi de değildi. Radikal konuşmalar, kışkırtıcı afişler, şeytan yabancılar, yakında Wong Lee’nin cesediyle gündeme gelecek olan “Sarı Tehlike” hatta Sabotajcı adı bile düşmanlarını yanlış yönlendirmek için kullandığı şeylerdi. Aslında radikal falan değildi. Yıkıcı değil, yapıcıydı.

Gülümsemesi arttığı halde gözleri buz gibiydi.

“Ayrıcalıklı azınlık” düşmanı değildi. İşini bitirdiğinde onların arasında ilk sırayı alacak, hepsinin en sevdiği insan olacaktı.

21

Isaac Bell ve Archie Abbot, Jersey'nin Communipaw semtinde, geniş bir alana yayılmış olan Marşandiz Terminali'ne genel bir bakış için dinamitle dolu bir yük vagonunun üstüne çıktılar. Bu terminal güneyden ve batıdan gelen bütün hatların son bulduğu yerdi. Amerika'nın bir ucundan üç bin ila beş bin kilometre arası yol kat edip gelen yük trenleri, varış noktalarına bir kilometre kala New Jersey iskelelerinde durmaktaydılar, çünkü önlerinde denizcilerin "Kuzey Nehri", başkalarının "Hudson" olarak adlandırdığı bir su şeridi vardı.

Bu yük vagonu, sadece patlayıcı boşaltımı için tahsis edilmiş tek hatlı bir iskeledeydi; ama iki dedektif, bulundukları yerden iki yüz metrelik parmak şeklindeki iskelelerle Hudson Nehri'ne çıkıntı yapan ana terminali rahatça görebiliyorlardı. Her bir iskelede duran dört yük vagonu, onları nehrin karşı tarafına geçirecek olan büyük mavnaları bekliyordu. Taşıdıkları yük, şehirde tüketilen ürünlerdi: çimento, kereste, çelik, sülfür, buğday, mısır, kömür, gazyağı ve dondurulmuş sebze, meyve, sığır ve domuz eti.

Suyun bir buçuk kilometre karşısında, puslu limanın üstünde diken gibi yükselen kilise kuleleri ve gemi direkleriyle Manhattan Adası görünmekteydi. Kilise kuleleri ve gemi direklerinin üstündeyse, Brookyln Köprüsünün heybetli kuleleri ve Bell'in şehri bir yıl önce ziyaret edişinden sonra tamamlanmış düzinelerce gökdelen vardı. Yeni biten Times binası, yirmi iki katlı Flatrion binasından yüksekti, ama ikisi de Singer Dikiş Makineleri Şirketi'nin yeni merkezi olarak yapılan iki yüz metre yüksekliğindeki çelik çerçeveli yapının yanında küçücük kalmıştı.

"Bu manzara sadece New York'ta vardır," diye böbürlendi Archie Abbot.

Abbot, Ticaret Odası reklamcısı gibi böbürleniyordu, ama şehri avucunun içi gibi bilirdi ve bu özelliğiyle Bell için bulunmaz bir kılavuzdu.

"Şu Southern Pacific Demiryolları Şirketi bandıralı gemiyi görüyor musun?" dedi Abbot. "Yuvasından beş bin kilometre uzakta. Herkesin New York'a gelmesi gerekiyor. Dünyanın merkezi olduk."

"Ve hedef oldunuz," dedi Bell. "Osgood Hennessy, Jersey Central'ın kontrolünü aldığı sözleşmeyi imzalayınca Sabotajcı'nın gözü buraya çevrildi."

Abbot’u gururlandıran deniz aracı, şilep büyüklüğünde bir gemiydi. Southern Pacific Demiryolları Şirketi’nin yeni kurulan Doğu Denizcilik Şubesi’ne aitti ve bandırası, diğer gemilerdeki New York Limanı bandıralarından daha fazla dikkat çekiyordu. Yepyeni, kan kırmızısı bir bayrak rüzgârda dalgalanırken, is lekeleriyle kaplı bacasının etrafında parlak kırmızı dört tane halka vardı.

Eski adı Oxford ün üstüne boya çekilmiş, artık kıç tarafında Lillian yazılıydı. Hennessy, Doğu Denizcilik Şubesi’ne bağlı bütün şileplere Lillian rden Lillian XWye kadar uzanan yeni adlar vermiş, filikalara ve kaptan köşküne parlak beyaz harflerle SOUTHERN PACIFIC DEMİRYOLLARI yazılmasını emretmişti.

“Ne var ki,” dedi Archie. “Sabotajcı, Hennessy’nin burada olduğunu bilmiyor.”

“Biliyor,” dedi Bell gergin bir gülümsemeyle.

Bell’in endişesi gözlerine yansımıştı. New York, Harper’s Weekly dergisinin belirttiği gibi gerçekten de kutsal topraklardı; bütün demiryolu şirketleri buraya hac ziyareti yapmak için can atıyordu. Osgood Hennessy bu amacına ulaşmıştı. Isaac Bell, Sabotajcının dergi kapağına yazdığı notun blöf olmadığından emindi. Katil Sabotajcının niyeti, saldırısını halka açık bir yerde yapmaktı. Yeni savaş yeri burasıydı.

Bell iskelenin yanında, vagon yüklü mavnaları çeken sayısız römorktan birini izliyordu. Tayfaları, mavnaya bağlı halatı gevşetince, mavna düzgün bir şekilde suda kayar gibi gitmeye başladı, iskele işçileri, mavnayı bağlar bağlamaz römork yük vagonlarıyla dolu yeni bir mavnayı çekmek üzere hareket ediyordu. Bell’in görüş alanı içinde harıl harıl buna benzer manevralar tekrarlanmaktaydı; devasa bir makinenin iyi yağlanmış parçalarının hareketlerine benziyordu. Bell her türlü önlemi almıştı, ama yine de bütün bu tren istasyonları, iskeleler ve mavnalar ona; Sabotajcı’nın rahatça eylem yapabileceği yerler gibi görünüyordu.

Çok sayıda Van Dorn ajanını, terminali kollamaları için görevlendirmiş, Emniyet Şefi Jethro Watt yüz kadar seçme demiryolu polisini bu işe tayin etmişti; bir hafta boyunca kuşku çekecek bir şey olmamıştı. Hiçbir kargo denetlenmeden geçirilmiyordu. Özellikle dinamit yüklü trenlerde her vagon tek tek aranıyordu. Eyaletin en az Manhattan ve Brooklyn kadar kalabalık olan şehri Jersey’de, patlayıcı nakliyesi ve denetiminin ne kadar başıboş olduğunu görmek hepsini şaşırtmıştı.

Bell’in yönetimi altındaki silahlı muhafızlar, dinamit trenlerini, istasyonlara gelmeden kilometrelerce önce durdurup denetliyorlardı. Trenlere, istasyonlara girme izni verildikten sonra, yirmi beş ton dinamit taşıyan

vagonların yüklerini boşaltmaları veya mavnalara bindirilmeleri de muhafızların gözetiminde yapılıyordu. Acil olarak inşaatçılara gitmesi gereken dinamitler dışındakileri Van Dorn dedektifleri alıkoyuyorlardı.

Ne var ki, Bell, Sabotajcı'nın patlayıcı bulmakta zorlanacağını hiç sanmıyordu. Dinamit için o kadar çok talep vardı ki, gece gündüz trenler bu patlayıcıyı iskelelere getiriyorlardı. New York'lular Manhattan'da, Brooklyn'de, Queens'te ve Bronx'ta metro yapımı için sürekli kayalık zemini patlatıyorlardı. New Jersey'lıler beton yapmak için dağ tepelerinde kayaları uçuruyorlar, inşaatlar için harıl harıl taşocaklarından kayalar oyuyorlar, demiryolu inşaatçıları Hudson Nehri altından tünel inşa etmek için dinamit kullanıyorlardı.

"Gelecek yıl New Jersey'le New York arasını birleştiren tüneller tamamlandığında, Osgood Hennessy, özel trenini Times Square'ın sekiz sokak ötesine park edebilecek," dedi Archie gururla.

"Neyse ki, tüneller bitmiş değil," dedi Bell. "Bitmiş olsaydı, Sabotajcı bir Southern Pacific trenini nehrin altındayken uçurmaya kalkışırdı."

Archie Abbot, sonuncusu 1904 yılında olmak üzere, son zamanlarda dinamit kazalarının, Jersey'de ve Hoboken'de büyük alanları yerle bir ettiği için, New York'luların genel olarak Hudson'un batısına ve özellikle New Jersey eyaletine horgörüyle baktıklarını anlattı.

Bell zaten bunun farkındaydı. Artan polis sayısı hakkında haberler yayılmış, endişe içindeki halktan ihbarlar gelmeye başlamıştı. Daha dün, Newark Caddesi'nde New York'lu bir taşocağı şirketi için, at arabasında yarım ton dinamit nakleden biri yakalanmıştı. Bunun bir tramvayla çarpışması halinde, Jersey'nin en kalabalık caddesinde yıkıcı bir patlama olabilirdi. Şirket, dinamiti, Hackensack Nehri yoluyla Secaucus'taki madenlere taşımanın çok pahalı olduğunu öne sürerek baskı yapıyordu. Fakat halkın tepkisinden çekinen Jersey itfaiye müdürü, ondan beklenmeyen bir kararlılıkla bu baskılara pabuç bırakmamıştı.

"Bu Jersey'li salakların bugünlerde havaya uçmak için Sabotajcı'ya ihtiyaçları yok," dedi Archie Abbot. "Kendi ihmalkârlıkları yeter."

"Ben buradayken olmaz," dedi Bell.

"Dahası," diye üsteledi Abbot. "Bir patlama olsa, buna Sabotajcının mı, yoksa Jersey'li bir salağın mı neden olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Bir şekilde biliriz. Eğer Sabotajcı bizi atlatmayı başarırsa, New York tarihinde görülmemiş büyüklükte bir patlama olur."

Bell bu endişeyle Southern Pacific'e ait her trende, feribotta ve yük arabasında demiryolu polisi görevlendirmişti. Van Dorn ajanları ve yeni kurulan patlayıcı kontrol bürosu denetçileri de onlara destek oluyordu. Bu büronun görevi; dinamit, barut ve TNTnin demiryollarında güvenli bir şekilde nakliyesini sağlamaktı.

Her elemanda kereste işçisinin temsili resmi vardı. Ogden'deki felaket hakkında Denver Şubesi Şefi Nicolas Alexanderen raporu, Bell'in bu resimle ilgili ümitlerini pompalamıştı. Bazıları, Sabotajcının Wally Kisley ve Mack Fultoriu takip edip öldürdüğünü sanıyordu. Ama bazı kusurlarına rağmen yetenekli bir dedektif olan Alexander, Bell'in ilk tahminini doğrulayan bir rapor verip, Wally ve Mack'in bir ara sokakta Sabotajcı'nın peşine düştüklerini bildirmişti. Demek ki iki dedektif, adamı resimden tanımışlardı. Cesetlerdeki kılıç delikleri, Sabotajcı'nın; ikisini de kendi elleriyle öldürdüğünü kanıtlıyordu.

"Dostum," dedi Archie. "Çok fazla endişeleniyorsun. Her önlemi aldık. Bir haftadan beri buradayız. Sabotajcı'dan tık yok. Patron geceleri rahat uyuyor"

Bell, Sabotajcı tutuklanana veya vurulup öldürülene kadar Joseph Van Dorn'un rahat uyuyamayacağını biliyordu. Ama daha şimdiden, Van Dorn'un bölgedeki güçlü varlığı, çeşitli suçlardan arananların yakalanması gibi sonuçlar doğurmuştu. Kendine, Jersey Central Demiryolu dedektifi

süsü veren Jersey'li bir gangsteri, üç banka soyguncusunu ve rüşvet alıp dinamitlerin kış soğuğunda donmaması için, buhar radyatörlerinde muhafaza edilmesine göz yuman bir itfaiye denetçisini tutuklanmışlardı.

Her ne kadar polislerle dolu olsa da patlayıcı naklinde kullanılan iskele, Bell'i en fazla kaygılandıran yerdi. Ana iskelelerden epeyce uzaktı, ama Bell' i tatmin edecek kadar mesafe yoktu. Her an, altı vagonun birden dinamit boşalttığı mavnalar iskeleye gelip gidiyordu. Riske girmek istemeyen Bell, buradaki demiryolu polislerinin başına tecrübeli Van Dorn dedektifi Eddie Edwards'i getirmişti. Edwards; demiryolu istasyonlarını, limanları ve yerel çeteleri iyi tanırdı.

Wong Lee, kocaman bir çamaşır çuvalı altında iki büklüm olmuş kavruk vücuduyla Communipaw iskelesine yürüyordu. Bir demiryolu dedektifi hemen tepesinde bitip, çinkoya nereye gidiyorsun, diye sordu.

"Kaptanın fış fış çamaşırları," dedi Wong, dedektifin kendisinden beklediği gibi bozuk bir İngilizceyle.

"Hangi gemi?"

Wong kasıtlı olarak bozuk bir telaffuzla, Julia Redhead diyerek, gübre taşıyan üç direkli bir yelkenlinin adını söyledi. Dedektif geçmesi için izin verdi.

Fakat, Polonyalı işçilerin, pis kokulu yükü boşaltmakta oldukları yelkenlinin olduğu yere gelince durmadı ve biraz ötedeki iki direkli bir uskunanın borda iskelesine çıktı.

“Hey, çinko?” dedi tayfalardan biri. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Kaptan Yatkowski, fış fış çamaşırları”

“Kamarasında.”

Kaptan, eski kulağı kesiklerden Yonkers’li bir adamdı; kaçak viski, Çin afyonu ve yasaların daha ılımlı olduğu nehrin karşısına geçmek isteyen kaçakları taşırdı. Yolculuk ücretini ödemeyen kaçakların cesetleri koyda yüzükoyun bulunduğu için, yeraltı dünyasında Kaptan Paul Yatkowski ve yardımcısı “Big Ben” Weitzman’a asla yamuk yapılmayacağı çok iyi biliniyordu.

“Ne getirdin, Çinli adam?”

Wong Lee, çuvalını yavaşça yere koyup büzme ipini açtı. Sonra temiz gömlekler ve çarşaflar arasında el yordamıyla bulduğu tenekeden bir kurabiye kutusu çıkardı. Artık bozuk İngilızceyle konuşmasına gerek kalmamıştı.

“İhtiyacım olan her şey var,” dedi. Kutunun içinde delikler açılmış metal bir plaka, bunun içindeyse birbirlerine temas etmeden taşınabilen bakır kapsüller vardı. Otuz deliğin her birinin içine bir buçuk kurşunkalem boyunda bakır kapsül yerleştirilmişti. Her birinin tepesindeki sülfür bujiden iki yalıtılmış kablo uzanıyordu. Bunlar altı numara birinci sınıf cıva fülminatlı patlatıcılardı; bilinen en güçlü fünyelerdendi.

Ejderha Wong’un geçmiş yaşamında, demiryolu şirketleri için kayaları patlatmasındaki başarısının sırrı, içgüdü ve cesaretin bileşimiydi. Haftanın yedi günü uçurum yamaçlarında çalışan ve olağanüstü iyi gözlemci olan Wong, bir dinamit çubuğunda olması gerekenden daha fazla patlama gücü olduğunu anlamıştı. Her şey bunun ne kadar çabuk patladığına bağlıydı. Aynı anda ateşlenen çoklu fünyeler patlamanın hızını artırıyordu.

Bir patlayıcı ne kadar çabuk infilak ederse ve gücü ne kadar fazlaysa, Wong, onun parçalayıcı etkisini artırabiliyordu. Otuz yıl önce dinamit daha yeni bir buluşken bunu pek az mühendis anlayabilmişti... tabii, cahil Çinli köylülerin arasından da anlayan çıkmazdı. Özellikle tehlikeyi en aza indirgeyen elektrikle ateşlemeli kapsüller bulunmadan önce, patlatmanın hiç güven vermeyen fitillere

bağlı olduğu zamanlarda, pek az kişi o cesareti gösterebilirdi. Bu nedenle büyük patlamaların sırrı cesaretti.

“Elektrikli aküler var mı?” diye sordu Wong.

“Var,” dedi uskuna kaptanı.

“Kablolar?”

“Hepsi burada. Şimdi ne?”

Wong o anın tadını çıkardı. Katı yürekli, çok kuvvetli bir adam olan kaptan, onu yolda görüp şapkasını yere düşüren tiplerdendi, ama şimdi Wong’un karanlık becerileri karşısında ürküyordu.

“Şimdi ne?” diye tekrarladı Wong. “Şimdi ben çalışıyorum. Sen tekneni kaldırıyorsun.”

Patlayıcı iskelesinde, bir düzine kadar tüfekli demiryolu polisi vardı. Bunlardan üçü, bütün dikkatleriyle yük vagonlarından birinden her biri otuz kilo gelen ve on iki santimlik dinamit çubuklarıyla dolu, sekiz yüz sandığı boşaltan işçileri gözlüyordu. Döldü, Delaware’deki Du Pont Firması tarafından üretilen bu dinamitlerin Lillian Itayfası tarafından mavnaya nakledilişini izliyordu. Asıl mesleği banka denetçiliği olan bir diğeriyse, faturalarını ve irsaliyelerini inceleyerek mavna kaptanının başını ağrıtıyordu.

Lillian Tin kaptanı Whit Petrie’nin öfkesi burnundaydı. Daha şimdiden nehirde seyrini çok kolaylaştıracak olan met zamanını kaçırmıştı. Biraz daha gecikecek olurlarsa Sutton Point’teki taşocağına kadar olan doksan kilometrelik yolu akıntıya karşı geçmek zorunda kalacaklardı. Bu yetmiyormuş gibi, Southern Pacific’li yeni patronları, New Jersey Central’lı eski patronlarından da ucuzcuydular; kaptanın sevgili gemisi Oxford için gereken onarımlara bile para harcamak istemiyorlardı. Geleneklere aykırı olarak gemisinin adını da değiştirip Lillian yapmışlardı. Üç kuruşluk aklı. olan herkes, bir deniz aracının adını değiştirmenin uğursuzluk getireceğini bilirdi; dahası, gemiye Lillian I adını verip basit bir sayıya indirgemişlerdi.

“Bakın, bir fikrim var,” dedi artık iyice sıkılmıştı kaptan. “Ben eve gidip karımla yemek yiyeyim. Gemiyi de sizler kullanın.”

Polisler buna hiç gülmediler. Geminin yirmi beş ton dinamitten oluşan kargosunun yasal olduğuna, teslimatı Hudson Valley kayalıklarında taş çıkartan yasal bir müteahhide yaptığına kanaat getirdikten sonra gitmesine izin verdiler.

Ama o kadar çabuk değil!

Tam halat alırlarken uzun boylu, asık suratlı, sarı saçlı, şık bir züppe; yanında kaşındaki boksör yaraları sayılmazsa Beşinci Cadde hovardalarına benzeyen yardımcısıyla birlikte iskeleye geldi, ikisi de akrobatlara özgü çevik hareketlerle tekneye atladıktan sonra, sarı saçlı olanı, kaptana Van Dorn rozetini gösterip soruşturma şefi Isaac Bell olduğunu söyledi, yardımcısı da Dedektif Archibald Abbott'tu. Petrie'nin belgelerini görmek istediler. Bell'in gözlerindeki buzlu ifadeyi gören Petrie, "yemeğe eve gitme" esprisini yapmadı ve sabırla bütün belgelerinin o öğleden sonra belki onuncu defa incelenmesini bekledi.

Çok sonra şefin yardımcısı olan Abbott, tipik New York'lu külhanbeyi ağzıyla, "Tamam, kaptan, gidebilirsin. Seni alıkoyduğumuz için kusura bakma, ama her önlemi almak zorundayız," dedi. Bir işaret çakıp Southern Pacific Şirketi polislerinden kolları goril koluna benzeyen boğa gibi bir adamı çağırdı. "McCollen, sen Kaptan Petrie'yle birlikte gidersin. Hudsoriun yukarısında, Sutton Point'teki Pulverized Slate Şirketi'ne gidiyor. Rotanızı değiştirmeye kalkışan biri olursa hemen vur!"

Soma Abbott, kolunu Isaac Bell'in omzuna atıp onu borda iskelesine yönlendirmeye çalıştı. "İşte bu kadar dostum. Tam bir haftadır nefes almadan bu işle uğraştın. Şimdi işin başına güvenilir adamlar bıraktın. Bu gece izin kullanıyoruz."

"Hayır," diye gürledi Bell. Gözü hâlâ yük treninde kalan beş vagondaydı. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Üç demiryolu muhafızı, raylarla ana iskele arasındaki kapıya bir makineli tüfek yerleştiriyordu.

"Bay Van Dorn'un emirleri," dedi Abbott. "Eğer bu gece izin yapmazsan seni bu vakadan çekecekmiş; tabii, beni de. Adam ciddi Isaac. Etrafında dinç beyinler görmek isliyor. Bize Follies için bilet bile almış."

"Follies kapandı sanıyordum."

"Turneye çıkmadan önce özel bir gösteri yapacaklarmış. Gazete eleştirmeni olan arkadaşım bu gösteri için, yıllardan beri gördüğüm en güzel müzik, en güzel kızlar ve eğlenceydi diyor. Şehirdeki herkes bilet alabilmek için gişelerin önüne yığılmış, bizimse biletimiz var. Hadi, üstümüzü değişip önce benim kulübümde bir yemek yiyelim."

"Önce," dedi Bell. "Üç tane tepeleme dolu kömür vagonunun tekerlekleri kilitlenmiş halde kapının öbür tarafında park etmesini istiyorum; bakarsın birinin aklına lokomotifle kapıyı yarıp geçmek gelebilir"

22

Aristokrat ailesi tarafından aktör olmasına izin verilmeyen Archie Abbott, Gramerey Park'ta "Oyuncular" adındaki bir kulübün üyesiydi. Bu kulüp on dokuz yıl önce, önceki yüzyılda Hamletl en iyi yorumlamış bir tiyatro oyuncusu ve Başkan Lincoln'ü vuran adamın kardeşi olan Edwin Booth tarafından kurulmuştu. Kulübün kuruluşunda içsavaşın sona ermesinde büyük çabalan olan Mark Twain ve General William Tecumseh Sherman'ın da katkıları vardı. Booth, kulüp binası olarak kendi evini tahsis etmiş, ünlü mimar Stanford White da, çelik baronu Harry Thaw tarafından vurulup öldürülmeden önce bu yapıyı güzel bir kulüp mekânı haline getirmişti.

Bell ve Abbott alt kattaki ocak başında buluşup ızgara yediler. Jersey barındaki kahvaltılarından beri yedikleri ilk yemek buydu. Kırk İkinci Sokak ve Broadway'in kesiştiği yerdeki gösteriyi, Follies of1907yi seyretmeye gitmeden önce, gösterişli bir merdivenden birinci kata çıkıp kahve içtiler.

Bell okuma odasında, Edwin Booth'un tam boy portresine bakıp hayran kaldı. Ressamın stili ve gerçekçilikle romantik empresyonizmi karıştırması Bell'i çok duygulandırdı.

"Bu resmi oyuncu biraderlerden biri yapmış," dedi Abbott. "Çok güzel, değil mi?"

"Ressam John Singer Sargent," dedi Bell.

"Ya tabii, sen, onun eserini tanırsın," dedi Abbott. "Annenin, Boston'daki evinizde babanın çalışma odasında asılı olan portresini de Sargent yapmıştı."

"Annem ölmeden kısa bir süre önce," dedi Bell. "Ama resimdeki o genç, güzel kadına bakınca yakında öleceğini asla tahmin edemezsin." Anıları düşünürken gülümsedi. "Bazen orada oturup o tabloyla konuşurdum. Annem resimde sabrı taşmış gibi görünüyor; onun Sargent'e, 'Hadi bitir artık, elimde bu çiçekle oturmaktan sıkıldım,' deyişini duyar gibi olurdum."

"Doğrusunu istersen," dedi Abbott. "Annemle konuşmaktansa bir tabloyla konuşmayı tercih ederim."

"Hadi, çıkalım! Yolda ofise uğrayıp, beni nerede bulacaklarını bildirmem lazım." Büyük şehirlerdeki bütün Van Dorn ofisleri gibi, Times Square'daki büro da yirmi dört saat açıktı.

Beyaz smokinleri ve melon şapkalarıyla yürüyerek Park Avenue'ye vardılar. Cadde; otomobiller, taksiler ve tramvaylarla tıklım tıklımdı. "Metroyla gidersek bu trafiği çekmeyiz."

Yirmi Üçüncü Sokak'taki metro tren istasyonu beyaz fayans duvarları ve ışıklandırmadan dolayı pırıl pırıldı. Tren platformunda bekleyen kadınlı erkekli kalabalık, gece gezmesine çıkmış ya da işinden evine dönen insanlardan oluşuyordu. İçi tıklım tıklım dolu bir ekspres, perondan yıldırım hızıyla geçti. Abbott yine böbürlenmeye başladı. "Metro trenlerimiz sayesinde milyonlarca New York'lu gökdelenlerdeki işyerlerine kolayca gidebilecek."

"Sizin metro trenleriniz sayesinde," dedi Bell. "Hırsızlar şehir merkezinde bir banka soyup, daha polisler suç mahalline gelemeden şehir dışında kutlama yapmaya başlayacaklar."

Metro treni, onları göz açıp kapayana kadar Kırk İkinci Sokakla Broadway'in kesiştiği yere getirdi. Merdivenlerden çıkıp caddeye vardıklarında, gecenin var olmadığı bir dünyaya geldiler. Times Square; elektrikli panoların, tiyatroların, otellerin ve restoranların reklam p anolarıyla öğlen vakti gibi aydınlıktı. Caddeler; otomobiller, taksiler ve otobüslerle dolu, kaldırımlarsa hevesle bir yerlere koşturan insanlarla cıvıl cıvıldı.

Bell doğruca Knickerbocker Oteli'ne girdi. Bu birinci sınıf otelin lobisini, ressam Maxfield Parrish taralından yapılmış Old King Cdle freski süslüyordu. Van Dom ofisi, ikinci katta büyük merdivenden uygun bir uzaklıktaydı. İşini iyi bilen, briyantinli saçları geriye taranmış, papyonlu genç bir adam zevkle döşenmiş ön odada ziyaretçileri karşılamaktaydı. Ceketinin cebinde, kullanmasını iyi bildiği bir tabanca vardı. Kısa namlulu bir çifte ise masasının çekmecesinde, hemen ulaşabileceği bir yeldeydi. Dizinin yanındaki bir elektrikli düğmeyle arka odanın kapısını kilitleyebiliyordu.

Arka oda bir reklam müdürünün ofisi gibiydi; daktilolar, yeşil abajurlu masa lambaları, çelik dosya dolapları, duvarda büyük bir takvim, bir telgraf maniplesi ve nöbetçi memurun masasında bir sıra telefon. Ne var ki, daktilolarının başında beyaz bluzlu kadınlar yerine, masalarda ya evrak işlerini yapan ya da stratejilerini tartışan altı dedektif vardı. Uygun olmayan kıyafetleriyle otele kabul edilmeyecek ziyaretçiler veya bir dedektiflik şirketine gelişlerini gizli tutmak isteyenler için yan sokaktan buraya ayrı bir giriş vardı.

Bell ve Abbott ofise girince kostümlerine neşeli bir tezahürat yapıldı.

"Kapıları açın! Opera züppeleri geliyor!"

“Daha önce hiç beyefendi görmediniz mi, serseriler?” dedi Abbott.

“Penguen gibi giyinmiş nereye gidiyorsunuz?”

“Hammerstein Tiyatrosu’nun çatısındaki Jardin de Paris’e,” dedi Abbott, ipekli şapkasına dokunup bastonunu sallayarak. “Follies of1907’yi seyretmeye.”

“Ne? Follies’e biletiniz mi var?” dedi ofistekiler hayretle. “Nasıl buldunuz?”

“Patronun armağanı,” dedi Abbott. “Yapımcı Bay Ziegfeld’in, Bay Van Dorn’a bir iyilik borcu varmış. Eşi olduğunu iddia eden bir kadınla ilgili. Hadi, Isaac. Perde neredeyse açılacak.”

Ne var ki, Isaac Bell hiç kıpırdamadan duruyor, gözlerini asker gibi sıralanmış telefonlardan ayıramıyordu. İçini kemiren bir şey vardı. Unutulmuş olan bir şey, gözden kaçan bir şey ya da ters giden bir şeyin anısı.

Gözünün önüne Jersey’deki iskele geliyordu. Fotoğraf makinesi gibi bir hafızası vardı; iskeleyi, başladığı noktadan denizde son bulan ucuna kadar adım adım taradı. Kapıya yerleştirilen Vickers makineli tüfeği gördü. Kapıyı koruma amacıyla önüne yerleştirilen kömür vagonlarını gördü. Yüklü vagonları, dumanları, metle kabaran nehir suyunu, kırmızı tuğlalı Communipaw Terminalini...

Eksik olan bir şey vardı.

Bir telefon çaldı. Nöbetçi memur hemen tam ortadakini alıp açtı. “Evet, Bay Van Dorn! Evet efendim! Burada kendisi... Evet efendim! Kendisine söylerim. Hoşça kalıtı Bay Van Dorn.”

Telefonu yerine koyan nöbetçi memur, Isaac Bell’e döndü. “Bay Van Dorn ofisi derhal terk etmezseniz, sizi işten atacağını söylüyor.”

Bell ve Abbott hemen Knickerbocker Oteli’nden ayrıldılar.

Broadway’e doğru yürürlerken şehrin kılavuzluğunu gururla yapan Archie Abbott, iki katlı Rector’s Restoranı’nın ön cephesini işaret etti. Özellikle de öndeki büyük heykeli gösteriyordu. “Şu ejderha heykelini görüyor musun?”

”Görmemek mümkün değil.”

“Koca şehirdeki en büyük ıstakoz sarayını koruyor!”

Lillıan Hennessy, Rector’s Restoranı’na giriş anına bayılırdı. Kaldırımdaki ejderha heykelinin yanından geçtikten sonra kapıda karşılanır, dev avizelerle aydınlanan, altınla kristallerin ışıldadığı bu harikalar diyarına girerken, kendisini çok büyük ve sevilen bir aktris gibi hissederdi. En iyi yanı, yerden tavana kadar

uzanan aynalardan, restorana giren herkesin görülebilmesiydi.

Bu gece herkes onun yaldızlı muhteşem tuvaletine ve göğüslerini süsleyen elmaslarına hayranlıkla bakmış, göz kamaştıracak kadar yakışıklı kavalyesi hakkında aralarında fısıldaşmışlardı, ya da Marion Morgan'ın deyişiyle, akıl durduracak kadar yakışıklı kavalyesi. Ne yazık ki, bu adam Senatör Charles Kincaid'den başkası değildi ve hâlâ servetine konmak için usanmadan ona kur yapıyordu. Oysa, bu restorana Isaac Bell gibi biriyle girmek ne kadar heyecan verici olurdu. Isaac Bell yakışıklıydı ama güzel değildi, kuvvetli ama zorba değildi, sertti ama hoyrat değildi.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Kincaid.

"Bence hemen ıstakozlarımızı yiyip gösteriye gidelim... Aa, orkestraya bak... Anna Held geliyor!"

Orkestra bir Broadway sanatçısı geldiği zaman, hemen onun son parçasını seslendirirdi. Bu şarkı, "Gözlerime Bir Türlü Hâkim Olamıyorum" adını taşıyordu.

Lillian güzel bir sesle şarkıya eşlik etmeye başladı.

Yüzümün kuzeydoğu köşesinde Ve aynı yerin kuzeydoğu köşesinde...

O anda Fransız aktris Anna Held göründü; incecik beliyle, sahnede giydiğinden çok daha uzun, muhteşem yeşil bir tuvalet giymiş, gülücükler dağıtıyor, kirpiklerini titretiyordu.

"Ah, Charles çok heyecanlıyım. İyi ki gelmişiz."

Charles Kincaid gülümsedi; karşısında oturmuş masanın üstüne eğilen bu zengin kız ne kadar genç ve ne kadar saftı. Bütün o göz süzmelerini ve kadınsı jestleri Held'i taklit ederek yaptığına bahse girebilirdi. Ama çok başarılı oluyordu doğrusu.

"Bana telefon ettiğin için çok memnun oldum," dedi Kincaid.

"Follies sahneye dönmüş," dedi Lillian. "Mutlaka seyretmem gerekirdi. Kim bu gösteriye yalnız gitmek ister ki?"

İşte bu da genç kadının, ona karşı tutumunu gösteriyordu. Kincaid, Lillian'ın ona burun kıvırmasına kızıyordu. Ama babasıyla işini bitirdiği zaman, yaşlı adamın miras bırakacağı hiçbir şeyi kalmayacak, Kincaid de kazandığı servetle Lillian'a sahip olabilecekti. Bu arada, ona kur yapma numarasıyla babasının yanında daha çok zaman geçirebiliyordu. Aksi takdirde, sadece senatoda

demiryolu şirketlerinin yararına oy kullanan yandaş bir senatör olarak, Hennessy'ye bu kadar sokulması mümkün değildi. Lillian Hennessy istediği kadar yaşlı bulduğu bu servet avcısı senatöre burun kıvırsın, onu değersiz bir eşya gibi görsündü... Sonunda Kincaid, ona sahip olacaktı... Karısı olarak değil, bir nesne olarak, canı çektiği zaman tadını çıkaracağı güzel bir heykel olarak.

"Benim de mutlaka seyretmem gerekirdi," dedi Kincaid. İçinden Bell'i öldürmeyi başaramayan boksörlere küfrediyordu.

Özellikle bu gece halkın arasında görünmesi lazımdı. Bell henüz kuşkulanmaya başlamamışsa bile, yakında başlardı. Artık dedektifin kafasında bir terslik olduğu sezgisi dolanıyor olmalıydı. Bell'in herkese gösterdiği o afişi, onu sabotaj hazırlığı içinde gören birinin hatırlaması an meselesiydi. Resimdeki fazlasıyla büyük kulaklar onu sonsuza dek koruyamazdı.

Follies of1907'de herkes onu görecekti; bundan daha iyi tanık olabilir miydi?

Senatör Charles Kincaid'in New York'un en gözde vârisiyle birlikte Rector's'ta yemek yediğini yüzlerce kişi hatırlayacaktı. "Kahraman Mühendissin kolunda göz kamaştıran bir kızla Broadway'deki en muhteşem gösteriye geldiğini bin kişi görecekti.

"Neye gülüyorsun Charles?" diye sordu Lillian.

"Gösteriyi seyretmeye can atıyorum."

23

Yirminci yüzyılın başlarında Hudson Nehrinde korsanlık ender görülen bir hadiseydi. Kaptan Whit Petrie yağan yağmurun içinden üstüne doğru gelen tekne pruvasını görünce, yegâne tepkisi o tekneyi fazla yaklaşmaması için uyarmak amacıyla Lillian I'in düdüğünü Öttürmek oldu. Bu gürültü kaptan köşkünün arkasında bir bankın üstünde uyumakta olan demiryolu polisi McColleen'i uyandırdı. O sırada Lillian I Yonkers'i geçmiş, ters akıntıya karşı kuzeye doğru ilerliyordu.

"Bu neydi?"

"Bir uşkuna... Ahmak herif, sağır herhalde."

Teknenin pruvası yaklaşmaya devam ediyordu; artık karanlıkta yelkenlerinin silueti görünüyordu. Whit Petrie, daha iyi görebilmek için kaptan köşkünün pencerelerinden birini indirirken, yardımcı motorun tam gaz çalıştığını duydu. Düdüğünü bir kez daha öttürüp, çarpışmayı önlemek için dümen kırdı. Diğer tekne de onun yönünde dümen kırdı.

"Ne halt ediyor?"

McColleen artık ayaktaydı, ceketinden revolverini çıkardı.

Bir tüfek patladı; parçalanan pencerenin camları McColeen'in gözlerine doğru savruldu. Adam acı içinde inleyerek elini yüzüne götürdü ve arkaüstü düşerken rasgele ateş etmeye başladı. Kaptan Petrie eski sokak kavgacısı içgüdüsünü devreye sokup, saldırgana toslamak için dümene asıldı.

Taktiği doğruydu. Yükü ağır olan şilebin yelkenliyi ikiye ayıracağı kesindi. Ne var ki Lillian I'in, hem New Jersey Central Demiryolları Şirketi, hem de Southern Pacific Şirketi tarafından yıllardan beri bakımı yapılmamış dümen mekanizması bu sert manevrayı kaldıramadı. Dinamit yüklü şilep, bu keskin dönüşü ancak yarım yapabildi ve olduğu yerde hareketsiz kaldı. Uşkuna şilebe bordaladı ve bir grup adam vahşi çığlıklar atarak, kıpırdayan herkese ateş edip gemiye saldırdı.

Jardin de Paris Hammerstein's; Olympia'nın çatısında kurulmuş derme çatma bir tiyatroydu. O yağmurlu gecede rüzgâra karşı indirilen branda perdeler, alttaki Broadway Caddesi'ndeki benzinli otobüslerin çıkardığı gürültüyü bastıramıyordu. Ama bilet bulup da oraya gelebilmiş seyircilerin hiçbiri

durumdan şikâyetçi değildi.

Düz zemin üstüne yerleştirilen masalar ve koltuklarla bir tiyatro salonundan çok, dans salonuna benziyordu. Ama yönetim buraya, Archie Abbott'un "üst sınıf seyirciler" dediği insanlar için süslü localar eklemişti. Yeni yapılmış bu localar at nah biçimindeki bir platform üstüne kondurulmuştu. Follies'in yapımcısı olan Florenz Ziegfield, Van Dorn dedektiflerine bu koltuklardan en iyilerini tahsis etmişti. Bulundukları yerden hem sahneyi çok yakından, hem de beyaz smokinli erkeklerle şık tuvaletler içindeki kadınların doldurmakta olduğu diğer locaları görebiliyorlardı.

Salona gelen seyircileri izlemekte olan Bell'in gözleri, birden Lillian Hennessy üstünde kilitlendi. Genç kadın, altın renkli tuvaleti ve tepede toplanmış sarı saçlarıyla her zamankinden güzel görünüyordu. Bell, ona bir gülücük gonderince, Liilian'ın yüzü sevinçle ışıldadı; Packard otomobilini parçaladığı için Bell'i bağışladığı belliydi. Dahası, genç kadının, ona gülümseyişi sırılsıklam âşık olmanın eşiğinde olduğunu gösteriyordu; Bunu fark eden Bell endişe duydu; böyle bir şey ikisi için de kötü olurdu.

"Şu kıza bak!" dedi Abbott.

"Archie, biraz daha sarkarsan aşağıdaki ucuz koltukların üstüne düşeceksin."

"Eğer o kız üstüme kapanıp ağlayacaksa buna değer. Ona nasıl Öldüğümü anlatırsın. Aa, dur bakayım, kız, sana gülümsüyor."

"Adı Lillian " dedi Bell. "Bu öğlen senin hayranlıkla gösterdiğin Southern Pacific şilebi, onun adını taşıyor. O şirketin sahip olduğu diğer bütün deniz araçları gibi. O genç kadın, Hennessynin kızı"

"Üstelik zengin, öyle mi? Vay canına. Yanındaki kasıntı kim? Tanıdık geliyor."

"Senatör Charles Kincaid."

"Tabii ya. Kahraman Mühendis."

Bell soğuk bir baş hareketiyle Kincaid'in selamına karşılık verdi. Kincaid'in pokerde kaybettiği miktarı, hâlâ Yale Kulübü'ne göndermemiş olması Bell'i şaşırtmamıştı. Oyunda destenin altından kart çalanlar genellikle borçlarım ödemekten kaçınırlardı.

"Senatör şanslı adammış."

"Sanmam," dedi Bell. "Kız, onun ağına düşmeyecek kadar zengin ve

bağımsız.”

“Bunu neye dayanarak söylüyorsun?”

“Bana kendisi söyledi.”

“Kız neden sana içini döksün ki Isaac?”

“Üçüncü şarap şişesine başlamıştı.”

“Demek ki piyango sana vurmuş.”

“Bana, Marion’la piyango vurdu ve ben de onunla birlikte olacağım.”

“Aşk,” dedi Archie şakacıktan kederli bir ses çıkararak. “Ölüm ve vergiler gibi peşimizi bırakmıyor”

İpekli tuvaleti içinde, tüylü şapkası ve her yanından sarkan elmaslarıyla zengin, yaşlı dul bir kadın, kendi locasından uzanıp dürbünüyle Archie’nin omzuna dokundu.

“Artık susar mısın, genç adam? Gösteri başlamak üzere... Aa, Archie, senmişsin. Annen nasıl?”

“Çok iyi, teşekkür ederim Bayan Vanderbilt. Hatırını sorduğunuzu ona söyleyeceğim.”

“Lütfen söyle. Ha Archie? İstemeden kulak misafiri oldum. Yanındaki bey haklı. O genç kız o iğrenç senatörden hiç hazzetmiyor. Şunu da eklemek isterim ki, o genç kız mali durumu bozulan ailenize çok yardımcı olabilir.”

“Annem çok sevinir,” dedi Archie. Sonra da sadece Bell’in duyabileceği bir sesle ekledi. “Annem Vanderbilt’lere bile sonradan görme çapulcular gözüyle bakar. Bir de demiryolunda çalışan bir amelenin kızını eve getirecek olursam, annemin yaşayacağı şoku düşünebiliyor musun?”

“Çok talihli sayılırdın,” dedi Bell.

“Farkındayım. Ama annemin karan kesin. Gelin olarak mutlaka asil birini getirmemi istiyor.”

Lillian’ın oturduğu locaya bir göz attıktan sonra Bell’in aklına parlak bir fikir geldi. Böylece hem Miss Lillian’ın kendisine duyduğu aşkın yönünü saptırabiiir, hem de zavallı Archie’yi annesinin dırdırından kurtarabilirdi. Ama bu iş bir diplomat ustalığı ve kuyumcu titizliği istiyordu. Bu nedenle şimdilik sadece, “Artık susalım, gösteri başlıyor,” dedi.

Hudson Nehri’nin ortasında, Broadway’in iki kilometre kadar batısında

korsanların ele geçirdiği Southern Pacific şilebi Lillian I, hızla yol alıyordu. Akıntı yönünde gittiği için hızı ikiye katlanınca, dümen donanımını onarmak için kaybedilen zaman telafi edilebiliyordu. Şilebe saldıran uşkuna da yanı başında seyrediyordu. Yelkenleri toplanmış benzinli motoru, Lillian I'in hızına ayak uydurabilmek için tam güçle çalışıyordu.

Yelkenli uşkuna kaptanı olan Yonkers'li kaçakçı, birazdan paramparça olacak teknesi için üzülmeden edemiyordu. Ne var ki, uşkuna bedelinin iki katını cebine indirdiği için üzüntüsü hafiflemişti. Şilebin mürettebatını yelkenliyle birlikte nehrin dibine gönderecekler, fakat Çinli'yi kurtaracaklardı. Parayı Ödeyen patron iş tamamlanana kadar Çinli'yi kollamalarını istemiş, onu sapasağlam geri getirmelerini söylemişti. Patronun patlayıcı uzmanıyla yapacağı başka işler vardı.

Yapımcı tarafından tek bir gösteride toplanmış dünyanın en güzel kadınları olarak tanıtılan Anna Held Kızları; kısa beyaz elbiseleri, geniş kenarlı şapkaları ve kırmızı fularlarıyla dans ederek "Gözlerime Bir Türlü Hâkim Olamıyorum" şarkısını söylüyorlardı.

"Bu kızların bazılarını Paris'ten getirmişler," diye fısıldadı Archie.

"Anne Held'i göremiyorum," dedi Bell. Ülkede yaşı doksanın altında olan her erkek gibi o da Fransız aktrisin kocaman gözleri, incecik beli ve biçimli kalçalarını iyi biliyordu. Cildinin bu kadar pürüssüz olmasını her gün yaptığı süt banyolarına borçluydu. Bell bütün dikkatiyle gösteriyi izleyen Lillian'a bir göz attı ve o anda aklına, Bayan Comden'in de kendini Anne Held'e benzetmeye çalıştığı geldi. Başkan Hennessy, ona da günlük süt banyosu yaptırıyor muydu acaba?

Archie alkışlamaya başlayınca diğer seyirciler de ona eşlik etti. "Ancak Bay Ziegfeld'in bilebileceği nedenlerle Anne Held, Anna Held Kızları'ndan biri değil," dedi Archie. "Her ne kadar nikâhsız eşi olsa da."

Follies of1907bütün hızıyla devam ediyordu. İki komedyen, tıpkı Weber ve Fileds gibi Alman aksanıyla bir bar faturası hakkında tartıştılar; Bell o anda Mack ve Wally'yi düşünerek hüzünlendi. Daha sonra sahneye siyah bir mayoyla Annabelle Whitford çıktı. Archie, Bell'i dürterek, "Çocukken seyrettiğimiz filmi hatırladın mı? Bu kadın kelebek dansı yapmıştı," dedi.

Bell'in aklı başka yerlerdeydi; Sabotajcı'nın ne planladığını tahmin etmeye çalışıyordu. Sözde her önlemi almışlardı, o halde nereye saldırabilirdi? Bell kendi gözünden kaçan bir şey var mı, diye kafa patlattı. Eğer gözünden kaçırdığı bir şey varsa Sabotajcı mutlaka bunu görecekti.

O sırada orkestra “Demiryolunda Çalışıyorum,” adlı parçayı seslendirmeye başladı. Archie bir kez daha Bell’i dürttü.

“Bak. Bizim patronu sahneliyorlar.”

Komedyenler arkalarından hızla geliyormuş gibi görünen bir Southern Pacific lokomotifi dekoru önünde duruyorlardı. Aklı başka yerde olduğu halde Bell sömürge dönemi kıyafeti içindeki komedyenin Paul Revere’yi temsil ettiğini anladı. Makinist: tulumu ve kepi gıyen de Başkan Osgood Hennessy’ydi.

Paul Revere, elinde bir telgrafla Hennessy’nin yanına geldi.

“ABD Senatosu’ndan bir telgraf var Başkan Hennessy.”

“Ver bakalım Paul Revere!” Hennessy telgrafı kaptı ve yüksek sesle okumaya başladı. “Lütfen, telgrafla talimat verin efendim. Bize nasıl oy vereceğimizi söylemeyi unuttunuz.”

“Senatörlere talimatınız nedir Başkan Hennessy?”

“Demiryolu geliyor. Demiryolu geliyor.”

“Nasıl oy versinler?”

“Karadan gelirse bir.”

“Demiryolu karadan gelirse tek fener mi yaksınlar?”

“Rüşvet ahmak herif! Fener değil. Rüşvet!”

“Denizden kaç rüşvet?”

“İki olabilir...”

Isaac Bell yerinden fırladı.

24

Wong Lee, Lillian I'in karanlık ambarında üç kuru pille çalışan ahşap bisiklet fenerinin aydınlığında kablo döşeme işini bitirmek üzereydi. Wong Lee eskiden kibrit alevinin ışığında, dinamit fitilleri bağladığı günleri hatırlayarak şimdi bu fener için şükrediyordu. İyi ki elektrik vardı, o sayede aydınlıkta çalışabiliyor, patlayıcılarını hiç şaşmadan tutuşturabiliyordu.

Isaac Bell brandanın altından geçip Jarden de Paris'ten çıktı ve Hammerstein Tiyatrosu'nun dış tarafına eklenmiş çelik merdivenlerden aşağı indi. Bulunduğu yan sokaktan koşarak Broadway'e vardı. Knickerbocker Otelinden iki sokak uzaktaydı. Kaldırımlar insandan geçilmiyordu. Bell caddeye dalıp buradaki vasıtaların arasından koştu; Knickerbocker'in lobisine girip merdivenleri hızla çıkarak Van Dorn ofisine daldı ve ön odadaki nöbetçinin şaşkın bakışları arasında, masanın altındaki düğmeye basıp arka odaya geçti.

"Eddie Edwards'in hemen patlayıcı iskelesine gitmesini istiyorum. Jersey'nin telefon hattı hangisi?"

"Bir numara efendim. Sizin istediğiniz gibi."

Bell ahizeyi kaldırdı. "Bana hemen Eddie Edwards'ı bulun."

"Sen misin Isaac? Bize Follies kızlarından birini mi getiriyorsun?"

"Dinle beni Eddie. Vickers makineli tüfeği ana girişi ve su tarafını da görecek şekilde yerleştir."

"Yapamam."

"Neden?"

"O beş dinamit yüklü vagon, ateş hattını kapatıyor, ya girişe ya da su tarafına çevirebilirim. Aynı anda ikisini birden kontrol etmem mümkün değil"

"O halele başka bir makineli tüfek bul. Saldırı su tarafından da gelebilir."

"Ordudan ödünç bir tane almaya çalışıyorum, ama hemen bu gece halledemeyebilirim. Üzgünüm Isaac. İskelenin ucuna tüfekli birkaç adam yerleştirsem nasıl olur?"

"Dinamit yüklü vagonlar ateş hattını kapatıyorlar mı demiştin? O halde makineli tüfeğini vagonların tepesine yerleştir."

“Tepesine mi?”

“Beni duydun. Makineli tüfeğini vagonların tepesinde öyle bir yere koy ki, her iki yöne de dondürebilesin. Böylece hem giriş kapısını hem de su tarafını kollayabilirsin. Çabuk ol Eddie. Bu işi hemen yap!”

Bell ahizeyi gerine koyarken derin bir nefes aldı, rahatlamıştı. Unutmuş olduğu şey buydu. Su tarafı... Bir tekneyle yapılacak saldırı. Onun konuşmasını dikkatlice dinlemiş olan dedektiflere bakıp sırıttı.

“Dinamit yüklü bir trenin tepesinde, makineli tüfeğin başındayken uyuklamak pek kolay olmaz herhalde,” dedi.

Endişesi bir hayli azalmış halde tekrar tiyatroya dönüp, Follies in birinci perdesi kapanırken koltuğuna oturdu.

“Nereye gittin öyle?” diye sordu Archie.

“Sabotajcı su tarafından saldırmaya kalkarsa, doğruca bir Vickers makineli tüfeğinin namlusuyla karşılaşacak.”

“İyi düşündün Isaac. O halde, artık beni arkadaşınla tanıştırarak biraz gevşeyebilirsin.”

“Senatör Kincaid mi?” diye sordu Bell saf numarası yaparak. “Onun için arkadaşım diyemem. Sadece biraz poker oynadık, ama... “

“Kimi kastettiğimi biliyorsun kerata. Muhteşem yüzüyle on iki tane buharlı gemiye adını veren Truvalı Helen’i kastediyorum.”

“Bence o kız bir Princeton mezununa tavlanmayacak kadar akıllıdır.”

“Asansöre biniyor! Hadi Isaac!”

Yığınla insan asansörleri bekliyordu. Bell, arkadaşını brandanın altından geçirip dış merdivenden zemin kattaki muazzam lobiye indirdi. Burası binadaki üç tiyatronun ortak alanıydı.

Hayranları, Lillian Hennessy ve Senatör Kincaid’in etrafını sarmıştı. Kadınlar, senatörün elini sıkmak için didişirken kocaları da Lillian’la tanışmak için birbirlerini itiyorlardı. Bu durum eşlerinin umurunda değil gibiydi. Bell, iki kadının kartvizitlerini çaktırmadan Kincaid’in cebine tıkıştırdıklarını gördü.

Oradakilerin çoğundan uzun boylu olan ve bu tip izdihamlar konusunda tecrübeli Van Dorn dedektifleri bir savaş gemisi filosu gibi araya girip kalabalığı dağıttı. Lillian bu arada Bell’e bir gülücük gönderdi.

Bell gözlerini Kincaid'e dikince senatör, ona dostça el salladı.

Bell, ona doğru yaklaşırken, "Gösteri ne kadar güzel değil mi?" diye seslendi senatör, aradaki insanların başları üstünden. "Tiyatroya bayılıyorum. Senin, Kenny Bloom'la evden kaçıp sirkte çalıştığınızı duydum. Benim merakım da sirk değil, tiyatroydu. Hep aktör olmak istemişimdir. Aklım başıma gelmeden önce bir tiyatro grubuyla turneye bile çıkmıştım."

"Tıpkı dostum Archie Abbott gibi. Archie, seni Senatör Charles Kincaid'le tanıştırayım. O da senin gibi tiyatro düşkünü."

"İyi akşamlar senatör," dedi Archie kibarca. Fakat gözlerini Lillian'dan ayıramadığı için kendisine uzanan eli ıskaladı.

"Aa, merhaba Lillian," dedi Bell renk vermeden. "Seni çok eski dostum Archie Abbott'Ia tanıştırabilir miyim?"

Lilian tıpkı Anna Held gibi gözlerini kırpmaya başladı. Ama sanki Archie'nin yüzünde gördüğü bir şey bir kez daha bakmasına neden oldu. Archie'nin dikkat çeken gri gözleri vardı ve o anda Lillian'ın ilgisini çekmek için bildiği bütün numaraları gösteriyordu. Lillian'ın bakışları, kasındaki yara izlerinde ve kızıl saçlarında dolaştığı sırada Archie ışıldayan bir gülücük çıkardı. O anda Kincaid bir şey söyledi, ama Lillian bunu hiç duymamış gibi Archie'nin yüzüne bakmaya devam etti. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Abbott," dedi. "Isaac, bana sizinle ilgili her şeyi anlatmıştı"

"Hiç sanmam, Miss Hennessy yoksa yanımda bir dakika durmazdınız."

Lillian bir kahkaha attı; Archie övündü; senatörün suratı bir karış

oldu.

Bell poker borcunu bahane ederek, Kincaid'i Archie ve Lillian'ın yanından biraz uzaklaştırdı. "Oyunumuzdan çok zevk aldım. Kartvizitini göndermen de çok hoş, ama üstünde alacağım miktarı gösteren bir çek anıları daha güzel kılar"

"Çekim yarın burada olacak," dedi Kincaid nazikçe. "Hâlâ Yale Kulübü'nde misin?"

"Şimdilik öyle. Ya sen, senatör? Bir süre daha New York'ta mısın, yoksa hemen Washington'a mı gidiyorsun?"

"Aslında yarın sabah San Francisco'ya hareket ediyorum."

"Senato çalışmaya başlamadı mı?"

"Çinlilerle ilgili bir sorun için kurulan alt komisyonun başkanıyım." Senatör,

onunla göz göze gelmek için debelenen insanlara şöyle bir baktıktan sonra, Bell'in kolunu tutup alçak sesle kulağına, "Aramızda kalsın Bay Bell," dedi. "Ama o alt komisyon toplantısı, San Francisco'ya gidişimin asıl nedenini gizliyor."

"Neymiş o neden?"

"Kaliforniyalı seçkin bir grup işadamı, başkan adayı olmam için beni ikna etmeye çalışıyor." Suç ortağıymış gibi göz kırptı. "Beni kızıl ormanlarda bir kamp gezisine davet ettiler. Benim gibi eski bir köprü mühendisinin açık havada uyumaktan ne kadar az hoşlanacağını tahmin edebilirsin. Onlara batıdaki ünlü kır otellerinden birinde kalmayı yeğlediğimi söyledim. Duvarlarda geyik boynuzlan, ayı postları falan olabilir, ama tuvaleti içeride olsun dedim "

"İkna edilebilir misin?" diye sordu Bell.

"Aramızda kalsın, ama nazlan irmiş gibi yapıyorum. Ama tabii ki, başkanlığa aday gösterilmekten büyük şeref duyarım," dedi Kincaid. "Kim duymaz ki? Kamu hizmetinde çalışan her politikacının hayalidir bu."

"O Kaliforniyalı işadamlarından biri Preston Whiteway mi?"

Kincaid, ona hin bir bakış attı.

"Kurnazca bir soru Bay Bell."

Bir an, iki adamın bakışları birbirine kilitlendi; sanki kalabalık bir tiyatro lobisinde değil de, Oregon'da bir uçurumun kenarında sadece ikisi varmış gibiydi.

"Cevabın nedir?" diye sordu Bell.

"Bunu söylemeye yetkili değilim. Ama her şey Başkan Roosevelt'in gelecek yıl ne karar vereceğine bağlı. Eğer üçüncü dönem için adaylığını koyacak olursa, kendime hiç şans tanımıyorum. Her neyse, bu söylediklerimi kimseyle paylaşmazsan memnun olurum."

Bell endişe etmemesini söyledi. Ama bir senatörün fazla tanımadığı birine neden sır verdiğini de pek anlayamamıştı. "Bu konuyu Bay Hennessy'ye açtın mı?"

"Uygun bir zamanda Bay Hennessy'ye söyleyeceğim; o uygun zaman da, bu iş kesinleştiğinde olacak."

"Neden bekleyeceksin ki? Bir demiryolu şirketi başkanı seçilmende yardımcı olmaz mı?"

“Henüz bu aşamadayken ona Beyaz Saray’da dostu olacak diye ümit verip sonra hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

Lobi ışıkları yanıp sönerek verilen aranın sona erdiğini ifade ediyordu. Herkes salondaki koltuğuna geri döndü.

“Ne harika kız,” dedi Archie, Bell’e.

“Senatörü nasıl buldun?”

“Ne senatörü?” dedi Archie bir yandan Lillian’a el sallarken.

“Hâlâ ona kasıntı diyor musun?”

Archie dönüp ona baktı; yüzünün ifadesinden bu soruyu laf olsun diye sormadığını anlayınca bütün ciddiyetiyle cevap verdi. “Kasıntı gibi davrandığı kesin. Neden sordun Isaac?”

“Çünkü bana öyle geliyor ki, Kincaid göründüğü gibi bir adam değil”

“Beni, Lillian’la konuşurken görünce öyle bir bakış attı ki, bu adam pençelerini o kıza geçirmek ve servetine konmak için cinayet bile işler.”

“Başkan olmayı da istiyor.”

“Demiryolu şirketinin mi?” diye sordu Archie. “Yoksa Amerika Birleşik Devletlerinin mi?”

“Amerika Birleşik Devletlerinin. Bana, eğer Teddy Roosevelt çekilirse onun başkan adayı olmasını isteyen Kaliforniyalı işadamlarıyla gizli bir toplantıya katılacağını söyledi.”

“Gizliyse sana neden bunu söyledi ki?” diye sordu Archie.

“Bana da tuhaf geldi. Böyle bir konuda boşboğazlık etmek büyük budalalık.”

“Ona inanıyor musun?”

“İyi soru Archie. Daha da tuhafı, William Howard Taft’tan hiç söz etmemiş olması.”

“Bu, salona giren bir fili görmezlikten gelmeye benzer. Eğer Roosevelt, üçüncü dönem için adaylığını koymazsa, yerine en iyi arkadaşı Savunma Bakanı Taft’ı getirmek isteyecektir. Kıncaid’in bunu gizli tutmasına şaşırmamalı. Kendi partisine meydan okuyacak.”

“Bu da bana sır vermemesi için iyi bir neden aslında,” dedi Bell. “Bu adam ne yapmaya çalışıyor?”

Onların karşısındaki locada Lillian Hennesy, “Bay Abbott’u nasıl buldun Charles?” diye sordu.

“Hollandalılar hariç, Abbott’lar New York’un en eski ailelerindendir; aslında onların da aile ağaçlarında epeyce Hollandalı vardır. Ne yazık, ki, 93 Panik Dönemi’nde bütün servetlerini kaybettiler,” diye ekledi Kincaid ağzı kulaklarında.

“Bana ilk söylediği şey bu oldu,” dedi Lillian. “Buna pek üzülmüşe benzemiyor.”

“Ama evlenme teklif edeceği her genç kızın babasını kesinlikle üzer,” diye iğneledi Kincaid.

“Peki, Isaac Bell hakkında ne düşünüyorsun?” diyerek konuyu değiştirdi Lillian. “Archie, bana senin Isaac’le poker oynadığım söyledi. Lobide çok derin bir sohbete dalmıştınız.”

Kincaid, Bell’le konuştuklarım hatırlayarak gülümsüyordu. Eğer dedektif ondan kuşkulanmaya başlamışsa da, çoğu senatör gibi başkanlık hayali kurma rolü yapmakla, mutlaka onu tren sabotajcısı olamayacağına ikna etmişti. Bell biraz soruşturacak olursa, gerçekten de Kaliforniyalı işadamlarının var olduğunu, aralarında Preston Whiteway’in de bulunduğu bu grubun başkanlık için bir aday arayışı içinde olduklarını görürdü. Ve Charles Kincaid de onların listesinde ilk sıradaydı; Kahraman Miihendis’in senatör seçilmesine yardımcı olan San Francisco gazetesi patronunu ikna etmiş, onu, Beyaz Saray’da sağlam bir adamı olacağına inandırmıştı.

“Ne hakkında konuşuyordunuz?” diye sordu Lillian.

Kincaid’in gülümsemesi zalim bir hal aldı.

“Bell nişanlı, yakında evlenecek. Bana müstakbel karısı için bir konak satın alacağını söyledi... talihli kızmış.”

Lillian’ın yüzüne hüzün mü çökmüştü, yoksa ikinci perde başlarken Ioşlaşan ışıklardan mı öyle görünüyordu?

“Jersey tam karşımızda çinko!” diye seslendi kaptan yardımcısı “Big Ben” Weitzman. Kaptan Yatkowski şilep mürettebatını nehre attıktan sonra, onu Lillian in dümenine geçirmişti. “Elini çabuk tut.”

Wong Lee kendi uygun gördüğü tempoda çalışıyor, yirmi beş ton dinamite gereken saygıyı gösteriyordu. Uzun yıllar ağır çelik ütülerle gömlek ütülemekten maharetini kaybetmişti.

İşi bittiğinde bir tane fünye artmıştı; her zamanki tutumluluğuyla bunu cebine attı. Sonra teknenin pruvasından dinamitlerin bulunduğu ambara sarkıttığı ikili elektrik kablosuna uzandı. Daha önce, kablonun ucundan yalıtımı sıyırıp beş santim kadar bakır teli açıkta bırakmıştı. Bir teli birinci fünyenin ayağına bağladı, ikincisine uzandığı sırada durdu.

“Weitzman! Yukarıda mısın?”

“Ne var?”

“Pruvadaki makas açık mı? Kontrol et.”

“Açık. Az önce baktım.”

“Açık değilse, ben bu telleri temas ettirdiğimde havaya uçarız.”

“Bekle! Dur biraz! Bir daha bakayım.”

Weitzman dümeni sabitlemek için dümen tekerinin etrafına halat sardıktan soma bir yandan buz gibi yağmura söverek hızla pruvaya gitti. Cep fenerinin titrek ışığında, Çinli’nin pruvanın ucuna yerleştirmiş olduğu makasın ağzının açık olduğunu gördü. Pruva patlayıcı iskelesine çarpıncaya kadar makasın ağzı açık kalacaktı. Çarpma sonunda makas kapanacak, böylece pillerle fünyeler arasındaki elektrik bağlantısı sağlanarak yirmi beş ton dinamit ateşlenecekti. Ardından, iskelede bulunan yüz ton dinamit daha patlayınca New York tarihinde görülmemiş büyüklükte bir patlama olacaktı.

Weitzman hemen dümene geri dönerek ambar kapağından seslendi. “Açık. Sana söylemiştim.”

Wong derin bir nefes alıp pozitif teli fünyenin ikinci ayağına iliştirdi. Hiçbir şey olmadı. Tabii, diye geçirdi içinden Wong; bir terslik olsaydı bunu anlamasına fırsat kalmadan ölmüş olurdu. Merdiveni tırmanıp ambardan çıktı ve dümendeki adama uskunaya işaret vermesini söyledi. Uşkuna ıslak yelkenlerini savurarak yaklaştı ve şilebe sertçe bindirerek yanaştı.

‘Yavaş ol!” diye bağırdı Weitzman. “Hepimizi öldürmek mi istiyorsun?”

“Hey Çinli!” diye bağırdı Kaptan Yatkowski. “Çabuk buraya gel.”

Wong Lee, ip merdivenden tırmanırken zorlandı. Dağlarda çalışırken çok daha zorlu tırmanışlar yapmıştı, ama o zaman otuz yaş daha gençti.

“Weitzman!” diye bağırdı kaptan. “İskeleyi görüyor musun?”

“Görmez olur muyum?”

Beş yüz metre ileride elektrik lambaları ışıldıyordu. Demiryolu polisleri depolar tarafından bir saldırı olabilir diye, bütün alanı gündüz gibi aydınlatmışlardı, ama saldırının su tarafından olabileceği hiç akıllarına gelmemişti.

“Yönünü tam üstüne ayarla ve hemen oradan ayrıl.”

Weitzman, Lillian I’in pruvasını patlayıcı iskelesindeki ışıklarla aynı hizaya getirdi. İki yüz metre uzunluğundaki iskeleye yandan geliyorlardı; şilebin yönü biraz şaşsa da, yine beş vagon dolusu dinamite yakın bir yerde çarpacaktı.

“Hadi, çabuk ol!” diye bağırdı kaptan.

Weitzman’in uyarılmaya ihtiyacı yoktu. Hızla uskunanın ahşap güvertesine çıktı.

“Çabuk olun!” diye bağırdı Wong. “Buradan hemen uzaklaşalım.”

Birazdan bu istasyonun, limanın ve etrafındaki şehirlerin ne hale geleceğini kimse Wong’dan iyi bilemezdi.

Wong ve uskunanın tayfaları şilep doğru rotada gidiyor mu diye geri dönüp baktıkları zaman, Communipaw Yolcu Terminalimden kalkış yapan bir New Jersey Central Demiryolları feribotu gördüler. Bir yedenden bir tren gelmiş olmalıydı; feribot yolcuların bir kısmım karşı tarafa götürüyordu.

“New York’a hoş geldiniz!” diye mırıldandı kaptan. Şilepteki yirmi beş ton dinamit, iskeledeki yüz tonu da patlattığı zaman o feribot bir ateş topu haline gelecekti.

25

Marion Morgan, New Jersey Central feribotunun açık güvertesinde parmaklıklara tutunmuş, manzarayı seyrediyordu; yağmura aldırdığı yoktu. İçinde tatlı bir heyecan ve sevinç vardı. Küçükken babasıyla birlikte gelişinden beri New York'u görmemişti. Şimdi nehrin karşısında, pencerelerinden ışık saçan düzinelerce gökdelen yükselmekteydi. Ve bu masal ülkesi adanın bir yerinde, sevgili Isaac Bell'i vardı.

Marion, ona önceden haber vermek veya sürpriz yapmak arasında bir süre kararsız kalmış, sonunda sürpriz yapmaya karar vermişti. Preston Whiteway'in yoğun çalışma trafiği yüzünden Marion yolculuğunu birkaç kez iptal etmek zorunda kalmış, ama sonunda bu imkân doğmuştu. Patronu son anda Kaliforniya'da kalmaya karar verip, Resim Dünyası Projesini finanse etmelerini umduğu, New York'lu bankerlere sunum yapmak üzere Marion'u göndermişti. Gözü pek gazete patronu, ona böylesine Önemli bir görev verdiğine göre, bankacılık tecrübelerine epey saygı duyuyor olmalıydı. Ama Marion, onun bir kadını göndermesindeki asıl sebebin, Whiteway'in ona kur yapması olduğunu sanıyordu. Marion'un kalbini kazanmak için onun bağımsızlığına saygı göstermesi gerektiğini düşünmüş olabilirdi. Marion, adamın usanmadan asılmasına karşı, Isaac'le olan bağlılığını vurgulamak için tek bir cümle ezberlemişti. Kalbimin sahibi var.

Bu cümleyi şimdiye kadar iki kere söylemek zorunda kalmıştı. Her şeyi açıkça ifade ediyordu. Gerekirse on kere daha söyleyebilirdi.

Yağmurun şiddeti azalmış, şehrin ışıkları daha parlak görünmeye başlamıştı. Oteline varır varmaz, hemen telefonla Yale Kulübü'nde Isaac'i arayacaktı. Astor gibi saygın oteller, bekâr kadınların erkek ziyaretçi kabul etmelerini hoş karşılamazdı. Ne var ki, ülkenin hiçbir yerinde bir Van Dorn dedektifine zorluk çıkaracak otel polisi olamazdı. Isaac, bunu profesyonel nezaket olarak tanımlıyordu.

Feribot düdüğünü öttürdü. Marion uskurların sarsıntısını ayaklarının altında hissetti. New Jersey kıyısından uzaklaşırlarken ışıklı iskelenin önünde eski tip bir uskunanın siluetini gördü.

Ağır makineli tüfeği yük vagonunun tepesine çıkarmak için, dört adam tam on dakika uğraşmak zorunda kaldı. Ve Isaac Bell'in tahmin ettiği gibi, dinamit

treninin tepesindeki Vickers makineli tüfeğinin başına geçen demiryolu polisleri, değil uyumak, gözlerini bile kırpmıyorlardı. Ama yine de kırk yaşındaki, saçı çok erken ağarmış olan Van Dom dedektifi Eddie Edwards, ikide bir vagonun üstüne çıkıp onları kontrol ediyordu.

Silahları da aynı derecede güven vericiydi. Afrikalı yerli ordularını biçmekte kullanılan Maxim silahının geliştirilmiş bir modeliydi. Demiryolu polislerinden biri İngiliz asıllıydı ve 011 yıl önceki sömürge savaşlarında bu makineli tüfeklerle "yerlilerin" nasıl sürüyle katledildiklerini anlatırdı. Edwards, ona, Jersey yerlilerine bulaşmamasını söyledi. Tabii, bir yaramazlık yapmadıkları takdirde... Buradaki çeteler, Edwards'] n Van Dorn ekibiyle birlikte istasyonları temizlerken karşılaştıkları kadar güçlü değildiler, ama yine de dikkatli olmak gerekirdi.

Vagonun tepesinde topukları üstünde dönüp, makineli tüfeğin artık tam bir daire biçiminde olan ateş menzilini gözden geçirdi ve Edwards külçe altın nakliyatı sırasında yaptığı güvenlik görevlerini hatırladı. Tabii, o zaman Lav Yatağı Çetesi silah olarak sadece kurşun borular, muştalar ve tek tük namlusu kesik çifteler kullanırdı. O sırada ışıklar saçan bir feribo-tun Communipaw Terminali'nden kalkışını seyretti. Üç kömür vagonunun kapattığı ana giriş kapısına döndü. Vagonlar tüfekli demiryolu polislerince korunuyordu; yük treni istasyonlarında her şey sakin görünüyordu. Her lokomotifte silahlı bir dedektif vardı. Nehir tarafına baktı. Yağmur dinmek üzereydi. Artık New York şehrinin ışıkları bütün parlaklığıyla ortaya çıkmıştı.

"Şu uşkuna, o buharlı şilebe çarpacak mı?"

"Hayır. Birbirlerine çok yakındılar, ama şimdi ayrılıyorlar. Bak, gördün mü? Uşkuna uzaklaşıyor, şilep de bu yöne döndü."

"Gördüm," dedi Edwards gerginleşerek. "O şilep nereye gidiyor öyle?"

"Bize doğru geliyor."

Edwards şüphelenmiş bir halde gözlemeye devam etti.

"O kırmızı şamandıra ne kadar uzağımızda?" diye sordu.

"Kırmızı ışık mı? Herhalde iki yüz metre vardır."

"O şamandırayı geçecek olursa, pruvasının önüne dört el ateş et."

"Ciddi misiniz?" diye sordu demiryolu polisi kuşkuyla.

"Elbette ciddiyim. Ateş açmaya hazır ol."

“Şamandırayı geçiyor, Bay Edwards.”

“Ateş et! Hemen!”

Su soğutmalı Vickers’tan boğuk boğuk pop-pop-pop-pop gürültüsü çıktı. Karanlıkta kurşunların tam olarak nereye isabet ettiği görünmüyordu. Şilep, patlayıcı iskelesine doğru ilerlemeye devam etti.

“Kaptan köşkünün üstüne on el ateş et.”

“Bu onu iyice uyandırır,” dedi İngiliz polis. “Bu mermiler gök gürültüsü gibi gelecek.”

“Aman dikkat, kimseyi vurmayasın.”

“Hazırım.”

“Ateş et! Şimdi! Bekleme!”

Fişeklik sarsıldı. Namlu on tane mermi kustu. Soğutma kısmından duman yükseldi.

Tekne gelmeye devam ediyordu.

Eddie Edwards dudaklarını ıslattı. Kim bilir, tekneyi kim kullanıyordu? Sarhoşun biri miydi? Kaptan uyurken dümene geçmiş bir çocuk muydu? Nereden ateş edildiğini kestiremeyen, korku içindeki yaşlı bir adam mıydı?

“Şuraya, aydınlığa çıkın. Onlara el sallayın... Hayır, sen değil! Sen makinelinin başında kal.”

İki adam yük vagonunun tepesinde hoplayıp zıplamaya, deli gibi el sallamaya başladılar. Tekne aynı hızla iskeleye doğru ilerliyordu.

“Kenara çekilin!” dedi Edwards, onlara. “Kaptan köşküne ateş et.” Makineli tüfek aralıksız gümbürderken o da fişekliği tuttu.

Namludan püsküren iki yüz mermi, yüz metre ötedeki şilebin kaptan köşkünü delik deşik edip camları ve ahşap duvarlarını parçaladı. İki mermi dümen tekerleğini parçaladı. Başka bir tanesi dümeni sabit tutan halatı kopardı; artık dümen tekerleği serbest kalmıştı. Fakat dümen kanadı üstünden geçen su, onu sabit tutarak iskele yönünden döndürmedi. Derken bütün kaptan köşkü çökünce tavanı dümen tekerleğinin üstüne çöktü ve dümen dolabı kavelatasını aşağıya bastırdı, böylece buna bağlı olan dümen tekerleğini ve kanadını döndürdü.

Follies in ikinci perdesi büyük bir şamatayla açıldı ve gösteri her geçen an daha renkli olmaya başladı. Önce Japonya’dan gelen Prens Tokio’nun

“Ju... Jitsu Valsı” vardı, ardından komik şarkı “Galiba Artık Otomobillerden Uzak Durmalıyım” seslendirildi:

...kızın otomobilinin altına girmiştim ve sigara içiyordum, Depodan sızan benzin sigaramın üstüne düşünce, kız öyle bir uçtu ki, onu yıldız sandım...

Şarkı bittikten sonra tek bir trampet patırdamaya başladı. Mavi gömlek, kısa beyaz etek ve kırmızı çoraplı bir koro kızı, boş sahnenin bir ucundan diğerine yürürken, ikinci trampetle birlikte ikinci koro kızı sahneye çıktı. Ardından başka bir trampet ve başka bir kız onlara katıldı. Altı trampet çalarken, altı kız uygun adımla sahnenin bir ucundan diğerine yürü-yorlardı. Bunlara yenileri de katıldı. Derken bas davullar devreye girince çıkan gümbürtü, seyirci koltuklarını sarstı. Birden elli koro kızı dansı bırakıp sahne kenarından elli tane trampet alarak merdivenlerden indiler ve koltuklar arasındaki koridorda trampet çalıp bacak sallamaya başladılar.

“Geldiğimiz için memnunsun, değil mi?” diye bağırarak sordu Archie.

Bell başını kaldırıp baktı. Gökyüzünde bir an parıltı gördü; sanki tiyatro, sahnedeki ışıklara ek olarak çatıdan da projektör tutma denemesi yapıyor gibiydi. Gökyüzü yanıyormuş gibi bir görünüm vardı. Birden binanın sert bir şekilde sarsıldığını hissedince, bunun bir depremin şok dalgası olduğunu sandı. Sonra muazzam bir patlama sesi duydu.

26

Follies orkestrası aniden çalmayı bıraktı. Tiyatroyu ürpertici bir sessizlik kapladı. Derken, sac çatının üstüne yağan moloz parçalarından, yüzlerce trampet çalınıyormuş gibi bir gürültü çıktı. Gökten cam parçaları yağmaya başlayınca tiyatroda bulunan herkes -seyirciler, sahne görevlileri ve koro kızlarıçığlığı bastı.

Isaac Bell ve Archie Abbott aynı anda yerlerinden fırlayıp yağmur tentesiyle kaplı dış merdivenleri koşarak dama çıktılar. Jersey yönünde, gökyüzünü kızıl bir aydınlık kaplamıştı.

“Patlayıcı iskelesi,” dedi Bell büyük bir üzüntüyle. “Hemen oraya gitmeliyiz.”

“Şuraya bak,” dedi Archie merdivenlerden inerlerken. “Her yerde kırık camlar var.”

O sokakta bulunan her binanın camları kırılmıştı. Kırk Dördüncü Sokak baştan aşağıya kırık cam parçalarıyla doluydu. Broadway’i dolduran panik içindeki kalabalığı arkalarında bırakıp batıya, nehre doğru koştular. Sekizinci ve Dokuzuncu sokaklarla ve Cehennem Mutfağı denilen gecekondu semtini geçerken insanlar korku içinde evlerinden dışarı fırlayıp “ne oldu,” diye bağırıyorlardı.

İki dedektif Onuncu Sokak’ı da kat ettikten sonra, New York Central Demiryolu Hattı üstünden geçip, itfaiye araçları ve panik halindeki atların arasından On Birinci Sokak’a doğru koştu. Suya yaklaştıkça daha fazla kırık pencere görüyorlardı. Bir polis memuru iskelelere doğru gitmelerine engel olmak istedi. Rozetlerini gösterip yollarına devam ettiler.

“Yangın söndürme gemisi!” diye bağırdı Bell.

New York Belediyesi’ne ait bir yangın söndürme gemisi seksen dört numaralı iskeleden kalkmak üzereydi. Bell ve Archie koşup gemiye atladılar.

“Van Dorn dedektifleri,” diyerek tanıttılar kendilerini hayretle onlara bakan tayfaya. “Hemen Jersey’ye gitmeliyiz.”

“Yanlış gemiye bindiniz. Şehir merkezindeki iskelelere su püskürtme görevi aldık.”

Gemiye neden bu talimatın verildiği bir süre sonra belli oldu. Nehrin karşısında, Jersey iskelelerinden göğe doğru alevler yükseliyordu. Yağmur

kesilince rüzgâr yön değiştirip batıdan esmeye başlamış, kıvılcımlar karşıdaki Manhattan iskelelerine doğru savruluyordu. Bu nedenle, yangın söndürme gemisi, Jersey'deki yangının söndürülmesine yardım etmek yerine, Manhattan'daki iskeleleri ıslatıp, çatıların ve iskeleye bağlı ahşap teknelerin alev almaması için çalışacaktı.

"Adam bir dâhi," dedi Bell. "Hakkını vermem gerek."

"Suç dünyasının Napolyon'u," dedi Archie. "Karşımızda müthiş zeki bir cani var."

Bell o sırada Yirmi Üçüncü Sokak'taki Lackawanna Feribot Terminalinde, New York Polis Teşkilatı'na ait bir işkampavya gördü. "Bizi oraya götürsene!"

New York polisleri, onlan nehrin karşısına geçirmeye razı oldular. Yolda yelkenleri kömürleşmiş, hasarlı teknelerin yanından geçtiler. Bazıları kontrolsüz sürükleniyorlardı. Bazılarının mürettebatı, onları kıyıya götürebilecek kadar onarım yapmaya çalışıyordu. Bir Jersey Central Demiryolu feribotu, üstyapısı kararmış, pencereleri parçalanmış halde Manhattan'a doğru ilerliyordu.

'"Eddie Edwards orada işte!''

Edwards'in beyaz saçları alazlanıp siyahlaşmıştı; isle kararan yüzünde ancak gözleri görünüyordu, ama yara almamıştı.

"İyi ki telefon etmişsin Isaac. Makineliyi tam zamanında yerleştirdiğimiz için o alçakları durdurabildik."

"Durdurdunuz mu? Sen ne diyorsun?"

"Patlayıcı iskelesini havaya uçuramadılar." Edwards yoğun duman içindeki bir yeri işaret etti. "Dinamit trenine bir şey olmadı"

Bell, dumanların arasında dizili vagonları gördü. Beş vagon, önceki gece Jersey'den ayrılırken bıraktığı gibi duruyordu.

"Peki, neyi havaya uçurdular? Patlamayı Manhattan'da hissettik. Şehirdeki bütün camlar parçalandı."

"Kendi kendilerini uçurdular. Vickers sayesinde."

Edwards, onlara makineli tüfek ateşiyle buharlı şilebi nasıl iskeleden uzaklaştırdıklarını anlattı.

"Şilep yön değiştirip bir uskunanın ardından gitti. Daha önce bu iki tekneyi yan yanayken görmüştük. Sanırım şilebin mürettebatı uskunaya geçmişti. Aşağılık katiller, dümeni kilitleyip şilebi doğruca iskeleye yönlendirmiş

olmalılar.”

“Dinamiti siz mi ateşlediniz?”

“Sanmıyorum. Bizim ateşimizle kaptan köşkü paramparça oldu, ama tekne infilak etmedi. Yönü yüz seksen derece değişti ve iskeleden uzaklaştı. Aradan dört beş dakika geçtikten sonra dinamit infilak etti. Vickers’ın başındaki adamlardan biri şilebin uskunaya çarptığını görür gibi olmuş. Uşkuna yelkenlerinin alev aldığım hepimiz gördük.”

“Dinamiti darbeyle patlatmak imkânsız gibi bir şeydir,” dedi Bell. “Bir çeşit tetik düzeneği yapmış olmalılar... Sen ne dersin Eddie? Sence Southern Pacific buharlı şilebini nasıl ele geçirmiş olabilirler?”

“Tahminimce,” dedi Edwards. “Nehrin yukarı kısmında şilebe pusu kurdular, McColleen’i öldürüp bütün mürettebatı nehre attılar.”

“Cesetlerini bulmalıyız,” dedi Bell kederli bir sesle. “Archie nehrin iki yanındaki polislere haber ver. Jersey, Hoboken, Weehawken, New York, Brooklyn, Staten Adası. Van Dom Şirketi kıyıya vuran her cesedi teslim almak istiyor. Adamımızın ve her şeyden habersiz şilep kaptanının cenaze masraflarını ben karşılayacağım. Sabotajcı hesabına çalışan canilerin kimliklerini belirlememiz gerekiyor.”

Şafak sökerken limanın her iki yanındaki tahribat ortaya çıktı. Altı tane olan Communipaw iskelesi artık beş taneydi. Altıncısı su kesimine kadar yanıp kül olmuş, geriye kömür halinde sütunlarıyla yarıya kadar suya batmış yük vagonları kalmıştı. Jersey Central Terminali’nin nehre bakan yanında bütün pencereler parçalanmış, çatısının yarısı uçmuştu. İskeleye bağlı bir feribot yan yatmış, kontrolsüz kalıp ona çarpan bir çatananın pruvası feribotun gövdesi içine saplanmıştı. İskelelerin yanındaki gemilerin direkleri paramparça olmuş, civardaki barakaların sac çatıları ve duvarları dört bir yana saçılmıştı. Uçan cam parçaları ve molozların yaraladığı demiryolu işçileri, yüzlerinde sargılarla istasyonlarda dolaşıyorlardı. Korku içindeki gecekondu sakinleri eşyalarını sırtlamış, enkaz alanından ayrılıyorlardı.

O sabah Bell’in gördüğü en şaşırtıcı manzara, sudayken havaya uçmuş olan ahşap bir uskunanın, kıç kısmının rayların üstüne konmuş haliydi.

Hudson Nehri’nin karşısından gelen haberlere göre Manhattan’da binlerce pencere parçalanmış, caddeler cam kınklarıyla doluydu.

Archie dirseğiyle Bell’i dürttü.

“Patron geliyor.”

Alçak kabinli bir New York emniyeti işkampavyası, bulundukları yere yaklaşıyordu. Joesph Van Dom kolunun arasına sıkıştırdığı bir gazeteyle teknenin önünde duruyordu.

Bell doğruca o tarafa yürüdü.

“İstifamı verme zamanı geldi.”

27

“İstifa isteğin kabul edilmedi!” dedi Van Dorn.

“Bu bir rica değil efendim,” dedi Isaac Bell. “Kararım bu. Sabotajcıyı tek başıma bulacağım, gerekirse bütün ömrümü bu uğurda geçirmeye razıyım. Benden daha yetenekli bir soruşturmacı tarafından yürütülecek Van Dorn soruşturmasına engel olmayacağıma da söz veriyorum.”

Van Dom gülümsedi. “Daha yetenekli mi? Sanırım, sabah gazetelerini okuyacak zamanın olmamıştır.”

Bell’ın elini avucunun içine alıp kuvvetle sıktı. “Nihayet bir raundu biz kazandık Isaac. İyi iş çıkardın.”

“Raund mu kazandık? Siz ne diyorsunuz efendim? Feribotta ölen insanlar var. Manhattan’daki pencerelerin yarısı tuzla buz olmuş. Buradaki iskeleler enkaz halinde. Bütün bunların nedeniyse, benim korumakla görevli olduğum bir Southern Pacific deniz aracına yapılan sabotaj.”

“Küçük bir zafer, kabul. Ama yine de bir zafer. Sen Sabotajcı’nın asıl hedefi olan dinamit trenlerini uçurmasına engel oldun. Olmasaydın, yüzlerce insanı öldürecekti. Şuna bak.” Van Dorn gazeteyi açtı. En büyük puntoyla manşet atılmıştı.

RIHTIM YANGINI VE PATLAMANIN HASARI MAYIS 1904’TEKİ KADAR FERİBOTTA ÜÇ CAN KAYBI SAYISIZ YARALI VAR İTFAİYE MÜDÜRÜ ÇOK DAHA KÖTÜ OLABİLİRDİ DİYOR

“Bir de şuna bak! Daha da iyi...”

Sabotajcı öfkesinden çıldırıyordu.

Manhattan sokakları cam kırıklarıyla doluydu. Feribottan bakınca, hâlâ Jersey kıyıları üstünde duran siyah dumanı gördü. Liman hasarlı gemiler ve mavnalardan geçilmiyordu. Nehrin her iki yanındaki barlarda ve lokantalarda dinamit infilakından başka konuşulan bir şey yoktu. Bu konu, hasarlı Jersey Terminali’nden Chicago yönüne kalkan Pennsylvania özel ekspresinin gözlem vagonunda da herkesin dilindeydi.

Sabotajcı’yı en çok sinirlendiren şeyse, şehirdeki her gazete satıcısının manşetleri bağırarak çığırtkanlık yapmaları ve yalan dolu bu manşetlerin her

satış noktasında teşhir edilmesiydi:

SABOTAJCILAR ÇÜVALLADI DEMİRYOLU POLİSLERİ VE VAN DORN AJANLARI DİNAMİT TRENİNİ KURTARDILAR BELEDİYE BAŞKANI SOUTHERN PACIFIC YÖNETİMİNİ ÖVDÜ

Isaac Bell, bu trende olsaydı onu elleriyle boğarak öldürürdü ya da kılıcıyla delik deşik ederdi. Ama bunun da zamanı gelecek, diye hatırlattı kendine. Sadece bir çatışmayı kaybetmişti, savaşı değil. Savaşı o kazanacak, Bell kaybedecekti. Eh, artık bir kutlamayı hak ediyordu!

Hemen bir garson çağırdı.

“George!”

“Buyurun senatör, ne istemiştiniz?”

“Şampanya!”

Bir garson, hemen ona buz kovası içinde bir şişe Renaudin Bollinger getirdi.

“Bu berbat şeyi istemem! Şirket benim Mumm’dan başka bir şey içmeyeceğimi pekâlâ biliyor.”

Garson iyice büzüldü.

“Çok üzgünüm senatör. Ama Renaudin Bollinger, Kraliçe Victoria’nın, şimdi de Kral Edward’ın en beğendiği şampanya olduğu için Mummun yerini tutar diye umuyorduk.”

“Bu mu onun yerini tutacak? Sen ne diyorsun, be adam? Bana hemen Mumm şampanyası getir yoksa işinden olursun!”

“Fakat efendim, Pennsylvania Demiryolu Şirketi’nin bütün Mumm stoku patlamada yok oldu.”

“Nihayet bir zafer kazandık,” diye tekrarladı Joesph Van Dorn. “Eğer Sabotajcı’nın Southern Pacific Demiryolu Şirketini gözden düşürmek istediği konusunda haklıysan, bu sonuçtan memnun kalması mümkün değil. Belediye başkanının dediği gibi, Southern Pacific yönetimi gerçekten de övgüyü hak ediyor. Sabotajcı’nın bu saldırıyla elde etmek istediğinin tam tersi oldu.”

“Bana pek zafer kazandık gibi gelmiyor” dedi Isaac Bell.

“Tadını çıkar Isaac. Sonra da adamın bu işi nasıl tezgâhladığını öğrenmeye çalış.”

“Sabotajcı bununla yetinmeyecek.”

“Bu saldırıyı bir günde planlamamıştır,” dedi Van Dorn. “Yönteminde, bir sonraki saldırısını nasıl yapacağını gösteren ipuçları vardır.”

Rayların üstüne uçan uskunanın kıç kısmında yapılan arama sonucu deniz polisinin yakından tanıdığı bir adamın cesedi bulundu. “Weitzman adında bir su sıçanı,” diye tanımladı devriye botu kaptanı. “O uskunanın kaptanı olan, timsah soyundan gelme Yatkowski adında biriyle çalışırdı. Yaptıkları en temiz iş kaçakçılıktı. Yonkers’lidir.”

Yonkers polisi bütün şehri aradı, ama bir şey bulamadı. Ertesi sabah kaptanın parçalanmış cesedi Weehawken’de kıyıya vurdu. Bu sırada Van Dom ajanları, uskunanın mülkiyetinin, Yatkowski’nin karısının akrabası olan bir kereste tüccarına ait okluğunu öğrenmişlerdi. Tüccar hiçbir suçlamayı kabul etmedi, ama teknesini önceki yıl kayınbiraderine sattığını bildirdi. “Kaptan bu tekneyi nehrin karşı tarafına kaçak taşımakta kullandı mı?” diye sorulduğundaysa tüccar kayınbiraderinin her şeyi yapabileceğini söyledi.

Bell’in Ogden’deyken tahmin ettiği gibi, Sabotajcı taktik değiştiriyordu. Artık gözü dönmüş radikallere güvenmektense, kirli işlerini yaptırmak için soğukkanlı katilleri kullanıyordu.

“Bu iki adam geçmişteki suçlarında hiç patlayıcı kullanmışlar mıydı?” diye sordu Bell, devriye botu kaptanına.

“Galiba bu ilk kullanışları oluyor,” dedi polis gülerek. “Pek başarılı oldukları da söylenemez. Kendilerini havaya uçurdular.”

“Güzel bir kız sizi görmek istiyor, Bay Bell.”

Bell Knickerbocker Oteli’ndeki Van Dorn ofisinde, masasının başındaydı. Telefonlar susmak bilmiyordu. Ofise ulaklar girip çıkıyor, ajanlar rapor vermek ve yeni talimat almak için sırada bekliyorlardı.

“Meşgulüm. Archie’yle görüşsün.”

“Archie morgda.”

“O halde, gönder kadını gitsin.”

Patlamadan bu yana kırk saat geçmişti. Demiryolu şirketi tarafından desteklenen patlayıcılar bürosu uzmanları, enkaz içinde bir kuru pil bulunca, dinamitin elektrik kullanılarak ustaca patlatıldığı sonucuna vardılar. Fakat Bell, hâlâ dinamiti uskunanın ölmüş mürettebatının mı, yoksa bir uzmanın mı ateşlediğini bilmiyordu. Acaba düzeneği Sabotajcı’nın kendisi mi yapmıştı? Acaba o da uskunada mıydı? Ölmüş müydü? Yoksa bir sonraki saldırısı için

hazırlık mı yapıyordu?

“Sizin yerinizde olsam, bu hanımla görüşürdüm,” diye ısrar etti ön odadaki memur.

“Onu görmüş gibi oldum. Çok güzel ve çok zengin. Ama benim zamanım yok.”

“Fakat bu hanınım yanında ellerinde kameralar olan bir grup adam

var.”

“Ne?” Bell kapının öbür yanına baktı. “Marion!”

Bell, hemen koşup onu kollarının arasına aldı ve dudağından öptü. Nişanlısı, yanından sarkan eşarpla yüzünün kenarını örten bir şapka giymişti. Bell, onun her zamanki gibi saçlarını tepede toplamayıp, saldığını fark etti.

“Burada ne işin var?”

“Beni yere bırakırsan, kahramanın fotoğrafını çekeceğiz. Şöyle aydınlığa gelsene.”

“Kahraman mı? Ben cam imalatçılarının kahramanıyım” Dudaklarını Marion’un kulağına dayayıp, “Ve seni kucağımdan indireceğim tek yer, bir yatak olabilir,” dedi.

“Ama daha önce New York’u kurtaran kahramanla biraz sohbet edeceğiz.”

“Yüzüm sinemalarda görünürse suçlulara gizlice sokulamam.”

“O halde fotoğraflarını arkadan çekeriz, sadece başının arkasını; çok gizemli olur. Çabuk gel, yoksa ışık kaybolacak.”

Otelin merdivenlerinden inerlerken birbirleriyle fısıldaşan Bell’in yardımcıları, Marion’un kameramanı ve yardımcıları onları takip ettiler. Ellerinde Lumière marka kompakt bir kamera, tripodu ve aksesuvar çantalan vardı. Dışarıda, işçiler otelin kırılan camlarını değiştirmekle meş-guldüler.

“Şuraya koyun,” dedi kameraman güneş ışığının kaldırıma vurduğu bir alana bakarak.

“Buraya,” dedi Marion. “Böylece arkasındaki cam kırıkları görünür.”

“Peki efendim.”

Marion, Bell’i omuzlarından tuttu.

“Bu tarafa dön.”

“Kendimi teslimatı yapılan bir paket gibi hissediyorum”

“Sen muhteşem bir paketsin, adın da ‘Beyaz Elbiseli Dedektif.’ Şimdi elinle o kırık pencereyi işaret etsene...”

Bell, arkasında makaranın ve film rulosunun vızıldayarak dönüşünü işitti. Dikiş makinesinden çıkan sese benziyordu.

“Ne soracaksın diye?” diye sordu arkasına bakmadan.

“Çok meşgul olduğunu biliyorum. Bu yüzden cevaplarını yazı kartonlarına yazdım.”

“Ne demişim?”

“Yan Dorn Dedektiflik Şirketi, New York şehrine saldıran caniyi dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacak. Asla pes etmeyeceğiz. Asla!”

“Ben bu kadar iyi söyleyemezdim.”

“Şimdi teleskopik merceği yerleştirene kadar bir dakika bekleyiver... Hah, tamam, kamerayı şu pencereye uzanan vince çevir... Teşekkür ederim. Çok iyi oldu.”

Bell, ona doğru döndüğü anda bir rüzgâr esince Marion’un alnındaki bandı gizlemek için saç biçimini değiştirip, eşarp bağlamış olduğunu anladı.

“Yüzüne ne oldu?”

“Savrulan cam parçaları. Bomba patladığında feribottaydım.”

“Ne?”

“Önemli bir şey değil”

“Bir doktora göründün mü?”

“Elbette. Yara izi bile kalmazmış. Zaten kalsa bile, saçımı o tarafa doğru tarayabilirim.”

Bell şok olmuş, öfkeden çıldıracak hale gelmişti. Demek ki, Sabotajcı az kalsın Marion’u öldürecekti. Tam kontrolünü kaybedecek noktaya gelecekken, bir Van Dorn ajanı otelden dışarı fırlayıp Bell’in dikkatini çekmek için el salladı.

“Isaac! Archie, Manhattan Morgundan telefon etti. Galiba bir ipucu bulduk.”

Manhattan adli tıp uzmanının yılda üç bin altı yüz doları bulan yıllık maaşı, ona orta sınıf hayat koşullarının lüksünü sağlamaya yetiyordu. Buna, yaz aylarını ülke dışında geçirmek de dahildi. Son günlerde Paris’te keşfettiği bir fotoğraflı

tanıtlama düzeneğini ofisine yerleştirmişti.

Gün ışığının geldiği yerin tepesine bir kamera yerleştirmişti. Merceği yere çevriliydi; bu noktada metre ve santimetre olarak insan boyunu gösteren sayılar vardı. Yerde gün ışığının iyice aydınlattığı bir ceset yatıyordu. Her ne kadar yüzü yanmış ve darbeyle ezilmiş olsa da Bell bunun bir erkeğe ait olduğunu anladı. Elbiseleri sırılsıklamdı. Yerdeki boy ölçülerine göre adamın boyu bir metre altmış sekiz santimdi.

“Bu kişi bir Çinli,” dedi adli tıp uzmanı. “Yani, ellerine, ayaklarına ve ten rengine bakarak Çinli olduğunu sanıyorum. Ama sizin sudan çıkarılan her cesedi görmek istediğinizi söylediler.”

“Cebinde bunu buldum,” dedi Archie ucundan iki bacak gibi kabloların sarktığı kurşunkalem büyüklüğünde bir silindiri göstererek.

“Cıva fülminatlı funye,” dedi Bell. “Ceset nerede bulundu?”

“Battery kıyısında.”

“Jersey’den Manhattan’ın ucuna kadar sürüklenmiş olabilir mi?”

“Akıntılar çok düzensizdir,” dedi adli tıp uzmanı. “Okyanus metleriyle nehir akıntıları arasında cesetler herhangi bir yöne sürüklenebilir. Sizce bombayı o mu patlatmıştır?”

“Görünüşüne bakılırsa çok yakınındaymış,” dedi Archie.

“Bize haber verdiğiniz için teşekkür ederiz doktor” dedi Bell ve dışarı çıktı.

Archie, ona kaldırımda yetişti.

“Sabotajcı işini yaptırmak için bir Çinli’yi nasıl bulmuş olabilir?”

“Adamın kim olduğunu öğrenmeden bunu bilemeyiz,” dedi Bell.

‘Yüzü olmayan birinin kimliğini öğrenmek zor olacak.”

“Mutlaka kim olduğunu öğrenmemiz lazım. New York’ta Çinliler genellikle hangi işlerde çalışırlar?”

“Çoğu puro fabrikalarında çalışır, bazıları bakkallık yapar, tabii, bir de çamaşırhaneler var.”

“Bu adamın elleri nasırlıydı,” dedi Bell. “Bu nedenle sıcak ve ağır bir ütüyle çalışan bir çamaşırcı olma ihtimali daha yüksek.”

“O kadar çok çamaşırhane var ki,” dedi Archie. “İşçi semtlerinde neredeyse

her sokakta bir tane bulunur.”

“Jersey’den başla. Uşkuna oradaki iskeleye bağlıymış. Dinamit de Southern Pacific şilebine orada yüklenmişti.”

Birden hızlı gelişmeler olmaya başladı. Jethro Watt’ın demiryolu dedektiflerinden biri, kocaman bir çamaşır torbası taşıyan bir Çinli’ye geçiş izni verdiğini hatırladı. “Julia Reidhead adındaki kemik yükü boşaltan bir yelkenli tekneye gittiğini söylemişti.”

Julia Reidhead hâlâ iskeledeydi; patlamada direkleri parçalanmıştı. Kaptanı, “Hayır,” dedi. Çamaşırları sahilde yıkatmıyordu. Bu işi teknede bulunan karısı yapıyordu. Sonra liman müdürünün jurnal defterine bakılınca, o öğleden sonra Yatkowski’nin uskunasının Julia nın yanında bağlı olduğu ortaya çıktı.

Van Dorn dedektifleri Chelsea’deki bir seminerde Çince öğrenen misyoner öğrencileri buldular. Bu öğrencilere tercümanlık yaptırarak, ölen Çinli’nin çalıştığı çamaşırhaneyi arama işini hızlandırdılar. Archie Abbot Knickerbocker Oteli’ne zafer havasıyla geldi.

“Adamın adı Wong Lee’ymiş. Onu tanıyanlar eskiden demiryollarında çalıştığını söylediler. Batıda.”

“Dağlarda dinamitle yarık açıyordu herhalde,” dedi Bell. “Tabii ya. Bu işi de orada öğrenmiş olmalı.”

“Herhalde buraya yirmi, yirmi beş yıl önce gelmiştir. O günlerde birçok Çinli çete saldırılarından kurtulmak için Kaliforniya’dan kaçmıştı.”

“İşvereni olan adam, sırf onu temiz göstermek için mi bunları söyledi, acaba? Dedektifi başından savmaya mı çalışıyordu?”

“Wong Lee orada işçi değilmiş. Hiç değilse son günlerde. Patronuna yüzde elli ortakmış.”

“O halde Sabotajcı, ona çok iyi bir ücret vermiş olmalı,” dedi Bell.

“Pekâlâ. Peşin para almış ve bununla işyerinin yan hissesini satın almış. Adamın bu girişimini takdir ediyorum. Kaç işçi o parayı içki ve kadınlarla harcamayı istemez ki? Isaac neden bana öyle bakıyorsun?”

“Ne zaman ?”

“Ne, ne zaman?”

“Wong Lee çamaşırhanenin yarı hissesini ne zaman satın almış?”

“Geçen şubatta.”

“Şubat m ı ? Parayı nereden almış?”

“Sabotajcı’dan, tabii. Onu işe aldığı zaman... Yoksul bir Çinli çamaşırcı başka nereden o kadar parayı bulabilir ki?”

“Şubat olduğuna emin misin?”

“Kesinlikle. Patron, bunun tam Çin yeni yılı ertesinde olduğunu söyledi. Bu da Sabotajcı’nın çalışma tarzına uyuyor, değil mi? Daima ilerisini planlar.”

Isaac Beli heyecanını bastıramıyordu.

“Wong Lee çamaşırhane hissesini geçen şubatta satın almıştı. Fakat, Osgood Hennessy gizli anlaşmasını daha bu kasımda sonuçlandırdı. Sabotajcı Southern Pacific Demiryolu Şirketi’nin bu kasımda New York’a giriş hakkını alacağını, ta geçen şubatta nasıl bilebildi?”

28

“Sabotajcı bir şekilde bu gizli anlaşmanın olacağını öğrenmiş,” dedi Archie.

“Olamaz!” dedi Bell. “Osgood Hennessy, Jersey Central’ın çoğunluk hissesini büyük bir gizlilik içinde alması gerektiğini biliyordu, yoksa rakipleri ona engel olurlardı. Kendisi istemediği sürece o yaşlı korsanın niyetini kimse öğrenemez.”

Bell en yakınındaki telefona uzandı.

“Bana Twentieth Century Limited’in San Francisco bağlantılı ekspresinde bitişik iki kompartıman ayırtın!”

“Yani, Sabotajcının Southern Pacific içinde bir istihbarat kaynağı mı var, demek istiyorsun?”

“Var herhalde,” dedi Bell şapkasını ve paltosunu alarak. “Ya budalanın biri boşboğazlık etti ya da bir casus Hennessy’nin gizli planlarını ona iletti. Her iki durumda da Sabotajcı, Hennessy’nin yakın çevresine yabancı değil.”

“Ya da o çevrenin içinde,” dedi Archie ofisten çıkan Bell’in yanından yürüyerek.

“Ve tepeye çok yakın bir yerde,” dedi Bell. “Archie, Jersey operasyonunu sen kapatırsın. Bulabildiğin her adamı Cascade Cutoffa naklet. Sabotajcı New York’ta başarısız olduğu için şimdi nereye saldıracağını tahmin ediyorum. En kısa zamanda bana yetişmeye çalış.”

“Hennessy’nin yakın çevresinde kimler var?” diye sordu Archie.

“Yönetim kurulunda bankerler var. avukatları var. Özel treniyle de birçok mühendisi ve emniyet görevlisini Cascade Cutoff inşatına götürüp duruyor.”

“Bunların hepsini soruşturmak ömür boyu sürer.”

“Ömür boyu zamanımız yok “ dedi Bell. “Ben, Hennessy’nin kendisiyle başlayacağım. Ona bildiklerimizi anlatıp, aklına gelen kimse var mı diye soracağım “

“Böyle bir şeyi telgrafla sormak doğru olmaz,” dedi Archie.

“Ben de bu nedenle batıya gidiyorum. Bildiğimiz kadarıyla Sabotajcı’ nın casusu bir telgraf memuru da olabilir. Hennessy’yle yüz yüze konuşmam gerekiyor”

“Neden bir özel tren kaldırmıyorsun?”

“Çünkü Sabotajcı’nın casusu bunu fark edip bir şeyler döndüğünü anlayabilir. Bana kazandıracağı bir güne değmez.”

Archie sırıttı. “Demek o yüzden iki bitişik kompartıman ayırttın. Çok zekice Isaac. Böylece sanki Bay Van Dom, seni bu vakadan alıp başka bir göreve atamış gibi görünecek.”

“Sen ne diyorsun?”

“Özel koruma hizmeti mi?” dedi Archie masumca. “Kaliforniya’daki evine dönen, haber işi yapan tanıdığımız bir hanım için.”

San Francisco telgraf memurlarının grevi sendika adına tam bir felaketle sonuçlanmıştı. Memurların çoğu işlerinin başına dönmüşlerdi, ama şirketin uyguladığı taktiklerin öfkelendirdiği bazı memurlarla bakım işçileri hatları keserek ve telgraf bürolarını yakarak sabotaj eylemlerine başlamışlardı. Bu asiler arasından bir grup adam, sadece mesajlarla haberleşen ve istasyonlardaki bagaj emanetlerine para bırakan esrarengiz bir adamdan, Sabotajcı’dan para almaya başlamıştı. Onun talimatıyla, ülke çapında telgraf sistemini çökertmek amacıyla provalar yapıyorlardı. Sabotajcı, en kritik anda Osgood Hennessy’yi bankerlerinden soyutlayacaktı.

Sabotajcı’nın hesabına çalışan hat bakım işçileri tıpkı bir içsavaş taktiği gibi telgraf hatlarını kesiyor, bunların uçlarını boş kablolara bağlıyorlardı; yerden bakılınca ek yerlerini görmek mümkün değildi. Haberleşmenin normale dönmesi günlerce sürecekti. O yıllarda Kuzey Kaliforniya ve Oregon’la doğu eyaletleri arasında telefon bağlantısı olmadığı için, kıta içi hızlı haberleşme hâlâ sadece telgrafla yapılabiliyordu. Sabotajcı hazır olduğunda, koordineli bir saldırıyla Cascade CutofFu elli yıl geriye, en hızlı haberleşmenin atlı posta arabalarıyla ve Pony Express’le yapıldığı günlere götürecekti.

Bu arada, asi telgraf memurlarına vereceği başka işler vardı.

New York’taki Southern Pacific saldırısı tam bir fiyasko olmuştu. Tam kalbine bir kazık çakmak üzereyken, Isaac Bell ve dedektifleri bunu Southern Pacific Şirketi’nin yarı zaferine dönüştürmüşlerdi. Şirketin itibarım sarsma çabası boşa çıkmıştı. Bu saldırı sonrasında Van Dorn Şirketi hemen harekete geçmiş, gazetelerle işbirliği yaparak Hennessy’yi bir kahraman haline getirmişlerdi.

Ama kanlı bir kaza durumu tersine çevirirdi.

Demiryolu şirketleri trenlerin emniyetli ve hızlı işlemesi için kendi telgraf

sistemlerini kurmuşlardı. Hâlâ çok yaygın olan bu tek yönlü hatlar, kesin kurallarla girişi yasaklanan bloklara bölünmüştü. Bir blokta bulunma izni olan trene geçiş hakkı tanınırdı. Ancak, bu tren bloktan geçtikten veya bir tali hatta çekildikten sonra, o bloka başka bir trenin girmesine izin veriliyordu. Tali hatta geçme talimatları telgrafla gönderilirdi. Talimatın alındığını bildiren cevap da telgrafla iletilirdi. Bir trenin, tali bir hatta beklemekte olduğu da telgrafla duyurulurdu.

Ama Sabotajcı'nın telgraf memurları bu emirlerin aktarılmasına engel olabilir, hatta onları değiştirebilirlerdi. Bu sayede zaten Cascade CutofFta bir çarpışmaya neden olmuş, bir malzeme treniyle amele taşıyan bir trenin birbirine geçmesine sebep olmuştu. Olayda iki işçi ölmüştü.

Daha kanlı bir kaza Isaac Bell'in zaferini siler süpürürdü.

Ve tıka basa isçilerle dolu vagonları çeken iki lokomotifin kafa kafaya çarpışmasından daha kanlı bir şey olabilir miydi? Treni Sacramento'da durunca, Sabotajcı bagaj emanetine gidip, içinde talimatların ve yüklü miktarda paranın bulunduğu bir çantayı fiş karşılığı teslim etti. Daha sonra bu fişi postayla Ross Parker adındaki eski bir sendika görevlisine gönderdi.

"İyi geceler, Miss Morgan."

"İyi geceler Bay Bell. Yemek çok lezzetliydi, teşekkür ederim."

"Kapıyı açmanıza yardımcı olabilir miyim?"

"Anahtarım var."

Yolcular, Grand Central Terminali'nde ünlü kırmızı halı üstünde yürüyüp trene bindikten beş saat sonra, Twentieth Century Limited Ekspresi saatte yüz kırk kilometre hızla New York Eyaleti'nin batısındaki ovaları kat etmekteydi. Bir pulman vagon görevlisi gözlerini onlardan kaçırıp, boyanması için kapı önlerine bırakılan ayakkabıları toplama işine devam etti.

"Eh, iyi geceler o halde."

Bell, nişanlısı kompartımanına girip kapıyı içeriden kilitleyene kadar bekledi. Sonra kendi kompartımanına girdi, elbiselerini çıkarıp üstüne ipekli bir sabahlık geçirdi; içindeki bıçağını çıkardıktan sonra çizmelerini kapının önüne bıraktı. Trenin hızı, gümüş kova içindeki buzları melodik bir şekilde çıngırdatıyordu. Kovada, soğutulmakta olan bir şişe Mumm vardı. Bell üstünden sular damlayan şişeyi bir havluya sarıp arkasında sakladı.

İç kapının tıklatıldığını duyunca hemen gidip açtı.

“Evet, Miss Morgan?”

Marion üstünde geceliğiyle ışık saçan saçları omuzlarına dökülmüş halde kapıda duruyordu.

“Bir kadeh şampanya ödünç alabilir miyim?” diye sordu gözlerinde hınzır pırıltılarla.

Daha sonra, tren hızla raylar üstünde kayıp giderken yattıkları yerde fısıldaşıyorlardı. “Gerçekten pokerde bir milyon dolar kazandın mı?” diye sordu Marion.

“Yaklaşık o kadar. Ama yarısı zaten benim paramdı.”

“Yine de yarım milyon dolar eder. O kadar parayla ne yapacaksın?”

“Cromwell Malikânesini satın almayı düşünüyorum.”

“Neden?”

“Senin için “

Marion hayretler içinde onun yüzüne bakakaldı; Bell’in konuyu biraz daha açmasını ister gibiydi.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Bell. “Haksız sayılmazsın. Evin içi hayaletlerle dolu. Ama birlikte poker oynadığım yaşlı bir kurt, yeni evlendiği eşlerine evi tekrar dekore etmesi için bir dinamit çubuğu verdiğini söylemişti.”

“Dinamit mi?” dedi Marion gülerek. “Bunu düşünsem iyi olur. O evin dışarıdan görünüşünü çok beğeniyorum. İçıneyse tahammül bile edemiyordum. Öyle soğuk bir havası vardı ki... tıpkı sahibi gibi. Isaac, az önce de irkildiğini hissettim. Yaralı mısın?”

“Hayır.”

“Bu nedir?”

Marion, onun vücudunda sararmaya yüz tutmuş bir çürüğe dokundu, Bell elinde olmadan yine irkildi.

“Sadece birkaç kaburgam.”

“Kırık mı?”

“Hayır, hayır. Sadece çatlamış.”

“Ne oldu?”

“İki boksörle kapıştım. Wyoming’de.”

“Bir yandan Sabotajcı’yı ararken kavga edecek zaman nasıl bulabiliyorsun?’’

“Sabotajcı’nın adamlarıydı.”

“Öyle mi?” dedi Marion. Sonra gülümsedi. “Burnunda kan kokusu mu var? Ona iyice yaklaştığın anlamına mı geliyor’?”

“Evet, haftalardır aldığım en iyi haber buydu. Bay Van Dorn, onun artık kaçmakta olduğunu sanıyor.”

“Ama sen buna inanmıyorsun, öyle mi?”

“Hennessy’nin tren hatlarını çok iyi koruyoruz. Vaka üstünde en iyi adamlarımız çalışıyor. Mutlaka bir ipucu bulacağız. Mesele, bu izi, onun tekrar saldırmasından önce bulup bulmayacağımız.”

“Düello için çalışıyor musun?” diye sordu Marion yarı şaka yarı ciddi.

“New York’tayken her gün bir seans ders aldım,” dedi Bell. “Eski eskrim hocam, beni çok usta bir deniz subayıyla tanıştırdı. Adam çok iyi eskrimci. Fransa’da eğitim görmüş.”

“Onu yendin mi?”

Bell gülüp, onun kadehine şampanya doldurdu. “Yüzbaşı Ash, benim bütün yeteneklerimi yüzeye çıkardı, demekle yetinelim.”

James Dashwood’un defteri; kerestecinin taslak resmiyle görüşmeye gittiği nalbantların, ahırların, otomobil tamirhanelerinin ve makine atölyelerinin listesiyle doluydu. Bunların sayısı yüzü bulmuştu. Cesareti kırılmış, Broncho Billy Anderson benzetmesini işitmekten sıkılmış bir halde, Bay Belle bir telgraf çekerek Los Angeles County, Glendale, doğudaki Montebello’dan güneydeki Huntington Park’a kadar olan bölgeyi baştan sona araştırdığını bildirdi. Hiç kimse resimdeki kişiyi görmemişti.

“Batıya git genç dostum,” diye cevap geldi Isaac Bell’den. “Denize varana kadar durma.”

Bu talimat üzerine, Dashwood ertesi gün öğleden sonra Pasifik Okyanusu kıyısındaki Santa Monica’ya geldi. Hiç adeti olmadığı hakle biraz, tuzlu deniz kokusu almak ve sığ denizde oynaşan kızları seyretmek için Venice İskelesinde dolaştı. Parlak kostümleri içinde iki kız, bacaklarını neredeyse dizlerine kadar açmıştı. Dashwood, daha önce Santa Monica’ya gelmediği için hayıflandı. Sonra da sıska omuzlarını kaldırıp hızlı adımlarla şehre doğru yürüdü.

İlk uğrağı, daha önce gördüklerinin aynısı olan bir ahırdı. Ahşap yapının içi, çeşitli boyda faytonlar ve kiralık at arabalarıyla birlikte sayısız atın barınabileceği kadar büyüktü. Ayrıca, motor onarımları için bir bölüm de vardı. Bir grup adam oturmuş çene çalıyordu: at bakıcıları, otomobil tamircileri ve iriyarı bir nalbant. Dashwood o ana kadar bunun gibi birçok adam gördüğü için artık çekinmiyordu.

“At mı istiyorsun, araba mı evlat?” diye seslendi içlerinden biri.

“At nalı,” dedi Dashwood.

“Nalbant burada. Sana gelmiş Jım”

“İyi günler efendim,” dedi Dashwood, adamın huysuz biri olduğuna karar vererek. İri yapısına rağmen nalbandın avurtları çökmüştü. Gece uyumamış gibi gözleri kızarmıştı.

“Nasıl bir şey istiyorsun evlat?”

Dashvvood sorularını özel olarak o kişiye sorması gerektiğini öğrenmişti. Daha sonra taslak resmi bütün gruba gösterecekti. Eğer, herkesin içinde sormaya başlarsa her kafadan bir ses çıkıyor, ortam arbede çıkmış bir bara benziyordu.

“Dışan çıkabilir miyiz? Size bir şey göstermek istiyorum.”

Nalbant omuz silkip oturmakta olduğu süt sandığından kalktı ve Dashwood’un ardından dışarıya çıktı.

“Atın nerede?” diye sordu nalbant.

Dashwood elini uzattı. “Benim adım da Jim. James. James Dashwood “

“At nalı istedin sanıyordum.”

“Bu adamı tanıyor musunuz?” diye sordu Dashwood, resmin bıyık eklenmiş olanını göstererek. Dikkatle yüzüne baktığı sırada, adamın birden irkildiğini gördü. Nalbandın mutsuz suratında karanlık bir ışıltı oluşmuştu.

Dashwood’un nabzı hızlandı. Coast Line Limited’i raydan çıkaran kancayı bu adam yapmıştı. Bu adam, Sabotajcı’yı görmüştü.

“Kimsin sen?” diye sordu nalbant.

“Van Dorn dedektifiyim,” dedi Dashwood gururla. Sonra, ne olduğunu anlayamadan kendini sırtüstü yerde buldu; nalbant hızla bir ara sokağa doğru koşuyordu.

“Dur!” diye bağırdı Dashwood; ayağa kalkıp adamın peşinden koştu. Nalbant

o iri cüssesine rağmen hızlı koşuyordu ve şaşılacak kadar çevikti. Daracık sokaklarda köşeleri hiç yavaşlamadan dönüyor, evlerin arka bahçelerinde asılı çamaşırların ve odunlukların arasından yılan gibi kıvrılarak geçiyordu. Ama hayatında hiç sigara ve içki içmemiş, ergenlikten yeni çıkan bir genç adamın dayanıklılığı onda yoktu. Açık alana çıktıkları zaman Dashwood aradaki mesafeyi kapatmaya başladı. Bir yandan da, “Dur!” diye bağırıyordu, ama yoldaki insanların Öyle yarma gibi bir adamın yoluna çıkmaya niyetleri yoktu. Ortalıkta bir polis veya bekçi de görünmüyordu.

Ağaçlarla çevrili bir sokakta bir Presbiteryen kilisesi önünde ona yetişti. Kaldırımda takım elbiseli üç adam, bir papaz ve papaz yardımcısı duruyordu. Peşinde Dashwood, nalbant yıldırım gibi adamların arasından geçti.

“Dur!”

Bir metre yaklaşınca James Dashwood, adamın bacaklarına balıklama daldı. Bu uçuş sırasında çenesine bir topuk darbesi aldıysa da sıska kollarını nalbandın ayak bileklerine dolamayı başardı. Kaldırımda bir süre yuvarlandıktan sonra ayağa kalktılar. Dashwood, nalbandın koluna asılıyordu, ama adamın kolu onun bacağı kadar kalındı.

“Artık yakaladığına göre” diye seslendi papaz yardımcısı. “Ona ne yapmayı düşünüyorsun?”

Bu sorunun cevabı, nalbandın balyoz gibi yumruğu oldu. Dashwood kendine geldiğinde yerde sırtüstü yatıyor, takım elbiseli üç adam meraklı gözlerle ona bakıyorlardı.

“Nereye gitti?” diye sordu Dashwood.

“Kaçtı gitti?”

“Nereye?”

“Sanırım, nereye istiyorsa oraya. Sen iyi misin evlat?”

Dashvvood ayağa kalkıp, annesinin ona çalışmak üzere San Francisco’ya giderken vermiş olduğu mendille yüzündeki kanı sildi.

“Aranızda bu adamı tanıyan var mı?”

“Galiba bir nalbant,” dedi papaz.

“Nerede oturuyor?”

“Bilmiyorum,” dedi papaz yardımcısı. “Aranızdaki anlaşmazlık her neyse, unut gitsin evlat. Daha fazla canın yanmasın “

Dashvvood sendeleyerek ahıra döndü. Nalbant orada değildi.

“Jim neden kaçtı?” diye sordu işçilerden biri.

“Bilmem. Siz söyleyin.”

“Son zamanlarda davranışları bir tuhaftı,” dedi seyislerden biri.

“içkiyi bıraktı,” dedi başka biri.

“Bu da ona yetti,” dedi biri gülerek.

“Kilisedeki kadınlar bunu bir zafer olarak gördüler. Zavallı Jim. Kilisedeki kadınlar birliği, ona rahat vermiyor, sokakta yürürken bile emniyette değil.”

Dashvvood resmi çıkardı. “Bu adamı tanıyanınız var mı?”

Adamlar hep bir ağızdan, “Hayır,” dediler. Dashwood bir “Broncho Billy” benzetmesi için kendini hazırladı, ama belli ki, bu adamlar hiç sinemaya gitmiyorIardı.

“Jim nerede oturuyor?” diye sordu.

Kimse söylemedi.

Dashwood, Santa Monica Polis Müdürlüğü’ne gitti; orada yaşlıca bir polis memuru, onu amire çıkardı. Amir elli yaşında, koyu renk takım elbise giymiş, saçları modern biçimde kesilmiş şık bir adamdı. Dashwood kendini tanıttı. Amir çok kibar davranıp, bir Van Dorn dedektifine yardım etmekten memnun olacağını söyledi. Nalbandın soyadı Higgins’ti. Ahırın üstündeki kiralık bir odada yaşıyordu. Nerede saklanabileceği konusunda polis amiri hiçbir tahminde bulunamadı.

Dashwood, Isaac Bell’e iletilmek üzere, Sacramento ofisine telgraf çekmek için bir Western Union ofisine uğradı. Sonra da hava kararmaya başlarken adama rastlamak ümidiyle sokaklarda dolaştı. Saat on bir olup Los Angeles’a giden son tramvay kalktığında, o geceyi bir otelde geçirmeye karar verdi; ertesi sabah erkenden aramaya başlayacaktı.

Oregon sınırının hemen ötesindeki Southern Pacific hattına tepeden bakan bir bayırda tek başına giden bir atlı vardı. Raylarla metruk bir ahır arasına sıkışmış bir telgraf direğinin etrafındaki üç kişi, bu atlıyı fark ettiler. Liderleri olan adam, başındaki geniş kenarlı şapkayı çıkarıp başının üstünde daire şeklinde çevirdi.

“Hey Ross, ne yapıyorsun? Onu buraya davet eder gibi selam gönderme.”

“Ona selam göndermiyorum,” dedi Ross Parker. “Ona uzak durmasını

söylüyorum.”

“Farkı nasıl anlayacak ki?”

“Ata binişinden bir sığır çobanı olduğu belli. Bütün sığır çobanları böyle bir işaretin işine bak, buralara gelme demek olduğunu bilir.”

“Biz sığır gütmüyoruz ki. Daha sığır bile görmedik.”

“Sistem böyledir. Eğer o adam budalanın teki değilse, bizden uzak durur.”

“Ya durmazsa?”

“O zaman kafasını uçururuz.”

Ross tipik bir şehir züppesi olan Andy’ye bu açıklamayı yaparken, atlı; bayırdan ayrılmış, gözden kaybolmuştu. Üç adam tekrar işlerine döndüler. Lowell, Ross’un talimatı üzerine Andy’nin telgraf maniplesine bağlı iki kabloyla direğe tırmandı.

Sığır çobanı biraz daha yakında olsaydı, o üç adamın bir telgraf bakım ekibine göre çok fazla silahlandığını görecekti. Son Kızılderili saldırısından beri on yıl geçmiş olmasına rağmen, Ross Parker’ın kalçasında bir 45’lik, eyerindeyse bir Winchester tüfeği vardı. Lowell ise bir tabanca ve namlusu kesilmiş bir çifte taşıyordu. Şehir züppesi Andy bile kemerine 38’lik bir revolver takmıştı. Atları yakındaki ağaçların altında bağlıydı.

Ross, “Orada kal,” dedi Lowell’a. “Bu iş çok sürmez.” Andy’yle birlikte eski ahırın yanına gidip oturdular.

Ne var ki, Andy’nin maniplesi takırdamaya başlayıp, bir sevk memurunun Weed’de bulunan bir operatöre gönderdiği talimatı yakalamasına kadar neredeyse bir saat geçti. Daha soma üçü de sırtlarını ahırın duvarına dayayıp oturdular.

“Ne diyor?” diye sordu Ross.

“Sevk memuru, Weed operatörüne trenle ilgili talimat gönderiyor. Güneye giden yük trenini Azalea’daki tali hatta yönlendirmesini istiyordu.”

Ross elindeki tren tarifesine baktı.

“Pekâlâ. Kuzeye giden tren yarım saat sonra Azalea tali hattını geçecek. Talimatı değiştirip, güneye giden yük trenine Dunsmuir’e kadar yolun açık olduğunu bildir.”

Andy söyleneni yaptı ve talimatı değiştirerek güneye giden trene yolun açık

olduğunu bildirdi; oysa o hatta kuzeye doğru ilerleyen, bütün vagonları işçilerle dolu bir tren vardı.

“Yapmadılar. Tarifeli kuzey trenine ne olduğunu soruyorlar.” Tarifeli trenlerin daima önceliği olurdu.

Ross buna hazırlıklıydı. Gözlerini bile açmaya gerek görmedi.

“Onlara tarifeli kuzey treninin arıza yapıp Shasta Springs’te tali hatta çekildiğini bildir.”

Bu sahte mesaj, kuzey yönüne giden trenin ana hattan çıkıp onarım için bir tali hatta girdiğini bildiriyordu. Sonra, telgraf hatlarına uzanıp altı metre uzunluğunda bir kamışla bir telgrafonu hatta taktılar. Bu telgrafon sayesinde ilkel bir sesli iletişim sağlanabiliyordu. Weed operatörü bu açıklamayı yeterli bulup, iki treni çarpışma rotasına geçiren sahte talimatı iletti.

“Lowell çık direğe,” dedi Ross gözlerini açmadan. “Kablolarını indir. İşimiz bitti.”

“Lowell ahırın arkasında,” dedi Andy. “Çişini yapıyor.”

“Tam sırasıydı”

Her şey planlandığı gibi gidiyordu; ta ki, ahır duvarının arkasında önce bir tüfek namlusu görünüp, sonra da telgrafçının başına dayanana kadar...

29

“Gönderdiğin o mesajı derhal iptal et,” dedi bir ses.

Telgrafçı, hayretler içinde dönüp Van Dorn dedektifi “Teksas” Walt Hatfield’ın şahine benzeyen yüzüne baktı. Atı arkasındaydı, heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. “Belki aklından geçiyordur, ben Mors alfabesini bilirim. Yanlış tek kelime gönderirsen kafanı uçurup mesajı ben çekerim. Sana gelince, bayım,” dedi Hatfield eli tabancasına doğru giden Ross’a. “Tek bir yanlış yaparsan sonun olur.”

“Peki efendim,” dedi Ross ellerini havaya kaldırarak. Andy’n in kafasına dayadığı Winchester’in yanı sıra, Teksasli’nın kalçalarından sarkan yağlanmış kılıfları içinde iki tane altı patlar vardı. Adam tipik bir silahşor gibi giyinmişti.

Andy de onun ciddi olduğuna inandı. Sahte talimatı iptal eden bir mesaj çekti.

“Şimdi de yakaladığınız özgün talimatı ilet.”

Andy, kuzey trenine yol vermesi için, güney treninin Azalea’da tali hatta çekilmesini bildiren özgün talimatı iletti.

“Şimdi çok daha iyi oldu,” dedi Hatfield. “İki lokomotifin kafa kafaya çarpışmasını istemeyiz, değil mi?”

Hatfield’ın sesi ve gülümsemesi çok hoştu, ama gözleri mezarlık gibi soğuktu.

“Şimdi baylar, bu alçakça işi yapmanız için size kimin para verdiğini bana söyleyeceksiniz.”

“Silahım yere at. “

Lowell ahırın arkasından çıkmış, çiftesini ona doğrultmuştu.

Watt .Hatfield, çifteyle gelen adamın gözünü kırpmadan onu doğrayacağından emindi, ama cıkan saçmalar kazayla arkadaşlarını da vurabilir diye endişe ediyor olmalıydı. Kendi budalalığına küfretti, her ne kadar bu adamı görmediyse de direğe tırmanmak için üçüncü birinin olacağını kestirmeliydisöyleneni yaptı ve tüfeğini yere bıraktı.

Bir an herkesin gözü çeliğin yerde çıkardığı takırtıya çevrildi.

Hatfield kendini yana atıp yıldırım hızıyla tabancalarını çekti. İlk atışı Lowell’in kalbini delip geçti. Fakat, Lowell ölürken bile tetiğe basıp çiftesini

ateşledi. İkiz namlulardan çıkan saçmalar Andy'yi neredeyse ikiye ayıracaktı.

Ross, bu arada atına doğru koşmaya başlamıştı. Andy, Hatfield'ın tüfeğinin üstüne devrildiği için, Hatfield silahını doğrultana kadar Ross atına atlamış dörtnala sürmeye başlamıştı. Tüfek kana bulanmış olduğu için kaygan olmasına rağmen Hatfield bir el ateş etti. İsabet ettirdiğini sanıyordu. Ross eyerin üstünde büzüldü. Ama o sırada artık ağaçların arasına girip gözden kaybolmuştu.

"Hay lanet!" diye homurdandı Hatfield. Yerdeki cesetlere bakınca hiçbirinin Sabotajcı hakkında bilgi veremeyeceği belli oldu. Atına atlayıp, "Yürü!" dedi. At dörtnala koşmaya başladı.

Sacramento'da Marión Morgan, Isaac Bell'e bir veda öpücüğü kondurdu. O San Francisco'ya devam edecek, Bell ise tren değiştirip kuzeye,

Cascade CutoíTa gidecekti. Marica veda ederken, "Hiç bu kadar zevkli bir tren yolculuğu yapmamıştım,'' dedi.

Bell yarım gün Dunsmuir istasyonlarında, bakım atölyelerinde ve sevkıyat ofislerindeki demiryolu polislerini denetledi ve yeterince adam bulunduğunu görünce rahatladı. İstasyonda konuştuğu siyah takım elbiseli iki Van Dom ajanı, ona çeşitli kontrol noktalarını gösterdiler. Gördüklerinden tatmin olan Bell, onlara Watt Hatfield'ı nerede bulabileceğini sordu.

Dunsmuir'in anacaddesi olan Sacramento Bulvarı, at arabalarının tekerlekleriyle açtığı çukurlarla dolu bir çamur deryasıydı. Bir kenarında dükkânları çamur yoldan ayıran dar bir tahta kaldırım vardı. Diğer taraftaysa Southern Pacific'in tren yolu, bir dizi telgraf ve elektrik direği bulunuyordu. Otel, verandaları kaldırıma kadar sarkan iki katlı bir yapıydı. Bell lobiye girdiğinde, Hatfield'ı bir çay fincanıyla viski İçerken buldu. Teksasli'nın kaşının üstünde bir bant vardı ve sağ kolu askıdaydı.

"Kusura bakma, Isaac. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Bell'e korunmasız kabul ettikleri bölgede her zamanki gibi atla devriye gezerken, uzaktan bakınca telgraf hatlarına sabotaj girişimi sandığı bir manzara gördüğünü anlattı. "Önce sadece hatları kestiklerini sandım. Ama daha yakına gelince ellerindeki manipleyi gördüm ve tren talimatlarını yakaladıklarını anladım. Tabii, amaçları trenleri çarpıştırmaktı."

Hatfield'ın her yanının sızladığı belliydi; koltuğunda kıpırdadı. "İlk başta sadece iki kişi olduklarını sanmıştım. Direğe çıkacak bir hatçıları olduğunu aklımdan çıkarmışım. İşte o adam beni avladı. Neyse, o zor durumdan kurtulabildim, ama ne yazık ki, bu sırada ikisi öldü, üçüncüsüyse kaçtı. Onun

şefleri olduğunu düşündüğüm için peşine düştüm, bize Sabotajcı hakkında bilgi verir diye umuyordum. Onu tüfeğimle yaraladım, ama bana yaptığı atışı saptıracak bir yara olmadı. Alçak herif altımdaki atı vurdu.”

“Belki de sana nişan almış, senin yerine atını vurmuştur.”

“Çok üzgünüm Isaac. Kendimi budala gibi hissediyorum.”

“Ben de olsam öyle hissederdim,” dedi Bell. Sonra güldü. “Ama unutmayalım ki, bir tanesi tıka basa işçilerle dolu iki trenin kafa kafaya çarpışmasını önledin.”

“Sabotajcıyı durdurmak, onu yakalamak anlamına gelmiyor,” diye hayıflandı Hatfield.

Bunun ne kadar doğru olduğunu Bell de biliyordu. Ama ertesi gün Osgood Hennessy’yle ekspres tünelin girişinde buluştukları zaman, Southern Pacific Şirketi başkanının iyimser olduğunu gördü. İnşaat, hızla devam ediyordu, takvimin önüne bile geçilmişti. Cascade Kanyonu Köprüsüne açılan son uzun tünelin delinmesi 13 Numaralı Tünelneredeyse bitmek üzereydi.

“Artık her defasında onu alt ediyoruz,” dedi Hennessy coşkuyla. “New York kötü oldu, ama herkes biliyor ki, çok daha kötüsü olabilirdi. Southern Pacific mis kokan bir gül gibi açıyor. Şimdi de sizin çocuklar korkunç bir çarpışmayı önlemişler. Ve bana söylediğine göre, Coast Line Limited’i raydan çıkaran kancayı yapan nalbandı yakalamak üzereymişsiniz.”

Bell, ona Dashwood’un raporunu anlatmış, kaçan nalbandın o kanca hakkında, dolayısıyla Sabotajcı hakkında bir şeyler bilmesi gerektiğini açıklamıştı. Bell, Larry Sanders’ı aramış, hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan nalbandın yakalanması için Dashwood’a Los Angeles şubesinin tam destek vermesini istemişti. Van Dorn’un Los Angeles’taki bütün adamları devreye girince nalbant çok geçmez ele geçirilirdi.

“O nalbant sizi doğruca Sabotajcıya götürebilir,” dedi Hennessy.

“Ben de öyle umuyorum,” dedi Bell.

“Anladığım kadarıyla o radikal katili kaçmaya zorladınız. Size yakalanmamak için kaçarken yeni bir sorun yaratacak zamanı olmaz.”

“Umarım haklısınızdır efendim. Ama, Sabotajcı’nın son derece zeki olduğunu aklımızdan çıkarmayalım. Ve bu adam çok ilerisini planlayabiliyor. New York’taki suç ortağını tam bir sene önce görevlendirdiğini biliyoruz. Bu nedenle, size sadece bir soru sorabilmek için bütün kıtayı kat ettim.”

“Neymiş o soru?”

“Konuşmamızın gizli kalacağına söz veriyorum. Ama sizden de tamamen açık olmanızı rica edeceğim.”

“Bu başından belliydi zaten,” diye homurdandı Hennessy. “Neymiş bu soru bakalım?”

“New Jersey Central Demiryolu Şirketi’nin hisse çoğunluğunu alma planınızı kim bilebilir?”

“Hiç kimse.”

“Hiç kimse mi? Hiçbir avukat? Hiçbir banker?”

“Çok gizli tutmak zorundaydım.”

“Ama, bu kadar çetrefilli bir girişim için çeşitli uzmanların görüşü gerekir.”

“Bir avukata planın bir kısmını anlattım, diğerine başka bir kısmını. Aynı şeyi bankerlerle uyguladım. Değişik yönlerini değişik bakış açılarından anlattım. Eğer bu bilgi sızsaydı, J. P. Morgan ve Vanderbilt tepeme çökerlerdi. Gizli tutabildiğim sürece, Jersey Central’ın kontrolünü elde etme şansım artacaktı.”

“O halde hiçbir avukat veya banker planın tamamından haberdar değildi, Öye mi?”

“Evet... Ama tabii,” dedi Hennessy. “Şeytan gibi zeki biri bu bilgileri birleştirip sonuca varabilirdi.”

Bell defterini çıkardı.

“Lütfen, sizin niyetinizi kestirme ihtimali olan bankerlerin ve avukatların isimlerini verin.”

Hennessy, bir çırpıda dört isim söyledi, ama bunlardan sadece ikisinin büyük tabloyu görme ihtimali olduğunu da ısrarla belirtti. Bell isimleri kaydetti.

“Bu anlaşma hakkındaki bilgileri, yeni hatta görev alacak mühendislerinizle ve müdürlerinizle paylaştınız mı?”

Hennessy bir an duraksadı. “Bir dereceye kadar. Ama bunlara da sadece işlerini yapmaya yetecek kadar bilgi verdim.”

“Bana bunların içinden de niyetinizi kestirebilecek olanların isimlerini verir misiniz?”

Hennessy, iki mühendisin adını verdi. Bell bunları da kaydettikten sonra

defterini cebine soktu.

“Lillian biliyor muydu?”

“Lillian mu? Elbette. Ama o boşboğazlık etmez.”

“Bayan Comden?”

“O da Lillian gibidir.”

“Planlarınızdan Senatör Kincaid’e söz ettiniz mi?”

“Kincaid’e mi? Şaka mı ediyorsun? Tabii ki hayır, neden söz edeyim?”

“Senatoda sizi desteklemesini sağlamak için.”

“Ben istediğim zaman beni destekler. Ona prim vermem gerekmez.”

“Neden, Tabii ki, hayır,’ dediniz?”

“O adam salağın teki. Kızıma kur yapmak için etrafımda dolandığını bilmiyorum sanıyor.”

Bell, telgrafla bir Van Dorn dedektifini çağırdı; adam geldiği zaman ona Sacramento şubesine iletilmek üzere mühürlü bir zarf verdi. Southern Pacific’in başmühendisi, Lillian Hennessy, Bayan Comden, iki banker, iki avukat ve Senatör Charles Kincaid hakkında kapsamlı bir soruşturma yürütülmesini istiyordu.

30

Güneye giden ve içinde yüzlerce yorgun işçi taşıyan tren; kuzeyden gelen malzeme trenine yol vermek için tali hatta çekilmiş, bekliyordu. Yol izni aldıklarında, 13 Numaralı Tünel'in seksen kilometre güneyinde kalan ve çok geniş bir dönemeç olan Diamond Canyon Loop'a tırmanacaklardı. Tali hat, kanyon duvarı oyularak yapılmış sarp bir yamacın başındaydı ve bulunduğu yerden yukarıdaki virajı dönen tren görünüyordu. Trende bekleyen adamların biraz sonra görecekleri manzara ömür boyu akıllarından çıkmayacaktı.

Uzun furgonları ve üstü açık yük vagonlarım çeken lokomotif, sekiz çeker tekerleğiyle dağlan kolayca aşan 2-8-0 Consolidation tipiydi. Dönemece saatte altmış kilometre hızla girerken, tekerlekleri birbirine bağlayan düzeneğin hareketleri bulanık bir çizgi halinde görünüyordu. Aşağıda bekleyen trenin sert tahta koltuklarında uyuklamakta olan yorgun işçiler, bu manzaraya ilgi göstermediler, ama başını kaldırıp bakan birkaç kişi tepelerinde dumanını püskürterek uçarcasına giden treni fark etmişti. Hatta birisi, "Sanki gaz kolunu Hennessy kullanıyormuş gibi hızlı gidiyor," diye yorum yaptı.

Lokomotif motorunun altındaki savrulmayı önleyen kısa ön tekerlekler. viraja girerken metalik çığlıklar çıkarıyordu. Makinist bu dönemeci avucunun içi gibi bilirdi ve Diamond Canyonün bu kısmında en korktuğu şey, gevşek bir raydan çıkacak metalik cırlama sesiydi. "Bu ses hiç hoşuma gitmiyor," dedi ateşçisine. Bir şey daha söylemesine veya gaz kolunu çek-mesine fırsat kalmadan, yüz yirmi tonluk lokomotifin öndeki çeker tekerleği gevşek bir rayın üstüne geldi. Ray yüksek sesli bir gürültü çıkararak traversten ayrıklı.

Onları bir arada tutan bağdan kurtulan raylar birbirinden ayrılınca, dönemecin dış tarafındaki dört çeker tekerlek çelik raydan çıktı ve lokomotif, etrafına, ezik taşlarla parçalanmış tahtalar saçarak saatte altmış kilometre hızla öne fırladı.

Bu manzara, aşağıdaki trenden seyredenler için, lokomotif aniden uçmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Olaydan yıllar sonra bile, buradan sağ kurtulanlar, lokomotifin saniyeler boyunca havada uçtuğuna yemin edeceklerdi. Bunu izleyenlerin bir kısmı Tanrı'nın araya girip, dağdan aşağıya uçan trenin alttaki işçi treninin tam üstüne düşmesini engellediğine inanarak kendilerini dine verdiler. Ne var ki, orada bulunanlardan başlarını kaldırıp bakanların çoğu, bir 2-8-0 Consolidation lokomotifinin elli furgon ve üstü açık yük vagonuyla birlikte

uzun, siyah bir kamçı gibi uçurumun kenarından uçtuğunu görmüştü.

Çoğu gürültüyü hatırlıyordu. Önce bir gök gürültüsü gibi başlamış, sonra sanki bir çığ yuvarlanıyor gibi ses çıkararak devam etmişti. Ardından onlara saatlerce sürmüş gibi gelen, bir süre sonra da işçi treninin üstüne yağan çelik ve tahta parçalarının gürültüsü gelmişti. O korkuyu hiç kimse unutamadı.

Isaac Bell bir saat sonra olay yerindeydi.

Hennessy'ye bir telgraf çekerek olayın büyük ihtimalle bir kaza olduğunu bildirdi. Sabotajcı'nın rayları gevşettiğini gösteren hiçbir delil yoktu.

Aslında, lokomotifin hattan çıkıp uçtuğu yerde raylar öylesine bozulmuştu ki, rayın kazayla mı, yoksa somunları çıkarıldığı için mi gevşediğini kestirmek imkânsızdı. Southern Pacific Demiryolu polislerinin raporlarına göre, o bölgede at üstünde ve drezinlerle hiç aksatmadan devriye gezilmiş, bütün güvenlik önlemleri alınmıştı. Bell, Sabotajcının bu sabotajı yapacak kadar yaklaşmış olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Bu olay işçilerini fena halde sarstığı için Hennessy öfkeliydi; olay yerini incelemesi için emekli olan mühendis Franklin Mowery'yi çağırmıştı. Mowery, gözlüklü asistanına tutunarak harap haldeki hat üstünde yürüyordu. Yaşlı adam konuşkandı; Bell'e, 1837 yılında Andrew Jackson hâlâ devlet başkanıyken doğduğunu anlattı. 1869 yılında doğuyla batıyı bağlayan ilk kıtasal demiryolu tesis edildiğinde orada olduğunu söyledi. "Neredeyse kırk yıl geçmiş. Zaman uçup gidiyor. O gün şimdi yürümeme yardım eden bu çakaldan bile genç olduğuma inanamıyorum."

Böyle derken asistanının omzunu dostça okşadı. Ona gülümseyerek karşılık veren Eric Soares tel çerçeveli gözlüğü, dalgalı siyah saçları, geniş alnı, ince bıyığı ve dar çenesiyle bir inşaat mühendisinden çok bir şaire benziyordu.

"Ne dersiniz, Bay Mowery?" diye sordu Bell. "Sizce bu kaza mıydı?"

"Karar vermek zor evlat. Traversler tamamen ezilip paramparça olmuş, üstünde bir alet izi var mı diye bakılacak büyüklükle parça yok. Kramponlar ya bükülmüş ya da ikiye ayrılmış. Bana 1883'teki raydan çıkan bir tren kazasını hatırlatıyor. Yolcu vagonları High Sierra Dağı ndan aşağıya uçmuş, arkadaki vagonlar da onların üstüne düşerek teleskop gibi, şu gördüğün personel vagonunun furgon içine girişine benzer şekilde iç içe geçmişti."

Bell ve iki mühendis furgonun içine dalmış olan personel vagonuna baktılar.

"Bay Hennessy'ye nasıl bir rapor vereceksiniz?" diye sordu Bell.

Mowery, asistanını dürttü. “Sence ne diyelim Eric?”

Soares gözlüğünü çıkardı, bir an miyop gözlerle baktıktan sonra eğilip, lokomotifin çeker tekerleğiyle kesilmiş olan bir traversi inceledi.

“Sizin de söylediğiniz gibi Bay Mowery,” dedi. “Somunları birisi sökmüsse bile, hiçbir alet izi görülmüyor.”

“Ne var ki,” dedi Mowery. “Bahse girerim bizim patron kazanın bakımsızlıktan kaynaklandığım duymaktan hoşlanmayacaktır. Ne dersin Briç?”

“Haklısınız Bay Mowery” dedi Soares gülümseyerek. Bell, onların dostluklarını amca yeğen ilişkisine benzetti.

“Keza, aceleye getirilmiş inşaat sonucu, raylar hızla giden ağır bir lokomotifi taşıyamadı, diye bir yorum da hoşuna gitmez, değil mi Eric?”

“Haklısınız Bay Mowery.”

“Bay Bell, mühendisliğin özü uzlaşmadır. Bir şeyi elde etmek için başka bir şeyden ödün veririz. Çok hızlı inşa edersen, zayıf bir yapı ortaya çıkar. Çok titizlenerek inşa edersen, işi zamanında bitiremezsin.”

Eric gözlüğünü tekrar takarak ayağa kalktı ve ustasının sözlerini destekledi.

“Çok kuvvetli yaparsan fazla ağır olma tehlikesi var. Hafif yaparsan da zayıf kalabilir.”

“Eric metalürji mühendisidir,” dedi Mowery. “Benim zamanımda mevcut olmayan kırk çelik çeşidi bilir.”

Bell teleskop gibi katlanarak furgonun içine girmiş olan personel vagonunu incelerken aklına ilginç bir fikir geldi. Bu adamlar mühendisti. Bir şeyin nasıl yapıldığını bilirlerdi.

“Kısa haldeyken uzayabilen bir kılıç yapılabilir mi?” diye sordu.

“Anlayamadım?”

“Teleskop gibi iç içe geçmekten ve çelikten söz ettiniz. Acaba kılıcın ağzı kendi içinde gizlenip istendiği zaman yine uzatılabilir mi?”

“Sahnelerde kullanılan katlanabilir kılıç gibi mi?” diye sordu Mowery. “Aktör kılıcı saplamış gibi görünün ama aslında kılıcın ağzı kendi içine çekilir.”

“Ama bu kendi içine çekilmiyor. Bir insanın vücudunu delip geçiyor.”

“Ne dersin Eric? Sen Cornell’de metalürji okudun. Böyle bir kılıç yapılabilir

mi?”

“Para varsa her şey yapılabilir,” dedi Eric. “Ama bunu kuvvetli yapmak zor.”

“Bir insanın vücudunu delip geçecek kadar kuvvetli olabilir mi?”

“Batıracak kadar kuvvetli yapmak kolaydır. İnsanın etini delecek kadar kuvvetli olabilir. Ama yandan gelen darbeye dayanıklı olmaz.”

“Yandan gelen darbe mi?”

Mowery açıkladı. “Demek istediği şu. Gerçek bir kılıca karşı dövüşürken yana doğru vuramazsınız.”

“Yani,” dedi Bell. “Rakibin kılıcını yana düşürmek için vurulamaz.”

“Sıkı olabilmesi için sertliğinden vazgeçmek zorundasınız. İki veya üç çelik parçasını birleştirdiğiniz zaman tek bir parça kadar kuvvetli olmaz. Neden sordunuz Bay Bell?”

“Bir bıçağın nasıl kılıç haline getirilebileceğini merak ediyordum,” dedi Bell.

“Kılıcın karşısındaki kişi için çok şaşırtıcı olur,” dedi Mowery.

Yaşlı mühendis son kez etrafa bakındıktan sonra, Eric’in koluna tutundu.

“Hadi gidelim Eric. Daha fazla erteleyemeyiz. Patrona vereceğim rapor aynı Bay Bell’in raporu gibi olacak ki, bu da patronun duymak istemediği bir şey. Gerçekten ne olduğunu kim bilebilir? Sabotaj olduğunu gösteren tek bir delil bulamadık.”

Mowery raporunu verirken Osgood Hennessy öfkeyle tısladı. “Makinist ölmüş mü?”

“Bir iki sıyrıkla kurtulmuş. Hayattaki en şanslı makinistmiş.”

“Onu derhal kovun! Bu iş bir radikalin sabotajı değilse, o zaman aşırı hız kazaya sebep olmuş. Böylece bütün işçiler, onların hayatını tehlikeye atan kaygısız makinistleri bağışlamayacağımı görür.”

Ne var ki, makinistin kovulması, Cascade Cutoff Ekspres Yolu’nu bitirmek için tutulan korku içindeki işçileri yatıştırmadı. Olayın kaza veya sabotaj olması hiçbirinin umurunda değildi. Ama bir yandan da bu işi Sabotajcının yaptığına inanma eğilim indeydiler. Sivil polisler kampta grevin telaffuz edildiğini bildirdiler.

“Grev mi!” diye patladı Hennessy. “Onlara herkesten çok ücret ödüyorum. Başka ne isteyebilirler ki?”

“Evlerine gitmek istiyorlar,” diye açıkladı Bell. Adamlarını gizlice yemekhanelere ve barlara sokup nabız ölçüyor, Sabotajcının saldırılarıyla Southern Pacific işgücünü nasıl etkilediğini görmek için sık sık aralarına karışıyordu. “İşçi trenine binmeye korkuyorlar.”

“Ama bu çılgınlık. Köprüye giden son tüneli açmak üzereyim.”

“CutofFun batıdaki en tehlikeli hat olduğunu söylüyorlar.”

Bell bir yandan da, farkında olmasa bile Sabotajcının bu raundu kazandığını düşünüyordu.

Hennessy başını ellerinin arasına aldı. “Ulu Tanrım, tam kış bastırmak üzereyken bin tane adam nereden bulacağım?” Sonra öfkeyle başını kaldırdı. “Elebaşılarını toplayın. Birkaç tanesini hapse atalım. Bu diğerlerinin aklını başına getirir.”

“Daha verimli olacak bir yol önerebilir miyim?” dedi Bell.

“Hayır! Grev nasıl bastırılır bilirim.” Onu dikkatle izlemekte olan Lillian’a döndü. “Bana Jethro Watt’ı çağır. Valiye de bir telgraf çek. Sabah askerleri burada istiyorum.”

“Bakın efendim,” dedi Bell. “Şimdi kamptan geldim. Herkes korku içinde. Watt’ın polisleri en iyi ihtimalle bir ayaklanmaya neden olur. Daha kötüsüyse, çok sayıda işçinin çekip gitmesine yol açar. Askerlerin gelmesi işi daha da kötüye götürür. Korku içindeki insanlardan düzgün iş çıkarmalarım bekleyemezsiniz. Ama korkularını hafifletmeye çalışabilirsiniz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Jethro Watt’ı getirin. Yanında beş yüz polis memuru da gelsin. Ama bu adamlar hat boyunca koruma görevi yapsınlar. Burasıyla 13 Numaralı Tünel arasındaki bölgeyi güvenlik çemberine alın ki, her noktanın Sabotajcı’nın değil, sizin kontrolünüzde olduğu açıkça belirlensin.”

“Bir işe yaramaz,” dedi Hennessy. “O kışkırtıcı tipler bununla yetinmezler. İstedikleri tek şey grev yapmak.”

Lillian söze karıştı.

“Bir denesen baba.”

Hennessy. kızının dediğini yaptı.

Bir gün sonra hattın her bir kilometresi koruma altına alındı, her kilometresi gevşek ray veya dibine gömülmüş patlayıcı var mı, diye kontrol edildi. Daha

önce Jersey’de olduğu gibi, burada da Van Dorn ajanları, Sabotajcı’nın suç ortaklarını ararlarken birçok kanun kaçağını yakaladılar; hat bakım işçileri raylarda bazı zafiyetler saptayıp gerekli onarımları yaptılar.

Bell at sırtında otuz kilometrelik hattı dolaştı. Dönüşünü lokomotifle yaparken içi rahattı. Ekspres yolun bu kısmı artık batıdaki en tehlikeli değil, bakımlı ve en güvenli hat haline dönüşmüştü.

Sabotajcı, iki kuvvetli katırın çektiği bir seyyar satıcının arabasını sürüyordu. Arabanın tepesi rengi solmuş bir brandayla örtülüydü. Brandanın altında tencereler, tavalar, yünlü kumaşlar, tuz, domuz yağı ve bir sandık içinde porselen tabaklar vardı. Seyyar satıcının bu mallarının altındaysa iki buçuk metre uzunluğunda, otuz santime otuz altılık yeni yapılmış bir travers gizliydi.

Seyyar satıcı ölmüş, cesedi çırılçıplak halde bir tepeden aşağıya atılmıştı. Adam, Sabotajcı’yla aynı boyda olduğu için elbiseleri üstüne uymuştu. Traverste açılan bir deliğin içi dinamitle doluydu.

Sabotajcı, arabasını tren yolu yapılmadan çok önce Kızılderililer tararından açılmış bir patikada sürmekteydi. Bu patika bir hayli dar olmasına rağmen engebeli arazideki en yumuşak yamaçlardan geçiyordu. Yol üstündeki bazı yerleşim merkezleri terk edilmişti. Sabotajcı meskûn alanların içinden geçmedi. Orada yaşayanlar katır arabasını tanıyıp, sahibine ne ol-duğunu merak edebilirlerdi.

Patika bazı noktalarda yeni demiryolunun üstünden geçiyordu. Sabotajcı, Cutoff hattına ne zaman yaklaşsa, drezinin üstünde veya at sırtında devriye gezen polisleri görüyordu. Planı, gece karanlığında arabasını raylar boyunca sürüp derin bir kanyonun kenarına gitmek, hattaki traversi içi dinamit dolu olanıyla değiştirmekti. Ama hava kararmaya başladığı sırada, bu planın yürümeyeceğini kabullenmek zorunda kaldı.

Isaac Bell’in nasıl önlem aldığı belliydi; Sabotajcı çuvalladıkları için Rawlins’te tuttuğu kiralık katillere bir kez daha sövdü. Ama ne kadar sövse de ne kadar hayıflansa da Bell’in muhafızları olduğu sürece, arabasını hat üstünde sürmenin çok tehlikeli olduğu gerçeği değişmiyordu. Kanyonun tepesindeki tren yolu çok dardı. Büyük bir kısmında bir yanı yalın kayalık, diğer yanındaysa dik bir uçurum vardı. Eğer bir devriyeye rastlayacak olursa, arabasını saklayacak yer bulamaz, çoğu yerdeyse rayların üstünden çekmesi bile mümkün olmazdı.

Taşıdığı travers katran ağacındandı ve yüz kilo ağırlığındaydı. Raylann üstündeki bağı sökmek için kullanacağı somun kerpeteni on kiloydu. Bu kerpeteni yerdeki kırma taşları kaldırmak için levye olarak da kullanabilirdi, ama

onunla somunları çakamazdı; bu yüzden en az altı kilo gelen bir balyoz taşımak zorundaydı. Sabotajcı kuvvetli bir adamdı. Yüz on altı kiloyu kaldırabilirdi. Traversi, balyozu ve somun kerpetenini omzunda taşıyabilirdi. Ama bu şekilde kaç kilometre dayanabilecekti?

Traversi arabadan indirirken tahmininden de ağır olduğunu anladı. Katrana bulanmamış olduğu için şükretti; aksi takdirde ağırlığı on beş kilo birden artardı.

Sabotajcı traversi bir telgraf direğine dayadıktan sonra somun kerpeteniyle balyozu buna bağladı. Ardından, arabayı rayların biraz uzağındaki ağaçların arkasına sürdü. Küçük tabancasıyla iki katırı da vurdu; gürültüsüyle yakınlarda olabilecek devriyelerin dikkatini çekmemek için namluyu hayvanların başına dayamıştı. Hemen raylara döndü, diz çöküp ağır yükü omzuna yerleştirdi. Sonra ayağa kalkarak yürümeye başladı.

Kenarları keskin tahta omzuna batıyordu; yastık yapması İçin vagondan bir battaniye almadığına pişman oldu. Omzundaki acı önce hafif bir sızı olarak başladı. Sonra giderek arttı. Omuz adalesini kesip kemiğini eziyordu. Daha bir kilometre yol alamamışken omzu alev alev yanmaya başlamıştı. Yükünü yere bırakıp, bir koşu arabaya gitse ve bir battaniye mi getirseydi? Ama o zaman Bell'in polisleri, hattın kenarında traversi bulabilirlerdi.

Sabotajcı'nın bacaklarında derman kalmamıştı. Dizleri titremeye başladı. Ama yükün ağırlığıyla omurları sinirlerini sıkıştırınca, dizlerinin titremesi ve omzundaki korkunç acı hafif kaldı. Ezilen sinirler bacaklarına doğru yakıcı bir his yayarken, kalçalarını ve baldırlarını müthiş bir sancı kapladı. Dinlenmek için durup traversi yere bıraksa acaba bir daha onu omzuna yükleyebilir miydi? Bunu tarttığı sırada karar kendiliğinden geldi.

Traversi bir buçuk kilometre taşıdıktan sonra ileride, gökyüzünde bir ışıltı gördü. Parlaklığı giderek artıyordu. Bunun, hızla yol alan bir lokomotifin farı olduğunu anladı. Gürültülü solumasına rağmen trenin sesini de duyabiliyordu. Raylardan çıkmak zorundaydı. Ağaçlık alan yakındaydı. Yol yatağından inip ağaçların arasına girdi. Lokomotifin farı etrafı iyice aydınlatmıştı. Sabotajcı iyice gizlendikten sonra dizleri üstüne eğilip traversin ucunu yere dayadı.

Sırtından o yükün kalkması onu çok rahatlattı. Bağın diğer ucunu da bir ağaca dayadıktan sonra dinlenmek için çam iğnelerinin üstüne uzandı. Lokomotif gümbürdeyerek geçti; arkasında içi boş vagonlar taşıyordu. Fazla çabuk geçmişti. Dinlenmenin tadını yeterince çıkaramadan kalkıp yine o yükü sırtlamak ve raylara çıkan o yamacı tırmanmak zorundaydı.

Raylar arasından geçmek isterken topuğu rayın üstüne takıldı. One doğru

tökezledi, yüzüstü düşecek gibi oldu. Dengesini bulmak için çabaladı, ama taşıdığı ağırlık buna izin vermiyordu. Traversin altında kalmamak için var gücüyle kendini yana atmaya çalıştı, ama kendini tamamıyla kurtaramadı. Travers kolunu ezince acıyla inledi.

Yerde yüzüstü yatarken kolunu traversin altından kurtarmayı başardı; sonra dua eder gibi diz çöküp yükünü tekrar acıyan omzuna yükledi ve ayağa kalkıp yürümeye devam etti. Adımlarını saymayı denedi, ama ikide bir sayıyı şaşılıyordu. Sekiz kilometre yürümek zorundaydı, o ana kadar ne kadar yol kat ettiğini bilmiyordu. Yerdeki traversleri saymaya başladı. Morali bozulmuştu. Hattın her iki kilometresinde üç bin tane travers vardı. Yüz tane kadar saydıktan sonra artık öleceğini düşündü. Beş yüz travers saydıktan sonra, önünde daha ne kadar çok yolu olduğunu anlamıştı.

Birçok şey düşünüyordu. Traversi 13 Numaralı Tünel'e kadar taşıdığını hayal etti. Ta, Cascade Kanyonu Köprüsü'ne kadar...

Ben "Kahraman Mühendisim!"

Çıldırmış gibi kahkahalar attıktan sonra ağlamaya başladı. Artık iyice kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Duyduğu acıyı ve devam edemeyeceği korkusunu aklından çıkarmalıydı.

Zihnini, üniversite yıllarında öğrendiği matematik ve mühendislik bilgilerine yöneltti. Yapı; bir köprünün ayakta kalabilmesini sağlayan veya çökmesine neden olan şey. Destekler, bağlar, temel ayakları, konsol kolları, canlı yükler, ölü yükler...

Fizik kanunları ağırlığı dağıtmayı emrederdi. Fizik kanunları... o traversi bir metre daha taşıyamayacağını söylüyordu. Bu çılgınlığı aklından atıp bu defa eskrim hamlelerini, bir kılıçla yapılacak hareketleri düşünmeye başladı. "Atak," dedi yüksek sesle. "Vuruş. Hamle. Parad. Feyk. İkili fevk." Kemiklerini pelteleştiren yüküyle yürümeye devam etti. Atak. Vuruş. Hamle. Parad. Birden ağzından Almanca kelimeler çıkmaya başladı. Öğrencilik yıllarından kalma mühendislik terimlerini söylüyordu. Derken öldürmeyi öğrendiği sırada Heidelberg'in lisanıyla bağırmaya başladı. "Angriff. Battutaangriff. Ausfall. Parade. Doppelfınte." Birisinin bu eskrim terimlerini kulağına fısıldadığını hayal ediyordu. Önce mırıltı şeklinde başlayan bu ses giderek uğultu halini aldı. Şimdi sesi arkasında duyuyordu. Hızla geriye dönerken az kalsın traversi düşürecekti. O anda rayların üstünde hoyrat bir asetilen ışığı belirdi. Duyduğu ses, devriye gezen polislerin kullandığı drezinden geliyordu.

Sol tarafında kayalık bir duvar yükselirken, sağında dik bir uçurum vardı. Bu

uçurumu görmese de hissedebiliyordu. Karanlıkta küçük ağaçların tepesine bakınca en çok yedi metre aşağıda olduklarını tahmin etti. Başka seçeneği yoktu. Drezin neredeyse ona çarpacaktı. Traversi aşağıya bırakıp kendisi de peşinden atladı.

Travers bir ağaca çarpıp gövdesini yardı; kendisi de esnek bir ağacın üstüne düşerken bir an soluğu kesildi.

Duyduğu uğultu sesi seyrelmeye başlamıştı. Drezin yavaşlıyordu. Polisler durunca Sabotajcı büyük bir korkuya kapıldı. Yedi metre üstündeki adamların konuşmalarını duyuyor, fenerlerinin ışıklarını görebiliyordu. Çizmelerinin kırma taşlar üstünde çıkardığı sesi işitti. Adamlardan biri bağırdı. Sonra, aniden oradan ayrılmaya karar verdiler. Drezin, onu karanlık uçurumun dibinde bırakıp hareket etti.

Sabotajcı aşağıya kaymamak için çizmelerinin topuklarını toprağa iyice gömüp el yordamıyla traversi aradı. Kırılan ağacın kokusunu duyabiliyordu. Bir metre kadar aşağıda traversin kare biçimindeki ucu eline geldi. Aletlerini yokladı. Hâlâ bağın üstündeydi. Yamacın yukarısına baktı.

Omzunda traversle oraya nasıl tırmanacaktı?

Bir ucunu yere dayadıktan sonra omzunu altına soktu ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Oraya kadar geldiği her kilometre, atlattığı her tehlike artık bir anlam taşımıyordu. Son sınavı buydu: yardan yukarı tırmanmak. Taşıdığı yükün ağırlığı, kat etmiş olduğu mesafe ve yamacın dikliği akıl durduracak gibiydi.

Bir yandan kuvveti tükenirken zenginlik ve kudret hayallerinin de gözlerinin önünde solmakta olduğunu gördü. Ayağı kayıp düştü, kalkmak için debelendi. Ah, o Isaac, Bell'i öldürebilmiş olsaydı... Asıl savaş verdiği şeyin o travers, ekspres yol, hatta Southern Pacific değil, Bell'in kendisi olduğunu anlıyordu.

Bell'in, ona engel olduğu düşüncesi Sabotajcı'ya yeni bir güç verdi ve ayağa kalkmayı başardı. Adım adım ilerlerken yine birileri sanki kulağına Almanca eskrim terimleri fısıldıyordu. Angriff. Battutaangriff. Ausfall. Parade. Doppelfinte. İki kere düştü. İkisinde de ayağa kalktı. Nihayet tepeye vardı ve güçlükle yürümeye devam etti. Doksan yaşına gelse bile bu zorlu tırmanışı unutmayacaktı.

Kalbinin gümbürtüsü giderek daha yüksek sesli olmaya başlamıştı, bir ara o kadar yükseldi ki, bu sesin kalbinden gelemeyeceğini fark etti. Bir lokomotif miydi? Rayların ortasında çakılıp kaldı. Hayret ve hayal kırıklığı içindeydi.

Başka bir devriye olamazdı. Gök gürlemesi miydi? O sırada bir şimşek çaktı. Duyduğu gümbürtü gök gürlemesiydi. Soğuk yağmur damlaları düşmeye başladı. Şapkasını kaybetmişti. Yağmur suları yüzün-den aşağıya akmaya başladı.

Sabotajcı bir kahkaha attı.

Yağmur yağdığı için devriye gezen polisler hemen bir çatı altına sığınacaklardı. Çılgın gibi gülüyordu. Kar yerine yağmur. Nehirler yükselirdi ama hatlar karla kapanmayacaktı. Osgood Hennessy seviniyor olmalıydı. Kışın erken geleceğini öngören hava uzmanları ancak bu kadar biliyorlardı işte. Hennessy, meteoroloji uzmanlarına güvenmediği için bir Kızılderili tıp adamına para verip hava tahmininde bulunmasını istemiş, adam da ona bu sene kar yağışının gecikeceğini söylemişti. Kar yerine yağmur yağması demek, ekspres yolu bitirmek için daha çok zaman olduğu anlamına geli-yordu.

Sabotajcı omzundaki traversi dengeleyip yüksek sesle, “Asla” dedi.

Çakan şimşek bir anda her yeri beyaz bir aydınlığa boğdu.

O dar aralıkta raylar, keskin dönüşler yapıyordu. Aşağıda derin kanyonun altında görünen nehrin baş döndürücü bir manzarası vardı. Sabotajcı’nın islediği nokta burasıydı. Traversi omzundan indirip aletlerini tutan ipi çözdü. Yerdeki somunları söküp bir kenara dizdi. Sonra sıkıştırılmış kırma taşlan somun kerpeteniyle yerlerinden kaldırıp sert zemini gevşek hale getirdi. Bunları traversin altından alıp, kenarlara serpiştirdi.

Sonuncu kırma taşı da çıkardıktan sonra somun kerpetenini levye gibi kullanıp yerdeki traversi rayların altından çıkardı. Sonra içi dinamitle dolu kendi traversini onun yerine yerleştirip kırma taşlan bunun altına sıkıştırdı. Son olarak da sekiz somunu bağladı. Artık traverslerin altında sımsıkı duruyor, kırma taşlar da etrafında duruyordu. Traverste açmış olduğu deliğe tetik mekanizmasını iliştirdi. Bu mekanizma, bağın ray altında kalan kısmına montelenmiş bir somundu.

Bu somun, cıva fülminatlı fünyenin iki santim üstünde kalıyordu. Sabotajcı bunu titizlikle hesaplamıştı; rayların üstünde yürüyen bir devriye polisi veya drezin somuna fünyeyi patlatacak kadar basınç yapmıyordu. Ancak bir lokomotifin ağırlığı fünyeyi tetikleyebilirdi.

Son bir sevimsiz işi kalmıştı. Aletlerini yerden çıkardığı traverse bağladı ve omzuna yükledi. Bunu titreyen bacaklarla tuzak yerinden iki yüz metre Öteye götürüp, hiçbir devriye polisinin göremeyeceği şekilde bir uçurumdan aşağıya

attı.

Yorgunluktan tükenmiş hakleydi, takat yüreğinde buz gibi bir kararlılık vardı.

Ekspres yolu dinamitle, çarpışmayla ve yangınla sabote etmişti.

Coast Line Limited'i raydan çıkararak koca Southern Pacific Şirketi'ni sarsmıştı.

Bell, New York saldırısını Hennessy'nin lehine çevirdiyse, ne olmuştu yani?

Sabotajcı yüzünü fırtınalı gökyüzüne çevirip yağmur suyuyla yıkadı. O sırada gök. gürledi

"Benim!" diye bağırdı. "Bu gece bunu hak ettim!"

Bu son raundu o kazanacaktı.

O işçi treninde 13 Numaralı Tünel'i bitirecek tek işçi sağ kalmayacaktı.

31

Şafak sökerken bin tane işçi ekspres yol inşaatı kampında huzursuzca beklemekteydi. Buhar püskürten bir lokomotifin arkasındaki tahta koltuklu yirmi vagon bomboş duruyordu. Adamlar, trenin içine girmektense soğuk yağmur altında dikilmeyi tercih ediyorlardı.

“İnatçı serseriler!” diye bağırdı Hennessy, onları özel vagonundan öfkeyle seyrederken. “Valiye telgraf çek Lillian. Bu düpedüz isyandır.”

Lillian Hennessy parmaklarını telgraf maniplesine yerleştirdi. Mesajı göndermeden önce Isaac Bell’e döndü. “Yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?”

Bell’e göre yağmurun altında dikilmiş o adamlar hiç de inatçı değillerdi. Sadece korkmuş görünüyorlardı. Korktukları için de utanmaktaydılar ki, bu da onların aslında ne kadar cesur olduklarını gösteriyordu. Sabotajcı, dinamitle tren çarpıştırarak ve yangın çıkartarak masum insanların hayatına kıymıştı. Her saldırısı sonunda ölümler ve yaralanmalar oluyordu. Raydan çıkan tren, tünelin çökmesi, Coast Line Limited’in başına gelenler, kontrolsüz üstü açık yük vagonlarının kampın içine dalışı ve New Jersey’deki korkunç patlama birçok insanın hayatına mal olmuştu.

“Devriyeler rayları karış karış kontrol ettiler,” dedi Bell cevap olarak. “Onların zaten yapmış oldukları dışında başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Geriye lokomotifin önünde oturup yola bakmam kalıyor...”

Bu sözün üzerine Bell topukları üstünde dönüp Hennessy’nin vagonundan çıktı, hızlı adımlarla kalabalığın içine daldı ve merdivenden işçi treninin kömür vagonuna geçti, Kömür yığını üstünden geçerek lokomotif kabininin çatısına atladı. Bulunduğu yerden alanın tamamına yayılmış olan asık suratlı işçilerin tamamını görebiliyordu. Adamlar, onu görünce sustular. Bine yakın yüz, lokomotifin tepesinde duran beyaz takım elbiseli adamı seyrediyordu.

Bell bir zamanlar Atlanta Fuarı’nda ünlü hatip William Jennings Bryan’ın bir kalabalığa hitap edişini izlemişti. En önde durduğu yerde, Bryan’ın ne kadar yavaş konuştuğunu görüp hayretler içinde kalmıştı. Daha sonra Bryan, ona neden bu şekilde konuştuğunu açıklamıştı: Kelimeler havada hareket ederken birbirlerine kenetleniyor, kalabalığın en arkasına ulaştığında normal bir tempoya varıyordu.

Bell ellerini havaya kaldırdı. Sesini iyice yükseltti ve çok yavaş konuştu. Ama söylediği her kelime ona bakan yüzlere meydan okur gibiydi.

“Ben gözcülük yapacağım.”

Bell ağır ağır elini ceketine götürdü.

“Bu lokomotif tepeyi tırmanıp hattın başına kadar gidecek.”

Bell yavaş bir hareketle Browning tabancasını çıkardı.

“Yol boyunca lokomotif mahmuzu0 kısmında olacağım.”

Tabancayı havaya doğrulttu.

“En küçük bir tehlike gördüğüm anda bu tabancayı ateşleyip makiniste işaret vereceğim.”

Tetiği çekti. Silah sesi etraftaki binalardan yankılandı.

‘’Makinist bu sesi duyacaktır.”

Bell bir kez daha ateş etti.

“O zaman treni durduracaktır.”

Bell silahı hâlâ havada tutarak konuşmaya devam etti.

“Benimle bu trene binmek istemeyenlere Cascade Dağlarının en korkak adamları olduklarını söyleyecek değilim.”

Bir el daha ateş etti.

“Ama şu kadarını söyleyeyim... Bu trene binmek istemeyen kim varsa geldiği yere dönsün, anasının kucağında otursun.”

Kalabalıktan bir kahkaha sesi yükseldi. Trene doğru çekingen bir hareket başlar gibiydi. Bir an için Bell, onları ikna edebildiğini sandı. Ama o anda öfkeli bir ses gümbürdedi. “Sen hiç hat ekibinde çalıştın mı?” Bunu başka bir öfkeli ses izledi. “Bir terslik olduğunu sen nasıl anlayacaksın?” Derken iriyarı, kırmızı suratlı, mavi gözlü bir adam; kömür vagonunun merdiveninden çıkıp lokomotifin tepesinde Bell’in durduğu yere geldi. “Adım Malone. Ben hat ekibi şefiyim.”

“Ne istiyorsun Malone?”

“Demek ki, sen lokomotif mahmuzu kısmında olacaksın, öyle mi? Daha bunun adının motor pilotu olduğunu bile bilmiyorsun, bir de rayların üstünde bizi havaya uçuracak şeyi mi fark edeceksin? Lokomotif mahmuzuymuş... olur

şey değil. Ama hakkını vermem gerek. Yürekliymişsin.”

Hat şefi nasırlı elini Bell’e uzattı.

“Ben de senin yanında gideceğim.”

İki adam herkesin görebileceği şekilde el sıkıştı. Sonra, Malone vapur düdüğü gibi sesiyle kalabalığa seslendi.

“Aranızda Mike Malone bir terslik görürse fark etmez diyecek kimse var mı?”

Bunu diyecek kimse yoktu.

“Anasının kucağına dönmek isteyen var mı?”

Bin kişiden neşeli kahkaha sesleri duyulduktan sonra işçiler trene binip tahta sıralara doluştular.

Bell ve Malone aşağıya inip lokomotifin takoz biçimindeki pilot kısmına çıktılar. Lokomotif farının altında, iki yanda ancak ayakta durabilecek kadar yer vardı. Makinist, kondüktör ve ateşçi talimat almak için yanlarına geldiler.

“Hızımızın ne olmasını istersiniz?” diye sordu makinist.

“Uzmana sor,” dedi Bell.

“Saatle on beş kilometreyi aşma,” dedi Malone.

“On beş mi?” dedi makinist şaşırarak. “O hızla tünele varmamız iki saat sürer”

“Uçurumdan aşağıya kestirmeden gitmeyi mi yeğlersin?”

Tren ekibi tekrar kabine döndü.

“O tabancayı hazır tut bayım,” dedi Malone. Sonra Bell’e bakıp gülümsedi. “Unutma, eğer bir mayının veya gevşek rayın üstünden geçersek, bunun etkisini ilk yaşayan ikimiz olacağız.”

“Bunu ben de düşünmedim değil,” dedi Bell. “Ama son iki gündür bu hat karış karış denetlendi. Drezinle, yaya olarak, at üstünde.”

“Göreceğiz,” dedi Malone gülümsemesi solarken. “Bununla bakmak ister misin?” diye sordu Bell, ona Cari Zeiss dürbününü uzatarak.

“Hayır, sağ ol,” dedi Malone. “Yirmi yıldan beri hattı bu gözlerle denetlerim. Bugün yeni bir şey denemek için doğru zaman değil.”

Bell dürbün kayışını boynuna astı; böylece uyarı atışı yapmak için tabancasını

çekerken dürbünü bırakabilecekti.

“Yirmi yıl mı? O halde bana sen söyle Malone. Nelere bakmam gerekiyor?”

“Rayları traverslerde tutan somunların eksikliği. Rayları birleştiren bağlama lamaları. Raylarda kırıklık. O alçağın mayın döşeme ihtimaline karşı kırma taşlarda kazıntı izleri. Ray yolu yeni yapıldı. Görünüşü düzgün olmalı, tümsek veya çukur olmamalı. Bağların üstünde gevşek taş var mı diye bak. Bir dönemece gelirken özellikle çok dikkatli ol, çünkü bu sabotajcı dönemeçlerde makinistin bir şey gördüğü takdirde duracak zamanı olmadığını bilir.”

Bell dürbününü gözlerine götürdü. Bin tane işçiyi hayatlarını tehlikeye atmaları için ikna ettiğinin farkındaydı. Malone’nin de dediği gibi, bir saldırı anında en fazla zarar görecek kişiler ikisi olacaktı. Ama sadece ilk başta. Raydan çıktıkları takdirde hepsi ölürdü.

32

Dağın yamacında açılmış daracık alanda raylar kayaları kucaklamış gibi görünüyordu. Sol tarafta, hâlâ dinamit izleri bulunan bir kayalık vardı. Sağdaysa sadece hava. Uçurumun yüksekliği birkaç metreden birkaç yüz metreye kadar değişiyordu. Bell bulunduğu yerden bakınca kanyonun dibindeki ağaçların tepelerini, yuvarlanmış kayaları ve nehirleri görüyordu.

Kırk metre önündeki rayları taradı. Dürbün ündeki modern Pono prizmaları ışığı yoğunlaştırıyor, bu sayede her bir traverse takılı sekiz somun başını görebiliyordu. Çikolata gibi kahverengi traversler altından kayıp geçmekteydi.

“Her bir milde kaç tane bağ vardır?” diye sordu Malone’ye.

“İki bin yedi yüz,” dedi ekip şefi. “Aşağı yukarı.”

Art aida gelen kahverengi bağlar. Her birinde sekiz somun. Her bir somun tahtaya sımsıkı geçirilmiş. Her bir eklem yerini rayın altında gizlenmiş bağlama lamaları tutuyor. Sivri uçlu kırma taşlar yağmurda parlıyordu. Bell düzgün yüzeyde eğikler var mı diye bütün dikkatiyle bakıyordu.

Gevşek duran taşlara, gevşemiş cıvatalara, eksik somunlara ve parıldayan raylardaki kırıklara da aynı titizlikle bakıyordu.

“Dur!” diye bağırdı Malone.

Bell hemen tabancasını ateşledi. Patlama sesi kayalık duvarda ve kanyonda yankılandı. Ama lokomotif durmamıştı.

“Ateş et!” diye bağırdı Malone, “Bir daha ateş et!”

Bell zaten tetiği çekmişti. Dönemecin bu kısmında uçurum bir hayli dikti; aşağıdaki kanyonun zemini yuvarlanmış kayalarla doluydu. Bell’in ikinci atışı üzerine fren balataları gürültülü bir şekilde tekerleklere yapıştı ve lokomotif hafifçe kayarak durdu. Bell hemen aşağı atlayıp koşmaya başladı. Malone de arkasındaydı.

“İşte, orada!” dedi Malone.

Trenin yedi metre önünde durup kırma taşların üstündeki, neredeyse gözden kaçacak bir yumru gördüler. Normal olarak ezilmiş kırma taşlar, traverslerden uçurum kenarına kadar dümdüz gelirken, burada birkaç santim daha yüksekte

kalmıştı.

“Fazla yaklaşma!” diye uyardı Malone. “Burasını kazmışlar galiba. Diğerlerinden yüksekte kalmış, görüyorsun değil mi?”

Bell doğruca o tümseğe gidip üstüne bastı.

“Dikkat et!”

“Sabotajcı mayını sadece bir lokomotifin ağırlığıyla patlayacak şekilde döşemiştir.” dedi Bell.

“Bundan çok emin gibisin.”

“Öyleyim,” dedi Bell. “Patlayıcısını bir drezin için harcamayacak kadar akıllıdır.”

Diz çöküp traversi dikkatle inceledi. Ezik taşların üstünde elini gezdirdi.

“Ama burada son zamanlarda kazı yapıldığını gösteren bir belirti göremiyorum. Bu taşlar epey zamandan beri buradaymış. Üstlerindeki kömür tozlarını görüyor musun?”

Malone isteksizce yaklaştı. Sonra Bell’in yanında diz çöküp kafasını kaşıdı. Elini yağmurda çamurlaşmış kömür tozu üstünde gezdirdi. Birden ayağa kalktı.

“Patlayıcı değil, sadece kötü işçilik,” dedi. “Bu alanı kimin döşediğini de çok iyi biliyorum. Elimden çekeceği var. Kusura bakma Bay Bell. Yanlış alarm.”

“Güvenlik her şeyden önce gelir,” dedi Bell.

O sırada tren ekibi aşağıya inmişti. Arkalarından elli işçi trenden çıkmış, diğerleri de onlara katılıyorlardı.

“Herkes trene dönsün!” diye bağırdı Malone.

Bell makinisti kenara çekti.

“Neden hemen durmadın?”

“Hazırlıksız yakalandım. Harekete geçmem birkaç saniye sürdü.”

“Hazırlıklı olmalısın!” dedi Bell sertçe. “Onca insanın hayatı senin elinde.”

Herkesi trene soktuktan sonra yola devam ettiler.

Traversler altlarından kayıp giderken Bell yine büyük bir dikkatle düz zeminde çıkıntı, dağınık duran taşlar, eksik cıvatalar ve somunlar var mı, diye bakıyordu.

Tren yirmi beş kilometre boyunca düşük bir hızla yol aldı. Bell almış olduğu önlemlerin işe yaramış olması için dua ediyordu. Devriyeler ve aralıksız sürdürülen denetimler hattın emniyetli olmasını sağlamıştı. Önlerinde sadece beş kilometrelik yol kalmıştı, bundan sonra adamlar işbaşı yapıp 13 Numaralı Tünel'i delme çalışmasına tekrar başlayabileceklerdi.

Yol üstündeki en derin kanyonun tepesindeki keskin virajı döndükleri sırada birden Bell'in gözüne sıra dışı bir şey çarptı. Önce ne olduğunu kestiremedi. Bir an sadece bir tuhaflık olduğunu sandı.

"Malone!" dedi heyecanla. "Şuna bak! Ters olan ne var?"

Malone öne eğildi, gözlerini kısıp baktı. "Bir şey görmüyorum."

Bell dürbünle rayları tararken bir eliyle dürbünü, diğeriyle tabancasını tutuyordu.

Kırma taşlar düzdü. Eksik somun da yoktu. Traversler...

Kat ettikleri yirmi beş kilometre boyunca elli bin tane travers üstünden geçmişlerdi. Bu elli binin hepsi de çikolata tonunda kahverengiydi; tahta katran suyuna batırılmış, koruyucu maddelere bulanmıştı. Şimdi, lokomotifin on beş metre ötesinde, Bell sarıya çalan beyaz renkte bir travers gördü... katran suyuna batırılmamış, yeni yapılmış bir bağa benziyordu.

Bell art arda tetiği çekti.

"Dur!"

Makinist frene asıldı, tekerlekler kilitlendi, etrafı, çeliğin çeliğe sürtünme sesi kapladı. Ağır lokomotif kendi devinirlığıyle kayarken arkasında da yirmi vagonun itki gücü vardı.

Bell ve Malone tren durmadan pilot kısmından atlayıp koştular.

"Ne gördün?" diye sordu ekip şefi.

"Şu traverse bak," diye işaret etti Bell.

"Aman Tanrım!" diye inledi Malone.

İki adam geriye dönüp treni elleriyle durdurabileceklermiş gibi kollarını kaldırdılar.

33

Makinist hemen Johnson çubuğunu geri vitese aldı.

Sekiz çeker tekerlek geriye dönerken raylardan kıvılcımlar çıkıyordu. Bir an sanki iki kuvvetli adam elleriyle kocaman lokomotifi durdurmuş gibi bir manzara belirdi. Lokomotif sarsıla sarsıla nihayet durabildiğinde, Isaac Bell kuşkulu travers üstünde dikilmiş, motor pilot kısmıysa bağın birkaç karış üstünde kalmıştı. Ön tekerlekler sadece iki metre gerisindey-

“Geri al!” diye bağırdı Malone. “Yavaşça!”

Bell bağın her iki ucundaki kırma taşları özenle sıyırdıktan sonra dikkatle bakınca bağın üstüne yerleştirilmiş, bir santim çapında bir tıpa gördü.

“Herkes geri çekilsin” dedi Malone’ye. “Bağın içini dinamitle doldurmuş.”

Tetik düzeneği fünyenin üstüne yerleştirilmiş bir somundan oluşuyordu. Lokomotifin altındaki rayları havaya uçuracak miktarda dinamit vardi. Patlama gerçekleşseydi, bütün tren uçurumdan aşağıya uçacaktı. Ama bu olmadı; bunun yerine Bell, Osgood Hennessy’ye bir telgraf çekip Van Dorn Dedektiflik Şirketi’nin, Sabotajcı’ya karşı bir zafer daha kazanmış olduğunu bildirdi.

Hennessy özel treniyle hattın başına geldi; işçiler buraya güvenli bir şekilde ulaşmışlar, 13 Numaralı Tünerin son otuz metresini deliyorlardı.

Osgood Hennessy ertesi sabah erkenden Bell’ özel vagonuna çağırdı. Lillian ve Bayan Comden kahve ikram ettiler. Hennessy’nin ağzı kulaklarındaydı. “Tüneli bitirmek üzereyiz. Uzun tünellerde son engeli de aştıktan sonra bir tören düzenleme âdetimiz vardır. Bu defa işçiler, bir temsilci gönderip dün yaptıklarından dolayı son kayayı senin devirmeni istediler. Bu büyük bir şereftir. Yerinde olsam kabul ederim.”

Bell tünele girip Hennessy’yle birlikte yürüdü; moloz yüklü vagonuyla bir lokomotife yol vermek için bedenlerini duvara dayadılar. Yüzlerce metre boyunca yan kısımlar ve kemerli tavan payandayla desteklenmişti. Tünelin sonuna doğru örgü biçimi verilmiş keresteler, tavanı geçici olarak destekliyordu. Son metrelerde işçiler dökülen kayalardan onları koruyan dökme demir bir kalkan altında çalışıyorlardı.

Bell ve Hennessy yaklaşırken sondaj gürültüsü kesildi. Kazıcılar kürekleriyle

yol üstündeki taş parçalarını çektikten sonra kalan son duvarın önünden ayrıldılar.

Uzun kollu, dev yapılı bir maden işçisi gülerek Bell'in yanına geldi ve ona sekiz kiloluk bir balyoz uzattı.

"Daha önce böyle bir şey kullandınız mı?"

"Sirkte çalışırken çadır kazıkları çakmıştım."

"O halde zorluk çekmezsiniz." Madenci kulağına eğildi. "Şu tebeşirle işaretli yeri görüyor musunuz? Tam oraya vurun. Tören vuruşundan önce hep doğru noktayı işaretleriz... Çekilin çocuklar! Adama yer açın."

"Bunu yapmak istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Bell. Hennessv'ye.

Hennessy bir adım geri çekildi. "Zamanında yeterince tünel açtım. Bu senin hakkın."

Bell balyozu omzunun üstünden savurup tebeşirle işaretlenmiş noktaya indirdi. Duvarda çatlaklar yayılırken karşı taraftan ışık sızdı. Bir kez daha vurdu. Kaya duvar yıkılıp içeriye gün ışığı dolunca işçiler tezahürat yaptılar.

Bell açılan gedikten dışarıya bir adım atınca güneş altında parıldayan Cascade Kanyonu Köprüsünü gördü. Uzun, katmanlı çelik çit örgü Cascade Nehri'nin derin koyağı üzerinde uzanıyordu. Ekspres yolun en önemli köprüsü neredeyse tamamlanmak üzereydi. Çelik rayların tünelden çıkmasını beklemeden çapraz bağlar döşenmişti.

Bell köprünün çok iyi korunmakta olduğunu göıdü. Otuz metrede bir, bir demiryolu polisi bulunuyordu. Her iki uçtaki payandanın önünde bir nöbet kulübesi vardı. Bell manzarayı seyrederken güneş bir an bir bulutun arkasında kalınca, gümüş gibi parlayan direkler birden karardı.

"Ee, nasıl buldun evlat?" diye sordu Hennessy gururla.

"Şahane görünüyor."

Sabotajcı bu köprüye nasıl saldırırdı?

Cascade kasabası köprünün gölgesi altında kalıyordu. Çölden gelen eski demiryolunun dağların altında bittiği yerde kurulmuştu. Bell zarif yapısıyla Cascade Kır Oteli'ni gordü. Dağa tırmanmayı göze alan turistlerin tercih ettikleri bir mekândı. Hennessy, köprü inşaat alanına malzeme taşınması için bu sık dönemeçli yamaca geçici bir nakliye hattı inşa etmişti. Son derece dik ve çok keskin dönemeçler olduğu için demiryolu işçileri buraya "Yılan Hattı" adını

vermişlerdi. Eğim o kadar fazlaydı ki, Bell, bir dizi yük vagonunun ancak üç lokomotif tarafından çekilebildiğini gördü. Yılan Hattı lokomotiflerinin görevi sona ermişti. Bundan böyle malzemeler ekspres yoldan gelecekti.

Sabotajcı Yılan Hattı'na saldırmazdı, çünkü artık onun işlevi bitmişti. Kasabaya da saldırmazdı. Onun hedefi köprü olacaktı. Bu köprüyü yok ederse, ekspres yol projesinin bitmesi yıllarca sürebilirdi.

"Bu da nesi?" dedi Hennessy. Aşağıdaki kasabadan yukarı çıkan toprak yoldaki bir toz bulutunu gösterdi.

Isaac Bell'in yüzüne hayranlık dolu bir gülümseme yayıldı. "Daha önce sizinle konuştuğumuz Thomas Flyer marka otomobil. 35 model, dört silindirli ve altmış beygir gücünde. Şu gidişine bakın!"

Parlak sarı renkli otomobil dönemeci dönüp Bell ve Hennessy'nin beş metre ötesinde durdu. Branda tentesi arkada katlıydı, içinde sürücüsünden başka kimse yoktu. Bu kişi uzun boyluydu; tozdan korunmak için ayaklarına kadar inen bir pardösü, başında şapka, gözlerinde koruyucu gözlük vardı. Ahşap direksiyon simidinin arkasından atlayıp onlara doğru yürüdü.

"Tebrikler!" diye seslendi, seri bir hareketle gözlüğünü çıkararak.

"Senin ne işin var burada?" dedi Hennessy. "Kongre tatilde değil ki."

"Tünelin açılışını kutlamaya geldim," dedi Charles Kincaid. "Cascade Kır Oteli'nde Kaliforniyalı çok önemli kişilerle toplantıdaydım. Sizi tebrik etmek için, onlara beni biraz beklemek zorunda olduklarını söyledim."

Kincaid, Hennessy'nin elini tutup salladı.

"Tebrikler efendim. Müthiş bir başarı. Artık sizi kimse durduramaz."

KÖPRÜ

34

1 KASIM 1907

CASCADE KANYONU, OREGON

Southern Pacific Hat Şefi Mike Malone, uzun ray parçalarını taşıyan adamların ve dumanla buhar püskürten lokomotifin bulunduğu 13 Numaralı Tünel'in ağzından çıkıp var gücüyle seslendi. "Biri şu otomobili yoldan çeksin, yoksa ezilip gidecek!"

Charles Kincaid otomobilini kurtarmak için koştu.

Isaac Bell yanında duran Osgood Hennessy'ye, "Senatörü burada görünce şaşırdınız mı?" diye sordu.

"Kızıma kalacak mirasa konmak için üşüşen erkekler, beni hiçbir zaman şaşırtmaz," dedi Hennessy, işçilerin kırma taşları ve çapraz bağları döşerken çıkardıkları gürültü arasında.

Senatör Kincaid koşarak tekrar onların yanına geldi.

"Bay Hennessy, Kaliforniya'nın en önde gelen işadamları ve bankerler, Cascade Kır Oteli'nde size bir ziyafet vermek istiyorlar."

"Bu köprüye rayları döşeyip karşı tarafta manevra istasyonlarını kurmadan ziyafetlere falan ayıracak zamanını yok."

"Hava karardıktan sonra gelemez misiniz?"

O sırada Mike Malone bir kez daha kükredi.

“Senatör zahmet olmazsa şu lanet otomobili yoldan çekin, yoksa adamlarım uçurumdan aşağıya atacaklar.”

“Az önce çekmiştim.”

“Hâlâ yolumuzun üstünde”

“Otomobilini çek yoldan,” dedi Hennessy. “Burada demiryolu yapıyoruz.”

Bell bir kez daha otomobiline koşan Kincaid’in arkasından bakarken Hennessy’ye, “Şu ziyafette neler olacağını görmek isterdim,” dedi.

“Neden?”

“Bugün Kincaid’in burada olması tuhaf bir tesadüf.”

“Sana söyledim, adanı kızımın peşinde, dolanıyor.”

“Sabotajcı Southern Pacific’le ilgili gizli bilgileri ediniyor. Sizin planlarınızı nasıl bilebilir?”

“Sana bunu da söyledim, ya işgüzar biri bilgi kırıntılarını bir araya getirdi ya da boşboğazın teki gevezelik etti.”

“Her iki durumda da Sabotajcı, sizin yakın çevrenizin yabancısı değil.”

“Pekâlâ,” dedi Hennessy. “Sen göze alabiliyorsan, o ziyafete ben de katlanabilirim.” Gürültüyü bastırmak için sesini yükseltti. “Kincaid! Arkadaşlarına söyle, eğer davetleri üç gün İçin geçerliyse kabul ediyorum.”

Senatör şaşırmış göründü. “Üç gün içinde her şeyi bitirip karşı tarafa geçemezsiniz herhalde.”

“Öyle olmazsa kelle koparacağım “

Hennessy parmak şaklattı. Ellerinde projeleriyle mühendisler ve topograflar etrafını sardılar.

Isaac Bell otomobiline binmek üzere olan Kincaid’e yetişti.

“Onca yer varken, toplantınızın burada olması tuhaf bir tesadüf.”

“Hiç de değil. Hennessy’nin beni desteklemesini istiyorum. Madem Kaliforniyalı işadamları beni başkanlığa aday göstermek için bütün bir oteli kiralamaya razı oldular, ben de bu otelin Bay Hennessy’nin yakınında olmasını istedim.”

“Hâlâ nazlanma numarası yapıyor musunuz?’’ diye sordu Bell daha önce Follies’tekı konuşmalarını hatırlayarak.

“Eskisinden de çok nazlanıyordum. Bu tip insanlara evet dediğin anda seni satın aldıklarını sanırlar.”

“Peki, o makamı istiyor musunuz?”

Buna cevap olarak Charles Kincaid iri elini pardösünün yakasına götürüp ters çevirdi. Yakanın arkasında bir rozet vardı. BAŞKANLİK İÇİN KINCAID.

“O rozet ne zaman ortaya çıkacak?”

“Bu ziyafetle Bay Hennessy’yi şaşırtmayı düşünüyorum. Dostlarım sizin de gelmenizi istiyorlar. Hattı Sabotajcı’dan kurtaran adamı merak ediyorlar.”

Bell bu sözlerdeki sahteliği ayırt edebiliyordu.

“Ben de onlarla tanışmayı istiyorum,” dedi Bell.

Sabotajcı, Bell’in delici bakışlarla onu süzdüğünü fark etmemiş numarası yapıyordu. Başkanlık adaylığı palavrasının ünlü dedektifi uzun süre aldatmayacağını zaten biliyordu. Ama oyununu sürdürüp, sanki aklında başka hiçbir şey yokmuş gibi köprüye ilgiyle baktı.

“Koyağın uzak tarafındaki o geniş plato,” diye söze başladı Kincaid. “Hennessy’nin hat başı manevra istasyonu kurması için en uygun yer gibi görünüyor.” Aslında gerçekten de aktör olmalıymışım, diye geçirdi içinden.

“Mühendisliği bıraktığınız için hiç pişman oldunuz mu?” diye sordu Bell.

“Siyaseti bu kadar sevmeseydim pişman olurdum,” dedi Kincaid gülerek. Sonra rol yapmayı sürdürüp gülmeyi bıraktı. “Bu köprüyü inşa eden Bay Mowery kadar başarılı bir mühendis olsaydım, bu düşüncem farklı olabilirdi. Şu yapıya bakın! O ne zarafet, ne kuvvet. Adam bu mesleğin yıldızıydı. O yaşına rağmen hâlâ da öyledir. Ben, ancak iyi bir kalfa ola-bilirdim.”

Bell gözlerini onun yüzünden ayırmıyordu.

“Bana bakışınız bir tuhaf Bay Bell. Herhalde hâlâ genç bir adam olduğunuz için. Hele bir kırk yaşını aşın, kendi sınırlarınızı öğrenip daha başarılı olacağınız başka alanlar bulursunuz.”

“Başkanlığa aday olmak gibi mi?” diye sordu Bell.

“Aynen öyle!”

Kincaid bir kahkaha attıktan sonra Bell’in kaya gibi sert koluna vurup otomobiline bindi. Motoru çalıştırıp, arkasına bakmadan dağdan inmeye başladı. Bell, onun kaygılı olduğunu gösteren en küçük bir belirti görememişti.

Dahası, pek coşkulu görünüyordu.

Osgood Hennessy, başını celladın ilmiğine soktuğunun farkında olmadan tam gaz ilerliyordu. Ekspres yol ne kadar çabuk köprüyü geçerse, Osgood da o kadar çabuk asılacaktı. Çünkü eğer inşaatın ön ucundaki manevra istasyonları Hennessy'nin başını, bütün Southern Pacific Demiryolu İmparatorluğu onun gövdesini temsil ediyorsa, o zaman Cascade Kanyonu Köprüsü de onun boynu oluyordu.

35

Isaac Bell sabotaj ihtimaline karşı her çalışma ekibine birer gözcü yerleştirdi.

Hennessy tüneli sonuna kadar açmanın işin sadece başı olduğunu söylüyordu. Niyeti ilk kar düşmeden önce köprünün karşı tarafında mümkün olduğu kadar uzağa ray döşemekti. En korkak Wall Street bankeri bile karlar ilkbaharda eridiği zaman ekspres yol inşaatının devam edeceğine inanır, diyerek böbürleniyordu.

Bell dağın iç kısımlarına kadar olan hatta atlı polisler görevlendirdi. Sonra da Jethro Watt'tan kendi demiryolu polislerine bizzat kumanda etmesini istedi. Birlikte köprüye yürüdüler ve çeşitli noktalardaki nöbetçi sayısını artırmaya karar verdiler. Ardından, at sırtında çevreyi dolaştılar. Dev yapılı Watt, adı Thunderbolt olan çok büyük bir ata biniyordu. At ikide bir polis şefinin bacağını kemirmeye çalışıyor, Watt da hayvanın başına vurarak onu sakinleştiriyordu. Ama Thunderbolt'un bu oyunu bırakmaya niyeti yok gibiydi.

O hummalı çalışma günü sonunda karanlık bastığında, marangozlar 13 Numaralı Tünel'in içinde payandaları dikmişler ve ana girişte kerestelerden oluşan bir kaya siperliği yapına işini bitirmişlerdi. Arkalarından hemen duvar ustaları gelmiş, hat ekibiyse koyağın kenarına kadar ray döşemişti.

Osgood Hennessy'nin kırmızı treni, önündeki tepeleme malzeme dolu yük vagonlarını iterek tünelden geçip sıkı koruma altındaki köprüye kadar geldi. Hat ekipleri vagonlardaki rayları boşaltıp elektrik ışığı altında çalışmaya devam ettiler. Traversler daha Önceden köprü üstünde döşenmişti. Raylar boşaltıldıktan sonra, Hennessy'nin lokomotifi malzeme vagonlannı köprü ayakları arasındaki açıklığa kadar itti.

Bin demiryolu işçisi nefeslerini tutmuş bekliyordu.

Kulağa sadece mekanik sesler, lokomotifin pullaması, elektrik sağlayan dinamoların mırıltısıyla dökme demirin çeliğe sürtünmesinden çıkan gürültüler geliyordu. En öndeki raylarla dolu vagon ilerlerken, herkesin gözü Franklin Mowery'nin üstündeydi. Yaşlı köprü mühendisi dikkatle izliyordu.

Isaac Bell, yaşlı mühendisin yardımcısı Eric'in sesini duydu. "Bay Mowery, Bay Hennessy'nin büyük Tuz Gölü üstündeki Lucin Ekspres Yolunu bitirdiğinde de şu anda olduğu gibi soğukkanlıydı."

"Ama," dedi yaşlı mühendis, derin koyağa bir göz atarak. "O köprü suya çok

daha yakındı.”

Mowery bastonuna dayanmış bakarken yüzünde hiçbir ifade yoktu; ne heyecan, ne de endişe... Dişleri arasında yanmamış bir pipo vardı.

Bell, adamın piposunu seyrediyordu. Malzeme vagonu hiçbir sorun çıkmadan köprünün karşı ucuna geçince işçiler sevinçle bağırdılar; Mowery o zaman piposunu ağzından çıkardı ve ezilmiş sapından dişine takılan kıymıkları temizledi.

“Neyse,” dedi Mowery yanındaki Bell’e. “Köprüler tuhaf yapılardır, ne olacağını kestirmek zordur.”

Öğlen olduğunda köprü üstündeki ikinci ray hattı da çekilmişti.

Bu hummalı çalışma sonunda düzinelerce rampa hattı döşenmiş, çok kısa süre içinde o ıssız plato bir demiryolu bakım istasyonuyla inşaat depo alanı oluvermişti. Hennessy’nin özel kırmızı treni koyağın karsı tarafında, yüksekte kalan bir tali hatta park etmiş; Southern Pacific başkanı buradan bütün operasyonu seyredebiliyordu. Art arda malzeme trenleri köprüyü geçmeye başladı. Bu müjdeli haber telgrafla Wall Street’e iletildi.

Hennessy’nin telgrafçısı, Belle birkaç tane şifreli mesaj getirdi.

Kıtadaki hiçbir telgraf operatörü, J. J. Meadows kadar sıkı bir tahkikattan geçmemişti. Van Dorn ajanları, adamla ilgili çok derin bir soruşturma sonunda onun tamamen dürüst ve satın alınamayacak biri olduğuna karar vermişlerdi, Ne var ki, Teksas Wall Hatfield’in asi telgraf memurlarıyla silahlı çatışmaya girdiğini unutmayan Bell işini şansa bırakmıyordu. Van Dorn Şirketi’yle olan bütün haberleşmesi şifreliydi. Bell özel kompartımanına gidip kapıyı kilitledi ve mesajları deşifre etti.

Bunlar, Hennessy’nin yakın çevresindeki casusu bulmak için yapılan soruşturmaların ilk sonuçlarıydı. Southern Pacific başmühendisinin geçmişinde kuşku uyandıracak hiçbir sev yoktu. Adam şirkete, Osgood Hennessy’ye ve mesleğine sadıktı.

Aynı şeyler Franklin Mowerv için de belirtilmişti. Adamın hayatı, meslek başarılarıyla dolu açık bir kitap gibiydi. Yoğun çalışmalarının yanı sıra hayırseverliği de göze çarpıyordu. Mowery, bir Melodist yetimhanesinin müdürlüğünü de üstlenmişti.

O yaşta ve ayrıcalıklı bir genç kadın olarak Lillian Hennessy’nin birçok kere tutuklanmış olması çok şaşırtıcıydı; ama bunların hepsi de kadınların oy

kullanma hakkı için yapılan mitinglerde olmuştu. Tabii, her defasında suçlamalar geri alınmıştı. Demek ki, ülkenin en büyük demiryolu şirketi sahibi olan bir babanın baskısı genç kadını böyle etkilemiş, diye düşündü Bell.

Hennessy'nin adını verdiği iki bankerden biri sahtekârlık suçundan mahkûm olmuş, diğerininse adı bir boşanma davasında geçmişti. Avukatlardan biri İllinois'te barodan kovulmuş, diğeriyse demiryollarının geleceğiyle ilgili ön bilgi edinmesi sayesinde muazzam bir servet yapmıştı. Van Dom soruşturmacılarının raporuna göre, bu iki adamın geçmişi pek temiz sayılmazdı; barodan kovulan avukat daha sonra tekrar baroya kabul edilmişti. Ama Bell'in ilgisini çeken adam, servet sahibi olan Erastus Charney'di. Bu adam rüzgârın hangi yönden eseceğini önceden bilerek yatırımlar yapmıştı. Bell, Charney için daha ayrıntılı bir soruşturma talimatı verdi.

Seksi Bayan Comden'in demiryolu başkanının metresi olmadan önce de renkli bir hayatı olması, Bell'i şaşırtmadı. Çocukluğunda dâhi bir piyanist kabul edilen bu kadın ilk konserini on dört yaşındayken New York Filarmoni Orkestrasıyla vermiş, Şopen'in iki numaralı piyano konçertosunu seslendirmişti. Van Dom ajanının bunun için, '"Hangi yaşta olursa olsun çalması zor bir eser," diye yorumu vardı. Emma Comden, ABD ve Avrupa'da turnelere katılmış, Leipzig'de bir süre eğitim görmüştü. Saray çevresinden çok zengin bir doktorla evlenmiş, fakat sonra genç ve soylu bir süvari subayıyla kaçtığı için doktor, onu boşamıştı. Subayın bunu skandal kabul eden ailesi müdahale edene kadar Berlin'de yaşamışlardı. Emma, daha sonra Comden adında parasız bir portre ressamıyla evlenmiş, fakat bir yıl geçmeden dul kalmıştı. Konser piyanistliği günleri çok geride kalan ve beş parasız haldeki dul Comden; Önce New York, sonra New Orleans, daha sonra da San Francisco'ya gelmiş, burada bir gazete ilanıyla Lillian Hennessy'nin özel öğretmeni olmuştu. Emma'nın göçebe hayatı, her an yolculukta olan Hennessy'nin özel treninde devam etti. Ender de olsa, Hennessy bir davete katıldığı zaman güzel Bayan Comden yanından eksik olmuyordu. Van Dorn ajanı; herhangi bir politikacı, banker veya sanayicinin eşi Emma'yı hor görmeye kalkarsa, hali dumandır, diye yorum yapmıştı.

Charles Kincaid'in hayatı, Preston Whiteway'in gazetesinin verdiğinden daha az renkliydi. Kısa bir süre West Point Askeri Akademisi'nde mühendislik okuduktan sonra inşaat mühendisliğinde karar kılıp West Virginia Ünıversitesi'nden mezun olmuştu. Daha sonra yüksek lisans için Münih'teki Technische Hochschule'ye gitmiş, sonra da Bağdat Demiryolu'nu inşa eden bir Alman firmasında çalışmıştı. "Kahraman Mühendis" hikâyesi biraz kuşkuluydu. Kincaid'in o sırada bölgede tehdit altındaki Amerikalı hemşireleri ve

misyonerleri kurtarmasıyla ilgili gazete haberlerini. Van Dorn ajanı pek gerçekçi bulmamıştı.

Bell telgrafla iki soru daha sordu. Kincaid neden West Pointten ayrılmış? ve Eric Soarcs kim?

Franklin Mowery nin asistanı, adamın yanından hiç ayrılmıyordu. Yaşlı mühendis, Hennessy'nin işleriyle ilgili ne biliyorsa, bunu genç Eric de biliyordu.

Genç asistan deyince aklına James Dashwood geldi. Coast Line Limited'i raydan çıkaran kancayı yapan nalbandı yakalaması neden bu kadar uzun sürmüştü? Isaac Bell, Dashwood'un özenle hazırlanmış raporunu bir kez daha okudu. Sonra da stajyer dedektife Los Angeles bürosu kanalıyla bir mesaj çekti.

NALBANT İÇKİYİ BIRAKMIŞ.

İÇKİ BIRAKMA TOPLANTILARINI ARAŞTIR.

Isaac Bell'e, Eric Soares hakkındaki rapor Kansas bürosundan geldi. Eric yetimdi, Cornell Üniversitesi'nde Franklin Mowerynin bursuyla okumuş, sonra da onun yardımcısı olmuştu. Onun için, kimi çok yetenekli mühendis, kimiyse çok cömert bir adamın eteklerine tutunan bir zıpçıktı diyordu.

Bell, Mowery'nin yardımı olmadan saha çalışmaları yapacak fiziki durumda olmadığını biliyordu. Köprüde bitirilmiş bir işi kontrol etmek gibi, bedensel faaliyet gerektiren görevleri Eric'e yaptırıyordu. Soruşturmayı derinleştirmeleri için Kansas bürosuna bir telgraf talimatı gönderdi.

"Özel mesaj var Bay Bell."

"Teşekkür ederim Bay Meadows."

Bell bunun Marion'dan olmasını umarak telgrafı kompartımanına götürdü. Evet, mesaj ondandı ve Bell okurken çok mutlu oldu.

PRESTON WHITEWAY'IN CASCADE KIR OTELİN'DEKİ GÜNÜN HABERLERİ FİLM ÇEKİMİNE KATILMAK İSTEMİYORUM.

SEN HÂLÂ ORADA MISIN? VE NE YAPMAMI İSTERSİN?

Bell hemen Lillian Hennessy'yi aradı. Kızın tutkulu yaklaşımından kurtulmak ve Archie Abbott'u annesinin dırdırından kurtarmak için uyguladığı plan işe yarıyor gibiydi. New York'tan geldiği günden beri sohbetleri hep Abbott'u konu alıyordu ve artık Bell'e çok sevdiği bir ağabeyi gibi davranmaya başlamıştı. Lillian'la konuştuktan sonra Marion'a cevabını bildirdi.

GELSENE! ÖZEL TRENDE HENNESSY'NİN MİSAFİRİ OL.

Bell soruşturmaları ve Cascade Kanyonu Köprüsü'nü korumak için çabalarını sürdürürken, demiryolu inşaatı da bütün hızıyla devam ediyordu. Ekspres yol, köprü üstünden kanyonu aştıktan iki gün sonra platonun uzak tarafında malzeme getiren onlarca yük vagonunu barındırabilecek bir depo alanı oluşmuştu. Parça parça bir katranlama tesisi getirilmişti. Bu tesis; üst üste yığılı traverslerin bulunduğu yerde kurulduktan kısa bir süre sonra işlenmemiş tahtalar koruyucu maddelerle bulanmaya, bacalarından simsiyah dumanlar çıkmaya başladı.

East Oregon Kereste Şirketi'nden travers getiren katır arabaları artık kiriş ve kalas taşıyordu. Bir tren dolusu marangoz gelmiş, lokomotifler ve elektrik sağlayan dinamolar için barınaklar, nalbant atölyeleri, mutfaklar, işçiler için yatakhanelerle atlar ve katırlar için ahırlar yapıyorlardı.

Son tüneli açmış, köprünün Öbür yanma geçip depo alanlarını stratejik konumlara yerleştirmiş olan Hennessy, artık eleman ve malzemeyi doğruca Kaliforniya'dan getirebilecekti. Bu altı yüz kilometrelik hattı ve köprüyü korumak da Van Dom dedektiflerine ve Southern Pacific Demiryolu polislerine kalıyordu. Isaac Bell, Van Dorn'a bir telgraf çekip, bir an önce yetersiz sayıdaki elemanlarının desteklenmesi için ABD Kara Kuvvetleri'nden asker sağlamasını istedi.

Cascade Kanyonu Köprüsünün on beş kilometre yukarısındaki East Oregon Kereste Şirketinde sabahtan akşama kadar yoğun bir çalışma devam ediyordu. Modern buharlı vinçlerle en sarp yamaçlardaki keresteler bile fabrikaya çekiliyor, birbiri ardına kesilen traversler katır arabalarına yüklenip berbat yollarla aşağıya gönderiliyordu. Gece olduğunda, yorgunluktan bitkin haldeki kereste işçileri uzaktan gelen lokomotif düdüklerini duyuyor, demiryolunun bâlâ daha fazla keresteye gerek duyduğunu hatırlıyorlardı.

Köprüyle kamp arasındaki on beş kilometrelik mesafe arabacıların gözünde yüz kilometreyi buluyordu. Dağ yolu o kadar engebeliydi ki, fabrikanın hırslı ve açgözlü yöneticisi olan Gene Garret Büyük Panik'te işsizlik sorunu ortaya çıktığı için memnundu; ekonomi iyi günlerinde olsaydı burada çalışacak adam bulamazdı. Arabacılar bu dağlara tırmanmak yerine daha kolay iş bulurlardı. Cumartesi geceleri ücretlerini alıp eğlenmek için kasabaya nehirden kanoyla giden işçiler de pazar günü işe dönmek için on beş kilometre yürümek zorunda kalmazlardı.

Keresteciler kampının yanında muazzam bir yapay göl oluşmuştu. Üç dağın yamacı altında bulunan kâse biçimindeki bu doğal çukur her gün çamurlu suyla doluyordu. Dördüncü taraftaysa kerestelerle ve kayalarla yapılmış bir baraj

vardı. Bu baraj yıllar önce tesisteki testereye enerji sağlamak için değirmen deresi önünde bulunan özgün duvarın on yedi metre üstünde kalıyordu. Enerji artık, East Oregon Kereste Şirketi'nin parça parça öküz arabalarıyla taşıttığı buharlı vinçle sağlanıyordu. Özgün değirmen deresi giderek derinleşen gölün altında kaybolmuştu. Yükselen suların altında kalmaması için ahırlar, yatakhane ve yemekhaneler daha önce de iki defa, üstte bulunan yerlere taşınmıştı.

Sabotajcı bu barajla gurur duyuyordu.

Tasarımını çizerken kunduzların yaptığı bendi esas almıştı; böylece bu bent suyun akışım tamamen kesmeden kontrol, edebiliyordu. Yaptığı tasarımda değnekler yerine dev ağaç gövdeleri, çamur yerine de insan boyunda kayaları kullanmıştı. Bütün iş, nehir suyunu gölü dolduracak kadar hapsedip, nehrin geri kalan kısmında akışın normal görünmesini sağlamaktı. Cascade kasabasının önünden geçen nehrin su seviyesi, sonbahar için biraz alçak olsa da, kasaba sakinleri bunun pek farkında değildiler. Cascade Kanyonu Köprüsü yeni inşa edilmiş olduğu için, geçmişteki su seviyelerini gösteren bir iz de kalmamıştı.

Yönetici Garret bu gölün amacını veya yapılan onca yatırımın karşılığını kereste işinden çıkarıp çıkaramayacaklarını sorgulayacak değildi. Sabotajcının paravan şirketi, bu kereste işletmesini gizlice satın aldıktan sonra demiryolu inşaatına sağladığı her travers ve kalas için ona yüklü bir ikramiye ödüyordu. Garret'in tek düşüncesi, kar bastırmadan önce işçilerinin suyunu çıkarmak pahasına onlardan azami ürün almaktı.

Sonbahar yağmurlarıyla nehri besleyen sayısız çay ve dere kabardıkça gölün seviyesi yükseliyordu. Sabotajcı buruk bir mizah anlayışıyla buna Lillian Gölü adını vermişti. Yaptığı hesaba göre daha şimdiden bir milyon ton su derin kanyonu doldurmuştu. Cascade Kanyonu Köprüsü kendisinin neden olduğu çatlaklar yüzünden çökmese bile, bunun gerçekleşmesi için Lillian Gölü bir milyon tonluk garantiydi.

Atını döndürüp patikada iki kilometre yol aldıktan sonra bir dere kenarındaki ahşap kulübeye vardı. Kulübenin önünde yakacak odunlar düzenle istif edilmiş, bacasından duman tütüyordu. Yola bakan tek bir penceresi vardı. Kulübenin dört bir yanındaki tüfek aralıkları sayesinde 360 derecelik bir ateş menzili oluşturulmuştu.

Philip Dow kapıdan dışarı çıktı. Kırklı yaşlarında, sağlam yapılı, temiz tıraşlı, siyah kıvırcık saçlı, sakin bir adamdı. Chicago'lu olan Dow'un üstündeki siyah takım elbise ve melon şapka bu kulübeye pek de uygun değildi.

Keskin gözleri ve ifadesiz yüzünü gören onun emekli bir polis veya keskin

nişancı bir asker ya da bir kiralık katil olduğunu düşünebilirdi. Dow kiralık katildi. Maden Sahipleri Derneği onu ölü veya diri getirene on bin dolar ödül veriyordu. On altı yıl süren Coeur d'Alene grevleri sırasında Philip Dow çok sayıda adam öldürmüştü.

Soğukkanlıydı, liderlik yeteneğine sahipti ve sadakati her şeyden üstün tutan bir namus anlayışı vardı. Bu özellikleriyle Charles Kincaid'in o güne kadar değil gerçek kimliğini bilenleri, yüzünü bir kez görenleri bile öldürme kuralını delen tek kişiydi. Kincaid, Vali Steunenberg'in öldürülmesinden sonra Kuzey İdaho'da kalamayan Dow'a sığınacak bir yer ayarlamıştı. Her türlü silahla öldürme ustası olan bu adam Sabotajcı'nın kereste kampında emniyetteydi ve minnettar olduğu gibi, sarsılmaz bir sadakatle ona bağlıydı.

‘'Bu gece kır otelindeki ziyafete Isaac Bell de geliyor. Ona pusu kurmak için bir planım var."

"Van Dorn polislerini öldürmek kolay değildir," dedi Dow. Bunu bir yakınma olarak değil, sadece bir olgu olarak belirtmişti.

"Senin çocuklardan bu işi kıvırabilecek kimse var mı?"

Dow'un "çocukları" bıçkın kereste işçilerinden oluşan bir çeteydi. Bunların çoğu kanun kaçağı olduğu için East Oregon Kereste Şirketinin

ıssız fabrikası onlar için uygun bir yerdi. Kan ter içinde kereste doğramaktansa para karşılığı adam öldürmeyi tercih ederlerdi. Charles Kincaid onlarla hiç doğrudan temas kurmamıştı -hiçbiri onu tanımazdıfakat . Dowun komutası altında ya demiryoluna baskın yaparlar ya da Kincaid'in para ödediği, ama kararsızlık çeken suç ortaklarını tehditle yola getirirlerdi. Bunlardan ikisini Santa Monica'da yüzünü görmüş olan nalbandı öldürmeleri için göndermişti. Nalbant ortadan kaybolduğu için kereste işçileri de oradan kaçmışlardı. Güneşli ve az ağaçlıklı Kaliforniya; palabıyıklı, güçlü kuvvetli, yünlü elbiseleri içinde ve başlarına ödül konmuş ormancılar için emniyetli, bir yer değildi.

"Ben yaparım'' dedi Dow.

"Kadını da gelecek," dedi Sabotajcı. "Teorik olarak Bell'in dikkati dağılmış olacak. Bu durumda Bell'i hazırlıksız yakalamaları daha kolay olur."

"Ben yaparım, senatör. Sizin için en azından bu kadarım yapayım."

"İnceliğin için teşekkür ederim Philip," dedi Kincaid. Dow'un kurallarını bildiği için ona resmi bir nezaket gösteriyordu.

"Bell nasıl bir tip? Onun hakkında çok şey duydum, ama yüzünü hiç

görmedim.”

“isaac Bell, benim boyumda... aslında bir santim daha uzun. Yapısı bana benziyor, ama belki biraz daha zayıftır. Kanun koruyuculara özgü sert bir yüzü var. Saçları ve bıyığı sarı ve tabii, ziyafet için süslü bir kıyafet giymiş olacak... Bak, sana planımı anlatayım. Kadın, Hennessy’nin treninde kalacak. Bu iş geç saatlerde yapılmalı, ziyafetten dönmelerinden sonra. Hennessy’nin uyku sorunu var. Bir kadeh içki için geç saatte konuklarını davet eder...”

Birlikte Dow’un temiz kulübesinin içine girdiler. Sabotajcı, muşamba kaplı masanın üstünde Hennessy’nin trenindeki yerleşimi gösteren bir kroki açtı.

“Lokomotif ve kömür vagonundan geride duran, N ve N2 Hennessy’ nin özel vagonu. Sonraki, içinde bir geçit olan bagaj vagonudur. Özel kompartımanlar, C3 ve C4 bagaj vagonunun arkasındadır, daha sonra yemek vagonu, pulman ve salon vagonları gelir. Bagaj vagonu sınırdır. Bir davet olmadığı takdirde kimse oradan öteye geçemez. Bell’in nişanlısı C4 vagonunda 4 numaralı kompartımanda, Bell ise C4 vagonu, 1 numaralı kompartımanda olacak. Yatmak üzere önce kadın ayrılacak. Bell durumu idare etmek için biraz oyalanacaktır.”

“Neden ?”

“Henüz evli değiller.”

“Anlayamadım.”

“Tıpkı hafta sonunda şehir dışında bir kaçamak yapmak gibi,” diye açıkladı Kincaid. “Anlayışlı bir ev sahibi, gecenin bir vakti parmak uçlarına basarak çok uzun yol yürümesinler diye aralarında ilişki olan konuklarına birbirlerine yakın yatak odaları verir. Herkes durumu bilir tabii ama, bilmezlikten gelir; anlatabildim mi?”

Dow omuz silkti; bu hareketiyle, aristokratları öldürmek onları anlamaktan daha önemlidir, der gibiydi.

“Bell C4 vagonuna baş taraftan, Hennessy’nin salonundan gelecek. Arkaya doğru yürürken kadının kapısını tıklatacak. Kadın, onu içeri almak için kapıyı açınca sen bu girintiden dışarı çıkacaksın. Burası vagon görevlisinin durma yeridir. Ses çıkarmayacağı için cop kullanmanı öneririm, ama tabii, bu gibi ayrıntıları sana bırakıyorum “

Philip Dow, kroki üstünde parmağını gezdirirken eylem planını düşündü. Eğer birine sevgi duyacaksa bu senatör olmalıydı. Herkes başına konan ödülü almak için onu elevermeye hazırken, bu adam, onun için fedakârlık yapmıştı. Üstelik,

Kincaid bu işlerden anlıyordu. Planı temiz ve sadeydi. Ne var ki, kadın sorun çıkarabilirdi. Idaho'da cellat onu beklerken, yakalanmayı göze alamazdı. Kadın çığlık atmadan onu da öldürmek zorunda kalacaktı.

Cop kullanmak mantıklıydı. Tabanca çok gürültü çıkarırdı, bıçakta ise en küçük bir hata çok yüksek sesli bir inlemeye neden olurdu. Hem zaten hayatı boyunca işlediği cinayetleri düşünecek olursa, tabanca, bıçak veya patlayıcıyla öldürdüklerinin toplamından daha fazlasını copla halletmişti. İçi kurşun saçmalarıyla dolu bir kese olan cop bir adamın şakağına indi mi, kafatasını parçalayıp beynini dışarı fırlatırdı.

"Size bir şey sorayım senatör."

"Ne?"

"Siz, Osgood Hennessy'yi yok etmek istiyorsunuz, değil mi?"

Kincaid gözlerindeki ifadeyi Dow görmesin diye basını çevirdi. Adam farkında değildi, ama yerdeki ateş süngüsüyle kafasının parçalanması an meselesiydi.

"Neden sordun?" dedi Kincaid.

"İsterseniz onu ben öldürürüm."

"Ha," dedi Kincaid gülümseyerek. Dow sadece yardım etmeye çalışıyordu. "Teşekkür ederim Philip. Ama onun sağ olması daha çok işime gelir."

"İntikam," dedi Dow başını sallayarak. "Ona ne yaptığınızı bilmesini istiyorsunuz."

"Evet," diye yalan söyledi Sabotajcı. İntikam ahmakların işiydi. Bin tane hakaret bile intikam zahmetine değmezdi. Osgood Hennessy'nin zamansız ölümü bütün planlarını altüst ederdi. Hennessy'nin vârisi Lillian daha yirmi yaşındaydı. Hennessy'nin bankerleri bir vesayet hâkimine rüşvet verip, servetini koruması için ona bir vasi tayin etmesini sağlarlardı. J. P. Morgan, Southern Pacific'in kontrolünü ele geçirmek için bu fırsata balıklama atlar, Lillian Hennessy'yi kendi vesayeti altına alırdı. Bütün bunlar da, "ayrıcalıklı azınlık" içinde bir numara olmak isteyen Kincaid'in hiç işine gelmezdi.

Philip Dow, dikkatini yeniden krokiye yöneltmişti. Başka bir sorunu öngördü. "Ya vagon görevlisi yerinde oturuyorsa?"

"O saatte yerinde olma ihtimali yok az. Ama orada bulunursa, onu nasıl halledeceğin sana kalmış"

Philip Dow başını iki yana salladı. “Çaresiz kalmadıkça, ben işçileri öldürmem.”

Sabotajcı sorgulayacı bakışlarla ona baktı. “Sadece bir vagon görevlisi. Üstelik beyaz da değil...”

Dow bir adım geri çekildi; yüzüne karanlık bir ifade çökmüştü. “Bir trendeki en aşağılık iş, zencilerin bulabildiği en iyi iştir. Trendeki herkes vagon görevlisinin patronu olur. Bu da onu, benim gözümde işçi sınıfına sokmaya yeter.”

Sabotajcı o güne kadar zencileri işçi hareketlerine dahil etmek isteyen sendikacı görmemişti. Öfkeli katili yatıştırmaya çalıştı. “Bunu alsana.”

Dow’a altı uçlu gümüş bir yıldız, verdi.

“Eğer vagon görevlisini sadece oradan uzaklaştırmak senin için yeterince emniyetliyse, ona bunu göster Philip.”

Dow rozeti elinde tartıp üstündeki yazıyı okudu.

“Southern Pacific Demiryolu polis komiseri?” Güldü. Vagon görevlisini öldürmek zorunda kalmayacağı için memnundu. “Bunu görünce adam ta Sacramento’ya kadar koşar.”

36

Marion Morgan, Preston Whiteway'in Osgood Hennessy şerefine vereceği ziyafetten sadece bir saat önce San Francisco'dan gelebilmişti. Onu özel trende Lillian Hennessy karşılayıp C4 vagonundaki kompartımanına götürdü. Marion'a tuvaletini giymesinde yardımcı olmayı önerdi, ama Isaac Bell'in nişanlısı çok geçmeden bu genç ve güzel vârisin asıl niyetinin Archie Abbot hakkında sorular sormak olduğunu anladı

Bu sırada Isaac Bell, Cascade Kanyonu Köprüsü'nün ayaklarını koruyan görevlilerin nöbet noktalarını denetlemek için kasabaya inmişti. Muhafızların amiriyle konuşup, bir saldırganın neyle karşılaşacağını önceden tahmin etmesini engellemek için, ona üçüncü defa nöbetçilerin düzensiz aralıklarla yer değiştirmesi gerektiğini hatırlattı. Gördüklerini yeterli bul-duktan sonra da hızla Cascade Kır Oteli'ne gitti.

Bu otel geniş, ahşap bir binaydı. Kızılderili halılar, doldurulmuş av postları ve göründüğünden daha rahat olan rustik mobilyalarla döşenmişti. Aydınlatma Louis Comfort Tiffany abajurlarıyla süslü gaz lambalarıyla yapılıyordu. Bell içeri girip üstündeki tozlu pardösüyü çıkarırken orkestra "There'll Be a Hot Time in the Old Town Tonight" acili parçayla ısınmaya başlamıştı. Bell gece mavisi, tek düğmeli bir smokin giymişti. Az sonra Osgood Hennessy, Bayan Comden, Lillian, Franklin ve Marion geldiler.

Marion derin dekolteli kırmızı tuvaletiyle nefes kesiciydi. Bell, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi, neredeyse yanına gidip evlenme teklif edecekti. Yeşil gözleri ışıl ışıldı. Sarı saçları başının üstünde toplanmış, dekoltesiyse Bell'in armağanı olan yakut kolyeyle şık bir şekilde gizlenmişti. Marion alnındaki bandı çıkarmıştı; biraz makyajla Bell'den başka kimsenin fark edemeyeceği bir iz kalmıştı.

"Cascade Canyon'a hoş geldiniz Miss Morgan," dedi Bell gülümseyerek. Herkesin gözü onlarda olduğu için onu kollarının arasına alamıyordu. "Sizi hiç bu kadar güzel görmemiştim."

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim," dedi Marion mutlu bir gülücükle.

Peşinde şampanya servisi yapan garsonlarla Preston Whiteway, onları karşılamak için yaklaştı. Yüzünün pembeleşmesinden birkaç kadeh içmiş olduğu belliydi. "Selam Marion." Eliyle san saçlarını düzeltti. "Harika görünüyorsun...

Aa, selam Bell. Senin o Locomobile nasıl gidiyor?”

“Canavar gibi.”

“Eğer satmayı düşünecek olursan...”

“Düşünmüyorum.”

“Her neyse, afiyet olsun. Marion, seni, Senatör Kincaid’le benim arama oturtuyorum. Konuşmamız gereken çok iş var.”

Osgood Hennessy mırıldanarak, “Bunu ben hallederim “ dedi ve doğruca baş masaya gidip, kimseyi umursamadan yerleştirme kartlarını değiştirdi.

“Baba,” dedi Lillian, “O kartları değiştirmek çok yakışıksız.”

“Ziyafet benim şerefimeyse, salonda, kızım hariç en güzel iki kadın arasında oturmamı sağlasınlar. Seni, Kıncaid’in yanına yerleştirdim Lillian. Sevimsiz iş, ama birinin yapması gerek. Bell, seni de Whiteway’le

Mıss Morgan’ın arasına koydum; böylece o adam ikide bir Miss Morgan’ın dekoltesine bakmaz. Hadi, yiyelim artık!”

Philip Dow, muazzam Cascade Kanyonu İstasyonu’na ayak bastığı anda bir demiryolu polisi, onu durdurdu. “Nereye gidiyorsunuz bayım?”

Dow, polise buz gibi gözlerle baktıktan sonra gümüş yıldızını gösterdi.

Demiryolu polisi tokat yemiş gibi oldu ve bir adım geri çekildi.

“Özür dilerim komiserim. Sizi daha önce gördüğümü unutmuşum.”

“İşi sağlama alman daha iyi” dedi Dow. Rozeti olduğu için çok memnundu. Daha önce onu hangi polis görse, ödül vaat edilen afişleri hatırlardı.

“Yardımcı olabilir miyim, komiserim?”

“Evet. Yarın sabaha kadar beni burada gördüğünü kimseye söyleme. Adın ne?”

“McKinney efendim. Darren McKinney.”

“Raporumda senden iyi bahsedeceğim, McKinney. Bu alana adımımı attığım anda beni hemen durdurdun. Aferin.”

“Teşekkür ederim komiserim.”

“Devriyene devam et.”

“Başüstüne, efendim.”

Dow, takım elbisesi ve melon şapkasıyla resmi bir görevliye benzemesinin verdiği güvenle lokomotiflerin, üstü açık ve kapalı yük vagonlarının arasında kaygısızca dolaştıktan sonra, hattın en sonunda, Hennessy'nin yüksekçe bir tali hatta park edilmiş yaldızlı kırmızı trenini buldu.

Bell yemek servisleri arasında Marion'la dans ediyordu.

"Bana ne zaman o yavaş Boston valsini öğreteceksin?"

"Şu anda bu parça çalarken olmaz."

Preston Whiteway araya girip Marion'la dans etmek için dolanıp duruyordu, ama Bell'in ters bakışıyla karşılaşınca gidip Bayan Comden'i dansa kaldırdı.

Tatlı olarak, Fırında Alaska adında, kremalı pasta içinde dondurma geldi. Daha önce Mississippi'nin doğusuna geçmemiş olan konuklar, bu tatlının New York'taki ünlü Delmonico Restoranı'nda yapılan kadar iyi olduğunu iddia ettiler.

New York adı geçince Lillian, Archie Abbott'u hatırladı.

"Ne güzel gülümsüyorsun," dedi Charles Kincaid, Lillian'ın düşüncelerini bölerek.

"Yapacağın konuşmayı düşünüyordum," dedi Lillian sertçe.

Bu konuşmaya kulak misafiri olan Bell, genç kadına gizlice bir gülücük gönderdi.

Lillian, yanında nişanlısı olmasına rağmen Bell'in fazla sessiz ve ciddi olduğunu fark etti. Neredeyse Franklin Mowery kadar sessiz ve endişeli görünüyordu. Yaşlı mühendisin ciddi bir sorunu olmalıydı. Kincaid'in üzerinden uzanıp Mowery'nin elini sıktı. Adam dalgın bir bas işaretiyle karşılık verdi. O anda Preston Whiteway kaşığıyla kadehine vurunca iki sıra halindeki pembeleşmiş, gürbüz yüzler beklenti içinde ona çevrildi.

"Baylar ve bayanlar." Whiteway salondaki üç kadına; Emma Comden'e, Lillian Hennessy'ye ve Marion Morgan a eğilerek selam verdi. "Southern Pacific Demiryolu Şirketi'nin kurucularını saygıyla selamlarken davetimi kabul ettiğiniz için minnettarım. Onlar durmak bilmeden nihai hedeflerine doğru koşarlarken, dualarımızla yanlarında olduğumuzu bilmelerini isterim; umarım bizim bu hayranlığımız onları daha da şevkle çalışmaya yöneltir. Amerika'yı inşaatçılar büyütür, biz de batının en yürekli inşaatçısını aramızda görmekten onur duyuyoruz."

"Doğru! Doğru!" diyen coşkulu sesler yükseldi. Kaliforniyalılar hep birlikte

ayağa kalkıp alkışlarken, Osgood Hennessy baş hareketiyle teşekkür etti.

“Ülkemizi elleri ve yürekleriyle inşa eden bu adamları alkışladığımız gibi, bu muhteşem ziyafet salonunda bulunan başka bir adamı da önderliği ve bilgeliğiyle ülkemizin geleceğini inşa etmesi için alkışlayalım. Bahsettiğim kişi, tabii ki, dostumuz Senatör Charles Kincaid’dir. Sanırım kendisi bu salonda bulunan herkesi mutlu eden bir duyuru yapacak. Senatör Kincaid “

Kincaid gülümseyerek ayağa kalktı ve baş selamıyla alkışlara karşılık verdi. Tezahürat son bulurken başparmaklarını beline takıp kendisini hayranlıkla izleyen yüzlere baktı. Yan dönüp Lillian Hennessy’ye gülümsedi. Osgood Hennessy’nin yüzüne baktı. Sonra da duvarları süsleyen geyik ve ayı kafalarına göz gezdirdi.

“Buraya Kaliforniya ve Oregon’un en başarılı işadamlarının daveti üzerine geldim. Bu toprakları geliştirip daha iyi bir dünya yaratmak için uzun zamandır çalışan adamlar. Gerçekten de bu rustik dekor, Amerika Birleşik Devletleri’nin refahı için Amerika’nın batısında doğayı işlemenin ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor. Kerestecilik, madencilik, tarım ve hayvancılık... bütün bunlar demiryollarıyla sağlanabiliyor. Şimdi bu baylar ülkemizin daha ileriye gitmesi ve düşmanlarına karşı korunabilmesi için, benim, onları yeni başarılara doğru yönlendirmemi istiyorlar... Bu konuda çok inandırıcıydılar.”

Gözleriyle masaları taradı.

Bell, onun herkesin yüzüne ayrı ayrı baktığını fark edip, yetenekli bir siyasetçi olduğuna karar verdi. Birden, Kincaid yakasını tersyüz edip içinden, Belle daha önce göstermiş olduğu rozeti ortaya çıkardı: BAŞKANLIK İÇİN KINCAID.

“Ve ben ikna oldum!’’ dedi Kincaid, yakışıklı yüzü gülümsemeyle ışıldayarak. “Beni ikna ettiniz. Sizlerin uygun gördüğü biçimde ülkeme hizmet edeceğim.”

Salon alkışlarla çınlarken Osgood Hennessy, “Başkan mı?” diye sordu Bell’e.

“Öyle dedi, efendim,” dedi Bell.

“Amerika Birleşik Devletleri başkanı mı?”

Preston Whiteway seslendi. “Aynen öyle Bay Hennessy. Biz Kaliforniyalı işadamları bütün kalbimizle Senatör Kincaid’i, ‘Kahraman Mühendisi’ destekleyeceğiz.”

“Vay canına.”

“Ben de şaşırdım,” dedi Marin County’li zengin bir kereste fabrikatörü. “Bizi

çok uğraştırdı. Kabul ettirmek için neredeyse kafasına silah dayayacaktık.”

Preston Whiteway alkışlar sona erdikten sonra, “Sanırım Senatör Kincaid’in bu konuda söyleyeceği birkaç şey daha var,” dedi.

“Çok kısa olacak,” dedi Kincaid. “Tarihe en kısa konuşmalar yapan başkan olarak geçmek isterim.” Kahkahaların dinmesini bekledikten sonra ciddileşerek devam etti. “Dediğiniz gibi, bu teklifi bana getirdiğinizde onur duydum, ama tereddütler içindeydim. Ancak iki hafta önce New jersey ve New York’u sarsan korkunç olaylara tanık olunca her devlet görevlisinin ayağa kalkıp, Amerikan halkını San Tehlike’ye karşı koruması gerektiğine karar verdim. O hain patlamaların sorumlusu bir Çinli’ydi. Şehrin bütün sokakları cam kırıklarıyla dolmuştu. Yaralılara yardıma koştuğum sırada ambulans tekerleklerinin cam kırıkları üstünde çıkardığı sesleri unutamayacağım. Hiçbir zaman unutamayacağım...”

Kincaid konuşmasını bu tonda sürdürürken Isaac Bell can kulağıyla dinliyordu. Acaba Kincaid söylediği şeylere inanıyor muydu? Yoksa Sarı Tehlike konusundaki uyarısı onu destekleyenlerin duymayı umdukları siyasi palavralar mıydı? Marion’a bir göz attı. Gözlerinde muzip pırıltılar vardı. Marion, onun bakışını hissedince başını öne eğip dudağını ısırdı. Lillian, onun kulağına bir şey fısıldamak için babasının üzerinden eğildi. Bell, iki kadının gülmelerini bastırmak için elleriyle ağızlarını kapadıklarını gördü. Onların birbirlerinden hoşlanmalarına şaşırmamış, ama memnun olmuştu.

“...Karşımızdaki San Tehlike, sayıları çığ gibi büyüyen, Amerikalıların işlerini kapan, Amerikan kadınlarını korkutan Çinli göçmenlerdir.

Onların son marifetini o korkunç gecede New York’ta gördük. O alçak Çinli, hiçbir beyaz adamın anlayamayacağı bir nedenle, tonlarca dinamiti şehrin çok yakınındaki işlek bir demiryolu deposunda patlattı...”

İp gibi dizili yük vagonlarının gölgesi altında Philip Dow, Hennessy’nin özel trenindeki ışıklı pencereleri izledi. Senatör Kincaid, ona trende yaşayan personelin yemek saatlerini gösteren bir çizelge vermişti. Dow restoran görevlileri konuklara servis yapana kadar bekledi. Sonra, beyaz personel restoran vagonunda yemeklerini yerken, onlar da vagon görevlileriyle birlikte, bagaj vagonunda kendi yemeklerini yemeye başladılar. O sırada Dow üçüncü vagonun ön tarafından içeri girdi. Krokisinde C3 ve C4’ün yerleşme planına bir kez daha baktı ve her iki vagondan kaçış yollarını gözden geçirdi.

C4’ün vagon görevlisinin oturma kabini, kapısı perdeli küçük bir dolaptı. Bunun içi temiz havlular, peçeteler soğuk algınlığına iyi gelen ve akşamdan

kalma ilaçlarla doluydu. Ayrıca bir ayakkabı boyama takımıyla su ısıtmak için ispirtolu ocak vardı. Dow koridora gölge düşsün diye ampullerden birini gevşetti; buradan Marion'un 4 numaralı kompartımanına dalacaktı. Sonra bir prova yaptı.

Vagon görevlisinin kabinindeki perde aralığından Isaac Bell'in ön taraftan gelişini gözetlemenin provasını yaptı; prova etti; sonra da sessizce koridora çıkıp copu kafasına indirişini. Koridor çok dar olduğu için yukarıdan aşağıya doğru savurması gerekecekti. Üç adım koşmanın devinimi ve elini savurması, içi kurşun dolu kesenin öldürücü bir şiddetle Bell'in şakağına inmesine yeterdi.

Isaac Bell, parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu.

"Baş ağrısı mı?" diye fısıldadı Marion.

"Bir an önce 'kısa konuşmasının' bitmesini umuyorum," dedi Bell.

"Anarşi mi?" diye haykırdı Charles Kincaid harareti artırarak. "İmparatora tapınma mı? Bir Çinli'nin ne düşüneceğini kim bilebilir? Beyazlara karşı duyduğu nefret ya da en büyük zaafları olan afyonu çekerek sapıtmış... "

Hayranları ayağa kalkmış, alkışlıyorlardı.

Epey şarap içtiği için burnu kızarmış olan Preston Whiteway, eğilip Osgood Hennessy'nin kulağına bağırdı. "Senatör, Sarı Tehlike'yi çivi gibi çaktı, değil mi?"

"Biz bütün kıtayı kaplayan demiryollarını Amerikalı Çinlilerle inşa ettik," diye tersledi Hennessy. "Bu da onları benim gözümde iyi adam yapar"

Franklin Mowery masadan kalkıp Whiteway'ye baktı. "Bir daha Donner Zirvesinden geçersen oradaki kaya işçiliğine bir bak," dedi.

Karşı fikirlere kulağı tıkalı olan Whiteway, Marion'a dönüp sırıttı. "Bahse girerim, bizim Isaac, bu tehdidi açıkladığı için Senatör Kincaid'i yürekten alkışlıyordur Ne de olsa o afyon çekmiş Çinli'yi durduran kendisiydi."

Bell, Whiteway'in Marion'a sırıtış şeklini tehlikeli bir biçimde sulanmaya yakın görüyordu. Tabii, bu aslında Whiteway için tehlikeliydi.

"O Çinli'nin bu işi para için yaptığı ortaya çıktı," dedi Bell ciddi bir ifadeyle. Masanın altından Marion'un salladığı tekmeyi savuşturup devam etti. "Ona para veren kişinin de tütünden daha sert bir şey kullandığını gösteren delil yok."

Mowery bastonunu alıp verandaya doğru yürümeye başladı.

Asistanı ziyafete davetli olmadığı için, Bell hemen koşup ona kapıyı açtı.

Mowery verandanın karşı ucuna gidip nehre bakan parmaklıklara dayandı.

Bell merakla adamı inceliyordu. Yaşlı mühendis bütün gün tuhaf davranmıştı. Şimdi de elektrikli lambalarla aydınlatılmış olan köprü ayaklarına bakıyordu. Büyülenmiş gibi bir hali vardı.

Bell yanına gitti.

“Buradan bakınca nefis bir manzara, değil mi?”

“Efendim? Ha, evet, gerçekten öyle.”

“Bir sorun mu var efendim? Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?”

“Sular yükseliyor,” dedi Mowery.

“Son zamanlarda çok yağmur yağdı. Hatta, galiba şimdi yine başlıyor.”

“Yağmur daha da kötüleştiriyor.”

“Anlayamadım efendim?”

“Binlerce yıldan beri nehir dağlardan aşağıya dik bir eğimle iner,” dedi Mowery bir ders kitabından okur gibi. “Böyle bir eğimle akarken tonlarca döküntü suya karışır. Toprak, kum, çakıl, kaya parçaları. Bunlar nehir yatağını her geçen dakika daha fazla kazırlar. Bunu yaparken de daha fazla döküntü ortaya çıkar. Eğimin azaldığı yerlerde nehir bu döküntüleri bırakır. Bu kasabanın inşa edildiği düzlüklerden geçerken nehir kollara aynlm. Bu kollar tıpkı bir örgü gibi birbirine dolanır. Sonra da bu koyak gibi bir yerde birleşirler ve tonlarca çökelti bırakırlar. Burasıyla dip kaya arasında ne kadar çökelti birikmiş olduğunu Tanrı bilir”

Birden dönüp Bell’in yüzüne baktı. Hoyrat elektrik ışığında, yüz hatları bir iskeleti andırıyordu.

“incil, bize kum üstünde ev yapmanın budalalık olduğunu söyler. Ama kumda yapmaktan başka çaremiz olmayınca ne yapacağımızı söylemez.”

“Sanırım bu nedenle mühendislere ihtiyacımız var,” dedi Bell gülümseyip ona cesaret vermeye çalışarak. Yaşlı mühendisin söylemeye çekindiği bir şey var gibiydi.

Mowery kıkırdadı, ama gülmedi. “Tam üstüne bastın evlat. Bu nedenle mühendislere güveniriz. “

Arkalarındaki kapı açıldı.

“Trene dönüyoruz,” diye seslendi Marion. “Bay Hennessy yorulmuş.”

Hep birlikte davet sahiplerine teşekkür edip vedalaştılar. Charles Kincaid, Franklin Mowery'nin koluna girip onlarla beraber geldi. Yağmur altında yük vagonları arasından yürürken Bell, nişanlısının elini tuttu.

"Yol yorgunluğumu öne sürüp izin isteyeceğim ve hemen yatacağım," dedi Marion.

"Kapını tıklatmamı istemeyecek kadar yorgun değilsindir umarım."

"Tıklatmazsan, ben senin kapına gelirim."

Onları oraya getiren Yılan Hattı yolcu vagonuna bindiler. Önde üç, arkada iki motoru olan tren; onları sarp yokuşun üstüne çıkarıp Hennessy'nin özel treninin bulunduğu tali hatta getirdi.

"Hadi baylar, içeri gelin" dedi Hennessy. "Konyak ve puro zamanı... "

"Yorgunsun sanıyordum," dedi Lillian, babasına.

"İşadamlarının palavralarını dinlemekten yoruldum," dedi Hennessy. "Hanımlar, restoran vagonunda sizlere şampanya var; biz erkekler de puro içeceğiz."

"Beni başından savamazsın," dedi Lillian.

Bayan Comden de onların yanında kaldı ve bir köşeye ilişip tığ işi yapmaya başladı.

Marion Morgan herkese iyi geceler dileyip kompartımanına gitti.

Isaac Bell âdet yerini bulsun diye beklerken, Kincaid'i de yakından incelemeye devam etti.

Ön taraftan birinin vagona bindiğini işitince Philip Dow perdeyi kaldırıp baktı. Bulunduğu yere doğru yürüyen güzel bir kadın gördü. Kadın kırmızı bir tuvalet giymişti ve boynunda yakut bir kolye vardı. Böyle zenginlik gösterileri sendikacıyı müthiş öfkelendirildi. Ama, kadının yüzündeki mutlu gülümseme Dow'u yumuşattı. San saçları, uzun ve zarif boynu, daracık beli ve yeşil gözleriyle güzel bir kadındı. Onun kadar güzel olan kadınların güzel göründükleri için gülüşlerinde bile bir kasıntılık olurdu. Oysa bu kadın farklıydı; mutlulukla gülümsüyordu.

Gelen kadının Marion Morgan'ın kapısında durmaması için dua etti. Bu kadar güzel bir varlığı öldürmek istemiyordu. Ama kadın 4 numaralı kompartımanın önünde durdu. Dow daha önce hiç kadın Öldürmemişti. Buna şimdi başlamak da istemiyordu. Özellikle de bu kadınla. Ama celladın önüne çıkmayı da

istemiyordu.

Çabucak saldırı planını bir kez daha gözden geçirdi, Isaac Bell kapıyı çaldıktan sonra kadının kapıyı açmasını beklemek yerine, Bell kapıya geldiği anda saldıracaktı. Tabii, kadının kollarına atıldığı ana göre tetikte olurdu ve kendini savunabilirdi, ama bu da Dow'un kadını öldürmek istemeyişinin bedeli olacaktı. Bell cop darbesini savuşturursa diye düşünüp, kolayca çıkarabilmek için revolverini kemerine taktı. Silah sesi kaçışını zora sokacaktı, ama kadını öldürmemek için bu bedeli de ödemeye hazırdı. Tabii, kadın onu mecbur etmezse...

37

Isaac Bell, Senatör Kincaid'in ağzını buruşturmasını tiksintiyle izlerken, Lillian Hennessy de ne kadar modern bir kadın olduğunu göstermekle meşguldü. Sadece erkekleri purolarıyla baş başa bırakmayı reddetmekle kalmayıp, kendisi de bir sigara yaktı. Babasına, "Eğer Başkan Roosevelt'in kızı sigara içebiliyorsa, ben de içerim," dedi.

Bu söze Hennessy de en az senatör kadar bozuldu. "O oportünist, palavracı adamın adının trenimde geçmesini istemiyorum."

"Sadece sigara içtiğim için kendini şanslı saymalısın," dedi Lillian. "Alice Roosevelt, Beyaz Saray partilerine boynuna bir piton yılanı sararak katılıyormuş."

Bayan Comden tığ işinden başını kaldırıp baktı. "Osgood, umarım trenine yılan sokulmasına izin vermezsin."

"Yılanlar Roosevelt'e gidecekse yılan bile beslerim."

Senatör Kincaid bir kahkaha patlattı.

Bell'in gözlemlediği kadarıyla senatör başkan adayı olmakla Hennessy'nin gözünde daha itibarlı olduğunu varsayıyordu. Diğer taraftan da, Hennessy sanki senatörün potansiyelini yeniden gözden geçirir gibiydi.

"Söyler misin, Kincaid," dedi Osgood Hennessy bütün ciddiyetiyle. "Başkan seçildiğin takdirde ne yaparsın?"

"İşi yaparken Öğrenirim," dedi Kincaid çekinmeden. "Tıpkı senin demiryolu yapmayı öğrendiğin gibi"

Bayan Comden bir kez daha başını kaldırdı. "Bay Hennessy demiryolu yapmayı öğrenmedi. Onun dersini verir'"

"Peki, düzeltiyorum," dedi Kincaid gergin bir gülümsemeyle.

"Bay Hennessy Amerikan demiryollarının imparatorudur."

Hennessy, kadını bir gülümsemesiyle susturdu. "Bayan Comden sözünü pek esirgemez. Ne de olsa Avrupa'da eğilim görmüş."

“Çok naziksin Osgood. Lcipzig’de eğitim gördüm, ama sadece müzik konusunda.” Bayan Comden tığını saten bir kese içine soktu ve ayağa kalktı. “Lütfen kalkmayın beyler,” dedikten sonra salondan çıktı.

Erkekler bir süre daha oturup puro tüttürdüler.

“Sanırım ben de yatacağım artık,” dedi Bell.

“Gitmeden önce bize şu Sabotajcı denen adamı kovalama işi nasıl gidiyor anlatır mısın?” dedi Kincaid.

“Çok iyi,” dedi Hennessy, Bell’in yerine. “Bell o alçak radikalin her hamlesini önledi.”

Bell parmaklarıyla koltuğun kenarını tıklattı. “Tahtaya vurun efendim. Son olaylarda şansımız yaver gitti.”

“Eğer onu durdurduysan, görevin bitti demektir,” dedi Kincaid.

“Görevim o asıldığı zaman bitecek. O adam bir katil. Binlerce insanın hayatını tehdit ediyor. Kaç kişi çalıştırıyorum demiştiniz Bay Hennessy?”

“Yüz bin.”

“Bay Hennessy çok alçakgönüllüdür,” dedi Kincaid. “Bütün işletmelerini sayacak olursak, bir milyonun üstünde işçi çalıştırıyor.”

Bell, Hennessy’ye baktı. Demiryolu başkanı bu iddiayı doğrular gibiydi. Bell hayranlık duydu. Ekspres yolu bitirmek için onca zorluk yaşamasına rağmen, yaşlı adam bir yandan imparatorluğunu büyütmeyi sürdürüyordu.

“Şu an ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?”

Bell soğuk bir gülümsemeyle ona baktı. Aklına Kincaidle poker masasındaki konuşmaları geldi. “Sizin tahmininiz nedir, senatör?”

Kincaid de soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bir dedektifin benden daha iyi bir tahminde bulunacağını sanıyordum.”

“Tahmininizi söyler misiniz?”

“Bence, Cascade Kanyonu Köprüsü’ne saldıracaktır.”

“Bu nedenle de köprü çok sıkı korunuyor,” dedi Hennessy. “Oraya saldırması için bir ordu gerekir.”

“Neden köprüye saldıracağını düşünüyorsunuz?” diye sordu Bell.

“Bu sabotajcı, anarşist mi, yabancı mı, grevci mi her kimse, en ağır hasarı

nerede verebileceğini bilir; bu çok açık. Adamın bir mühendis olduğu çok belli.”

“Bu benim de aklımdan geçmedi değil,” dedi Bell hemen.

“Ama doğru yere bakın Bay Bell. Bir inşaat mühendisi arayın”

“Sizin gibi biri mi?”

“Ben olamam. Size geçen gün söylediğim gibi, ben mühendislik eğitimi gördüm ve işi bilirim, ama hiçbir zaman iyi bir mühendis olamadım.”

“Sizce parlak bir mühendis nasıl olur, senatör?”

“Güzel soru Bay Bell. İyisi mi, bu soruyu parlak bir mühendis olan Bay Mowery’ye soralım.”

Genellikle konuşkan bir insan olan Mowery, Bell’in onunla köprünün gölgesinde konuştuğu andan beri çok suskundu. Kincaid’e sabırsızlık ifade eden bir el hareketiyle karşılık verdi.

Kincaid bu defa Hennessy’ye döndü. “Daha iyisi, bu soruyu demiryolu başkanına yöneltelim. Sizce parlak bir mühendis nasıl olur Bay Hennessy?”

“Demiryolu mühendisliği eğimi ve suyu yönetmekten ibarettir. Yol yatağı ne kadar düz olursa, trenin de o kadar hızlı gider.”

“Ya su?”

“Eğer yolunu değiştirmezsen, su senin yol yatağını silip süpürmek için her şeyi yapar.”

“Soruyu bir de siz cevaplayın senatör” dedi Bell. “İyi bir mühendis nasıl olur?”

“Gizlilik,” dedi Kincaid.

“Gizlilik mi?” dedi Hennessy, Bell’e şaşkın bir ifadeyle bakarak. “Sen neden söz ediyorsun Kincaid?”

“Gizleme. Sır tutma. Kurnazlık.” Kincaid gülümsedi. “Her proje uzlaşma gerektirir. Kuvvete karşılık ağırlık. Hıza karşılık maliyet. Bir mühendis birini avucuna alırken başka birinden vazgeçmek zorundadır. Parlak bir mühendis bu uzlaşmayı gizleyebilendir. Onun eserinde bunu göremezsiniz. Örneğin, Bay Mowery’nin köprüsü. Benim sıradan mühendis gözümde onun uzlaşmaları görünmezdir. Sadece köprü görünür.”

“Saçma,” diye homurdandı Mowery. “Sadece matematik söz konusu.”

Bell, yaşlı mühendise döndü. “Ama daha geçen gün siz, bana mühendisliğin uzlaşma olduğunu söylemiştiniz. Siz ne dersiniz efendim? Sabotajcı parlak bir mühendis mi?”

Mowery dalgın bir hareketle sakalının ucunu tuttu. “Sabotajcı bu ana kadar jeoloji, patlayıcılar, yol yatağı ve lokomotifler hakkında bilgi sahibi olduğunu gösterdi. Eğer mühendis değilse bile, bir mühendis kadar bilgisi var.”

O sırada kürk mantosu içinde Emma Comden geldi. Kürk yaka güzel yüzünü sarmıştı. Başında çapkınca yatık duran kürk şapkasıyla siyah gözleri ışıl ışıldı.

“Osgood gelsene. Hat boyunca yürüyüş yapalım.’’

“Neden ki?”

“Yıldızları seyredelim.”

“Yıldız mı? Yağmur yağıyor.”

“Yağmur dindi. Gökyüzü pırıl pırıl.”

“Hava çok soğuk,” diye yakındı Hennessy. “Hem zaten, Lillian o lanet sigarasını söndürüp not defterini alır almaz göndermem gereken telgraflar var. Kincaid, Bayan Comden’i yürüyüşe çıkarır mısın, lütfen?”

“Elbette. Her zamanki gibi şeref duyarım.” Kincaid, paltosunu aldıktan sonra Bayan Comden’in koluna girmesini bekledi. Sonra birlikte merdivenlerden yol yatağına indiler.

Bell bir an önce Marion’a kavuşmak için can atıyordu; ayağa kalktı. “Eh, ben de sizi işinizle baş başa bırakayım efendim. Yatmaya gidiyorum.”

“Bir dakika oturuver ... Lillian, bize izin verir misin?”

Lillian bir an şaşırdı, ama tartışmadan kompartımanına gitti.

“İçki?”

“Yeterince içtim efendim, teşekkür ederim.”

“Nişanlın harika bir kadın.”

“Sağ olun, efendim. Kendimi çok şanslı hissediyorum.” Birazdan ne kadar hissettiğimi de ona göstereceğim, diye geçirdi içinden.

“Bana karımı hatırlatıyor... oda muhteşem bir kadındı. Şu arkadaşın Abbott hakkında ne düşünüyorsun?”

Bell şaşırdı. “Archie’yle üniversite yıllarından beri arkadaşız.”

“Nasıl bir adamdır?”

“Neden sorduğunuzu öğrenmem gerek. O benim arkadaşımdır.”

“Anladığım kadarıyla kızım ona ilgi duyuyor.”

“Bunu size, Lillian mı söyledi?”

“Hayır. Başka bir kaynaktan öğrendim.”

Bell bir an düşündü. Bayan Comden New York’ta yoktu, Hennessy’yle birlikte batıda kalmıştı. “Arkadaşım hakkında bilgi istediğinize göre, size bunu kimin söylediğini sormak zorundayım.”

“Kincaid. Başka kim olur ki? Kızım, Abbott’la tanıştığında Kincaid de onunla birlikteydi. Şunu anlamanı isterim Bell, Kincaid’in kızımı elde etmek için rakiplerine her türlü çamuru atacağının farkındayım. Ama kızımı elde etmesi için önce beni öldürmesi gerekir.”

“Lillian da böyle düşünüyor” dedi Bell belli belirsiz gülümseyerek.

“Ne var ki,” diye devam etti Hennessy. “Bu başkanlık konusu ortaya yeni çıktı. Galiba Kincaid’i hafife almışım...” Hayretler içinde başını iki yana salladı. “Hep söylediğim gibi, Beyaz Saray’da Theodore Roosevelt yerine bir maymunun oturmasını tercih ederim. Demek ki, bir şey dilerken dikkatli olmamız gerekiyor. Ama hiç değilse, Kincaid, benim maymunum olur.”

“Beyaz Saray’da bir maymunun oturmasını kabul edebilirseniz, o maymunun damadınız olmasını da kabul eder misiniz?”

Hennessy bu soruyu cevaplamadı. “Arkadaşın Abbott hakkında sorular soruyorum, çünkü kızımın taliplerini tarttığım zaman seçeneklerimi bilmek isterim.”

“Peki, efendim. Şimdi anlıyorum. Size bildiğim kadarını anlatayım. Archie Abbott -Archibald Angell Abbottmükemmel bir dedektif, kılık değiştirme üstadı, yumruğu sıkı, çok iyi bıçak kullanan, ateşli silahlarda çok usta bir adamdır ve son derece sadık bir arkadaştır.”

“Yani birlikte yola çıkılabilecek biri mi?” diye sordu Hennessy gülerek.

“Kesinlikle.”

“Peki, hayat koşullan? Kincaid’in söylediği kadar yoksul mu?”

“Archie, dedektif maaşıyla geçiniyor,” dedi Bell. “Ailesi 1893 Panik Dönemi’nde her şeyi kaybetti. Annesi, Archie’nin enişte sinin evinde kalıyor.

Panik öncesinde, o günlerdeki köklü New York aileleri gibi bir hayli varlıklıydılar; güzel bir semtte güzel bir evleri vardı”

Hennessy gözlerini kısıp Bell’e baktı. “Bir servet avcısı olabilir mi?”

“Archie, iki defa çok zengin genç hanımlarla evlenebilecekken vazgeçti. O kızların anneleri, kızlarının Abbott’Iar gibi saygın bir aileye gelin gitmesi için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bunlardan biri, buharlı gemi filosu olan zengin bir armatörün tek çocuğuydu, diğerinin babasıysa tekstil imparatoruydu. İkisinde de iş, Archie’nin ‘evet’ demesine bakıyordu. Her iki durumda da kızların babalan Archie’ye isterse şirkette iş vereceklerini ya da sadece ona maaş bağlayacaklarını söylemişlerdi.”

Hennessy delici bakışlarla Bell’i süzüyordu. Bell gözlerini kaçırmadı.

Biraz sonra Hennessy, “Açıksözlülüğün için teşekkür ederim Bell. Benim daha ne kadar yaşayacağım belli değil, kızımın da başka kimsesi yok. Ölmeden önce onun iyi durumda olduğunu görmek isterim,” dedi.

Bel ayağa kalktı. “Lillian, Archie Abbott’tan daha kötüsüyle de evlenebilir.”

“Amerika Birleşik Devletlerinin ‘First Lady’si’ olma fırsatını da kaybedebilir,” dedi Hennessy.

“Lillian çok yetenekli bir genç kadın,” dedi Bell. “Karşısına çıkacak her durumla başa çıkabilir.”

“Onun zorluk çekmesini istemiyorum.”

“Elbette istemezsiniz. Hangi baba ister? Şimdi, izninizle ben, size bir soru sorayım efendim.”

“Sor.”

Bell tekrar oturdu. Bir an önce Marion’a kavuşmak için can atıyordu, ama cevaplanması gereken bir soru da içini kemiriyordu.

“Senatör Kincaid’in seçilme ihtimali olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?”

Charles Kincaid ve Emma Comden özel trenin hiç durmadan tıslayan lokomotifinin yanından sessizce yürüyüp istasyon alanından ve elektrik lambalarının aydınlığından çıktılar. Sonra yeni temizlenmiş orman yoluna inip, yürümeye devam ettiler.

Temiz dağ havasında yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Samanyolu karanlığın içinde beyaz bir nehir gibi görünüyordu. Bayan Comden Almanca konuşmaya başladı; kürk yakası sesinin boğuk çıkmasına neden oluyordu.

“Dikkat et, şeytanın kuyruğunu fazla çekme.”

Kincaid İngilizce karşılık verdi. Yıllarca Almanya’da mühendislik okuyup, Bağdat Demiryolu’nu inşa eden Alman inşaat şirketlerinde çalışmış olduğu için Almancası Bayan Comden’inki kadar iyiydi, ama birisinin onu, Osgood Hennessy’nin metresiyle yabancı bir dilde konuştuğunu ispiyonlamasını göze alamazdı.

“Kim olduğumuzu ve ne istediğimizi anlayamadan onları alt edeceğiz,” dedi.

“Ama hangi hamleyi yapsan Isaac Beli, seni püskürtüyor.”

“Bell sıradaki planımı asla tahmin edemez,” dedi Kincaid biraz bozularak. “Sona çok yaklaştım Emma. Berlin’deki bankerlerim, Southern Pacific Şirketi’ni iflas ettirdiğim anda harekete geçmek üzere hazır bekliyorlar. Gizli şirketlerim Southern Pacific’i üç kuruşa satın alacaklar ve ben de Amerika’dakİ bütün demiryollarının çoğunluk hisselerini elde edeceğim. Hennessy’nin kurduğu imparatorluk sayesinde kimse beni durduramaz.”

“Isaac Bell budala değil. Osgood da değil.”

“İkisi de saygı duyulacak düşmanlar” diye kabul etti Kincaid. “Ama daima birkaç adım arkamdan geliyorlar.” Yüksek sesle söylemedi, ama içinden, Philip Dow eğer hâlâ formundaysa zaten Bell sabaha çıkmaz, diye geçirdi.

“Seni uyarayım; Franklin Mowery köprüsü konusunda giderek kuşkulanıyor.”

“Çok geç, artık bir şey yapamaz.”

“Bana gittikçe daha temkinsiz oluyorsun gibi geliyor. Böyle gidersen seni yakalayacaklar.”

Kincaid başını kaldırıp yıldızlara baktı. “Yakalayamazlar. Gizli silahlarım var.”

“Neymiş o gizli silahların?”

“Her şeyden önce sen varsın Emma. Onların ne tasarladıklarını bana söylüyorsun.”

“Peki, benim elime ne geçiyor?” diye sordu Emma Comden.

“Kazandığımız zaman, paranın satın alabileceği her şey.”

“Ya paranın satın alamayacağı bir şey veya birisini istersem?”

Kincaid güldü. “Bana olan talep çok artacak. Sıraya girmek zorunda kalırsın.”

“Sıraya mı?” Emma Comden başını kaldırıp yıldızlara baktı. Gözleri simsiyah parlıyordu. “Öbür silahın neymiş?”

“Bu bir sır,” dedi Kincaid.

Çok az ihtimalle de olsa, Bell bu geceki saldırıdan kurtulursa, “Lillian Gölü” hakkında Emma’ya bile bir şey söylemeyi göze alamazdı.

“Benden sır mı saklıyorsun?” diye sordu Emma.

“Gücenme. Biliyorsun ki, bana ihanet edebilecek imkânı verdiğim tek kişi sensin.”

Ona, Philip Dow’dan bahsetmeye de gerek görmedi. Tıpkı, Dow’a Emma’yla yıllar önce, daha Hennessy’nin metresi olmadan önce başlayan ilişkilerinden hiç söz etmediği gibi...

Emma’nın dudakları buruk bir gülümsemeyle yayıldı. “Senden daha kötü bir erkek tanımadım Charles. Ama sana hiçbir zaman ihanet etmem.”

Kincaid, onları görebilecek kimse var mı diye bir kez daha etrafına bakındı. Sonra da kolunu kadının kürk mantosu içine sokup onu kendine çekti. Emma’dan en küçük bir direnç gelmemesi onu hiç şaşırtmadı. Kürk mantosunun altında çırılçıplak oluşu da...

“Ne varmış bakalım burada?” dedi arzulu sesiyle.

“Hattın ön kısım,” dedi Bayan Comden.

38

“İşin içinde siyaset olunca,” dedi Osgood Hennessy, Isaac Bell’in sorusuna karşılık olarak. “Ancak bir şey gerçekleştiği zaman inanırım.”

“Ciddiyim efendim,” dedi Bell. “Sizce Kincaid gerçekten başkanlık için adaylığını koyacak mı?”

“Politikacılar kendilerine yakıştırdıkları bir şeye kolayca inanabilirler. Kincaid seçilebilir mi? Sanırım. Seçmenlerden her şey beklenir. Neyse ki, kadınlar oy kullanamıyor. Yoksa, o parlak çocuk görünümüyle mutlaka seçilirdi.”

“Ama aday olabilir mi?” diye üsteledi Bell.

“Asıl mesele bu zaten.”

“Arkasında Preston White way var. White way bunun mümkün olabileceğini söylüyor.”

“O kışkırtıcı herif gazete satmak için her şeyi yapar. Unutma, sonunda kazansa da kazanmasa da Kincaid’in başkanlık adaylığı, partisinin son kongresine kadar haber olur.”

Bell, Whiteway’in grubundaki Kaliforniyalı işadamlarından birkaçının adını verdi. “Bu adamların Kincaid’i partinin ağır toplarının Önüne geçirebileceklerine gerçekten inanıyor musunuz?”

Osgood Hennessy hin bir şekilde kıkırdadı. “Başarılı işadamları zeki oldukları için başarılı olduklarına inanırlar. Oysa, çoğu kuş beyinlidir; sadece onlara para kazandıracak tek bir küçük şeyde akıllı davranmışlardır. Ama neden William Howard Taft’la yetinmiyorlar anlamış değilim. Partiyi bölecek olurlarsa seçimi Demokratlara ve o popülist şeytan William Jennings Bryan’a kaptıracaklarını bilmeleri gerek. Kim bilir, belki de sadece Whiteway’in parasıyla bedavadan tatil yapmaya gelmişlerdir.”

“Olabilir,” dedi Bell.

“Neden sordun?” dedi Hennessy kuşkulu gözlerle Bell’e bakarak.

Bell hemen cevabı yapıştırdı. “Bana ters geliyor.”

“Yoksa, arkadaşının, kızımla evlenebilmesi için onun rakibini karalıyor olmayasın?”

Bell ayağa kalktı. “Ben öyle kurnazlıklar yapmam. Sinsi değilim. Size şimdi, burada açık açık söyleyeyim; kızınız Charles Kincaid’den çok daha iyilerine layıktır. İyi geceler efendim.”

“Bekle,” dedi Hennessy. “Bekle... bekle... Özür dilerim. Söylediğim şeyi hiç hak etmedin ve doğru olmadığını da biliyorum. Sen açıksözlü bir insansın. Çok özür dilerim. Otursana. Bu yaşlı adama biraz daha arkadaşlık et. Emma birazdan yürüyüşten gelir.”

Charles Kincaid, Emma Comden’i Osgood Hennessy’yle paylaştığı iki kişilik kompartımanın kapısına kadar götürdü. Ön vagonun salon kısmında Beli ve Hennessy’nin hâlâ konuşmakta olduğunu duydular.

“Beni yıldızların altında gezdirdiğiniz için teşekkür ederim, senatör.”

“Benim için her zamanki gibi büyük zevkti. İyi geceler Bayan Comden.”

Kibarca cl sıkıştılar. Sonra, Kincaid birkaç vagon arkadaki kompartımanına doğru yürüdü. Dizleri titriyor, başı dönüyordu; Emma Comden’in onda daima böyle bir etkisi olurdu. Kapısını açıp içeri girdikten sonra kapadı ve o anda koltuğunda birisinin oturmakta okluğunu fark etti. Dow muydu? Peşindekilerden mi kaçıyordu? Asla. Dow gibi etik kuralları olan bir adam, dostuna ihanet etmektense kendi kafasına bir kurşun sıkardı. Kincaid cebindeki tabancayı çıkarıp lambayı açtı.

“Sürpriz, senatör,” dedi Eric Soares.

‘”Buraya nasıl girdin?” diye sordu Kincaid.

“Kilidi maymuncukla açtım,” dedi Eric Soares.

“Ne halt etmeye?”

Eric Soares tel çerçeveli gözlüğünü çıkarıp mendiliyle uzun uzun camlarını sildi. Neden sonra tekrar takıp bıyığının ucunu da düzelttikten sonra cevap verdi. “Şantaj.”

“Şantaj mi?” dedi Kincaid hızlı bir şekilde düşünerek.

Senatör Kincaid kimliğiyle Eric Soares’in bir mühendis ve Franklin Mowery’nin asistanı olduğunu biliyordu. Ama Sabotajcı olarak bildiği başka bir şey vardı: Soares Cascade Kanyonu Köprüsünün taş ayaklarının durumu hakkında Mowery’ye gönderilen denetleme raporlarını değiştirmişti.

Derringer tabancasını genç mühendisin başına dayadı. Soares gözünü bile kırpmadı.

“Beni kendi kompartımanınızda vuramazsınız. Burası benim pulman vagondaki ranzama göre çok lüks bir yer. Bay Mowery’nınkinden bile daha şatafatlı.”

“Seni vurabilirim ve vuracağım da,” dedi Kincaid buz gibi bir sesle. “Karanlıktı, içerideki kişinin Bay Soares olduğunu anlayamadım. Radikal bir suikastçı sandım ve kendimi savundum.”

“Böyle söyleyerek yargıçları ikna edebilirsiniz. Ama ülkenin en ünlü köprü mühendisinin manevi evladı olan garip bir yetimi vurmak başkanlığa adaylığını koyacak biri için hiç iyi olmaz.”

Kincaid tabancasını cebine soktu ve gidip kristal sürahiden kendine bir kadeh konyak doldurduktan sonra duvara yaslandı; konyağını yudumlarken karşısındaki genç adamı inceliyordu. Aslında rahatlamıştı. Soares de pek çok insan gibi, Kincaid’in başkan adaylığı numarasına inanıyordu. Yani, Soares, onun Sabotajcı olduğunu bilmiyordu. O halde, şantaj yapmasını gerektirecek ne olabilirdi ki?

“Ben de bir kadeh isterim.”

Kincaid bu isteği duymazlıktan geldi. Her ne kadar onu sarhoş etmek işine yarasa da bu küçük serseriye haddini bildirmek daha iyi olacaktı.

“Siyasi hedeflerim konusunda haklısın,” dedi. “O halele oyun oynamayı bırakalım. Buraya bir amaçla geldin. Nedir o? Ne istiyorsun?”

“Söylemiştim. Para.”

“Sana neden para verecekmişim? Ne için?”

“Bana aptal numarası yapmayın, senatör. Union Pier ve Missouri, St. Louis’deki Caisson Company şirketlerinin çoğunluk hisselerinin elinizde olduğunu bildiğim için.”

Sabotajcı hayretini gizleyemedi. Dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu, bu defa nedeni Emma Comden değildi.

“Bunu da nereden çıkardın?” diye sordu Soares’e.

“Köprü ayakları konusunda yalan söylediğim için bana kimin para ödediğini merak ettim. Rüşvetin kimden geldiğini bilirsem, batının en büyük köprüsünü sabote etme karşılığında, birkaç dolar fazla kazanabilirim diye düşündüm. Yetimhaneden arkadaşım olan bir bankacıya gittim. Ben mühendislik okurken o da bankacılık eğitimi alıyordu. Bir sürü holdingi inceledi... birbiri içine girmiş

onlarca büyük holding. Ama benim bankacı arkadaşım işinde çok iyidir. Sonunda iz sürerek size kadar geldi. Cascade Kanyonu Köprüsünün ayaklarını inşa eden şirketin çoğunluk hisselerini gizlice satın almışsınız”

Er geç bu olacaktı, diye düşündü Kincaid. Ama bu felaketin böyle kötü bir şaka gibi gerçekleşmesi hiç hesapta yoktu: İyi kalpli bir köprü mühendisinin kanatları altına almış olduğu bir yetim, onu tuzağa düşürmüştü.

Kincaid seçeneklerini gözden geçirdi. Bu gece veya yarın Soares’i öldürebilirdi. Ölmeden önce suç ortağı bankacının adını öğrenir, onu da öldürürdü. Ne var ki, köprü ayakları hakkındaki gerçeğin gizli kalabilmesi için Soares e ihtiyacı vardı. Ortadan kaybolduğu takdirde, Mowery hemen onun yerine birisini bulurdu. Onun yerine geçen herhangi bir mühendis de Eric’in tahrif edilmiş raporlarını biraz dikkatli inceleyince, nehir yükseldiği zaman bu ayakların köprüyü taşıyamayacağını görürdü.

“Siz de benim gibi Sabotajcı hesabına çalışıyorsunuz,” dedi Soares.

“Beni, Sabotajcının kendisi olmakla suçlamadığına da şükür.”

“Beni güldürmeyin. Senatör olarak çok daha parlak bir geleceğiniz var. Sizi elevermediğim takdirde başkan bile olabilirsiniz.”

Kurtuldum, diye düşündü Kincaid. Emniyetteyim.

“Ne kadar istiyorsun?”

“Sahte raporu görmezden geldiğim için Union Pier ve Caisson Company’nin verdiklerinin üç katı.”

Kincaid elini cüzdanına götürürken, “Bunu halledebilirim,” dedi. Soares’in hayallerinin bu kadar küçük olduğuna şaşırmamıştı.

Isaac Bell çok sonra, Osgood Hennessy’den kurtulup hızla kompartımanına doğru yürüyordu. Hennessy’ye ait Nancy 2 vagonundan geçerken, Lıllian elinde bir şişe şampanyayla kompartımanından çıkıp yolunu kesti. Tuvaletini çıkarıp bir sabahlık giymiş, incili elmaslı kolyesini de çıkardığı için güzel boynu açıkta kalmıştı. Serbest bıraktığı saçları omuzlarına dökülmüş, mavi gözlerinde bir sıcaklık vardı. Buz kovasından çıkarılan şampanya şişesinden sular damlıyordu.

“Konuşmalarınıza kulak misafiri oldum,” dedi Lillian. “Archie hakkında söylediklerin için teşekkür ederim.”

“Gerçeği söyledim.”

Lillian şişeyi Bell’e uzattı.

“Marion’a. Ona tatlı rüyalar dilediğimi söyle.”

Bell uzanıp onu yanağından öptü.

“İyi geceler”

Bell bagaj vagonunda durup telgraf operatörüyle konuştu. Acil bir telgraf yoktu. Bagaj vagonunun arka kapısını açıp kompartıman vagonlarına giden koridora girdi. Yüzüne bir gülümseme yerleşmişti. Kendisini çocuk gibi hissediyordu. Marion’u düşünmek bile ağzını kurutmaya yetiyordu. İyi ki, Lillian’ın verdiği şampanya vardı.

Bir yanında karartılmış pencereler, diğer yanındaysa cilalı ceviz kapıları... kompartımanların bulunduğu koridora girdi. Koridorun öbür ucunda bir adam hızla uzaklaşmaktaydı. Hareketlerinde kuşku çeken bir özellik vardı. Bell durup onu inceledi. Orta boylu, siyah saçlıydı. Siyah takım elbise giymişti. Bell, onun ince bıyıklarını ve tel çerçeveli gözlüğünü gördü.

Mowery’nin asistanı Eric Soares’ti; yaşlı adamın kompartımanından çıkmış, pulman vagona dönüyor olmalıydı. Zaten ziyafetten geç dönmüşlerdi. Bir de üstüne toplantı yapmak için epey geç bir saat, diye düşündü Bell, onunla çene çalmak istemediği için genç adam uzaklaşana kadar bekledi.

Sonunda Bell C3’ün koridorunu da aşıp 4 numaralı vagona ulaştı.

Philip Dow yaklaşan ayak seslerini duyunca kabinin içinde iyice büzülüp perdedeki aralıktan baktı. Bu ayak sesleri, Bell’den daha ufak yapılı birine ait olmalıydı. Nitekim adam hiç yavaşlamadan perdenin önünden geçip yoluna devam etti. Dow’un kulakları yanılmamıştı. Zayıf, siyah takım elbiseli adam Marion Morgan’ın kompartımanım geçtikten sonra, pulman vagonlara giden kapıyı açıp yoluna devam etti.

Bir dakika sonra daha ağır yürüyen birine ait ayak seslerini duydu. Adam önünden geçtikten sonra perdeyi araladı. Beklediği adam bu olmalıydı. Boyu Kincaid’den daha uzundu, ziyafetten dönen sarı saçlı, şık giyimli adam; Marion Morgan’ın kapısının önünde durdu. Elinde bir şişe şampanya, “There’ll Be a Hot Time in the Old Town Tonight” şarkısını mırıldanıyordu.

Dow koşarak copunu sallarken kafasının içinde bu şarkının Chicago versiyonunu seslendiyordu:

Yaşlı Bayan Leary gaz lambasını ağılda unuttu, inek bunu devirince kadın gözlerini kırpıştırıp, “Bu gece kasaba epey ısınacak, “ dedi. YANGIN! YANGIN! YANGIN!

39

Philip Dow kurbanına vuramadan kompartımanın kapısı ardına kadar açıldı. Kadın eli kapı tokmağında Bell'i bekliyor olmalıydı. Bell elindeki şampanya şişesini gösterdi. Kadının yüzündeki hevesli ifade bir anda buhar oldu ve gözleri öfkeyle parladı.

"Preston! Sen ne..."

"Dikkat et!" diye bağırdı arkadan gelen bir ses.

Copla kafatasını parçalamak üzere olduğu adam birden dönünce Dow sarhoş şaşkınlığıyla ağzı açılan adamın sarı bıyığı olmadığını gördü. İçgüdüsüyle kaldırdığı şampanya şişesi Dow'un darbesini sektirdi. Ağır cop Marion Morgan'ın yüzünün bir santim yanından geçip kompartıman kapısına çarptı ve sert ceviz kapıda çentik açtı.

Sarı bıyığı yok. diye geçirdi aklından Dow. Bu adam, Isaac Bell değildi. O halde Bell arkasında kalmıştı; seslenen kişi oydu. Dow, neredeyse öldürecek olduğu sarhoşun yanından geçip onu kendine siper etti.

Dow, dedektifin var gücüyle ona doğru koşmakta olduğunu gördü. Hemen kemerine takmış olduğu revolverini çıkardı. Bell yirmi beş metre uzunluğundaki koridorun üçte birini kat edip, Browning No. 2 yarı otomatik tabancasını çekmişti. Bunu gören Dow, hafif Browning tabanca kullanmayı yeğleyen bir Van Dom dedektifinin, yirmi adım öteden sineği bile vurabileceğinden emindi.

Isaac Bell Maden Sahipleri Derneğinin yakalayana ödül vaat ettiği afişlerde gördüğü adamı hatırladı. Katil Philip Dow. Preston Whiteway sendeleyerek Bell'in önünü kapadı. "Yere yat!" diye bağırdı Bell.

Dow hemen tetiği çekti. Iskalaması mümkün değildi. Bell o daracık koridoru, tek hatlı bir tünel içinden geçen lokomotif gibi dolduruyordu.

"Marion eğil!" diye bağırdı Bell.

Dow kırmızı elbiseli güzel kadının iki eliyle kolunu tuttuğunu hissetti.

Yaptığı ilk atış dedektifin elindeki şampanya şişesine isabet edip şişeyi paramparça etti. İkinci atışıyla dedektifi vurdu. Üçüncüsü yere isabet etti. Kolunu silkeleyip kurtardıktan sonra tabancasını kadının yüzüne doğrulttu.

Katilin kurşunu, kolunu delip geçtiği anda Isaac Bell bir balyoz darbesi yemiş gibi hissetti kendini... Tabancasını sol eline aldı ve isabetli bir atış yapabileceği anı bekledi. Marion akıllıca davranıp kompartımana kaçmıştı. Fakat. Preston Whiteway hâlâ koridorda sallanıyor, Bellin atış menzilini engelliyordu. Bell, kendisini vuran adamın tabancasını Marion'un kompartımanına doğrulttuğunu görünce tetiği çekti.

Philip Dow kafasının içinde bir patlama duydu. Bir an için vurulduğunu, ama her nasılsa hâlâ yaşadığını düşündü. Sonra Bell'in kurşununun kulağını parçaladığını fark etti. Bell'in ikinci atışı koluna isabet edince parmakları gevşedi ve tabancası elinden düştü. Dow, sarhoşu Bell'in üstüne itip tekrar ateş etmesine engel olduktan sonra birkaç metre arkasındaki koridor kapısına doğru koştu ve trenden aşağı atladı.

Bir demiryolu polisi silah seslerinin geldiği yöne doğru koşuyordu. Dow boşuna nefes tüketmedi. Copu hâlâ sağ elindeydi. Bununla polisin iki kaşının arasına sert bir darbe vurduktan sonra karanlığın içine doğru koştu.

Bell kolunun verdiği acıyla kadar merdivenin alt basamağına kadar gelip, dizlerinin üstüne çökmüştü. Demiryolu polisleri, Hennessy'nin özel trenine doğru koşuyorlardı. "Orada!" diye bağırdı Bell tabancasıyla katilin kaçtığı yönü göstererek. "Tek adam. Orta boylu. Koyu renk takım elbise ve melon şapka giyiyor. Tabancasını düşürdü. Bir tabancası daha olabilir."

Polisler bir yandan destek almak için düdüklerini öttürürken bir yandan da o yöne doğru koşuyorlardı. Bell güç bela basamakları çıkarken Marion geldi yanına. İkisi de aynı anda, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Marion. Yaklaşmakta olan kondüktöre, "Hemen bir doktor getirin!" diye bağırdı.

Bell'in vagona çıkmasına yardım etti. Preston Whiteway, onun kapısına dayanmış yolunu tıkıyordu.

"Yahu, ne oluyor burada?" diye sordu.

"Preston!" dedi Marion Morgan. "Çabuk yolumdan çekil, yoksa o tabancayı yerden alıp seni vururum."

Gazete patronu kafasını kaşıyarak yoldan çekildi. Marion, Bell'i kompartımanına sokup yatağına yatırdı.

"Bana havlu ver," dedi Bell. "Yoksa çarşafların kirlenecek."

"Yaran çok mu kötü Isaac?"

“Sanırım, ciddi bir şey yok. Sayende, sadece kolumdan vurdu.”

Southern Pacific sıhhiye vagonundan bir doktor gelinceye kadar, demiryolu polisleri Bell’e ateş eden adamın karanlıkta izini kaybettirdiğini rapor ettiler.

“Aramaya devam edin,” dedi Bell. “Onu yaraladığıma eminim. Dahası, galiba kulağını kopardım.”

“Evet, koparmışsınız. Kulağının parçasını yerde bulduk. Işıklandırılmış kışıma kadar kan izi var. Ama ne yazık ki, yarası onu öldürecek kadar ağır değil.”

“Onu bulun! Adı Philip Dow. Başına on bin dolar ödül kondu. Sabotajcı hesabına mı çalışıyor? Öğrenmek isterim.”

Southern Pacific Şirketimin doktoru, demiryolu inşaatlarında sık görülen yaralanmaları tedavi etmeye alışkındı. Doktor, Bell’in 45 kalibrelik mermiyle delinmiş kanlı kolunu görüp de fazla önemsemeyince Bell rahatladı. Doktor yarayı suyla iyice yıkadıktan sonra içinde asit fenik olan bir şişe çıkardı. “Biraz canınız yanacak.”

“Kan zehirlenmesi daha çok canımı yakar,” dedi Bell dişlerini sıkarak. Yaranın üstünde bir bez vardı. “Hadi, boşaltın.”

Doktor ateş gibi yakan dezenfektanla yarayı temizledikten sonra sardı. “Birkaç gün kolunuzu askıya alsanız iyi olur. Kemiğinizde bir şey yok. Ama eminim çok acı veriyordun”

“Evet,” dedi Bell rengi adamakıllı solmuş Marion’a bakıp gülümseyerek. “İtiraf ederim.”

“Merak etmeyin, icabına bakarım.”

Doktor çantasından bir enjektör çıkarıp, bunun içine bir miktar sıvı çekti.

“O nedir?” diye sordu Bell.

“Morfin hidroklorid. Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz.”

“Hayır, teşekkür ederim doktor. Zihnimin açık olması lazım.”

“Nasıl isterseniz,” dedi doktor. “Yarın gelip pansuman yaparım. İyi geceler. İyi geceler ha’mfendi.”

Adam çıktıktan sonra Marion kapıyı kapadı.

“Zihnin açık mı olmalı ? Isaac, sen vuruldun. Hortlak gibi bembeyazsın. Canın çok yanıyor olmalı. Hiç değilse sabaha kadar tatil yapamaz mısın?”

“Niyetim o zaten,” dedi Bell. Sağlam koluyla onu kendine çekti. “Bu yüzden zihnimin açık olmasını istiyorum.”

40

“Babacığım, Sevgili Babacığım, artık evimize dönelim ,”

diyordu şarkıyı söyleyen Ventura County Yeşilay Derneği Korosu’ndaki altmış şarkıcı.

James Dashwood boynunu uzatıp, omuzları çökük nalbant Jim Higgins’i görebilmek ümidiyle etrafına bakındı. Higgins, Sabotajci’nın taslak resmini görür görmez kaçmış, bir daha ortalıkta görünmemişti. Isaac Bell nalbandın, Yeşilay Derneği toplantısında bir daha içki içmeyeceğine dair yemin ettiğine inanıyordu. Bu toplantı ise tarım kasabası olan Oxnard’da bir sirk barındıracak kadar büyük bir çadırda yapılmaktaydı.

Dashwood o ana kadar bunun gibi altı toplantıya katılmış olduğu için nasıl davranacağını biliyordu. Gülümseyerek kızlarını dürtüp onu gösteren annelerin arasından çabucak sıyrıldı. İçkiyi bırakma yemini edilen toplantılarda kadınların sayısı erkeklerden fazla olurdu. Az sayıda erkek arasında da Dashwood kadar genç, temiz ve eli yüzü düzgün olan pek yoktu. Daha çok, yanında oturan paltosu yamalı ve kenarları sarkık şapkalı adam gibi sırf yağmurdan kaçmak için oraya gelenler vardı.

Koro nihayet şarkıyı bitirdi. Teşrifatçılar asetilenle ışıklandırılan bir projeksiyon makinesi getirdiler. Bunun ışığı çadırın öbür tarafındaki bir ekranı aydınlattı. Bütün gözler o tarafa çevrildi. Bir gösteri başlayacağa benziyordu.

Sıradaki konuşmacı ateşli bir metodistti.

“Kırmızı burunlu ayyaşlar bizi hayalperest olmakla suçluyorlar!” diye gürledi. “Ama dünyanın hiçbir yerinde sarhoş edici içkilerin bulunmaması gerektiğini iddia etmek bizi hayalperest yapmaz. Biz tehlikeli bir deney yapıyor değiliz. İçki içmeme yemini etmek yeni bir şey değildir. Asıl tehlike içki içerek yaşamaya çalışmaktır.”

Eliyle projeksiyon makinesini işaret etti.

“Gelişmiş bir mikroskop ve bu projeksiyon makinesi yardımıyla sizlere damıtılmış ispirtoyla kafa çekmenin zehir içmekle aynı şey olduğunu göstereceğim. Bunu içmekle kendi vücudunuzu zehirlersiniz. Ekranı seyredin baylar ve bayanlar. Bu mikroskobun altına kilise kuyusundan alınmış suyla dolu bardağı koyup, projeksiyonla ekranda gösteriyorum “

Suyun içi yüzen mikroplarla doluydu.

Konuşmacı bir göz damlasını havaya kaldırıp gösterdikten sonra, bunu, bir viski şişesi içine sokup içine kahverengi sıvı çekti.

“Şimdi bu suyun içine bir damla viski damlatacağım. Sadece tek bir damla.”

O bir damla viski, mercek altında tıpkı bir havuzu kirleten çamur gibi göründü. Suyu bir anda kahverengi bir bulut sardı. Mikroplar panik halinde yüzerek bardağın kenarlarına kaçıştılar. Ama kurtuluş yoktu. Bükülerek, kıvrılarak debelendikten sonra hepsi hareketsiz kaldı ve öldü. Dashwood’un yanında oturan pejmürde adam titredi.

“Şu kımıl kımıl solucanlara bak,” dedi. “Bir daha içinde viski olmayan su içmeyeceğim.”

Dashwood ön taraflarda oturan siyah paltolu, iriyan bir adam gördü ve ona doğru yürüdü.

“Kim öne çıkacak?” diye seslendi konuşmacı. “Kim sertifikayı imzalayıp bir daha ağzına içki koymayacağına yemin edecek?”

İyice yaklaştığı zaman Daswood, o adamın .Tim Higgins olmadığını anladı. Ama o anda konuşmacının yardımcılarına çok yaklaşmıştı. Güzel genç kızlar birden etrafını sarıp ona dolmakalemler ve boş sertifika kâğıtları uzattılar.

“İki telgraf daha geldi Bay Bell,” dedi T. J. Meadows. “Kolunuz nasıl bu sabah?”

“Bomba gibi.”

Birinci mesaj; Bell’in, Kincaid’in neden West Point Askeri Akademisinden erken ayrıldığı sorusunun yanıtıydı. ABD Kara Kuvvetleri kayıtlarına gayriresmi erişimi olan Van Dorn Washington ofisi raporunda Kincaid’in eğitimini West Virginia Üniversitesinde sürdürmek için kendi isteğiyle ayrıldığını bildirmişti. Onun uygunsuz davrandığına ya da kovulduğuna dair hiçbir kayıt yoktu. Soruşturmayı yapan ajanın yorumuna göre, içsavaş öncesinde mühendislik eğitimi veren tek kaynak olan askeri akademi artık sivil mühendislik okullarının çok gerisindeydi.

Franklin Mower^nin asistanı Eric Soares hakkında bilgileri. içeren ikinci mesaj Bell’in ilgisini daha çok çekti. Biraz derin bir soruşturma Soares’in Kansas’ta Mowery’nin desteklediği yetimhaneden kaçmış olduğunu ortaya çıkarmıştı. Birkaç yıl sonra Soares bir ıslahevinde bulunmuştu. Mowery, onun sorumluluğunu şahsen üstlenerek, eğitimindeki eksiklikleri özel öğretmenler

tutarak kapatmış, sonra da onu Cornell'dekı mühendislik okuluna yerleştirmişti. Bu da onların amca yeğen ilişkisini açıklıyor, diye düşündü Bell.

Bell öğleden sonra yaşlı mühendisi ziyaret etti. Soares her gün olduğu gibi, köprü ayaklarında sürdürülen çalışmalara nezaret etmek için nehir tarafındaydı. Mowery. Hennessy'nin özel trenindeki bir kompartımanı ofis haline getirmişti. Bell'i görünce şaşırdı.

"Hastanede olursun sanıyordum. Kolunu askıya bile almamışsın."

"Askı daha çok canımı yakıyor."

"Seni vuran adamı yakaladılar mı?"

"Henüz yakalanmadı. Bay Mowery, size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Soruşturmamızın ne kadar geniş kapsamlı olduğunu tahmin edebilirsiniz. Bu nedenle, sorum biraz kişisel olursa, lütfen beni bağışlayın."

"Sakıncası yok Bay Bell. Aynı saftayız. Ben inşa ediyorum, siz de o cani bunu yıkmasın diye çalışıyorsunuz."

"Asistanınızın geçmişi beni kaygılandırıyor," dedi Bell, hiç lafı gevelemeden.

Mowery, piposunu ağzından çıkarıp öfkeli gözlerle ona baktı.

"Eric'e yardım etmeye karar verdiğimde, on beş yaşında bir çocuktu ve sokaklarda yaşıyordu. İyi niyetli insanlar, onun, beni bayıltıp cebimdeki parayı çalacak biri olduğunu söyleyerek uyarmışlardı. Onlara da size şimdi söyleyeceğim şeyi söyledim: Suçlu sınıf diye bir şey olduğuna inanmıyorum."

"Suçlu sınıf diye bir şeyin olmadığı konusunda sizinle hemfikirim," dedi Bell. "Ama ben suçlu tipini iyi tanırım."

"Eric diplomasını hakkıyla kazandı," dedi Mowery. "Benim tavsiyemle girdiği işlerde hiç beni mahcup etmedi. Union Pier ve Caisson'dakiler onun çalışmalarından çok memnundurlar. Hatta, bu iş bitince gelip onların şirketinde çalışması için teklifte bile bulundular. Bana kalırsa, bu genç adam mesleğinde epey yükselmiş sayılır, ne dersin?"

"Eğer, Union Pier ve Caisson'da çalışmaya giderse onu çok özlersiniz... "

"Ona kariyerinde başarılar dilerim. Bana gelince, ben yine sallanan koltuğuma dönmek istiyorum. Hennessy'nin temposuna uyamayacak kadar yaşlıyım. Ona bir iyilik yaptım. İyi ki de yapmışım. Çok güzel bir köprü inşa ettik. Osgood

Hennessy, ben, Eric Soares.”

“Tuhaf bir şey var ama,” dedi Bell. “Geçenlerde polis şefi Jethro Watt’ın eski bir deyişi tekrarladığını duydum: ‘Southern Pacific için imkânsız diye bir şey yoktur.’”

“Bundan daha gerçekçi ifade edilemez, İşte, bu yüzden de Southern Pacific için çalışmak daha çok gençlere göre bir iş.”

“Jethro her şeyi şirketin yaptığını anlatmak istiyordu. Kendi motorlarını, kendi tünellerini, kendi köprülerini...”

“Bununla ünlüdürler.”

“O halde köprünüzün ayaklarını suya batırma işini neden Union Pier ve Caisson’a verdiler?”

“Nehirde köprü ayağı çalışması uzmanlık gerektiren bir alandır. Özellikle de, burada karşımıza çıkan değişken koşullar söz konusu olunca. Union bu piyasanın en iyisidir. Mississippi Nehri’nde mükemmel işler yaptılar. Mississippi Nehri’nde köprü ayağı dikebiliyorsan, başka her yerde yapab ilirsin.”

“İşin bu şirkete verilmesini siz mi istediniz?”

Mowery duraksadı.

“Şimdi siz sorunca düşünüyorum da...” dedi bir süre sonra. “Bu pek doğru sayılmaz. İlk başta bunu kendi şirketimizin yapmasını istiyordum. Ama sonra, buradaki jeolojinin karmaşık olması nedeniyle, çalışmanın Union’a verilmesi daha akıllıca olur, diye tavsiye edildi... size dün gece açıklamıştım. Cascade Kanyonu Nehri’nin dibi bizi oldukça zorladı. Şu dağları aşmaktan bile daha zor oldu.”

“Union’u Eric mi tavsiye etti?”

“Tabii. Onu alan etüdü yapsın diye önden göndermiştim. Nehir yatağını ve Union Şirketi’ni iyi tanıyordu. Neden bütün bu soruları soruyorsun?”

Bell, yaşlı mühendisin gözlerine baktı. “Dün gece ziyafetten döndükten sonra Bay Hennessy’nin vagonundayken çok endişeli görünüyordunuz. Ondan önce de, birlikte otelin verandasındayken köprü ayaklarına uzun uzun bakmıştınız.”

Mowery başını yana çevirdi. “Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi Bay Bell? Ayakların etrafındaki suyun akışı hoşuma gitmedi. Nedenini tam anlamış değilim -hâlâ da çıkaramıyorumama bana olması gerektiğinden farklı geldi.”

“Bir terslik olduğunu mu hissediyorsunuz?”

“Belki de,” dedi Mowery isteksizce.

“Galiba bu bakımdan benim gibisiniz.”

“Nasıl?”

“Elimdeki veriler yetersiz kalınca, içgüdüme güvenmek zorunda kalırım. Örneğin, dün gece beni vuran adam, pekâlâ Preston Whiteway’in kafasına bir tane vurup cüzdanını çalmak için onu bu trene kadar takip etmiş bir soyguncu olabilir. Onun aranan bir katil olduğunu sanıyorum. Ama, kolay yoldan para kazanmak isteyen biri olmadığını iddia edecek sağlam bir dayanağım yok. Whiteway’in sarhoş olduğu belliydi, zengin görünümü de cebinde yüklü bir para olabileceğini gösteriyordu. Soyguncu kaçtığına göre, elimde bunlardan başka veri yok. Ama içgüdüm o adamın, beni öldürmek üzere gönderilmiş olduğunu, yanlışlıkla Whiteway’ye saldırdığım söylüyor. Bazen içgüdülerimiz bize doğru yolu gösterir... “

Mowery yine gözünü kaçırmaya kalkışınca, Bell bakışlarıyla onu mıhladı.

“Sanki Eric’i bir şeyle suçlamak ister gibisin,” diye mırıldandı Mowery.

“Evet öyle,” dedi Bell.

Gözlerini yaşlı mühendisten ayırmadan koltuğa oturdu.

Mowery itiraz edecek gibi oldu. “Bak evlat...”

Bell’in gözlerinde bir anda beliren karanlık parıltıyı görünce Mowery vazgeçti. Bell, babasından başka kimsenin evladı değildi.

“Bay Bell...”

Bell sakin ve ölçülü bir tonda konuşmaya başladı. “Size, mühendislere ihtiyacımız var, dediğim zaman, bana, mühendislere güvenmeye ihtiyacımız var, diye karşılık vermiştiniz. Şimdi de köprü ayakları konusunda sizi endişeli gördüğümü söyleyince bana, Eric’i suçlar gibi konuştuğumu söylüyorsunuz.”

“Benim Osgood Hennessy’yle konuşmam gerekiyor, izninle Bay Bell.”

“Ben de size katılayım.”

“Hayır,” dedi Mowery. “Bu mühendisler arasında bir konuşma olacak. Dedektiflik konusu değil. Sadece veriler, içgüdüler olmayacak.”

“Onun vagonuna kadar size eşlik edeyim.”

“Nasıl istersen.”

Mowery bastonunu alıp zorbela ayağa kalktı. Bell kapıyı açıp, önden yürüdü; vagonlar arasındaki kapıları tutarak onun geçmesine yardım etti. Hennessy lambri kaplı ofisindeydi. Bayan Comden de oradaydı; bir köşede oturmuş kitap okuyordu.

Bell bir anlığına kapının önünde durdu.

“Soares nerede?” diye sordu Mowery’ye.

41

Bir saat sonra St. Louis’de, İtalya’dan kaçıp adım Francis Rizzo olarak değiştiren bir anarşistin bodrum katındaki dairesine bir telgraf geldi. Rizzo kapıyı Western Union ulağının yüzüne kapadıktan sonra zarfı açtı. Mesaj tek kelimeden ibaretti:

“Şimdi.”

Rizzo ceketini ve şapkasını giyip bir tramvaya atladı ve onu kimsenin tanımadığı bir semte giderek çeyrek galonluk bir kutu gazyağı aldı. Sonra başka bir tramvaya binip Mississippi Nehri yönüne gitti. İndikten sonra antrepoların bulunduğu bir semte yürüyüp rıhtım kenarındaki bir bara girdi. Bir bira ısmarlayıp sosis yedi; gözü hep giriş kapısındaydı. Antrepo işçileri günlük mesailerini bitirip de bara doluşmaya başladıkları anda Rizzo dışarı çıktı ve karanlık sokaklardan geçerek Union Pier & Caisson Şirketi’nin ofisine doğru yürüdü.

Binadan son çıkan memur kapıyı kilitliyordu. Rizzo sokağın karşısında durup ofislerin tamamen boşaldığından emin olana kadar bekledi. Sonra, aylar öncesinden planlandığı gibi, bir yan sokağa girdi; burada binanın arkasına uzanan dar bir geçit vardı. Gevşek bir döşeme tahtasını kaldırıp içinden, daha önce saklamış olduğu kısa levyeyi çıkardı ve pencereyi ka-nırtarak açtı. İçeri girdikten sonra üç katlı binanın en üst katına çıkan ahşap merdivenleri buldu. Üçüncü kata çıktıktan sonra birkaç pencere açtı; kutuyu açıp içindeki gazyağını yere döküp merdivenlerden aşağıya indi. Zemin kata gelince bir kibrit çakıp gazyağını tutuşturdu ve alevlerin kuru tahtayı sarışını seyretti. Tahtalar iyice tutuşana kadar bekledi. Sonra pen-cereden dışarı çıktı ve hava akımı olması için pencereyi açık bıraktı.

Isaac Bell, Yılan Hattı trenine binip Cascade kasabasına indi. Briç Soares, Mowery’ye işinin çoğu zaman olduğu gibi geç bitebileceğini söylemişti. Her zamanki gibi yemeğini kasabada yedikten sonra geceyi köprü ayağının yanındaki nöbetçi barakalarından birinde geçirip, trende zaman kaybetmektense ertesi sabah işe erkenden başlayacaktı.

Bell nöbetçi barakalarına vardığı zaman, sözde çok çalışan Soares’in işten erken ayrılmış olduğunu öğrendi.

Nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Nehrin aşağı kısmında, Cascade kasabasının biraz uzağında Hell’s Bottom adında barakalardan ve çadırlardan oluşan bir kasaba kurulmuştu. Varlığını; demir işçilerine, duvar işçilerine, Cascade Kanyonu Köprüsü’nü inşa eden sualtı işçilerine, Yılan Hattı’nı kuran demiryolu işçilerine ve East Oregon Kereste Şirketi işçilerine borçluydu.

Eric Soares, Hell’s Bottom’a giderken tatlı bir heyecan içindeydi. Senatörden kopardığı parayla bu gece kasabanın en zengin adamı olacağından emindi. Senatörden ileride daha da çok para alacaktı. Soares aynı zamanda sırılsıklam âşıktı; ne var ki, bu onun için pek akıllıca bir şey değildi. Özellikle de bir fahişeye âşık olması... Akıllıca veya değil, ne zaman yaşlı Mowery’den kurtulabilse soluğu bu kadının yanında alıyordu. Şimdi, senatörün sayesinde bütün geceyi onun yanında geçirebilecekti.

Hell’s Bottom’da üç sınıf genelev vardı.

Üçüncü sınıf olanlar, kereste işçilerine ve katır sürücülerine hizmet verirdi. Bu adamlar cumartesi geceleri oraya gelebilmek uğruna içini oydukları kerestelerden yaptıkları kanolarla kayalık nehrin azgın sularında kürek çekip hayatlarını tehlikeye atarlardı.

ikinci sınıf olan genelevlerin kadınları Yılan Hattı’yla gelen demiryolu ekiplerine hizmet verirlerdi. Hat işçileri cumartesi geceleri kasabaya iniyorlardı. Frenciler, kondüktörler ve lokomotif makinistleri vardiyalarına göre farklı zamanlarda bu evleri ziyaret ederlerdi.

Sadece bir tane birinci sınıf işletme vardı. Gabriel’in evi diğerlerine göre, özellikle de batıda yeni kurulan kasaba standartlarına göre daha kibar bir yerdi ve bir işçinin rüyasında bile ödeyemeyeceği bir fiyat tarifesi vardı. Müşterileri; Cascade’nin önde gelen tüccarları ve işadamları, kır otelinde kalan zengin turistler ve yüksek maaşlarla çalışan kıdemli mühendisler, avukatlar ve demiryolunda çalışan müdürlerden oluşurdu.

Madam Gabriel, artık devamlı müşterisi olan Eric Soares’i karşıladı.

“Joanna’yı istiyorum,” dedi Soares.

“Joanna meşgul efendim.”

“Beklerim.”

“İşi uzun sürecek,” dedi kadın.

Soares budalaca bir kıskançlık duydu. Kesinlikle budalaca, dedi içinden. Ama duyduğu kıskançlık gerçekti ve nabzını hızlandırmış, nefes alışını zorlaştırmıştı.

“Çok hoşunuza gidecek yeni bir kızımız var.”

“Ben Joanna’yı bekleyeceğim.”

Kızdırıldığı zaman Madam Gabriel’in gözlerinde başka hiçbir kadında görmediği kadar soğuk bir ifade belirirdi. Şimdiyse düpedüz buz kesmişti; genç yaşına rağmen oldukça tecrübe sahibi olan Eric, içinde korkuya yakın bir his duydu. Kadını daha fazla sinirlendirmekten çekinerek başını yana çevirdi.

Kadın sıcak bir gülümsemeyle onu şaşırttı. “Bakın size ne diyeceğim, efendim. İşiniz bittikten sonra yüzüme bakıp bana çok memnun kalmadığınızı söylerseniz, yeni kız için sizden ücret almayacağım. Dahası, bütün samimiyetinizle bana, onun Joanna’dan daha iyi olmadığını söylerseniz de paranızı almayacağım. Ne kaybedersiniz?”

Kaybedecek neyi vardı ki?

Madam Gabriel’in fedaisi, onu evin arka tarafına götürdü, kapıyı tıklattıktan sonra sonuna kadar açtı. Eric pembe bir fenerle aydınlatılmış odaya girdi. Fedai arkasından kapıyı kapadı. Kereste işçileri gibi giyinmiş iki adam iki yandan üstüne çullandı.

Nereden çıktığı belli olmayan bir tabanca namlusu kendini korumak için kaldırdığı elin yanından geçip kafatasına indi. Soares sanki kemikleri pelteleşmiş gibi bacaklarının çöktüğünü hissetti. Bağırmaya çalıştı. Başına bir çuval geçirip ellerini arkasından bağladılar. Tekme atmayı denedi. Kasığına müthiş bir darbe yedi. Nefesi kesilmiş, acıdan felç olmuş haldeyken ayak bileklerini de bağlayıp onu kaldırdılar ve evin dışına çıkardılar. Soares; bir eyerin üstüne yatırıldığını, ellerinin atın altından ayaklarına bağlandığını hissetti. Başındaki çuvala rağmen bağırdı. Kafasına bir kez daha vurulunca kendini kaybetti.

Ellerini ve ayaklarını çözdükleri sırada kendine geldi; bu kez kollarını arkaya çekip, ellerini tekrar bağladılar. Başındaki çuvalı çıkarıp gözüne ışık tuttular. Işığın ardında sadece üstüne doğru eğilmiş iki gölge görebiliyordu. Burnuna su kokusu geldi ve bu suyun akmakta olduğunu işitti. İçinde su bulunan bir mahzen olabilirdi. Altından dere geçen bir değirmen gibi, diye düşündü. Kereste işçileri iyice sokuldular.

“Yetimhanedeki bankacı arkadaşının adı ne?”

“Cehenneme git,” dedi Eric Soares.

Ayaklarından tutup onu baş aşağı buz gibi soğuk dereye soktular. Soares’in şaşkınlıktan nefes alacak vakti olmamıştı. Soluğu tükenince deli gibi çırpınmaya

başladı. Bu çırpınışı sırasında gözlüğü kulaklarından sıyrılıp çıktı. Daha fazla dayanamayıp nefes aldı. Ağzına ve burnuna su doldu. Onu sudan çıkarıp, yüzü dereden birkaç santim yukarıda baş aşağıya tuttular.

“Yetimhanedeki bankacı arkadaşının adı?”

“Neden soruyorsunuz...” diye başladı, ama neden olduğunu pekâlâ biliyordu.

Senatörü yanlış değerlendirmişti. Kincaid hiç de sandığı gibi kolay lokma değildi.

Kereste işçileri, onu bir kez daha baş aşağıya suya hatırdılar. Bu defa nefes alacak zamanı olmuştu ve dayanabildiği kadar soluğunu tuttu. Bükülerek basını su üstüne çıkarmaya çalışınca onu daha derine hatırdılar ve tekrar nefes almak zorunda kalana kadar suyun içinde tuttular. Yine ağzına ve burnuna su doldu. Yukarı çıkardılar. Nefes almak için debeleniyor, öksürüyordu; ancak ciğerindeki suyu kustuktan sonra nefes alabildi. Soluması normale dönerken adamların konuştuklarını işitti. Soruyu bir daha sorabilmek için onu çıkardıklarını anladı.

“Yetimhanedeki bankacı arkadaşının adı ne?”

“Paul,” dedi zorlukla.

“Soyadı?”

“Ne yapacaksı...”

“Soyadı?”

Soares duraksadı. Yetimhanede ışıklar söndürüldükten sonra o ve Paul sırt sırta verip onlara saldıranlara karşı dövüşürlerdi. Adamların tekrar ayak bileklerini kavradıklarını hissetti. “Yapma!” diye haykırdı, ama bir kez daha suyun altındaydı; boğazı ve burnu yanıyordu, gözü kızardıktan sonra bütün dünyası karardı. Biraz sonra dışarı çektiklerinde var gücüyle bağırdı. “Paul Samuels! Paul Samuels! Paul Samuels!”

“Nerede yaşıyor?”

“Denver’da,” dedi Soares soluk soluğa.

“Nerede çalışıyor?”

“Bankada.”

“Hangi bankada?”

“First Silver. Ona ne yapacaksınız?”

“Ona zaten yapacağımızı yaptık. Sadece doğru adama mı yaptığımızı kontrol ediyoruz.”

Onu bir kez daha suya daldırdıklarında, Eric artık bunun son olduğunu biliyordu...

Pulman vagonlarını aradılar, fakat kimse Franklin Mowery’nin asistanım bulamadı. Isaac Bell, Cascade kasabasını ve nehrin aşağısındaki Hell’s Bottom’u aramaları için demiryolu polislerini gönderdi. Ama bulacaklarını pek sanmıyordu. Bir ustabaşı ve birkaç Union Pier & Caisson işçisi de ortadan kaybolmuştu.

Bell doğruca Osgood Hennessy’ye gitti. “Köprü ayaklarını kontrol etseniz iyi olur,” dedi endişeyle. “Soares orada çalışıyordu”

“Franklin Mowery oraya gitti bile,” dedi Hennessy. “Bütün sabah Union Pier’e telgraf çekti. Hâlâ bir cevap yok.”

“Cevap alacağını da pek sanmam.”

Bell, Van Dorn’un St. Louis ofisine bir telgraf çekti. Cevap hemen geldi. Union Pier & Caisson Şirketi’nin merkez binası yanıp kül olmuştu.

“Hangi saatte?” diye sordu Bell telgrafla.

Gelen cevap, Sabotajcının içeriden bilgi edindiğinin kanıtıydı. Pasifik ve yerel saat arasındaki fark düşünülecek olursa, yangın için ilk alarmın, Bell’in, Mowery’ye Eric Soares’le ilgili kuşkularını söylemesinden yaklaşık iki saat sonra verildiği anlaşılıyordu.

Mowery köprü ayakları hakkındaki endişelerini açıklamaya gittiği zaman Bell, Emma Comden’i Hennessy’nin yanında görmüştü. Ama birkaç dakika sonra Hennessy bir düzine ekspres yol mühendisini, Mowery’nin felaket tehdidi olarak gördüğü yere göndermişti. O halde, bunu bilen tek kişi Emma değildi. Ne var ki, Bell, bu güzel kadının yaşlı adamın yanında budala rolü yapıp yapmadığından emin olamıyordu.

Bell, Mowery’yi aramaya gitti ve onu köprü ayaklarını koruyan nöbetçi barakalarından birinde buldu. Adamın gözleri yaşlıydı. Demiryolu polislerinin yemek yediği masanın üstünde projeler ve Eric Soares tarafından yazılmış rapor dosyalarından oluşan bir klasör vardı.

“Sahteymiş,” dedi Mowery sayfaları çevirerek. “Sahte. Sahte. Sahte... Köprü ayaklan sağlam değil. Bir taşkın sırasında hepsi çöker.”

Bell buna inanmakta zorlandı. Nöbetçi barakasında durduğu yerden bakınca köprüyü tutan devasa taş ayaklar kale gibi sağlam görünüyordu.

Ama Mowery başıyla pencerenin dışında bir yeri işaret etti. En yakındaki ayağın yanında bağlı bir mavna vardı. O sırada mürettebat bir dalgıcı sudan çekip yüzündeki maskeyi çıkardı. Bell dalgıcın başındaki miğferin yeni bir Mark V olduğunu fark etti. Şirketin hiçbir masraftan kaçınmayışı, bu köprünün ne kadar önemli olduğunun başka bir göstergesiydi.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Bell.

Mowery bir kurşunkalem bulduktan sonra suyun içindeki köprü ayağının resmini çizdi. Ayağın dibini kalemin ucuyla kâğıda bastırıp deldi.

“Buna yatak aşınması deriz. Su, köprü ayağının biraz yukarısında bir yerde nehir yatağını oyduğu zaman bu aşınmanın etkisi ortaya çıkar. Birdenbire dayanak desteksiz kalır. Ayak ya bu çukura batar ya da büyük bir güç karşısında dayanamayarak çatlar... Evimizi kum üstüne inşa etmişiz.”

42

Isaac Bell, Cascade Kanyonu Köprüsü üstünde yürüyordu.

Etrafta hiç ses yoktu. Bütün trafik durdurulmuştu. Bell'in işittiği tek ses, çizmelerinin çıkardığı takırtıyla aşağıda hızla akan nehrin uğultusuydu. Henüz köprünün ne kadar dayanıksız olduğunu kimse kestiremiyordu, ama bütün mühendislerin ortak görüşüne göre zamanla ve su seviyesinin artışıyla çökmesi kaçınılmazdı. Bell tam orta noktaya, koyağın iki dudağı araşına gelince eğilip nehrin defolu köprü ayaklarını örseleyişini seyretti.

Sabotajcı'nın korkusuzluğu onu sersemletiyordu.

Bell, Sabotajcı'nın köprüye nasıl saldıracağını tahmin edebilmek için günlerce kafa patlatmış, her noktayı kollamış, köprü ayaklarını emniyete almış, ekipleri şahin gibi izlemişti. Alçak adamın bu saldırıyı iki yıl önce, köprü inşaatı başlamadan önce yapmış olduğu aklının ucundan bile geçmemişti.

Bell, onu New York'ta durdurmuştu. Rayların üstünde durdurmuştu. 13 Numaralı Tünel'den köprüye kadar olan onca yolda durdurmuştu. Ama burada, bu köprünün altında, Sabotajcı diğer hamleleri boşa çıkar diye, uzun vadeli bir karşı hamle yaparak ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu.

Bell başını iki yana salladı; içinde hem öfke, hem de düşmanının becerisine karşı duyduğu buruk bir hayranlık vardı. Sabotajcı iğrenç bir insandı, acımasız bir katildi ama aynı zamanda müthişti. Böyle bir planlama New York'taki dinamit saldırısını bile gölgede bırakıyordu.

Kendi lehine söyleyebileceği tek şey, Cascade Kanyonu Köprüsü çöktüğü zaman hiç değilse kimse şaşırmayacaktı. Felaket gerçekleşmeden önce sabotajı ortaya çıkarmıştı. Masum işçilerle dolu bir tren, köprüyle birlikte sulara gömülmeyecekti. Ama kimse hayatını kaybetmese bile, bu hâlâ bir felaket sayılırdı. Korumaya yemin ettiği ekspres yol projesi, ölmüş gibi bir şeydi artık...

Arkasından birinin geldiğini hissetti ve daha parfüm kokusunu duymadan kim olduğunu anladı.

"Sevgilim," dedi Bell gözlerini nehirden ayırmadan. "Karşımda bir dâhi var."

"Suç dünyasının Napolyon'u mu?" diye sordu Marion Morgan.

"Archie, ona bu adı vermişti. Haklı galiba."

“Napolyon, askerlerine maaş ödüyordu.”

“Biliyorum,” dedi Bell. “Banker gibi düşünmeli. Ama böyle düşünmek bana pek bir şey kazandırmadı.”

“Unutmaman gereken bir şey daha var,” dedi Marion. “Napolyon belki bir dâhiydi, ama sonunda kaybetti.”

Bell, ona bakmak için döndü. Marion’un ona acıyan bakışıyla karşılaşacağını düşünürken nişanlısının ümit ve inançla dolu ışıltılı gülümsemesini gördü. Marion nefes kesecek kadar güzeldi, gözleri ve saçları parlıyordu. Bell de elinde olmadan ona gülümsedi. Sonra da ağzı kulaklarında gülmeye başladı.

“Ne var?” diye sordu Marion.

“Napolyon’un kaybettiğini hatırlattığın için teşekkür ederim.”

Marion bir kez daha ona düşünecek bir kapı aralamıştı. Uzanıp onu kollarının arasına aldı; Philip Dow’un kurşunuyla delinen sağ kolu acıyınca yavaşça Marion’u sol yanına çekti.

“Seni yine gelir gelmez yalnız bırakmak zorundayım. Ama bu defa senin suçun, çünkü beni gerçekten düşünmeye zorladın.”

“Nereye gideceksin?”

“New York’a gidip, demiryolu işinde ne kadar banker varsa sorguya çekeceğim. Sabotajcının neden ısrarla bu demiryoluna saldırdığı sorusunun cevabı Wall Street’ten gelecek.”

“Isaac?” Marion, onun elini tuttu. “Neden Boston’a gitmiyorsun?”

“En büyük bankalar New York’ta. Hennessy ve Joe Van Dorn’un nüfuzu işime yarar. J. P. Morganla başlayıp, aşağıya doğru ineceğim.”

“American States Bankası Boston’da.”

“Hayır.”

“Isaac neden babana sormuyorsun? Finans konusunda oldukça tecrübesi var. Ben bankada çalışırken baban bir efsaneydi.”

Bell başını iki yana salladı. “Sana anlattım; babam benim dedektif olmamdan hiç hoşlanmamıştı. Hatta kalbi kırıldı bile diyebilirim. Alanında efsane olan adamlar oğullarının da onların kurduğu temel üzerinde ilerleyeceklerini umarlar. Ben kendi yolumu seçtiğim için pişman değilim. Ama ondan beni bağışlamasını istemeye hakkım yok.”

Bell New York’taki soruşturmasını ayarlaması için hemen Osgood Hennessy’nin özel trenine gitti. Hennessy yenik ve endişeli görünüyordu. Yanında Franklin Mowery vardı. İki adam da perişandı. Ve sanki birbirinin kötümserliğini besler gibiydiler.

“Ekspres yolumun yüzde doksanlık kısmı köprünün uzak tarafında kalıyor,” diye yakındı Hennessy. “Her şey son hamle için yerli yerinde.

Hat, kömür, katranlama tesisi, bakım ve makine atölyeleri, lokomotifler... Hepsi de bir el arabasını bile taşıyamayacak olan bir köprünün yanlış tarafında bulunuyor. Mahvoldum.”

Her zaman neşeli olan Bayan Comden bile yenik görünüyordu. Buna rağmen yaşlı adamı yatıştırmaya çalışıp, “Belki de işi doğanın kendi akışına bırakmak daha iyi olur,” dedi. “Kış geliyor. Gelecek yıl yeniden başlayabilirsin. İlkbaharda başlarsın.”

“İlkbahara kadar ölmüş olurum.”

Lillian Hennessy’nin gözleri öfkeyle parladı. Isaac Bell’le bir an bakıştıktan sonra telgraf masasına oturdu ve parmaklarını klavyenin üstüne yerleştirdi.

“Baba,” dedi. “Sacramento’daki atölyeye bir telgraf çeksem iyi olacak.”

“Sacramento mu?” dedi Hennessy. “Neden?”

“Cascade Kanyonu Köprüsü için sap çubukları yapma işini bitirdiler. Artık bir çift sallanan koltuk yapacak zamanları var.”

“Sallanan koltuk mu? O da nereden çıktı?”

“Emeklilik günlerin için. Hayatımda gördüğüm en kötümser iki adam için. Demiryolu atölyesine bir veranda yapalım, orada oturup koltuğunda sallanırsın.”

“Dur bakalım Lillian.”

“Tam Sabotajcının istediğim yapıp, pes ediyorsun.”

Hennessy yandaki Mowery’ye döndü ve sesinde bir ümit kırıntısıyla, “Sence o ayakları destekleme ihtimali var mıdır?” diye sordu.

“Kış yaklaşıyor,” dedi Mowery. “Yakında Pasifik fırtınaları patlar, sular şimdiden yükselmeye başladı.”

“Bay Mowery,” dedi Lillian dişlerinin arasından. “Siz sallanan koltuğunuzun ne renk olmasını istersiniz?”

“Anlamıyorsun küçükhanım.”

“Pes etmekle karşı koymak arasındaki farkı anlıyorum.”

Mowery gözlerini yerdeki halıya çevirdi.

“Babama cevap verin!” diye bastırdı Lillian. “O ayaklar çökmeden önce destekleme ihtimali var mı?”

Mowery gözlerini kırpıştırdı. Cebinden yelken gibi bir mendil çıkarıp gözlerini sildi.

“Akıntı saptırıcısı yapmayı deneyebiliriz,” dedi.

“Nasıl?”

“Nehrin yakasına akışı kontrol edecek mahmuz yapıp, nehrin kıyısını taşla doldurarak sağlamlaştırabiliriz. Sonra da nehrin iki tarafından ayaklara taş dolgu yaparız. O kalleş puşt herifin doğru dürüst yapmış olması gereken taş dolgular. Yardımcı plakalar yerleştirmeyi de deneyebiliriz herhalde.” Bir kalem alıp, isteksizce akıntı saptırıcılarının, nehir akıntılarını nasıl ayakların etrafında dolaştırdığını çizdi.

“Ama bu sadece kısa vadeli bir önlem,” dedi Hennessy. “İlk taşkına kadar. Uzun vadeli ne yapılabilir?”

“Uzun vadeli çözüm için bir şekilde köprü ayaklarının dayanaklarını daha derine çekmeyi denemeliyiz. Yerini bulabilirsek, ta ana kayaya kadar. Hiç değilse nehir yatağındaki oyuktan daha derine.”

“Ama ayaklar zaten yerleşmiş durumda,” diye inledi Hennessy.

“Biliyorum,” dedi Mowery; Lillian’a baktı. “Bakın, Miss Lillian, işçilerin kazı yapabilmesi için o büyük su germe sandıklarım yeniden suya batırmamız gerekecek.” Kalemi alıp, köprü ayakları etrafında suya batırılmış, içinde işçilerin çalışacağı sugeçirmez sandıkların resmini çizdi. “Ama daha onları suya batırmadan önce geçici korunma olarak nehrin akışını durdurmak için, köprü ayaklarının etrafına batardolar0 dikmek zorundayız. Buraya ve şuraya. Anlatabildim mi? Bunu yapacak zamanımız yok.”

Mowery kalemi bırakıp bastonuna uzandı.

Mowery ayağa kalkmadan Bell, onun yanından uzanıp parmağını resmin üstüne bastırdı.

“Bu batardolar flanş plakalarına benziyor. Batardolar akıntıyı saptırabilir mi?”

“Elbette!” dedi Mowery. “Ama mesele...”

Yaşlı mühendisin sesi cümlesi bitmeden kesildi. Boş boş baktı. Sonra birden gözleri parladı. Bastonunu bir yana bırakıp bir kez daha kalemi eline aldı.

Isaac Bell, onun önüne boş bir kâğıt sürdü.

Mowery telaşla bir şeyler karalıyordu.

‘Şuna bak Osgood! Kısa vadenin canı cehenneme. Doğrudan kesonlan(,) yapmaya başlayacağız. Bunların batardolarına da akıntı saptırıcısı görevi yapacak şekilde biçim vereceğiz. Düşünecek olursak, flanş plakalarından daha da iyi.”

“Ne kadar sürer?” diye sordu Hennessy.

“Batardoları yerine koymak, yirmi dört saat çalışıldığı takdirde en az iki hafta sürer. Üç de olabilir.”

“Havalar bozuyor.”

“Bana verebileceğin her adama ihtiyacım olacak.”

“Yapacak hiçbir işi olmayan bin işçim var.”

“Şuraya ve buraya taş doldurup nehir kenarını güçlendireceğiz “

“Dua edelim de bir taşkın olmasın.”

“Saptırıcıyı şuraya doğru uzatıp...”

İki adam da Isaac Bell’le Lillian Hennessy’nin, sessizce bu hararetli konuşmanın bulunduğu yerden ayrıldıklarını fark etmedi.

“İyi iş çıkardın Lillian,” dedi Bell. “Onları yeniden canlandırdın.”

“Eğer meteliksiz bir dedektif bana kur yapacaksa, parasal geleceğimi güvence altına almam gerektiğini fark ettim.”

“Bunu istiyor musun?”

“Galiba istiyorum Isaac.”

“Bir Başkan adayından daha fazla mı?”

“İçimde bir ses böylesinin daha heyecan verici olacağını söylüyor.”

“O halde sana iyi bir haberim var: Benim yerimi alması için Archie’ye telgraf çektim.”

“Archie buraya mı geliyor?” Bell’in ellerini tuttu. “Oh, Isaac, teşekkür ederim. Bu harika bir şey.”

Köprü ayaklarının sabote edildiğini öğrendiği andan beri ilk defa Bell rahatlamıştı.

“Ama onun dikkatini fazla dağıtmayacağına söz ver. Sabotajcıyı hâlâ yakalamış değiliz,”

“Ama Archie buraya senin yerine almaya geliyorsa, sen nereye gideceksin?”

“Wall Street’e.”

43

Isaac Bell dört buçuk gün içinde kıtanın bir ucundan bir ucuna gitti. Bulabildiği, zaman hızlı trenlere bindi, bulamadığı zamanlardaysa özel tren kaldırdı. Son on sekiz saatlik yolculuğunu Chicago'yla New York arasında dört hatlı bir yol inşa etmiş olan Broadway Limited Şirketi'nin treniyle yaptı.

Feribotla Manhattan'a giderken Jersey ve demiryolları şirketinin, Sabotajcı'nın dinamit felaketiyle verdiği hasarı ne kadar çabuk onardıklarını gördü. İstasyon çatısı çoktan yenilenmiş, daha üç hafta önce deniz içinde kazıkları görülen, kömürleşmiş harabe yerine yepyeni bir iskele yapılmıştı. Harap olan gemiler ortada yoktu; hâlâ birçok pencere tahtalarla kaplıysa da, pek çoğu yeni camlarla ışıl ışıl parlıyordu. Bu manzara Bell'e yeni bir ümit verdi; Oregon Cascade'de, Hennessy ve Mowery'nin Cascade Kanyonu Köprüsü'nü kurtarmak için işçileri yirmi dört saat çalıştırdıklarını hatırlattı. Ne var ki, bu işin hiç kolay olmadığım, hatta neredeyse imkânsız olduğunu kabul etmek zorundaydı. Köprünün temeli sabote edilmişti. Üstelik Sabotajcı hâlâ serbestçe dolaşıyor, yeni hasarlar vermek için planlar yapıyordu.

Bell, Liberty Caddesi'nde feribottan inip, Wall Street'e yürüdü. Broad Sokağı'nın köşesinde J. P. Morgan Şirketi'nin beyaz mermerden olan merkez binası yükselmekteydi.

"Isaac Bell, Bay Morganla görüşmek istiyorum."

"Randevunuz var mı?"

Bell altın saatini çıkardı. "Bay Joseph Van Dorn, bu sabah on için randevu almıştı. Sizin saatiniz geri kalmış."

"Aa evet tabii Bay Bell. Ama ne yazık ki, Bay Morgan anı olarak planlarını değiştirmek zorunda kaldı. Şu anda İngiltere'ye giden bir gemide bulunuyor."

"Yerine kimi bıraktı?"

"Onun yerini kimse alamaz, ama size yardımcı olabilecek biri var. Bay Brooks."

Bir odacı, Bell'i binanın iç kısımlarına götürdü. Brooks'un bekleme odasında tam yarım saat oturmak zorunda kaldı. Karşısında, başında iki güvenlik görevlisinin beklediği çelik kapılı bir kasa odası vardı. Bell vakit Öldürmek için

bu kasanın kusursuz bir şekilde nasıl soyulabileceğinin planını yaptı; biri gece biri gündüz soygunu olacaktı. Bir hayli bekledikten sonra, Brooks onunla görüşmeyi kabul etti.

Brooks kısa boylu, tıknaz ve kabaydı. Bell'i sinirli bir şekilde karşıladı ve beklettiği için özür falan dilemedi.

"Bay Morgan'la olan randevunuz benim bilgim dışında alınmış. Sorularınıza cevap vermem istendi. Yığınla işim var ve bir dedektife nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Çok basit, tek bir sorum var," dedi Bell. "Southern Pacific Demiryolu Şirketi iflas ederse bundan kim kazançlı çıkar?"

Brooks'un gözleri kan kokusu almış yırtıcı bir hayvan gibi parladı.

"Elinizde bu varsayımı destekleyecek bilgi var mı?"

"Herhangi bir varsayımda bulunmuyorum," diye tersledi Bell. Hennessy'nin piyasadaki şöhretini lekelemekten çekiniyordu. "Sadece böyle bir şey olduğu takdirde kimin kazançlı çıkacağını soruyorum."

"Şunu doğru anlamak isterim, dedektif. Osgood Hennessy'nin zayıf bir konumda olduğunu gösteren bir bilgiye sahip değil misiniz?"

"Kesinlikle öyle bir şey yok."

Brooks'un gözlerindeki parıltı söndü.

"Tabii yoktur," dedi suratı asılarak. "Hennessy tam otuz yıldır kale gibi sağlam."

"Eğer öyle olmasaydı..."

"Eğer! Eğer! Eğer! Bankacılıkta eğer diye bir şey yoktur bayım." Hatırlamamış numarası yaparak Bell'in kartvizitine baktı. "Bell, bankacılık gerçek bilgilerle yapılır. Bankacılıkta spekülasyon yoktur. Bankacılar kesin bilgilere dayanarak iş yaparlar. Hennessy spekülasyon sever. Hennessy gözü kapalı işe dalar."

"Buna rağmen," dedi Bell sakin bir sesle. "Hennessy'nin kale gibi sağlam olduğunu söylediniz."

"Adam çok kurnaz."

Bell zamanını boşa harcadığım fark etti. Bu adam gibi, nereden bir kazanç elde ederim düşüncesindeki ağzı sıkı bankacılar yabancılara hiçbir bilgi

vermezlerdi.

Brooks aniden ayağa kalktı. Bell'e tepeden bakıp, "Açıkçası Bay Morgan'ın bir dedektifin sorularını cevaplayarak neden zaman harcayacağını anlamış değilim," dedi. "Galiba bu da onun iyi bir insan oluşunun bir örneği."

"Bay Morgan iyiliksever falan değil," dedi Bell, öfkesini zor bastırarak kısa boylu Brooks'un tepesinde dikiliyordu. "Bay Morgan sadece zeki. Başka bir adamın sorularını dinleyerek çok değerli bilgiler edinebileceğini biliyor. İşte bu nedenle Bay Morgan, senin patronun, sense onun uşağısın."

"Aa! Ne cüretle..."

"İyi günler!"

Bell binadan çıkıp bir sonraki randevusuna gitmek için caddenin karşısına geçti.

Yarım saat sonra oradan da çıkarken burnundan soluyordu; o anda başka bir bankacı onu sinirlendirecek bir şey söylerse adamın ağzına bir yumruk atacak veya küçük tabancasıyla onu vuracaktı. Bunu düşünürken gülümsedi ve kalabalık kaldırımın ortasında durup, bir sonraki randevuya gitmesine değip değmediğini düşündü.

"Şaşırmış görünüyorsunuz."

Karşısında sıcak bir gülümsemeyle kırklı yaşlarının başında siyah saçlı bir adam vardı. Yakası kürklü pahalı bir paltosu, başındaysa Musevi olduğunu gösteren küçük, kadife bir takke vardı.

"Gerçekten şaşırdım," dedi Bell. "Kimsiniz efendim?"

"Adım Andrew Rubenoff." Adam elini uzattı. "Siz de Isaac Bell'siniz

Daha da şaşıran Bell, "Nerden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Tesadüf. Sizi tanımam tesadüf değil tabii. Sadece sizi burada dururken görmem tesadüf. Şaşkın bir halde."

"Beni nasıl tanıdınız?"

"Fotoğrafınızdan."

Bell genellikle fotoğrafçılardan kaçınırdı. Marion'a daha önce belirttiği gibi, yüzünün tanınması bir dedektif için iyi bir şey değildi.

Rubenoff anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Merak etmeyin. Fotoğrafınızı sadece babanızın çalışma masası üstünde gördüm."

“Ah. Demek babamla iş yaptınız.”

Rubenoff öyle sayılır anlamında eliyle bir işaret yaptı. “Arada bir birbirimize danışırız.”

“Banker misiniz?”

“Öyle diyorlar. Aslında, Rusya’dan buraya geldiğim zaman New York’un doğu yakası pek hoşuma gitmedi, ben de trene atladığım gibi ülken in öbür ucuna gittim. San Francisco’da bir bar açtım. Bir süre sonra babası banka sahibi olan güzel bir kızla tanıştım, sonrasıysa hoş bir hikâye.”

“Benimle öğle yemeği yiyecek zamanınız var mı?” diye sordu Bell. “Bir bankacıyla konuşmam gerekiyor.”

“Yemek için bir randevum var. Ama ofisimde bir çay içebiliriz.”

Rubenoffun ofisi Rector Caddesi’nin köşesindeydi. Büyük bir kuyruklu piyanonun, güvenli bir şekilde binanın beşinci katına çekilmesi için polisler yolu kapatmışlardı. Piyanonun gireceği pencere sökülmüştü. O açık pencere Rubenoff’a aitti; bu karmaşaya aldırmayan adam, Bell’i içeri buyur etti. Duvardaki delikten soğuk rüzgâr geliyordu; bir süre sonra bağıra çağıra çalışan hamallar siyah piyanoyu İçeri alıp yerleştirdiler. Bir sekreter uzun bardaklar içinde çay getirdi.

Bell sorununu anlattı.

“Demek ki,” dedi Rubenoff. “O kadar da tesadüf değilmiş. Diğerleri de size kapıyı gösterdikten sonra nasılsa gelip beni bulacakmışsınız. Sizi görüp tanımam zaman kazandırmış oldu.”

“Yardımınız için teşekkür ederim,” dedi Bell. “Morgan’daki görüşmem bir işe yaramadı. Patron orada yoktu.”

“Bankerler çete gibidirler,” dedi Rubenoff. “Birbirlerine hiç güvenmedikleri ve birbirlerinden hiç hoşlanmadıkları halde sıkı sıkıya bağlıdırlar. Bostonlu kibar bankerler, kaba New York’lulardan hiç hoşlanmazlar. Protestanlar, Alman Yahudilerine güvenmezler. Alman Yahudileri, benim gibi Rus Yahudilerinden hoşlanmazlar. Bu işler hoşlanmama ve güvensizlik üzerine kuruludur. Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsunuz?”

“Herkes Osgood Hennessy’ye bir şey olmayacağı konusunda hemfikir. Gerçekten Öyle mi?”

“Babanıza sorun.”

“Anlayamadım efendim.”

“Beni duydun,” dedi Rubenoff ciddileşerek. “New York’de edinebileceğin en iyi tavsiyeyi kulak ardı etme. Babana sor. Benim selamımı söyle.

Bu konuda Andrew Rubenofftan duyabileceğin bu kadar işte. Hennessy ‘nin şu günlerdeki borsa değerini bilmiyorum. Geçen yıla kadar bilebilirdim, ama o zamandan beri demiryollarıyla ilgilenmiyorum. Paramı otomotiv ve sinema işine yatırdım. İyi günler Isaac.”

Rubenoff ayağa kalkıp piyanoya doğru yürüdü. “Sana veda müziği çalayım.”

Bell babasına sormak için Boston’a kadar gitmek istemiyordu. Cevapları, şimdi burada, açıkladığından daha fazla bildiğini sandığı Rubenofftan almak istiyordu. “Hamallar daha yeni gittiler. Önce akort etmeniz gerekmez mi?”

Cevap olarak Rubenoffun parmakları tuşların üstünde gezindi: uyumsuz tek bir ses yoktu.

“Bay Mason ve Bay Hamlin’in yaptığı piyanoları Niagara Şelalesi’nden geçirsen yine akort etmen gerekmez... Babana git, genç Isaac. Git, babanla konuş.”

Bell Grand Central Terminali’ne giden metroya bindi; telgrafla babasına oraya geleceğini bildirdikten sonra New England Demiryolları Şirketi’nin ünlü hızlı treni “Beyaz Tren”e bindi. Öğrencilik yıllarında bu trenle sık sık New Haven’a giderdi. O zamanlar bu pırıl pırıl ekspresе “Hayalet Tren” adını vermişlerdi.

Altı saat sonra Boston’un güneydeki yeni istasyonunda trenden indi. Van Dorn, Boston ofisine uğramak için asansörle bu dev yapının beşinci katına çıktı. Babası bir telgrafla cevap göndermişti: “Umarım benimle kalırsın.” Babasının Louisburg Meydanı’ndaki evine vardığında saat dokuzu geçiyordu.

Isaac’in doğumundan önce Bell’in ailesine hizmet vermeye başlamış olan yaşlı uşak Padraic Riley, cilalı ön kapıyı açtı. İki adam içten bir sevgiyle birbirlerine sarıldılar.

“Babanız sofrada,” dedi Riley. “Geç de olsa, yemek isteyebileceğinizi düşündü.”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Bell. “Babam nasıl?”

“Her zamanki gibi,” dedi Riley ketum tavırlarıyla.

Bell salon kapısında bir an durdu.

“Bana şans dile,” dedi annesinin portresine bakarak. Sonra da omuzlarını

dikleştirip yemek salonuna girdi. Yemek masasının başında oturan uzun boylu adam toparlanıp ayağa kalktı.

Birbirlerinin yüzüne baktılar.

Kapıda bekleyen Riley nefesini tutmuştu. Gıptayla, Ebenezer Bell'in hiç yaşlanmadığını düşündü. Tabii, saçları ağarmıştı, ama hâlâ gürdü, kendisininki gibi dökülmemişti. İçsavaş gazisinin sakalı bembeyazdı, ama hâlâ kırk yıl Önce o kanlı savaşlara katılan Güneyli subay vücudu ve duruşu vardı.

Riley, efendisinin, oğluyla gurur duyması gerektiğini düşündü. Isaac'in mavi gözleri aynen babasınınki gibiydi, ama annesinden geçen hafif bir menekşe tonu da vardı. Birbirlerine ne kadar benziyorlar, diye düşündü. Hem de çok benziyorlardı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Isaac?" diye sordu Ebenezer gergin bir ses tonuyla.

"Andrew Rubenoff un beni neden buraya gönderdiğini bilmiyorum," dedi Isaac aynı gerginlikle.

Riley gözlerini yaşlı adama çevirdi. Eğer bir barışma olacaksa, bunun kalıcı olması Ebenezer'e bağlıydı. Ama adamın tek söylediği şey, "Rubenoff bir aile adamıdır," oldu.

"Anlamıyorum."

"Bana iyilik yapıyordu... Bu onun doğasında var."

"Geceyi burada geçirmemle ilgili davetin için teşekkür ederim," dedi Isaac.

"Burası senin evin," dedi babası. Ebenezer'in oğlunun orada kalmayı kabul ederek açtığı kapıdan girmesi uşağı çok rahatlattı, çünkü Isaac geçmiste bu teklifi hep geri çevirmişti. Sert mizaçlı yaşlı Protestan neredeyse coşkulu görünüyor, diye düşündü Riley.

"İyi görünüyorsun, oğlum. Galiba bu iş sana iyi geliyor."

İki adam tokalaşmak için ellerini uzattılar.

"Yemek hazır" dedi Riley.

Yemek sırasında Ebenezer; Marion'un dikkat çektiği, Isaac'in da kuşkulandığı şeyleri doğruladı. "Demiryolu patronları göründükleri kadar güçlü değildirler. Hatlarını kontrol etmek için küçük miktarlarda da olsa hisselerini borsada satarlar. Ama bankerlerinin güvenini kaybederlerse ve yatırımcılar paralarını isterlerse birden kendilerini boğulacak gibi hissederler." Ebenezer'in dudakları

muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Fazla teknik oldu, kusura bakma, ama sonuçta borsadaki hisseleri tepetaklak olur ve rakiplerine yem olmamak için sermaye artırmak zorunda kalırlarsa, başları fena halde derde girer. Senin bugün bindiğin New England Demiryollarını yakında New York, New Haven ve Hartford şirketleri devralacak. Artık New England’ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.”

“Bunu biliyorum,” dedi Bell. “Ama Osgood Hennessy karşısına çıkan bütün demiryolu şirketlerini eline geçirdi. Kolay kolay batmayacak kadar akıllı ve tecrübeli bir adam. Sabotajcı, Cascade Ekspres Yolu’nu geciktirirse, kredisini tüketeceğini biliyor. Bu, onun için büyük bir kayıp olur, ama diğer hatlarını işletecek kadar kredisi de var.”

“Hennessy’nin kaç tane hattı birleştirdiğini, bundan başka kaç tanesiyle de bağlantısı olduğunu bir düşün...”

“Evet. Ülkedeki en güçlü kartele sahip.”

“Ya da iskambilden bir şatoya.”

“Ama Osgood Hennessy’nin sağlam olduğu konusunda herkes hemfikir. Morgan’ın adamı bile onun için, kale gibi sağlam, dedi.”

“Benim kaynaklarıma göre öyle değil.”

O anda isaac Bell babasını başka bir açıdan görmeye başladı. Ebenezer’in gençliğinde Amerikan ordusunda parlak bir istihbarat subayı olduğunu biliyordu, tabii. Bir dolu madalyası vardı. Bell’in aklına tuhaf bir şey geldi. Daha önce hiç düşünmemiş olduğu bir şey. Acaba bir zamanlar babası da bankerlikten başka bir meslek düşünmüş olabilir miydi?

“Baba, eğer Southern Pacific Şirketi Cascade açılımındaki başarısızlık yüzünden çökerse, Sabotajcı şirketi satın alabilir mi, diyorsun?”

“Sadece Southern Pacific’i değil isaac.”

44

“Ülkedeki bütün demiryolu şirketlerine sahip olabilir,” dedi Isaac Bell.

Isaac sonunda her şeyi anlamıştı.

Sabotajcı’nın canice eylemleri hem cüretkâr, hem de sinsi bir amaçla yapılıyordu.

“Nihayet ne istediğini biliyorum,” dedi Isaac. “Onu hırslandıran şeyin çarpık bir mantığı var. İhtiraslı bir adam. Bir dâhinin hayali uğruna işlenen canavarca suçlar. Ama zaferinin tadını nasıl çıkaracak ki? Demiryolu şirketlerine el koyduğu anda onu ülkenin dört bir köşesinde arayıp yakasına yapışırız.”

“Tersine,” dedi Ebenezer. “Bir köşeye çekilip zaferinin keyfini sürecektir.”

“Nasıl?”

“Bugüne kadar bırak bir soruşturmadan geçmeyi, kimliğini bile gizlemeyi başardı. Kimi arayacaksın? Hangi ülkede? Bana tarif ettiğin kadar zeki ve kararlı bir cani çoktan ‘emekliliğini’ planlamıştır; Avrupalı silah

tacirlerini kendine örnek alır ya da afyon kartellerini. Tanıdığım birçok spekülatör, vurguncu ve borsa sahtekârı var, otuz senedir kimse müdahale edemeden yasadışı işlerini sürdürüyorlar.”

“Nasıl?” diye sordu Isaac, artık biraz anlamaya başlamış olsa da.

“Sabotajcının yerinde olsaydım “ dedi Ebenezer. “Yurtdışına çıkardım. Rüşvetçi hükümetlerin kolladığı bir dizi yabancı holding kurardım. Bu arada çekirdek şirketlerimle yetkililere rüşvet verip yaptıklarıma göz yummalarını sağlardım. Bu bir savaş bakanı veya maliye bakanı olabilir. Avrupalı bakanların epey kötü bir şöhreti var.”

“Amerikada da,” dedi Isaac. “Böyle bir senato üyesi var”

“Şirketler senatörlere rüşvet veriyorlar. Neden bir cani aynı şeyi yapmasın ki? Aklında belli bir senatör mü var?”

“Charles Kincaid.”

“Hennessy’nin adamı. Ama ben, Kincaid’in o ortamda bulunanlara kıyasla daha çok bir soytarı gibi olduğunu düşünüyorum.”

“Öyle görünüyor. Ama epey bir zamandan beri ondan kuşkulanıyorum. Senin anlattıkların da nedenini açıklıyor. Kincaid, Sabotajcının ajanı olabilir.”

“Onu memnun etmek için çok hevesli birçok devlet yetkilisine rahatça ulaşabilir. Hem sadece Sabotajcının ülke içindeki ajanı değil, Hennessy’nin yakın çevresinde Sabotajcının casusluğunu da yapabilir. İşte bu tam şeytani bir iş olur, değil mi oğlum?”

“Çok etkili!” dedi Isaac. “Sabotajcı sadece soğukkanlı ve acımasız bir katil değil, aynı zamanda çok da etkin... Ama bu teoride bir sorun var: Charles Kincaid başkanlık için aday olma yolunda.”

“Deme yahu!”

“Adaylığını Preston Whiteway destekliyor. Başkan olmak isteyen bir siyasetçinin bir katilden rüşvet alırken yakalanma riskini göze alması pek akla yatkın değil.”

“Kimsenin onu yakalayamayacağını düşünecek kadar kendine güvenen ilk politikacı o olmayacak,” dedi Ebenezer.

Padraic Riley araya girip, kütüphanede konyak ve kahvenin hazır olduğunu, eğer başka bir istekleri yoksa artık yatacağını söyledi. Sonra kendisinden bir şey istenmesine fırsat vermeden dönüp gitti.

Kütüphanedeki şömineyi de yakmıştı. Ebenezer iki kahve kupasına bolca konyak doldurdu; Isac Bell gözlerini şöminedeki alevlere dikmiş, düşüncelere dalmıştı. Rawlins’te o iki boksörü onu öldürmeleri için tutan kişi Kincaid olabilirdi.

“Overland Limited’de yolculuk yaparken Kenny Bloom’a rastladım,” dedi babasına.

“Ne yapıyor o kerata?”

“Biraz kilo almış ve her zamankinden daha zengin. Baba, Sabotajcı Southern Pacific’i satın alacak sermayeyi nasıl toparlayabilir?”

Ebenezer hiç duraksamadan cevap verdi. “Dünyanın en zengin bankerlerinden”

“Morgan’dan mı?”

“Hayır. Anladığım kadarıyla Morgan da sıkıntı yaşıyor. Hennessy’nin şirketlerine dokunacak halde değil. Vanderbilt, Haniman veya Hill, hepsi bir araya gelseler bile güçleri yetmez. Van Domün denizaşırı ülkelerde şubeleri var

mı?”

“Yabancı soruşturmacılarla işbirliğimiz var.”

“Gözünü Avrupa’ya çevir. Bu işe kalkışacak kadar zengin bankerler sadece Londra ve Berlin’de.”

“Hep Avrupa diyorsun “

“Bana büyük miktarlarda bir sermayeyi gizlilik içinde toparlamak isteyen bir suçluyu tarif ettin. Para için Avrupa’dan başka nereye yönelebilir ki? Ve sonunda saklanacağı yer de orası olur. Van Dorn’un Avrupa bağl ant ilan m kullanıp Sabotajcının bankerlerini inceletmeni tavsiye ederim. Bu arada ben de kendi imkânlarımla bir şeyler öğrenmek için araştırma yaparım.”

“Teşekkür ederim baba,” dedi Isaac ayağa kalkarken. “Bu vakaya yeniden hayat verdin.”

“Nereye gidiyorsun?”

Isaac hole doğru yürümeye başlamıştı. “Mümkün olduğunca çabuk Cascade Ekspres Yolu’na gideceğim. Sabotajcı, Hennessy’yi çökertene kadar saldırmaya devam edecektir.”

“Ama bu saatte hızlı tren bulamazsın.”

“Albany’ye kadar bir özel tren kaldırırım, oradan da Chicago hızlı trenine binerim.”

Babası kapıya kadar ona eşlik edip paltosunu tuttu.

Isaac dışarı adımını atınca başını çevirmeden, “Dönebildiğim zaman, seni birisiyle tanıştırmak istiyorum,” dedi.

“Ben de Miss Morgan’la tanışmayı çok isterim.”

Isaac şaşırdı. Babasının gözleri mi ışıldamıştı, yoksa gaz lambasının titreşimi miydi?

“Biliyor musun? Duydun mu?”

“Kaynaklarımın hepsi aynı fikirde: Oğlun çok talihli bir adam, diyorlar.”

Sonbahar Pasifik fırtınası ortalığı birbirine katarken, James Dashwood on ikinci alkol bırakma toplantısına katılıyordu. Bu defa, toplantı Santa Barbara’da soğuk bir salonda yapılıyordu. Yağmur camlan dövüyor, rüzgâr ağaçları sarsıyor, ıslak yapraklar camlara çarpıyordu. Bütün bunlara rağmen konuşmacı da dinleyicileri de heveslerinden bir şey kaybetmemişlerdi. Konuşmacı; kırmızı

yüzlü, büyük bir deniz kazasından sağ kurtulmuş ve içkiyi bırakmış eski bir ayyaş olan kaptan Willy Abrams'tı.

"Alkolün besleyici olmadığı..." diye haykırdı Kaptan Willy. "Genel olarak, sağlıksız bir bedensel heyecan uyandırdığı... beyin dokularını sertleştirdiği... her bilimsel tahlil sonunda kanıtlanmıştır. Gemide isyanların nasıl çıktığım hangi gemi zabitine sorarsanız sorun. Cevabı ne olacaktır? Alkol. Bir insanın suça nasıl bulaştığını hangi polise sorarsanız sorun. Cevabı? Alkol. Hapishane müdürüne sorun. Alkol. Ve bunun ne kadar masraflı olduğunu düşünün. İnsanı zehirleyen bu içkilere harcanan parayla kaç sofraya ekmek sağlanabilir? O parayla ne kadar çok ev inşa edilebilir? Ne diyorsunuz, o para ulusal borçlarımızı bile karşılar."

Dashvvood gözüyle dinleyicileri incelerken bir an durdu. Nalbant, Jim Higgins'i aramak için katıldığı onca içki bırakma toplantısında ilk defa bir konuşmacının ulusal borçlar hakkında bir çözüm önerdiğine tanık oluyordu.

Konuşma bitip, kalabalığın içinde nalbanda benzeyen kimse olmadığına karar verdikten sonra, Dashwood kürsüye gitti.

"Biri daha mı?" diye sordu notlarını toplamakta olan Kaptan Willy. "Daima yemin edecek birine ayıracak zamanım vardır."

"Daha önce yemin ettim," dedi Dashwood, dört gün önce Ventura toplantısında aldığı sertifikayı göstererek. Bavulunda, deniz çapasından yapılmış kanca ve Sabotajcının taslak resminden başka on tane de yemin sertifikası vardı.

"Yemin ettiğini, ama epey sendelediğini sandığım bir arkadaşımı arıyorum. Ortadan kayboldu; aklıma kötü şeyler geliyor. Uzun boylu, iriyan bir adam, Jim Higgins adında bir nalbant."

"Nalbant mı? İri bir adam. Omuzlan çökük. Siyah saçlı mı? Kederli ve bitkin gözleri var."

"Onu gördünüz mü?"

"Görmek mi? Elbette gördüm. Sayemde o zavallı bütün kötü alışkanlıklarını bıraktı. Hem de daha fazlasını."

"Nasıl?"

"Sadece içkiyi değil, bir erkeğin isteyebileceği her şeyi bırakacağına dair yemin etti."

"Pek anlayamadım, Kaptan Willy."

Konuşmacı etrafına bakındı; sözlerini işitecek kadın veya çocuk olmadığını görünce tek gözünü kapadı. “İçkiyi bıraktı, dünyevi işleri bıraktı, hatta kızları bile bıraktı. Şimdi kardeşim, ben içkinin ve sarhoşluğun birbirinden ayrılmayacak kötülükler olduğuna inanırını. Peygamberimiz İsa bile, bir bar işletiyor olsaydı müşterilerinin ayık kalmasını sağlayamazdı. Ama kimse. Kaptan Willy, insanları dünyevi zevkleri terk etmeye çağırıyor dememeli.”

“.Jim Higgins ne yaptı?”

“Son duyduğumda keşiş olmuştu.”

“Keşiş mi?”

“Bir manastıra kapanmış.”

James Dashwood hemen not defterini çıkardı.

“Hangi mezhep?”

“Emin değilim. Aziz bilmem ne, falan gibi bir şey. Daha önce adlarını hiç duymamıştım. Tanınmış bir mezhep değil, sonradan ayrılmış bir grup olabilir.”

“Nerede?”

“Sahilin kuzeyinde bir yerde. Duyduğuma göre epey yayılmışlar”

“Hangi şehir?”

“Sanırım, Morro Bay’ın kuzeyinde bir yerde.”

“Tepelerde mi, yoksa deniz kenarında mı?” diye üsteledi Dashwood.

“Her iki tarafta da. Epey yayılmışlar.”

İlk Atlantik ötesi telgraf kablosunun kuruluşundan bu yana kırk yıl geçmişti. 1907 yılma gelindiğinde, İrlanda ve Newfoundland arasında bir düzineden fazla hat vardı. Bunların en son çekileni bir dakikada yüz yirmi kelime iletebiliyordu. Isaac Bell hızla batıya doğru giderken bu hattın kapasitesinin önemli bir kısmı, Van Dom Dedektiflik Şirketimin, Sabotajcının Avrupalı bankerleri hakkında bilgi toplaması için kullanılmaktaydı.

Her ekip değişiminde ve su ikmalinde trene yığınla telgraf geliyordu. Bell kiraladığı Atlantic 4-2-4’üyle Buffalo’ya vardığında, bavulu kâğıtlarla dolmuştu. Yol boyunca ona; Van Dom ajanları, sözleşmeli araştırmacılar, bankacılık uzmanlarıyla Fransızca ve Almanca çevirmenler katıldı. Önce Çin’de, Güney Amerika’da, Afrika’da ve Anadolu’da demiryollarını finanse eden Avrupa bankaları hakkında genel raporlar vardı. Derken, soruşturma derinleştikçe ve

raporlar daha ayrıntılı olmaya başlayınca, az tanınan bir Alman yatırım bankası olan Schane&Simon'un adı sık sık geçer oldu.

Bell giderek artan personeli için Toledo'da yataklı bir pulman kiraladı. Bunun Baldwin 4-6-0 lokomotifi daha güçlüydü. Illinois ve Iowa'ya doğru yol alırlarken, soruşturmacılarının raporlarını masalara yayabilmeleri için Chicago'da buna bir de restoran vagonu ekledi.

Kansas'ı geçtikten sonra Great Plains'in amansız yokuşları için lokomotif değiştirdiler. Her durdukları yerde gelen telgrafları alıyorlardı. Restoran vagonunun masaları sarı kâğıtların altına gömülmüş gibiydi. Isaac Bell'in ajanları, muhasebecileri ve mali denetçileri bu trene Van Dom Ekspresi adını vermişlerdi.

Tepeleri karlı Rocky Dağları göründü. Şirketin dağ bölümü yöneticilerine yardımcı olabilmek için en iyi Prairie tipi lokomotiflerini verdiler. Kıtanın bir ucundan diğerine yapılan bu yolculukta Van Dom Ekspresi'ni o ana kadar on sekiz lokomotif ve on beş farklı ekip rekor sayılacak bir hızla taşımıştı.

Bell merkezi Berlin'de olan Schane&Simon Şirketi'nin artık her raporda adının geçtiğini fark etti. Yıllar önce bu şirket, Başbakan Otto von

Bismarek sayesinde Alman hükümetiyle yakın ilişkiler içindeydi. Bu bağlar, şimdi başta olan Kayser Wilhelm yönetiminde daha da güçlenmişti. Van Dorn kaynaklarından gelen raporlara göre, bu yatırım bankası Bağdat Demiryolu inşası için devlet parasını yönlendirmişti; amaç Almanya'nın, İran Körfezi'ne kadar uzanan bu hattı; Britanya, Fransa ve Rusya'nın çıkarlarına çomak sokmak için kurmadığı masalını desteklemekti.

"Yanlış hatırlamıyorsam, bu şirket Senatör Charles Kincaid'in işvereniydi" dedi çevirmenlerden biri. Bu adam Dışişleri Bakanlığında çalışırken Joesph Van Dorn tarafından transfer edilmişti.

"Kahraman Mühendislik günlerinde."

Bell Sacramento'ya telgraf çekip, Schane&Simon bankasıyla Hennessy'nin yakın çevresindekiler arasında son zamanlarda bir bağlantı olmuş mu diye araştırmalarını istedi.

Babası yabancı holding şirketlerinin ve bunların gizli sahibinin rüşvetçi devlet yetkilileri tarafından korunacağını açıkladığından beri Charles Kincaid, Bell'in aklından çıkmıyordu. Bir senatör Sabotajcı'nın çıkarlarını ve onun sırlarını korumak için çok yararlı olabilirdi. Zaten parlak olan politik kariyerini bu şekilde tehlikeye atması için Kincaid'in ne gibi bir hedefi olabilirdi? Para mı?

Southern Pacific Demiryolları hisselerinden kazandığı paradan çok daha fazlası mı? Lillian'ı onunla evlenmesi için zorlamıyor diye Hennessy'ye duyduğu öfke mi? Yoksa, sürekli hareket halinde olan Hennessy'nin yanında bulunabilmek için Lillian'ı mı kullanıyordu?

Fakat, Sabotajcı adına casusluk yapmak onun başkanlık emellerine ters düşmüyor muydu? Yoksa, Preston Whiteway'yi kampanya için teşvik etme nedeni sadece gizli işlerine perde çekmek için miydi? Charles Kincaid rüşvetlerle oluşturduğu servetini artırmak için siyasi hayallerinden vaz mı geçmişti? Ya da Bell'in babasının dediği gibi, her iki işi de yapıp yakalanmayacağını sanacak kadar kendine aşırı güveni mi vardı?

Ebenezer Bell'in "kendi imkânlarıyla" yaptığı soruşturma bir hayli kapsamlıydı. American States Bank başkanı; işe Boston, New York ve Washington'daki güvendiği dostlarına telefonla, telgrafla ve özel ulaklarla soru sorarak başladı. Üst tabakayla olan ilişkilerinden öğrenebileceği kadarını öğrendikten sonra, soruşturmasını ülkenin iç kısımlarına, özellikle de yanıp kül olan Union Pier&Caisson Şirketinin merkezi Sı. Louis'e yöneltti. Batıda San Francisco, Denver ve Portland'in en önemli bankerlerinden topladığı istihbarat üzerine Kaliforniya ve Oregon'daki daha küçük bankalardan yardım istedi.

Ebenezer'in ricası üzerine, San Francisco'nun üç yüz elli kilometre kuzeyinde, kereste ticaretinin hâkim olduğu bir liman şehri olan Eureka'da özel bir toplantı yapıldı. Northwest Coast Bankası Eureka Başkanı Stanley Perrone, kereste fabrikatörü A. J. Gottfried'in ofisine bir ziyarette bulundu. Gottfried daha önce, Humboldt Bay Kereste Şirketini modernize etmek için Perrone'den yüklü miktarda kredi almıştı. Ofisi limana tepeden bakan bir yerdeydi.

Gottfried çekmecesinden bir şişe viski çıkardı; iki adam, bir süre havadan sudan konuşup viskilerini yudumladılar. Kırmızı bir işkampavyanın limanda demir atmış tekneler arasında mekik dokuması, kötü havanın daha da bozulacağının işaretiydi.

"Korkarım yeni bir fırtına geliyor."

Amerikan Meteoroloji Dairesine ait olan kırmızı işkampavya, limandaki gemi kaptanlarına şiddetli fırtına tahminlerini bildirmekteydi.

Perrone konuya girdi. "A. J., hatırladığım kadarıyla Humboldt Bay Kereste Şirketini, Oregon'da yaptığın satıştan kazandığın parayla yapmıştın."

Bankerin bu sürpriz ziyaretinden bir şeyler koparmayı uman Gottfried, "Aynen öyle olmuştu," dedi. "Benim de hatırladığım kadarıyla, sen de eski

donanımı yenilememde bana yardımcı olacağına söz vererek bu işi kolaylaştırmıştın”

“A. J., senin East Oregon Kereste Şirketi’ni kim satın aldı?”

‘Aklından daha çok parası olan bir adam “ dedi Gottfried gülerek. “O kişi karşıma çıkana kadar bunu nasıl elden çıkaracağımı bilmiyordum. Dağın tepesinden aşağıya kereste indirmek çok pahalı oluyor. Oysa, burada kerestemi kendi iskelemden teknelere yükleyebiliyorum. Tabii, gemiler limana girmeye çalışırken batmazlarsa... “

Perrone sabırsızca başını salladı. Humboldt Körfezinin “Pasifik Mezarlığı” adını ne kadar hak ettiğini bilmeyen yoktu. Zaten eksik olmayan yoğun sis bir de kereste fabrikalarından yükselen dumanla karışınca, kanalı bulmak, gemi kaptanlarının saçlarını bir anda ağartan zorlu bir iş oluyordu. “Duyduğuma göre alanını genişletip pencere çerçevesi ve kapı üretmeyi de düşünüyormuşsun.”

“Eğer kaynak bulabilirsem,” dedi Gottfred yanlış işitmediğini umarak. “Ortalıkta bu kriz paniği varken kredi bulmak kolay olmuyor.”

Banker, onun gözlerinin içine baktı. “Sanırım, sevdiğimiz kredi borçlularımız paniğe rağmen yeni borçlar alabilirler. East Oregon’un işletmesini kim satın aldı?”

“Sana onun hakkında her şeyi anlatamam. Tahmin edebileceğin gibi, hediye atın dişlerini kontrol edecek değildim. Anlaşıp, el sıkıştıktan sonra hemen oradan toz oldum.”

Kadehindeki içkiyi bitirip yeniden doldurduktan sonra, bankerin daha yarısı bile bitmemiş kadehini de doldurdu.

“East Oregon Kereste Şırketi’ni satan alan kişi hakkında ne biliyorsun?” diye üsteledi Perrone.

“Her şeyden önce, epey nakit parası olduğunu.”

“Çekini hangi bankadan almış?”

“Bak, orası ilginçti işte. San Francisco veya Portland’da bir banka olacağını sanarken, bir New York bankası çıktı. Biraz kuşkulanmadım değil, ama çek sağlamdı.”

“Adam New York’lu muydu?”

“Olabilir. Ama kereste işi hakkında pek bir şey bilmediği belliydi. Şimdi düşünüyorum da, galiba bunu başka birisi için satın alıyordu.”

Perrone başını sallayıp, onu daha çok bilgi vermesi için yüreklendirdi. Ebenezer Bell, hikâyenin tamamının tek bir kaynaktan öğrenilemeyeceğini söylemişti. Ama her küçük parçanın yararı vardı. Üstelik American States Bank başkanı, verebileceği her bilgi kırıntısı için Perrone'ye çok minnettar olacağını da belirtmişti.

45

Van Dorn Ekspresi; Denver'ın Union îstasyonu'nda durup, Londra ve Berlin'den son haberleri getiren kareli takım elbise ve melon şapka giymiş bir Van Dorn ajanını kadroya dahil etti. "Selam Isaac. Görüşmeydi çok oldu."

"Gel otur, Roscoe. Şu Schane&Simon Şirketi'ni didik didik et bakalım. Bir sonraki durağımızda telgraf çekebilmemiz için sorularını hazırla."

Salt Lake'le bağlantısı olan bir avukat, Schane&Simon hakkında yeni bilgiler getirdi. Bu Alman bankasının gücü, Osmanlı İmparatorluğu içindeki modernizasyon çalışmalarına yapmış olduğu yatırımlardan geliyordu. Ama, bin sekiz yüz doksanlı yıllarda Kuzey ve Güney Amerika'da da iş yapmaya başlamışlardı.

Van Dorn Ekpresi Great Salt Çölü'nü geçerken, trene Denver'da binmiş olan Roscoe'nin, Schane&Simon'la ilgili getirdiği yığınla telgraftan Önemli ipuçları elde etti.

"Isaac! Erastus Charney kim?"

"Demiryolu avukatı. Southern Pacific hisseleri sayesinde zengin oldu. Ne zaman alıp ne zaman satacağını çok iyi biliyordu."

"Evet, Schane&Simon'a büyük bir satış yapmış. Charney'in borsa simsarındaki şu depozitolara bak."

Tren Wendover'de su ve kömür ikmali yaparken Bell, Sacramento'ya bir telgraf çekip Roscoe'nin bulgusu üzerine araştırma yapılmasını istedi. Ama çok geç kaldıkları için endişeliydi. Eğer, Schane&Simon gerçekten de Sabotajciyı finanse etmişse, o zaman Charney'in rüşvet alıp Sabotajcı'ya Hennessy'nin planlan hakkında bilgi verdiği kesinleşlrdi. Ne yazık ki, bu dolandırıcı avukatın hâlâ hayatta olması, Sabotajcı'yla olan ilişkisinin do-laylı yollardan olduğunu ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğini gösteriyordu. Ama hiç değilse Sabotajcının suç ortaklarından birini daha devreden çıkarmış olacaklardı.

İki saat sonra tren tam Nevada, Elko'dan kalkarken son anda tombul bir muhasebeci sonuncu vagona doğru hızla atıldı. En az on beş kilo fazlası olan ve böyle tehlikeli hareketleri yapma yaşı çoktan geçmiş Jason Adler'in ayağı tökezledi. Bir eliyle tırabzana asılırken, diğeriyle de sırt çantasını sımsıkı tutuyordu. Tren onu platform boyunca sürüklerken, Adler elini bırakırsa çok

kötü düşeceğini biliyordu. Durumu fark eden bir kondüktör hemen vagon kapısına doğru koştu. İki eliyle muhasebecinin ceketine yapıştı. Fakat, Adler'in çok ağır olduğunu ve ikisini birden aşağıya çekeceğini fark etti.

Neyse ki, Van Dom ajanları yardıma koştular.

Nihayet vagon girişine çekilen Adler çantasını göğsüne bastırmıştı.

"Bay Isaac Bell'e çok önemli bilgi getirdim," dedi.

Yirmi dört saatten beri ilk kez uyuyabilen Bell, pulman ranzasının perdesi açılınca hemen uyandı. Kondüktör, onu uyandırdığı için özür diledikten sonra takım elbisesiyle kömürlükte takla atmış gibi görünen şişman bir adamı tanıttı.

"Bay Bell, bu adamın adı Bay Adler."

"Merhaba Bay Adler, kimsiniz siz?"

"American States Bank için çalışan bir muhasebeciyim."

Bell ayaklarını ranzadan aşağıya sarkıttı. "Babam için çalışıyorsunuz."

"Evet efendim," dedi Adler gururla. "Babanız bu denetlemeyi bizzat benim yapmamı istedi."

"Ne buldunuz?"

"St. Louis'deki Union Pier&Caisson Şirketi'nin gizli sahibinin kim olduğunu öğrendik."

"Devam edin!"

"Özel konuşmamız gerekiyor Bay Bell."

"Bu adamlar Van Dom ajanları. Rahatça konuşabilirsiniz."

Adler çantasını daha da sıkı tuttu. "Baylar, sizlerden ve Bay Bell'den özür dilerim, ama sadece ve sadece sizinle konuşmam için patronum Bay Ebenezer Bell'in kesin talimatı var."

"İzninizle beyler," dedi Bell. Dedektifler gittikten sonra, "Union Pier'in sahibi kimmiş?" diye sordu.

"Berlinli bir yatırım bankası tarafından kurulan paravan bir şirket."

"Schane&Simon."

"Evet efendim. Bilginiz doğru."

"Onları araştırıyoruz. Ama paravan şirketin sahibi kim?"

Adler fısıltıyla konuştu. “Tamamı, Senatör Charles Kincaid’in kontrolünde.”

“Emin misin?”

Adler sadece bir saniye duraksadı. “Yüzde yüz değil, ama Senatör Kincaid’in onların müşterisi olduğuna emin gibiyiz. Parayı Schane&Simon sağlamış. Ama bu yatırımı senatörün adına yaptıklarını gösteren sayısız kanıt var.”

“O halde Sabotajcı’nın Almanya’yla çok yakın ilişkileri olduğu ortaya çıkıyor.”

“Babanız da bu sonuca vardı,” dedi Adler.

Bell, Kincaid’in Sabotajcı’ya hizmet verdiğini önceden tahmin ettiği için sevinerek zaman harcamadı. Southern Pacific Şirketi’nin Cascade Ekspres Yolu inşaatında çalışan bütün taşeron şirketlerin hemen soruşturulması için talimat verdi. Ayrı bir telgrafla senatörü kollaması için Archie Abbott’u uyardı.

“Telgraf Bay Abbott.”

“Teşekkür ederim Bay Meadows.”

Telgrafın Bell’den geldiğini görünce Archie Abbott’un yüzünde bir gülümseme belirdi. Vagon penceresinden yansıyan görüntüsüne bakıp kızıl saçlarını taradı, papyonunu düzeltti. Miss Lillian’ı görmek için iyi bir gerekçesi olduğunu düşünerek doğruca Osgood Hennessy’nin özel ofisine yöneldi. Lillian’ın üstünde yakut rengi, inci düğmeleri olan kadife bir bluz vardı.

Bu sabah Hennessy’nin huysuzluğu üstündeydi. “Ne istiyorsun Abbott?”

Lillian; Archie’nin, babasının karşısında ne yapacağını merakla izlemekteydi. Hayal kırıklığına uğramayacaktı. Archie babaları çok iyi idare ederdi. Onun derdi annelerleydi.

“Ekspres yolda çalışan taşeronlar hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmanızı istiyorum,” dedi Abbott.

“Union Pier&Caisson’u zaten biliyoruz,” dedi Hennessy. “Ondan başka Cascade’de birkaç şirket var. Erzak toptancıları, oteller, çamaşırhaneler. Neden sordun?”

“Köprü ayağındaki sorunun bir daha yaşanmasını ne Isaac istiyor ne de ben. Bu yüzden bütün taşeronları kontrol ediyoruz. Southern Pacific’in ekspres yol için travers üreten bir müteahhitle çalıştığı doğru mu?”

“Elbette. Ekspres yol inşaatına başladığımız zaman, kanyon köprüsünün bu yanında bir travers stoku yapmayı düşündüm. Köprüyü aşınca hazır olalım

diye.”

“Bu fabrika nerede?”

“Dağın on iki kilometre yukarısında. Yeni sahipleri eski su değirmenini yenilediler”

“Vaat ettikleri traversleri teslim ettiler mi?”

“Yeterli miktarda evet. Keresteleri oradan aşağıya indirmek zaman alıyor, ama genel olarak iş yürüdü diyebilirim. Onlara önceden yeterince zaman vermiştim; katranlama tesisinde fazlasıyla travers var.”

“O tesis de taşeron mu?”

“Hayır, bize ait. Hattımız ilerledikçe yıkıp, bize gereken yerde yine kuruyoruz.”

“Geçmişte olduğu gibi, neden kendi bıçkıhanenizi kurmadınız?”

“Çünkü köprü yolun geri kalanından çok uzaktaydı. Oysa, bu adamların hemen üretime hazır tesisleri vardı. İşi yaptırmanın en hızlı yolu buydu. Sana söyleyebileceklerim bu kadar.”

“Sahi bugün Senatör Kincaid’i gördünüz mü?”

“Dünden beri görmedim. O kereste işletmesi o kadar ilgini çekiyorsa, neden gidip bir bakmıyorsun?”

“Zaten şimdi oraya gidiyordum.”

Liilian hemen, “Ben de seninle gelirim,” dedi.

Archie Abbot ve Osgood Hennessy aynı anda, “Hayır!” dediler.

Babası kararlılığını göstermek için masaya vurdu. Archie yürek yakan bir gülümsemeyle özür diledi.

“Benimle gelmeni çok isterdim Lillian,” dedi. “Ama Van Dorn kurallarına... “

“Biliyorum. Daha önce de duydum. Silahlı çatışmalara arkadaş getirmiyorsunuz.”

46

James Dashwood, Hıristiyan Kadınlar Derneği hatibi Kaptan Willy Abrams'ın "epey yayılmışlar" ifadesinden yararlanarak St. Swithuns Manastıri'nın yerini bulmayı başardı.

Sekiz dönümlük arazi üzerinde Santa Monica Dağlan eteklerinden Pasifik Okyanusu'na kadar yayılan bir alan içindeydi. En yakın kasabanın kilometrelerce uzağında, çamurlu bir yol demir bir kapısı, içinde meyve ağaçları ve bağları olan bir platoda son buluyordu. Küçük kilisesi, vitraylı camlarıyla modern bir yapıydı. Aynı tasarımda inşa edilmiş taş evlerde de keşişler kalmaktaydı. Son zamanlarda onlara katılan Jim Higgins adındaki nalbandı görmek istediğini söyleyince James'i duymazlıktan geldiler.

Cüppeli adamlar art arda yanından geçerlerken sanki orada yokmuş gibi davranıyorlardı. Ne söylerse söylesin, üzüm hasadını ve fındıkları toplayan keşişler ona hiç aldırmadan işlerine devam ediyorlardı. Nihayet içlerinden biri ona acıyıp bir değnek aldı ve toprağın üstüne SESSİZLİK YEMİNİ yazdı.

Dashwood değneği alıp yere NALBANT yazdı.

Keşiş yatakhanelerin karşısındaki ahırları işaret etti. Dashwood oraya yöneldiği sırada çekiçle demirin dövülme sesini duyunca adımlarını hızlandırdı. Ahırın köşesini dönünce bir kestane ağacının dalları arasından süzülen dumanı gördü. Higgins demir ocağının üstüne eğilmiş, örsü üstünde bir at nalını dövüyordu.

Deri iş önlüğünün altında kahverengi cüppesi vardı. Bu cüppe, onu Dashwood'un hatırladığından da iri gösteriyordu. Devasa eliyle çok büyük olan çekici kaldırdı ve akkor halindeki demirin üstüne indirdi. Başını kaldırıp da elinde bavulu, şehirli kıyafetiyle Dashwood'u görünce stajyer ajanın içinden hemen oradan kaçmak geldi.

Higgins uzun süre ona baktı.

"Umarım sen de diğerleri gibi sessizlik yemini etmemişsındir," dedi Dashwood.

"Ben daha çaylak sayılırım. Beni nasıl buldun?"

“İçkiyi bıraktığını duyunca, içkiye tövbe toplantılarına katıklım.”

Higgins kahkahayla öfkeli hırlama karışımı bir ses çıkardı. “Van Dorn ajanlarının, beni en son bulacağı yer bir manastır olur sanıyordum.”

“Sana gösterdiğim resimden korkmuştun.”

Higgins akkor halindeki at nalını maşasıyla kaldırdı. “Galiba yanılmışım... “

“Resimdeki adamı tanıdın, değil mi?”

Higgins, at nalını su dolu bir kovaya attı. “Senin adın James, değil mi?”

“Evet. İkimizin adı da Jim.”

“Hayır, sen James’sin, ben Jim’im...” Maşasını örsün yanma koyup çekici de yanına dayadı. “Gel James. Sana etrafı gezdireyim.”

Jim Higgins uçurumun olduğu tarafa doğru yürürken James Dashwood da peşinden gitti. Uçurumun kenarında durdular. Karşılarında uçsuz bucaksız, gri ve ürkütücü görünen Pasifik Okyanusu vardı. Dashwood aşağıya bakınca midesi büzüldü. Yüz metre altta, okyanus dalgaları kayalıkları dövüyordu. Higgins’in niyeti, onu uçurumdan aşağıya yuvarlamak mıydı?

“Epey bir zamandan beri cehenneme gideceğimi biliyorum,” dedi Higgins. “Bu yüzden viski içmeyi bıraktım. Birayı bıraktım. Hâlâ cehenneme gideceğimi düşünüyorum.” Dönüp kızarmış gözleriyle James Dashwood’a baktı. “Seni karşımda gördüğüm zaman içim dışıma çıktı. Beni korkutup kaçmaya zorladın. Beni saklanmaya zorladın”

James Dashwood ne diyeceğini bilemedi. Bu koşullar altında Isaac Bell ne yapardı acaba? Adamın kütük gibi bileklerine kelepçe takmayı mı denerdi? Yoksa konuşmasını mı sağlardı?

“Bu manastırı bir grup önemli adam kurmuş,” diye anlatıyordu Higgins. “Bu keşişlerin çoğu eskiden çok zenginletmiş, sade bir hayat için bütün servetlerinden vazgeçmişler. Aralarından biri bana ne dedi, biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bana nalbantlığı aynen İncil’de anlatıldığı gibi yaptığımı söyledi. Tek farkı, onlar odun kömürüvle çalışırlarmış, bense maden kömürüyle. İncil’de anlatılan insanlar gibi çalışmak ruhumuza iyi gelir diyorlar.”

Higgins sırtını okyanusa dönüp gözlerini tarlalara ve otlaklara çevirdi. O ana kadar çiselemekte olan yağmur şiddetini artırmış, bağların ve meyve ağaçlarının üstünü kefen gibi örtmüştü.

“Burada emniyette olacağımı düşünmüştüm,” dedi Higgins.

Uzun süre konuşmadan, boş gözlerle baktı.

“Buradan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Otomobillerle kamyonlarla dolu pis havalı bir yerde tıkılıp kalmaktansa açık havada, bir ağacın altında çalışmayı seviyorum. Açık havada olmayı seviyorum. Fırtınaları seyretmeyi seviyorum.,.” Birden dönüp yüzünü okyanusa çevirdi. Güneybatıda gökyüzü kömür gibi kararmıştı. “Şunu görüyor musun?” diye sordu eliyle karanlığı işaret ederek.

Dashwood sadece kasvetli, soğuk ve gri renkli okyanusla, yüz metre aşağıda kayaları döven dalgalan görüyordu.

“Baksana James. Gelişini görmüyor musun?”

Stajyer dedektif nalbandın tren kazasından çok önce delirmiş olduğunu düşündü. “Neyi görüyor muyum Jim?”

“Fırtınayı.” Nalbandın gözleri yanıyordu. “Çoğu zaman kuzeybatıdan gelirler; bunu bir keşiş söyledi: Pasifik’in soğuk olduğu yerden. Şimdi gelense havanın sıcak olduğu güneybatıdan. Güneyden gelen fırtına daha çok yağmur getirir... Ne var biliyor musun?”

“Ne?” diye sordu Dashwood ümidi gittikçe azalarak.

“Buradaki bir keşişin babasında Marconi telsiz telgrafı var. Şu anda, altı yüz kilometre açıkla bir gemi Meteoroloji Dairesi’ne oradaki havanın nasıl olduğunu telgrafla bildiriyor.” Bu hadiseye duyduğu hayranlıkla susup düşünmeye başladı.

Onu yine konuşturmak isteyen James söze girdi. “Bu fikri Ben Franklin’den aldılar.”

“Ne?”

“Okulda öğrenmiştim. Benjamin Franklin fırtınaların hareket halindeki oluşumlar olduğunu fark etmiş, böylece nereye gittikleri takip edilebiliyor.”

Nalbandın ilgisi uyanmıştı. “Öyle mi?”

“Böylece, Samuel Mors telgrafı icat ettiğinde, fırtınanın güzergâhı üstünde bulunan insanları uyarmak mümkün olmuş. Senin de dediğin gibi, Jim, Marconi’nin telsiz telgrafı sayesinde açık denizdeki gemilere radyotelgrafla fırtına uyarısı göndermek mümkün oluyor.”

“Demek ki, Meteoroloji Dairesi bunu epey bir zamandan beri biliyormuş öyle mi? Ne muazzam bir şey.”

Dashwood artık hava muhabbetinin yeterli olduğuna karar verdi.

“Seni nasıl korkutmuşum?”

“O gösterdiğin resimle.”

“Bu mu?” Dashwood resimlerden bıyıksız olanını çantasından çıkardı.

Nalbant başını çevirdi. “Coast Line Limited’i raydan çıkaran kişi bu işte,” dedi alçak sesle. “Ama kulakları bu kadar büyük değil.”

Dashwood çok sevindi. İşin sonuna geliyordu. Elini tekrar çantasına soktu. Isaac Bell, ona bir telgraf çekip, Tom Griggs ve Ed Bottomley adında iki demiryolu polisiyle temas kurmasını bildirmişti. Griggs ve Bottomley; Dashwood’u yemeğe götürüp sarhoş etmişler, sonra da onu müdavimi oldukları geneleve götürüp kızıl saçlı bir kadının kollarına atmışlardı. Sabah olunca onu kahvaltıya götürüp, Coast Line Limited’i raydan çıkaran kancayı vermişlerdi. Dashwood ağır dökme demir kancayı çantasından çıkardı. “Bunu sen mi yaptın?”

Nalbant şöyle bir baktı. “Benim yaptığımı biliyorsun.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Çünkü o zavallı insanların ölümünden beni sorumlu tutarlardı.”

“Adamın adı neydi?”

“Adını hiç söylemedi.”

“Adını bilmediğin halde neden kaçtın?”

Nalbant başını eğdi. Gözleri yaşarmış, damlalar yanaklarından süzülüyordu.

Dashwood şimdi ne yapması gerektiğini bilemedi, ama konuşmasının hata olacağının farkındaydı. Adamın itirafını sürdürmesini umarak, sustu ve yüzünü okyanusa çevirdi. Ağlamakta olan nalbant, Daswood’un suskunluğunu bir suçlama gibi algıladı.

“Kimseye zarar vermek istemedim. Kimsenin canı yansın istemedim. Ama kime inanırlardı ki? Bana mı, ona mı?”

“Sana neden inanmasınlar?”

“Ben sadece bir nalbandım. Oysa o önemli bir adam. Sen olsan hangimize inanırdın?”

“Ne bakımdan önemli?”

“Sen kime inanırdın? Ayyaş bir nalbanda mı, yoksa bir senatöre mi?”

“Senatör mü?” Dashwood müthiş bir hayal kırıklığına uğradı. Onca çabası boşaydı: Onca zamandır peşinde olduğu nalbant bir kaçıktı.

“Hep karanlıkta dururdu,” dedi Higgins gözyaşlarını silerek. “Ahırın yanındaki ara sokakta. Ama bizim çocuklar kapıyı açınca yüzü aydınlıkta kaldı.”

Dashwood o ara sokağı hatırlıyordu, kapıyı da. Aydınlığı da gözünde canlandırdı. Nalbanda inanmak istiyordu ama bir türlü inanamıyordu.

“Senatörü daha önce nerede görmüştün?”

“Gazetede.”

“Çok mu benziyordu?”

“Şu anda seni gördüğüm gibi gördüm “ dedi Higgins. Dashwood, adamın söylediği her şeye inandığına karar verdi; tıpkı Coast Line Limited’in raydan çıkışı için kendini suçlaması gibiydi... Ama bunlara inanıyor olması onun kaçık olmadığını göstermezdi. “Karşımda gördüğüm adam tıpkı o ünlü senatöre benziyordu. O olamaz, diye düşündüm. Ama eğer oysa... senatörse, o zaman halim haraptı. Hem de nasıl. Bunu hak ediyordum aslında. Bu elin yaptığı iş yüzünden.”

Hüngür hüngür ağlayarak kocaman elini kaldırdı.

“Bu elin yaptığı iş yüzünden o insanlar öldü. Makinist. Ateşçi. O sendikacı adam. O küçük oğlan...”

Aniden patlayan bir rüzgâr Higgins’in keşiş cüppesini savurdu; aşağıda kırılan dalgalara baktı; sanki aradığı huzuru orada bulacak gibiydi. Dashwood nefes almaya bile cesaret edemedi. “Hangi senatör?” gibi basit bir şey bile sorsa Higgins uçurumdan aşağıya atlayacak gibi görünüyordu.

Osgood Hennessy, Wall Street’ten gelen kötü haberler nedeniyle bankerlerine yüklendikten sonra, avukatlarına isyan bastırma yasasını okuyordu. O sırada kısa boylu, üstünde yelek, ip kravat, başında geniş kenarlı fötr şapka, kalçasında bir 44’Iük tabanca olan sevimli bir adam toplantıyı böldü.

“İzninizle baylar. Araya girdiğim için özür dilerim.”

Şirketin avukatları başlarını kaldırıp ümit dolu gözlerle ona baktılar. Öfkeli patronlarını konudan saptıracak her şey, onlar için cennetten çıkmaydı.

“Kondüktörümü nasıl geçtin?” diye çıkıştı Hennessy.

“Kondüktörünüze ve elinde tüfeği olan dedektifinize polis müdürü Chris Danis olduğumu söyledim. Bay Erastus Charney’e Bay Isaac Bell’den bir mesaj var. Bay Charney burada mı acaba?”

“Benim,” dedi Charney. “Mesaj neymiş?”

“Sizi tutukluyorum.”

Hain telgraf operatörü Ross Parker’ı neredeyse atının üstünden devirecek olan Winchester tüfek mermisi sağ kolunun pazusunu parçalayıp, adaleyi kemik parçalarıyla delik deşik etmişti. Doktor kurşunun kol kemiğini parçalamadığı için şanslı olduğunu söyledi; ama Parker kendini hiç de şanslı hissetmiyordu. İki buçuk hafta Ônœ o Teksas aksanlı Van Dorn dedektifi onu vurduğu gibi, en iyi iki adamını da öldürmüştü. Canı hâlâ o kadar çok yanıyordu ki, posta kutusunun anahtarını çevirme hareketi bile gözlerini karartmaya yetiyordu.

Kolunu içeri sokup Sabotajcı’nın mektubunu almak acısını daha da artırdı. Çakısıyla zarfı açarken de canı çok yandı. Onu vuran özel dedektife küfürler yağdırarak, bagaj biletini almak için uzandı.

Tezgâhın üstünde, metal bir çerçeve içinde Meteoroloji Dairesinin günlük hava tahmini vardı. Bu bilgi Parker’ın kaldığı çiftlik evine de her gün postayla gönderilirdi. Bugün de hava bir gün önceki gibi olacaktı: yine yağmur, yine rüzgâr. Bu da, işler daha da kötüleşmeden Sacramento’dan tüymek için başka bir nedendi.

Parker bagaj biletini istasyon emanet bürosuna götürüp orada Sabotajcı’nın onun için bırakmış olduğu çantayı aldı. Her zamanki gibi yirmi dolarlık destelerin yanında bir de Kuzey Kaliforniya ve Oregon’da hangi telgraf hatlarının kesileceğini gösteren bir haritayla kısa bir not vardı: “Hemen başla.”

Sabotajcı onun iki adamı öldürülmüş, bir kolunun yarısı kopmuş haliyle telgraf direklerine tırmanacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu. Parker’ın bu ödeme karşılığında çalışmaya hiç niyeti yoktu. Hızlı adımlarla istasyonun karşı ucundaki gişeye gitti.

İri bir adam onu itip önüne geçti. Palabıyıklı adamın üstünde bir yelek, yün örgü kep, kareli bir gömlek, işçi tulumu ve kabaralı postallar vardı. Kıyafetiyle ve terle karışık ıslak yün kokusuyla tipik bir kereste işçisine benziyordu. Bir tek omzunda taşıdığı baltası eksikti. Baltası olsa da olmasa da, adam çok iri yapılıydı ve Parker onunla tartışmayı göze alamadı; özellikle de bir kolu sakatken. Aynı şekilde kokan, daha da iri yapılı bir adam Parker’ın arkasına geçti.

Önündeki kereste işçisi, Redding'e üç bilet aldıktan sonra kenarda durup parasının üstünü saydı. Parker Chicago'ya bir bilet aldı. Saate baktı. Bir şeyler atıştırmak ve bir bira içmek için bol zamanı vardı. Bar bulmak amacıyla istasyondan çıktı. Aniden iki kereste işçisi yanında bitiverdi.

"Chicago'ya mı?"

"Ne?"

"Bay Parker, Chicago'ya giden trene binemezsiniz."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Buradaki insanlar size güveniyorlar."

Ross Parker hızla düşündü. Bu iki adanı, ona bagaj emanet odasında izlemiş olmalıydılar. Bu da, her kimse, o Sabotajcı denen adamın ondan birkaç adım önde olduğunu gösteriyordu.

"Yaralandım," dedi. "Vuruldum. Direğe tırmanamam."

"Biz tırmanırız."

"Hat işçisi misiniz?"

"Bir telgraf direğinin yüksekliği ne kadardır?"

"Beş metre."

"Bayım, beş metre bize çocuk oyuncağı gelir. Biz elli metrelik ağaçlara tırmanıp öğlen yemeğimizi orada yeriz."

"İş sadece tırmanmakla bitmiyor. Kabloları birbirine bağlayabilir misiniz?"

"Bize öğretirsin."

"Bilmiyorum. Kolay değil."

"Önemli değil. Zaten bağlamaktan çok kesme işimiz var."

"Aynı zamanda bağlamak da gerekiyor," dedi Parker. "Sistemi kapatıp kapalı kalmasını istiyorsan, sadece kabloları kesmek yetmez. Onarım ekibi hattın nereden koptuğunu anlamasın diye, kesilen yerleri gizlemek lazım."

"Bize nasıl bağlanacağını öğretemezsen," dedi kereste işçisi sohbet eder gibi. "Seni öldürürüz."

Ross Parker kaderine razı oldu.

"Ne zaman başlamak istiyorsunuz?"

“Haritanda yazıldığı gibi. Hemen.”

47

Isaac Bell’in Van Dom Ekspresi. Donner Geçidine uzanan dik yokuşu ağır ağır çıktıktan sonra “Çin Şeddi” diye anılan taş duvarlar arasından geçti ve hızla Summit Tüneli’ne girdi. Sonra da yokuş aşağı, Sierra Nevada’ya doğru inişe geçti.

Hızı saatte altmış kilometreye ulaşmıştı. Bell bir kere daha kömür ve su molası verilse bile bu hızla bir saat sonra Sacramento’ya varacaklarını hesap etti.

Lokomotif değiştirerek zaman kaybetmek istemiyordu. Soda Springs’ te durdukları zaman Sacramento yetkilisine bir telgraf çekip, onları Cascade Kanyonu Köprüsü’ne götürecek bir motoru hazır etmesini istedi.

Bell yol boyunca mali denetçileriyle, avukatlarıyla, dedektifleriyle ve araştırmaçılarıyla sürekli görüşüp, bilgi aldı. Sabotajcının tahribatları için, hangi Avrupa bankalarının ödeme yaptığı bulmacasının sonuna geliyorlardı. Ama Sabotajcının kendisine ne kadar yaklaşabilin işlerdi?

Babasının muhasebecisi Charles Kincaid’in Sabotajcı adına çalışan bir ajan ve casus olduğunu doğruladığından beri, Bell’in aklına, hep trendeki poker oyununda Kincaid’i blöfle nasıl kaçırdığı geliyordu. Önce çelik imparatoru James Congdon’u kaçırmıştı. Kincaid’in de oyundan çekilmesi sürpriz olmuştu. Ama senatörün yaptığı akıllıcaydı. Adam çok hesaplı ve temkinli davranmıştı. Kurnaz bir oyuncuydu.

Bell’in kafasının içinde tuhaf bir düşünce dolanır olmuştu: Düşünülemeyecek bir şeyi düşünüyorum.

Sabotajcı East Oregon Kereste Şirketi’ne yukarıdan bakan bir yerde, kestane renkli atının üstünde gidişatın lehine dönmesini izliyordu. Bir sürü engelle karşılaştıktan sonra artık talihi dönmüştü. Kuzeydeki dağlarda kar fırtınaları eksik olmuyordu. Portland ve Spokane devamlı tipi altındaydı. Ama burada sadece Cascade Nehrini besleyen çayları ve dereleri taşıran yağmur vardı. Lillian Gölü uyduruk barajının üstünü aşmaya başlamıştı.

Yağmur çok şiddetli olduğu için kereste kesilmiyordu. East Oregon Kereste Şirketi’nin buharlı vinci ve tüm iş gereçleri atıl haldeydi. Paragöz fabrika müdürü bir karış suratla ofisinde volta atıyordu. Katırlar ahırlarında uyuklarken, Öküzler sırtlarını yağmura çevirip, birbirlerine sokulmuşlardı. İşçiler de

yatakhanelerinde kaçak viskiyle kafayı iyice bulmuşlardı.

İşçilerin cumartesi geceleri kasabaya giderken kullandıkları kanolar, yağmur suyuyla dolmuş barajın altında duruyordu. İş olmayınca para da yoktu. Kış kapıdayken barlar veresiye iş yapmazlardı. Hele fahişeler hiç yapmazlardı.

Sabotajcı atını döndürüp Philip Dow'un kulübesine giden dik yokuşu tırmandı.

Dow, onu karşılamak için dışarı çıkmadı. Sabotajcı atını bağladıktan sonra eyer torbasını omuzlayıp kapıyı çaldı. Dow hemen açtı. Tüfek yarığından kapıyı gözetlemişti.

Gözleri çakmak çakmaktı. Kulağından geriye kalan kısım iltihapIanmıştı. Asit fenik ve viski enfeksiyonu durduramamış gibiydi. Ama Sabotajcı'nın gördüğü kadarıyla sorun sadece enfeksiyon değildi. Bell'i öldürtneyi başar anı ay ışı ve onunla girdiği silahlı çatışma Dow'u tehlikeli bir şekilde dengesiz bırakmıştı.

"Barut, fitil ve fünye," dedi Sabotajcı torbayı şömineden uzak bir yere bırakarak. "Torba sugeçirmezdir. İşitmen nasıl?"

"Bu taraftan iyi işitiyorum."

"Şu anda öten lokomotif düdüğünü duyuyor musun?" On beş kilometre uzaktaki bir Consolidation lokomotifinin düdük sesi hayal meyal işitilebiliyordu.

Dow sağlam kulağım o yana çevirdi. "Sen söyleyince duydum."

"Senin adamlarından birisi burada olursa, barajı uçurman için göndereceğim sinyali duyabilir."

"Kapıyı açık bırakırım. Sağır değilim. Duvarım."

Sabotajcı bu konuyu tartışmadı. Dow'un sadık ve işbirliğine hazır durumda olması gerekiyordu; şu andaki haline bakılırsa, tertemiz kulübesi içinde pis kokan bir kereste işçisi, onu kızdırıp adamı öldürmesine yol açabilirdi.

"Merak etme," dedi Sabotajcı. "İki düdüğü aynı anda öttürürüm. Rahatça işitirsin." Aynı anda öten iki lokomotif düdüğü müthiş bir gürültü çıkarırdı. "Sinyalin anlamı, Lillian Gölü Barajını havaya uçur!"

"Bunu nasıl başaracaksın?"

"O istasyonlarda bulunan her işçinin Osgood Hennessy için çalıştığına inanıyor musun?" diye sordu Sabotajcı tuhaf bir şekilde. "İstasyonun bir ucunda, içinde kimsenin olmadığı iki lokomotifin yan yana park etmesini sağlayacağım. Birisi bunların neden düdük öttürdüklerini araştırana kadar sen fitilini ateşlemiş

olursun.”

Dow gülümsedi. Fikir hoşuna gitmişti.

“Her yere erişiyorsun, değil mi?”

“Olmam gereken her yere,” dedi Sabotajcı.

Do w torbayı açıp uzman gözüyle içindekileri inceledi.

“Patlayıcı jelatin,” dedi takdirle. “İşini iyi biliyorsun.”

Baraj bölgesinde ıslak olmayan bir yer yoktu. Su normal bir dinamitin içindeki nitrogliserini dışarı sızdırırdı. Sabotajcı suya dayanıklı olan jelatinli dinamit getirmişti. Balmumuyla sıvanmış olan fünyeler ve fitil de sorun çıkarmayacaktı.

“Yerinde olsam, fünyenin kuru kalmasını sağlama almak için patlayıcıları yarın öğlenden önce yerleştirmezdim,” dedi Sabotajcı.

Her zaman çok kibar olan Dow ne kadar gergin olduğunu göstermek için, “Baraj uçurmasını bilirim,” dedi sertçe.

Sabotajcı tekrar göle döndü. Birkaç kütük boşaltma kanalına sürüklenmiş, böylece akışı daha çok engellemişti. Harika, dedi Sabotajcı içinden. Yarın öğleden sonrasına kadar Lillian Gölü daha da büyüyecekti. Birden eyerinin önüne doğru eğilip, kulak kesildi.

Cascade Kanyonu Köprüsünden oraya doğru bir atlı geliyordu. Sağanak yağmur altında kimse gezinti yapmak için o çamurlu on iki kilometrelik yolu kat etmeye çalışmazdı. At üstündeki adam belli ki, East Oregon Kereste Şirketi’ni arıyordu.

Başında geniş kenarlı bir şapka, vücudunu ve kılıfındaki tüfeğini koruyan sarı bir yağmurluğu vardı. Ama Sabotajcı, onun kim olduğunu çıkaramadı. Onu, Jardin de Paris Tiyatrosu’nda Isaac Bell’in yanında görmüştü. Şapkası ve yağmurluğuna rağmen geniş omuzları ve duruşuyla New York’lu bir aktör kadar dikkat çekiciydi.

Sabotajcı bu beklenmedik fırsatı nasıl değerlendireceğini düşünürken yüzünde iştahlı bir gülümseme belirdi.

“Dedektif Archibald Angell Abbott IV,” dedi yüksek sesle. “Ne güzel tesadüf.”

Archibald Angell Abbott IV, East Oregon Kereste Şirketinden nefret ediyordu. On iki kilometrelik çamurlu patikasından tut, atıl duran iş gereçleri ve yatakhane

pencerelerinden onu seyreden asık suratlı kereste işçilerine kadar, burada ekonomik değeri olan hiçbir şey göremedi. Daha önce hiçbir kereste fabrikası görmemiş olsaydı bile -ki, annesiyle Maine ve Adirondacks'taki yaz kamplarına gittiğinde birçok tesis görmüştübu ıssız yerdeki işletmenin kâr etmek bir yana, onca yeni makinenin parasını çıkaracak kadar kereste üretemeyeceğini görebiliyordu.

Atını sürüp ofisin ve yatakhanelerin yanından geçti.

Yağmurdan korunması için ona kapı açan tek kişi olmadı.

Gölden de hiç hoşlanmadı. O uyduruk baraj her an patlayacak gibiydi. Tepesinden aşağıya, boşaltma kanallarına yoğun bir şekilde su boşalıyordu. Bunun burada ne işi vardı? Daha yakından bakmak için dik yokuşu tırmandı. Patikanın sonu onu barajın tepesine, bütün gölü görebileceği bir noktaya getirdi. Göl çok büyüktü, olması gerekenden çok daha büyüktü. Suyu kanalize edecek bir şey de göremedi. Zaten görmüş olduğu testere bıçakları da buharla çalışıyordu.

Abbott patikanın yukarısında bir hareketlenme gördü. Atlının biri tehlikeli sayılabilecek bir hızla tepeden aşağıya iniyordu. Yağmurluğu yana sıyrıldığı için tüfeği açıkta kalmıştı. Herhalde devriye gezen bir polis olmalı, diye düşündü.

Abbot eyerinin üstünde eğildi, şapkasından sular damlarken tek eliyle bir sigara sardı. Bunu Teksas Walt Hatfield'den öğrenmişti; kılık değiştirdiği zaman çok işine yarıyordu. Sarma işini bitirip, ıslak bir kibritle sigarasını yaktıktan sonra gelen atlının Senatör Charles Kincaid olduğunu gördü.

Bak sen şu işe... Isaac Bell'in kollamamı istediği adam.

Abbott sigarasını bir su birikintisine attı.

"Kincaid. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorayım."

"Ben işimi yapıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Bu işletmeyi merak ettim."

"Isaac Bell de merak ettiği için gelip bir bakmamı istedi."

"Ne düşünüyorsun?"

"Tepeden bakarak benden fazlasını gördün," dedi Abbott. "Sen ne düşünüyorsun?"

“Bana tamamen modern bir işletme gibi geldi,” dedi Sabotajcı, bir yandan Abbott’u nasıl öldüreceğinin hesabını yaparken. “Tek eksiği, keresteleri demiryolu hattına ulaştıracak bir kablolu taşıma sistemi olmayışı.”

Tüfek sesi yatakhanedekilerin koşarak buraya gelmelerine yol açardı. Omuz kılıfında taşıdığı revolver de aynı etkiyi yapacaktı. Derringer’ini dedektifin kafasına dayayıp ateş ederse gürültü boğulurdu, ama ona bu kadar yaklaşabilmesi için tecrübeli bir boksörle dövüşmeyi göze almak zorundaydı; Abbott, onu kolayca öldürebilecek güçteydi. O halde teleskop gibi uzayan kılıcını kullanacaktı. Ama o da yağmurluğuna takılabilirdi. En iyisi önce atlardan inip, yatakhanelerden mümkün olduğunca uzaklaşmaktı.

Tam Abbott’a gölün üst kısmında ilginç bir şey gördüğünü söyleyecekken bir kadının seslendiğini duydu. Sabotajcı ve Abbot aynı anda sesin geldiği yöne döndüler.

“Şu işe bak,” dedi Abbott gülerek. Sonra sesini yükseltip, “Baban burada olduğunu biliyor mu?” diye bağırdı.

“Sence biliyor mudur?”

Lillian Hennessy, Thunderbolt adındaki kocaman aygırın üstündeydi; ahırdaki atların içinde sadece bu hayvan Jethro Watt’ı taşıyabilecek büyüklükteydi. Lillian hayvanı mahmuzlayınca Thunderbolt uysalca Abbot ve Kincaid’in bulunduğu yere doğru tırmanmaya başladı.

Soğuk yağmur altında genç kadının yanakları pembeleşmişti. Şapkasının kenarından bir tutam saç sarkıyordu. Her iki adam için de o ortamda bundan daha güzel bir manzara olamazdı. Her ikisi de en sevimli gülücüklerini sundu.

“Charles burada ne yapıyorsun?”

“Her ne yapıyorsam, babamın emirlerine karşı çıkmıyorum.”

Oysa Lillian cevabı beklemeden gülerek Abbott’a dönmüştü bile. “Aradığın silahlı çatışmayı bulabildin mi bari?”

“Henüz değil,” dedi Abbott ciddileşerek. “Fabrika müdürüyle konuşmam lazım. Lütfen beni bekle. Yalnız dönmeni istemiyorum.”

“Yalnız olmayacak,” dedi Kincaid. “Ben onunla birlikte dönerim.”

“Ben de onu kastetmiştim,” dedi Abbott. “İşim çok sürmez Lillian.”

Abbott ofise benzettiği ahşap binaya gidip atından indi ve kapıyı tıklattı. Sıska, ters bakışlı, otuzlu yaşlarında bir adam kapıyı açtı.

“Ne var?”

“Archie Abbott. Van Dorn Şirketi’nden. Size birkaç şey sormak istiyorum, zamanınız var mı?”

“Yok.”

Kapı yüzüne kapanmak üzereyken Abbott ayağını araya soktu. “Demiryolu şirketi müşterim olur. Gördüğüm kadarıyla sizin de tek müşteriniz onlar; şikâyette bulunmamı ister misiniz?”

“Neden başta söylemedin iz? İçeri gelin.”

Müdürün adı Gene Garret’ti; bu işletmeden para kazanılmayacağının farkında olmayışı Abbott’u çok şaşırttı. Abbot bu siparişi yerine getirmek için ne kadar çok para harcandığını söyleyerek ısrar edince Garret, “Bana çok yüksek bir maaş ödüyorlar,” dedi. “Ayrıca zamanında teslim için ikramiye alıyorum. Bu da onların fazlasıyla kâr ettiklerini gösterir.”

Archie tesise ve makinelere şöyle bir göz attıktan sonra Lillian ve Kincaid’in beklemekte oldukları yere döndü. Tehlikeli yoldan aşağıya inişleri epey sürdü.

Babası fark etmeden trene dönebilmesi için Lillian’ın atını ahıra Abbott götürdü. Sonra da Isaac Bell’e telgraf çekmeye gitti. Van Dorn denetçilerinin East Oregon Kereste Şirketi’nin sahiplerini iyice araştırmalarını tavsiye edip, şirket arazisinde Kincaid’i gördüğünü ve onu yakından izleyeceğini bildirdi.

“Hatlar onarılınca hemen göndereceğim’’ dedi J. J. Meadows. “Hatlar az önce kesildi. Yağmurda direklerden biri devrilmiş olmalı.”

James Dashwood, Southern Pacific’in feribotundan Oakland Mole’de indi. Meteoroloji uyarısı olan ortası siyah, beyaz bayraklar San Francisco Körfezinden gelen rüzgarla dalgalanıyordu. Ortası siyah olan bu bayraklar sıcaklıkta ani düşüşler olabileceğini gösterirdi.

Sacramento trenine yetişip, Isaac Belli orada yakalayabilmek için var gücüyle koştu. Tren kalkınış, platformda ilerliyordu. Dashwood arkasından koştu; son saniyede vagona atlamaya çalışacaktı. Nefes nefese koşarken, beyaz bayrakların indirilip yerine ortası siyah kırmızı bayrakların çekildiğini fark etli. Nalbant doğru tahmin etmişti.

Bunlar fırtına uyarılarıydı.

48

Isaac Bell Sacramento’da zaman harcamadı. Önceden çektiği telgraf üzerine, yepyeni bir Pacific 4-6-2 lokomotife su ve kömür yüklenmiş, buhan hazır durumda onu bekliyordu. Birkaç dakika sonra Van Dom Ekspresi yola koyuldu.

Bell yeni katılanları çalışmaların yapıldığı restoran vagonuna götürdükten sonra arka platformda bir süre durup düşündü. O tuhaf düşünce bir türlü aklından çıkmıyordu. Ben düşünülemeyecek olanı düşünüyorum.

Charles Kincaid o poker oyununda budala numarası mı yapmıştı? Kincaid, onun dikkatini dağıtmak için mi masada toplanan büyük miktardaki parayı kazanmasına izin vermişti? Rawlins’te trenden atlayıp o iki boksörü onu öldürmek için tutan kişinin Kincaid olduğundan emindi. Sabotajcı’nın talimatıyla Osgood Hennessy’nin özel treninde, Philip Dow’un ona tuzak kurmasını da büyük ihtimalle Kincaid sağlamıştı. Bell’in savunmasız ol-duğu bir zamanda...

Kincaid’in, Hennessy’nin muazzam riskler alışını takdir edermiş gibi yaptığını da hatırlıyordu. Hennessy’yi bankerlerin gözündeki itibarını bilerek karalamıştı. Bu da onun Sabotajcı hesabına çok etkili bir ajan olduğunu gösterirdi. Kurnaz bir casustu.

Peki ya bu ünlü senatör Sabotajcının parayla beslediği bir ajan değilse? Onun casusu değilse?

“Ben düşünülemeyecek olanı düşünüyorum,” dedi Bell yüksek sesle.

Tren gittikçe hızlanıyordu.

“Bay Bell! Bay Bell!”

Bell sesin geldiği yana döndü.

Tanıdık bir figür, elinde bavuluyla rayların üstünde deli gibi koşmaktaydı.

“Treni durdurun!” diye bağırdı Bell; kondüktörün duyabilmesi için kapıyı açmıştı.

Tren durdu. Bell yağmur ve terden sırılsıklam olmuş elini tutarak James Dashwood’u yukarı çekti.

“Nalbandı buldum.”

“Neden telgrafla bildirmedİn?”

“Yapamazdım Bay Bell. Delirdiğimi sanacaktınız. Yüz yüze söylemek istedim.”

Bell’in ters bakışını gören kondüktör vagona girip onları platformda yalnız bıraktı.

“Nalbant taslak resimdeki yüzü tanıdı mı?”

“Sabotajcı için kancayı yaptığı o gece sarhoş olduğunu itiraf etti. Ama gördüğü adamın çok önemli bir kişi olduğunu düşünüyor. O kadar önemli ki, ben bile inanmakta zorlandım. İşte bu yüzden size şahsen bildirmek istedim.”

Isaac Bell, Dashwood’un omzuna bir şaplak indirip elini sıktı. “Teşekkür ederim James. Sen düşünülemeyecek olanı düşünülür hale getirdin. Sabotajcı, Senatör Charles Kincaid’den başkası değil.”

49

”Nereden biliyorsunuz?” diye sordu James Dashwood heyecanla.

Isaac Bell bunu söylediği anda doğru olduğunu anlamıştı. Senatör Charles Kincaid Sabotajcının casusu değildi. Kincaid, Sabotajcı’nın kendisiydi.

Charles Kincaid, senatörlere verilen bedava yolculuk pasosuyla bir saldırıdan diğerine koşuyordu. “Efendim, kendisi çok sık yolculuk yapar,” demişti Overland Ekspresi’ndeki kondüktör. “Bu devlet görevlilerini bilirsiniz, her an yoldadırlar.”

Charles Kincaid, Hennessy’nin yakın çevresine sızmıştı. (Lillian Hennessy’ye kur yapma numarasıyla hep onun yanındaydı. Kızın babasına dalkavukluk yapıyordu. Yakın çevre içindeki görevli Erastus Charney’i satın alıp kullanmıştı.)

Charles Kincaid her saldırısında en çok hasarı nasıl verebileceğini planlayan bir inşaat mühendisiydi. (“Bir mühendis arayın,” diye dalga geçmişti.)

“Nasıl bildiniz?”

Bell, genç ajanın yüzündeki hayal kırıklığını görünce onun gönlünü almak istedi.

“James, eğer sen bana öğrendiğin şeyi bildirmeseydin, bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdim. Seni kutlarım. Bu başarından Bay Van Dorn’un haberi olacak... Kondüktör! Treni sevk memurunun ofisine kadar geri alın. Telgrafını kullanacağım.”

Sevk memurunun ofisi kalabalık istasyonun tam ortasındaydı. Yanından her tren geçişinde zemin sarsılıyordu. Bell hâlâ Cascade Kanyonu Köprüsü’nde bulunan Archie Abbott’a bir mesaj dikte etti: “SENIOR CHARLES KINCAIDİ TUTUKLA”

Telgraf operatörünün gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Yazmaya devam et! ‘SABOTAJCI HNCAD’.”

“Yazmaya devam et! ÇOK SIKI ÖNLEM AL. WISH CLARKE, WEBER VE FIELDS! NASIL GAFİL AVLADIĞINI UNUTMA.”

“Gönder şimdi!”

Telgraf operatörünün parmakları tuşların üstünde hızla dolaşmaya başladı. Ama TUTUKLA kelimesinden sonrası gelmedi, Eli donup kalmış-

“Ne bekliyorsun?”

“Hat kesildi.”

50

“Bütün gün bu sorunu yaşadık.”

“Dunsmuir’c gönder,” dedi Bell. Oradaki demiryolu merkezine Van Dorn ajanları yerleştirmişti. Onlara hemen kuzeye gidecek bir lokomotif kaldırmalarını bildirecek, ajanlar da Archie’ye Sabotajciyı tutuklamasını söyleyeceklerdi.

Telgraf operatörü yine mesajı iletemedi. “Dunsmuir hattı da kesik.”

“Redding’i dene.” Redding’de Teksas Walt Hatfield vardı.

“Üzgünüm Bay Bell. Galiba Sacramento’dan kuzeye doğru bütün hatlar kesik.”

“Başka sistemleri dene.”

Bell çoklu telgraf hatlarının, Sacramento’yu ülkenin geri kalanına bağladığını biliyordu. Büyük şehirleri birbirine bağlayan ticari şebekeler vardı. İkinci sistem de demiryolu şirketinin tren talimatlarını iletmesi için kullanılan özel bir şebekeydi.

“Hemen denerim.”

Bell tepesinde dikilmiş durumdayken telgraf operatörü sistemdeki çöküntünün boyutlarını anlayabilmek için talimat iletilen bütün istasyonları aradı.

Endişe içindeki sevk memuru açıklamaya çalıştı. “Weed’in kuzeyinde Western Union hatları, eski Siskiyou Yolu’nu izleyerek Portland’a gidiyor. Yeni Cascade Ekspres Yolu’nda sadece demiryolu şirketinin hattı var.”

“Sel altında kalmışlar,” dedi hâlâ cevap bekleyen telgraf operatörü. “Zemin ıslanıp yumuşayınca, direkler de yıkılıyor.”

Bell odanın içinde volta atıyordu.

Bütün hatlar mı çökmüş?

Fırtına yüzünden olmadığına emindi.

Bunu Sabotajcı yapmıştı. Kincaid, Bell, onun kim olduğunu anlayabilir diye hiçbir işini şansa bırakmıyordu. Ekspres yolu baltalamak için köprüye son bir saldırı düzenleyecekti, bu amaçla da Cascade Cutoff ray hattının başını tecrit

etmişti. Köprü ayakları hâlâ zayıf durumdayken bunu güçlendirme çalışmalarına başlayacaktı.

“Yağmur yüzünden çamur yığınları da oluyor,” dedi sevk memuru. “Üstelik yağmur daha dinmedi.”

Sevk memuru öfke içinde odayı arşınlayan dedektifi yatıştırmak için masasının üstünde duran sabah gazetelerini kaptı. Sacramento Union un haberine göre, nehirler altı metre yükselmiş, daha şimdiden birçok yerde sel olmuş. Preston Whitewayin San Francisco Inquirer’i, işi yine abartıp, “Yüzyılın Fırtınaları” manşetiyle vermiş, art arda gelecek Pasifik fırtınalarının Meteoroloji Dairesinden gelen haritasını basmıştı.

“Bu seller Oregon tarihinde görülmemiş şiddette olacaktır,” diye yüksek sesle okudu sevk memuru. “Vadilerdeki tren yolları su altında kaldı, bazılarının sel sularıyla sürüklenmiş olması mümkündür.”

Bell volta atmaya devam ediyordu. O sırada geçen bir yük treni pencere çerçevelerini sarstı. Binanın üstünü karabulutlar sarmıştı; Bell’in lo

komotifi hızla Cascade Kanyonu Köprüsü’ne gidebilmek için oluşturduğu buharın bir kısmını salıvermek zorunda kaldı.

Telgraf operatörü, “San Francisco ve Los Angeles’a olan hatlar açık,” deyince, Bell’in en korktuğu şey gerçekleşmiş oldu. Sabotajcı -Kincaidtamamen Cascade Hattı’na odaklanmıştı.

“San Francisco veya Los Angeles üzerinden dolanıp Portland’a uzan, oradan da aşağıya.”

Ama Sabotajcıyım adamları bunu da düşünmüşlerdi. Telgraf hatları sadece Sacramento’nun kuzeyine kadar değil, daha da kuzeyde Dunsmuir’e, Weed’e ve Klamath Falls’a kadar da kesikti. Charles Kincaid, Cascade Kanyonu Köprüsü’ndeki ray hattı başını tamamen tecrit etmişti.

Bell kapıda bir gürültü duyunca o yana döndü. American States Bank denetçisi Jason Adler heyecanla içeri girdi.

“Bay Bell. Bay Bell. Buraya vardığımızda aldığım telgrafları inceledim. Schane&Simon Şirketi aracılığıyla kontrol ettiği bir şirket bulduk. Bu şirket, Southern Pacific Demiryolu Şirketine travers üreten East Oregon Kereste Şirketi’ni satın almış.”

“Neredeymiş?” diye sordu Bell yüreği sıkışarak. Ama adından belliydi zaten.

“Cascade Nehri üstündeki kanyon köprüsünün yukarısında. Bu köprü de ona ait Union Pier and Caisson Şirketi’nin...”

“Yolu boşaltın!” diye emretti Bell, sevk memuruna.

“Ama ekspres yolda malzeme ve iş trenlerinin önceliği vardır efendim.”

“Benim trenimin doğruca Cascade Kanyonu Köprüsüne gitme yetkisi var,” dedi Bell.

“Ama telgraf hatları kesikken yolu boşaltamayız.”

“Yol üstündeyken boşaltırız!”

“Bunu protesto ediyorum,” dedi sevk memuru. “Bu şekilde bütün güvenlik kuralları ihlal edilmiş oluyor.”

Bell emirler yağdırarak trene gitti.

“Pulman vagonu çıkarın. Muhasebeciler, avukatlar, çevirmenler ve denetçiler burada kalacaklar. Kincaid’in planladığı her şeyi öğrenene kadar araştırmaya devam edin. Artık başka bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum. Silahlı ajanlar trene binin!”

Frenciler hemen işe koyuldu. Pulman vagon çıkarıldıktan sonra Bell, James Daswood’un mahzun bir ifadeyle ayrılan vagonun kapısında durduğunu gördü.

“Ne bekliyorsun James? Trene binsene “

“Tabancam yok.”

“Ne?”

“’Silahlı ajanlar’ dediniz Bay Bell. Van Dorn stajyer dedektifleri sadece kelepçe bulundurabiliyorlar.”

Şaşıran dedektifler birbirlerine baktılar.

Kimse Dashwood’a bunun ilk çiğnenen kural olduğunu söylememiş miydi?

Bell sesini yükseltti. “Arkadaşlar, San Francisco ofisinin eski stajyer ajanı James Dashwoodla tanışın. Senatör Charles Kincaid’in, Sabotajcı olduğunu ortaya çıkarınca terfi etti. Ona bir tabanca ödünç verebilir misiniz?”

Bir anda eller ceketlere, şapkalara, kemerlere ve çizmelere gitti. Lambanın altında otomatikler, revolverler, Derringer’Ierden oluşan bir cephanelik ortaya çıktı. Dashwood’a ilk yanaşan Eddie Edwards oldu ve eline nikel kaplı bir altıpatlar tutuşturdu.

“Al bunu Dash. Basma horozludur. Ara vermeden tetiğe bas. Gürültüsü kesildiği zaman şarjörü doldurursun.”

“Herkes trene binsin!”

Bell de lokomotif kabinine bindi.

“Cascade Cànyonu’na kadar yol bizim,” dedi makiniste.

“Telgraf kesikken karşıdan gelen tren bizim geldiğimizi nasıl bilecek?”

“Güzel soru. Lokomotif deposunda dur.”

Bell yirmi tane lokomotifin onarım aşamasında olduğu mağara gibi karanlık ve dumanlı depoya girdi. Nöbetteki Southern Pacific Demiryolu polisleri onu üstü başı yağ içindeki ustabaşına götürdüler.

“Sizin hakkınızda çok şey duydum Bay Bell,” dedi ustabaşı gürültüde sesini yükselterek. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şu iki lokomotifin farlarını söküp, benimkine takman ne kadar sürer?”

“Bir saat.”

Bell bir kese altın sikke çıkardı. “On beş dakikada yapabilirsen bunlar senin olur.”

“Para istemez Bay Bell. İkramımız olsun.”

On dört dakika sonra Van Dom Ekspresi, önündeki üçgen şeklini almış farlarıyla Sacramento’dan çıkarken kuyrukluyıldız gibi parlıyordu.

“Artık gelişimizi görürler,” dedi Bell, makiniste.

Ateşçiye küreğini uzattı.

“Hadi, kömür at.”

Jim Higgins’in James Dashwood’a gösterdiği Pasifik fırtınası, Kuzey Kaliforniya ve Güney Oregon’u çevreleyen dağ sırasına olanca gücüyle indi ve Siskiyous’u su altında bıraktı. Sonra sanki orada yükünü boşaltmış gibi Coast Range’ye sıçradı. Burada yağmur daha da şiddetlendi. Fırtına iç kesimlere doğru kayarak Klamath Nehri’ndeki dar vadilerde sele yol açtı. Van Dom Ekspresi’ndeki dedektifler yol boyunca nehir setlerinin ve çelik köprülerin sürüklenişini, uzun lastik çizme giymiş çiftçilerin suların altında kalmış tarlalardaki hayvanlarını kurtarma çalışmalarını seyrettiler.

Güneybatıdan kuzeydoğuya kayan fırtına, Doğu Cascade’yi de etkiledi.

Ekspres yola uzanan hatta felaket tehdidi vardı. Dereler ve çaylar yataklarından taşmıştı. Nehirler kabarıyordu. En büyük tehlikeyse, yağmurdan sırılsıklam olan tepe yamaçlarının kaymaya başlamasıydı.

Hızla giden trenden bakınca Dunsmuir'deki Sacramento Caddesi kahverengi bir nehir gibi görünüyordu. İnsanlar kanolara binmişler, selin yerinden söktüğü tahta kaldırımlara çarpmamak için dikkat ediyorlardı. Weed'de evler suda yüzüyordu. Klamath Falls Yolu'nda çiftlikler göl haline gelmişti. Bir göl gemisi demirinden kurtulmuş, akıntının sürüklemesiyle demiryolu köprüsüne dayanmıştı. Bell'in treni aradan geçmeyi başardı.

Gölün kuzeyine vardıklarında bir toprak kayması onları durdurdu.

Rayların otuz metrelik bir kısmı diz boyu çamur ve taş altında kalmıştı. Chiloquin'den gelen bir hat ekibi yolu açmaya çalışıyordu. Yola çıktıklarında telgrafın kesik olduğunu söylediler. Onarınım ne kadar süreceğini bilen yoktu. Bell frencilerden birine direğe tırmanıp, kabloya dokunmasını istedi. Hatta hayat yoktu. Bell'in talimatıyla dedektifler de kolları sıvayıp birer kürek aldılar ve temizleme işine yardım ettiler. Bir saat sonra tekrar yola koyulduklarında herkes sırılsıklam ıslanmış, çamura bulanmış haldeydi ve burnundan soluyordu.

Gece bastırırken sel altında kalan çiftliklerden kurtulanların ateş yakıp ısınmaya çalıştıklarını gördüler.

Chiloquin Istasyonu'nda su ikmali için durdukları zaman Bell bir tali hatta duran drezinler gördü. Üç tekerlekli hafif olanlardan birini lokomotif pilotuna bağlamalarını istedi. Bu araç tıpkı Sabotajcı'nın Coast Line Limited'i raydan çıkarmak için çaldığı, kol manivelası ve pedalla çalışan velospite benziyordu. En kötü ihtimalle tren başka bir toprak kayması yüzünden duracak olursa, drezinle rayların kenarından geçip yola devam edebilirlerdi.

Tam istasyondan çıkacakken sevk memurunun yardımcısı koşarak geldi ve Sacramento'dan öteye telgraf hattının açıldığım haber verdi. Southern Pacific hat işçileri, hattın üç ayrı yerden sabote edildiğini ve kesiklerin ustalıkla bağlanarak gizlenmiş olduğunu bildirmişlerdi. Bell, adamlarına Sabotajcı'nın bu eylemiyle Cascade Cutoffu son saldırısı için tecrit ettiğini anlattı.

Onarılan telgraf hattından gelen ikinci mesaj San Francisco Meteoroloji Dairesi'ndendi ve rüzgâr hızının artacağını bildiriyordu. Şiddetli rüzgâr yeni fırtınaların ve yağmurun habercisiydi. Hemen bu mesajın ardından, Pasifik Okyanusu'nda, Eureka'da başka bir fırtınanın patladığını bildiren haber geldi. Eureka'nın caddeleri sular altında kalmıştı. Humboldt Körfezi ne girmeye çalışan bir buharlı gemi batmış, limandaki uskunalar halat koparmış, kontrolsüz

sürükleniyordu.

Kuzeyde kar yağıyordu. Demiryolu trafiği kapanmıştı. Portland felce uğramış, Scattle, Tacoma ve Spokane'le olan irtibat kopmuştu. Daha güneydeyse hava o kadar soğumamıstı, ama şiddetli bir yağmur vardı. İç kesimlerdeki nehirlerde, kasabaların sel altında kalmaması için setleri düzeltmek isteyen birkaç orman işçisi boğularak ölmüştü. Hızla ilerleyen yeni fırtına Klamath Dağları'nı dövmeye başlamış, öncekiyle birleşip şiddetini artırmıştı. Portland Hava Tahmin Bürosu kırk sekiz saat içerisinde kuzeyde kar yağışının, giineydeyse yağmurun artacağını öngörüyordu.

Bell bir kez daha Archie Abbott'a telgraf göndermeyi denedi. Chiloquin'in kuzeyindeki hatlar hâlâ kesikti. Cascade Kanyonu Köprüsü'yle haberleşmenin tek yolu, oraya Van Dorn Ekpsresi'yle gitmekti.

Üçlü farlarının kuvvetli aydınlığıyla özel tren kuzeye doğru ilerlemeye devam etti. Ne var ki, birkaç kez güney yönünde seyreden trenlerle karşılaştıklarında, şaşıran tren mürettebatı fren yapıp, kilometrelerce ötedeki bir tali hatta geri gidene kadar epey zaman kaybettiler. Güneye giden trenler emniyetli bir şekilde yoldan çekilene kadar Van Dorn Ekspresi hareket edemiyordu.

Isaac Bell bütün geceyi lokomotif kabininde geçirdi. Ateşçiye yardım ediyordu, ama orada kalmasının asıl nedeni korku içindeki makiniste cesaret vermekti. Çarpışma olmadan geceyi geçirdiler. Güneş doğduğu sırada bir u;ummun kenarından geçiyorlardı. Rayların solunda dik bir yamaç yükselirken, sağ tarafta u;umm vardı.

James Dashwood elinde bir demlik sıcak kahveyle kömür vagonunun üstünden zorbela yürüyerek geldi. Bell kahveyi kabin ekibine paylaştırdıktan sonra, kendisi kahvesinden bir yudum aldı. Dashwood'a teşekkür etmek için başını kaldırdığında genç adamın dağ tarafında bir yere dehşet dolu gözlerle baktığını fark etti.

Bell lokomotifin gürültüsünü bastıran, yerin derinliklerinden çıkıyormuş gibi yükselen bir gümbürtü duydu. Ağır lokomotifin altındaki raylar şiddetle sarsıldı. Dağ yamacından bir kaya koptu.

"Çabuk gazla!"

Bütün bir çam ormanı raylara doğru kayıyordu.

51

Çamur ve kayaların heyelanıyla orman dik yamaçtan aşağıya doğru kayıyordu. Altlarındaki toprak Van Dom Ekspresi üstüne doğru akarken ağaçların dik durumda kalmaları hayret vericiydi.

“Çabuk gazla”

Makinist paniğe kapıldı.

Heyelan yola inmeden Önce geçebilmek için gaz kolunu ileri iteceğine, tersini yapıp hava frenlerini çalıştırdı. Sadece kömür vagonuyla hafif bir yolcu vagonu olan lokomotif aniden hızım azalttı. Bell, Dashwood ve ateşçi geriye doğru savruldular.

Bell ayağa kalktı ve karşısındaki gümbürdeyen dağa baktı. “İleri!” diye bağırdı, makinistin gaz kolu üstündeki eline vurarak. “Tam yol ileri!”

Makinistin paniği geçmişti; fren çubuğunu öne bastırırken Bell de gaz kolunu itti. Koca lokomotif büyük bir hızla öne fırladı. Ama heyelanın hızı artmıştı ve ağaç kitlesi hâlâ kaymaya devam ediyordu. Trenin uzunluğundan daha geniş bir dilim halinde dağı yarıp, aşağıya iniyordu.

Bell’in hissettiği rüzgâr lokomotifi bile sarsacak güçteydi. Heyelanın yarattığı hava akımı ıslak ve soğuktu. Sanki kazanın altında gürül gürül yanan ateş sönmüş gibi, sıcak kabin birden soğuyuvermişti.

Sonra hızla yuvarlanan bu kitle ayrılmaya başlayınca, dağılıp daha geniş bir alana yayıldı.

Kayan ormanın ön tarafındaki ağaçlar dev mızraklar gibi trene doğru eğilmişti. Yuvarlanan kayalar rayların üstünden sekiyor, lokomotife çarpıyordu. Demirci örsü büyüklüğündeki bir kaya kabinin yan penceresine isabet edip parçalarken makinisti ve ateşçiyi yere devirdi.

Dashwood yüzleri kan içinde kalan iki adama yardım etmek için hemen yanlarına gitmek istedi ama Bell onu geri çekti. ikinci bir kaya Dashwood’un az önce bulunduğu yere top güllesi gibi çarptı. Devasa kayalar lokomotifi ve kömür vagonunu sarsarken, yolcu vagonundaki pencereleri parçalayarak oradaki dedektifleri kırık cam parçalarıyla yaraladı.

Heyelan ikiye bölündü. Bir yarısı lokomotifin önündeki yola kayıyordu. Hızı

giderek artarken sanki Van Dorn Ekspresi'yle sadece birinin girebileceği bir istasyona doğru yarışır gibiydi. Ama bu, Bell'in treninin kazanması mümkün olmayan bir yarıştı. Lokomotifin önündeki yolda kayalardan ve çamurdan oluşan bir yığın oluştu.

Heyelanın daha büyük olan yarısı yolcu vagonunu ağaç gövdeleri altına gömdü. Ahır büyüklüğündeki bir kaya, kömür vagonuna çarpıp onu raydan çıkardı. Lokomotifle yolcu vagonu arasındaki bu ağır vagon diğer ikisini de sürüklemeye başladı. Bağlayıcı kaplini lokomotife bağlı olduğu için onun da arka kısmını raydan çıkarıyordu. Bu muazzam güçlerin altında raylar açılınca, lokomotifin çeker tekerlekleri traverslerin üstüne indi. Yüz tonluk motor koyağa doğru eğilirken öne doğru yalpalayıp devrilmeye başladı. Ama pilot tekerlekleri üst üste devrilip yığılmış kayalara takılınca aniden durmuştu. Bu sert duruş, kömür vagonunu bağlayan kaplini kırınca, vagon koyaktan aşağıya yuvarlandı.

Bell arkasını dönüp dedektiflerini taşıyan vagonu görmeye çalıştı,

Telgraf direkleri devrilmiş, kabloları üzerine dolanmıştı. Geride iki yüz metrelik demiryolu; çamur, kayalar ve ağaç gövdeleri altında kalmıştı. Acaba yolcu vagonunu bağlayan kaplin de kırılmış olabilir miydi? Yoksa kömür vagonuyla birlikte o da koyağa mı yuvarlanmıştı? Dedektiflerin bulunduğu vagon, ağaçlardan oluşan bir tepenin altındaydı. Bell gözlerine dolan yağmur suyunu sildi ve dua ederek dikkatlice o yana baktı. Derken, vagonu gördü. Hâlâ rayların üzerindeydi; pencerelerinden içeri giren ağaçlar devrilmesine engel olmuştu.

Bell var gücüyle bağırdı. "Eddie! İyi misiniz?"

Sonra kulak kesilip gelecek karşılığı bekledi. Duyduğu tek ses, koyağın içinden geçen nehrin uğultusuyla harap haldeki motordan çıkan buharın tıslamasıydı. Birkaç kez daha seslendi. Derken yağmur perdesi arasından beyaz saçlı bir baş gördü. Eddie Edwards tek kolunu salladı. Diğer kolu hareketsiz yanından sarkıyordu.

"Sıkışıp kaldık," diye seslendi Eddie. "Ölen yok!"

"Ben devam ediyorum. Size doktor göndereceğim. James. Çabuk

ol!"

Çocuk bembeyazdı, yaşadığı şokla gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi.

"Drezin. Hadi. Hemen!"

Bell kabinden çıkıp hassas bir dengede duran motorun önüne gitti. Drezin

hasar görmemişti. Onu pilotun önünden çözüp, yolun devrilmiş kayalarla kaplı on beş metrelik kısmı boyunca elde taşıdılar. Birkaç dakika sonra Bell drezinin manivelasını ve pedallarını var gücüyle çevirmeye başlamıştı.

Yirmi beş kilometre sonra, tali hatta bekleyen bir yük treniyle karşılaştılar. Bell lokomotifin çözülmesini emretti; sonra lokomotifi geriye doğru sürerek 13 Numaralı Tünel'e giden son on beş kilometrelik yolu aştılar. Tünelin içinden yıldırım gibi geçtikten sonra malzeme trenleriyle dolu istasyonda durdular. Köprü dayanıksız olduğu için geçmeleri yasaklanmıştı. Bell ağır bir kömür trenini köprünün ortasında park etmiş görünce çok şaşırdı. Elli vagon dolusu kömür yağmur altında simsiyah parlıyordu.

"Köprü ağırlığı kaldıramaz sanmıştım. Tamir işi bitti mi?"

"Biter mi hiç?" dedi makinist. "Ayaklarda bin kişi yirmi dört saat aralıksız çalışıyor, ama ne olacağı hâlâ belli değil. En az bir haftalık iş daha var, oysa nehir devamlı yükseliyor."

"O kömür treninin orada ne işi var?"

"Köprü sallanmaya başlayınca aşağıya doğru basınç yaparak dengede tutmaya çalışıyorlar."

Bell köprünün karşı tarafındaki ana bakım istasyonunun da trenlerle dolu olduğunu gördü. Hepsi boştu, ama Kaliforniya atölyelerine ve İstasyonlarına dönecekleri bir yol yoktu. Bütün işçilerin köprü ayaklarında çalışıyor olması alanda ürpertici bir sessizliğe neden oldu.

"Sevk ofisi nerede?"

"Bu tarafta geçici bir ofis kurdular. Şu sarı personel vagonunda."

Bell lokomotiften inip personel vagonuna doğru yürüdü; Dashwood da arkasındaydı. Sevk memuru bir haftalık bir gazeteyi okuyor, telgraf operatörüyse uyukluyordu.

"Senatör Kincaid nerede?"

"Hemen herkes kasabada," dedi sevk memuru.

O sırada telgraf operatörü gözlerini açtı. "Son gördüğümde Bay Hennessy'nin Özel vagonuna gidiyordu. Ama yerinizde olsam oraya gitmezdim. Bay Hennessy Öfkeden patlayacak gibiydi. Biri, ona ayaklara destek olacak kayalar yerine dört tren dolusu kömür göndermiş."

"Hemen bir doktor ve kurtarma treni ayarlayın. Hattın yirmi beş kilometre

gerisindeki heyelanda yaralananlar oldu. Gel benimle, Dash!”

Köprüden ve park halindeki trenin yanından koşarak geçtiler. Bell yerdeki su birikMilerinin dalgalanmakta olduğunu fark etti. Kömür treninin ağırlığına rağmen köprü titriyordu. Kenardan bakınca, dokuz gün öncesine göre nehrin bir hayli yükselmiş olduğunu anladı. İşçiler arı gibi çalışıyorlar, bir kısmı uzun halatlı kılavuz mavnalardan taşkının yönünü çevirebilmek için suya kaya atarken yüzlercesi de ayakların etrafına batırılan batardoları ve kesonları yerleştirmeye çalışıyorlardı.

Özel trene yaklaşırlarken, “Şimdiye kadar hiç tutuklamaya katıldın mı?” diye sordu Bell, genç dedektife. Tren ve istasyon mürettebatı vardiya değiştiriyorlardı. İstasyon görevlilerinin beyaz fenerleri ve sinyal bayrakları Hennessy’nin lokomotifinin yanına dizilmişti.

“Evet efendim. Bay Bronson, ‘Samson’ Scudder’ı tutukladıkları zaman beni de yanma almıştı “

Bell içinden güldü. Şaka olsun diye Samson Scudder diye anılan adam, islak haliyle kırk kilo çekiyordu ve San Francisco’nun en iyi yumuşak karakterli hırsızı olarak bilinirdi.

“Bu defa karşımızda zehirli bir yılan olacak,” diye uyardı Dashwood’u. “Yanımdan ayrılma ve ne diyorsam onu yap.”

“Tabancamı çekeyim mi?”

“Trende olmaz. Etrafta insanlar var. Kelepçelerinle hazır bekle.”

Bell, tren boyunca yürüyüp Nancy I vagonuna geldi ve merdivenleri çıktı. Philip DoWun saldırısından sonra buraya bir nöbetçi yerleştirmişti. Tüfeği elinde nöbetçi, onu vagon girişinde karşıladı.

“Senatör Kincaid vagonda mı?”

Osgood Hennessy başını kapıdan uzattı. “Onu az farkla kaçırdın Bell. Neler oluyor?”

“Ne tarafa gitti?”

“Bilmiyorum. Ama otomobilini hattın yukarısına park etmişti.”

“Sabotajcı Kincaid’miş.”

“İnanılır gibi değil.”

Bell, Van Dorn dedektifine döndü. “Eğer buraya gelirse onu tutukla. Sorun

çıkarmaya kalkarsa onu vur, yoksa seni öldürür.”

“Peki efendim!”

“Archie Abbott’a haberi iletin. Demiryolu polisleri köprüyü ve kasabayı korusunlar, belki Kıncaid oraya gelir. Van Dorn dedektifleri, benimle gelin. Dash! Bir bayrak ve birkaç tane fener al.”

Dashwood yerden bir sinyal bayrağıyla iki tane istasyoncu feneri aldı ve Bell’in peşinden koştu.

“Birini bana ver,” dedi Bell. “Eğer bizi istasyon görevlisi sanırsa, ona yaklaşabilmek için birkaç saniye daha kazanmış oluruz.”

Yüksekteki tali hattan bakan Bell hareketsiz haldeki trenleri ve tali hatlar arasındaki dar geçitleri gözleriyle taradı. Güneşin batmasına altı saat vardı. Bir an önce Kincaid’i bulması gerekiyordu. Köprü tarafına baktı. Sonra, köprü sabote edildiği için inşaatın durduğu hat sonuna döndü. Ağaçlar ve çalılıklar ortadan kaldırılmış, yol temizlenmişti.

Kincaid’in Thomas Flyer marka otomobilini de göremiyordu. Yoksa, Kincaid çoktan otomobiline binip oradan ayrılmış mıydı? Derken, terk edilmiş istasyonda bir adamın boş yük vagonları arasından çıktığını gördü. Hızlı adımlarla yan yana park etmiş iki lokomotife doğru yürüyordu.

“İşte orada!”

52

Bell ve Dashwood’un ayak seslerini duyduğunda Kincaid barajı uçurması için Philip Dow’a sinyal vermek amacıyla lokomotiflere gidiyordu.

Dönüp baktı. İki frenci, beyaz istasyon fenerleriyle işaretler vererek hızla koşuyorlardı. Sıska bir gençle uzun boylu, geniş omuzlu ve beli dar bir adam. Ama sinyal vermeye çalıştıkları lokomotif neredeydi? Kincaid’in gitmekte olduğu iki lokomotif yan hatta hareketsiz durumda kalmıştı ve sadece motorun sıcak kalması için buhar çıkarıyordu.

Uzun boylu olanının başında demiryolu çalışanlarının giydiği kep yerine geniş kenarlı şapka vardı. Isaac Bell. Arkasından koşan genç de bir lise öğrencisinden farksız görünüyordu.

Kincaid hızlı bir karar vermek zorundaydı. Bell neden frenci rolü yaparak istasyonu kolaçan ediyordu? En iyi ihtimalle, Bell’in hâlâ onun gerçek kimliğini Öğrenmediğini mi varsaysaydı? Ya da onlara el sallayarak yanlarına gidip merhaba dese, sonra da tabancasını çekip, kimsenin onları görmeyeceğini umarak ikisini de vursa mıydı? Elini tabancasına götürdüğü anda, bunu düşünmekle çok zaman kaybederek hata yaptığını anladı.

Bell’in eli hızla silahına gitti ve Charles Kincaid gözlerinin önünde bir Browning tabancanın namlusunu gördü.

“O silahı bana doğrultma Bell. Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Charles Kincaid,” dedi Bell kararlı ve net bir sesle. “Cinayet ve sabotaj suçlamalarıyla aranıyorsun.”

“Aranıyor muyum? Ciddi misin?”

“Sol cebindeki Derringer’i çıkarıp yere at.”

“Bunu göreceğiz,” diye homurdandı Kincaid. Bir deli tarafından rahatsız edilen bir senatör gibi davranıyordu.

“Kolunda bir delik açmadan, sol cebindeki Derringer’i çıkarıp yere at.”

Kincaid bir deliyi idare ediyormuş gibi omuz silkti. “Pekâlâ.” Yavaşça elini tabancasına götürdü.

“Dikkat et,” dedi Bell. “Tabancayı başparmağınla işaretparmağının arasında

tut.”

Charles Kincaid, karşısındaki gözler kadar soğuğunu sadece ayna karşısında görmüştü.

Derringer’i başparmağı ve işaretparmağı arasında tutup, yavaşça yere bırakır gibi yapmak için dizlerinin üstüne eğildi. “Özel bir dedektifin bir senato üyesini tutuklayamayacağını biliyorsundur herhalde.”

“Formaliteleri polis müdürüne bırakırım ya da eğer elin çizmendeki bıçağa biraz daha yaklaşırsa adli tıp uzmanına... “

“Sen ne diyorsun...”

“Bırak tabancanı!” diye emretti Bell. “Sakın bıçağına uzanma!”

Kincaid yavaşça avucunu açtı. Tabanca parmaklarının arasından yere düştü.

“Arkanı dön.”

Kincaid sanki büyülenmiş gibi Bell’e arkasını döndü.

“Ellerini arkanda kenetle.”

Kincaid yavaşça ellerini arkasına götürdü. Sinirleri yay gibi gerilmişti. Eğer Bell bir hata yapacaksa, bunu şimdi yapardı. Arkasında duymak için can attığı kelimeleri işitti.

“Kelepçelerini çıkar Dashwood.”

Kincaid çelik tıkırtısını duydu. Birinci kelepçenin bileğine geçirilmesine izin verdi. İkincisinin soğuk metalini bileğinde hissettiği anda sıska genci çekip kolunu onun boğazına dolamak için harekete geçti.

Burun kemiği üstünde bir yumruk patladı. Kincaid sırtüstü devrildi.

Sersemlemiş bir halde yatarken başını kaldırıp baktı. Gene Dashwood hâlâ yan tarafındaydı, elinde revolveriyle sırıtıyordu. Tepesinde dikilen kişiyse, Isaac Bell’di. Onu tek yumrukla yere devirmişti.

“Tecrübesiz bir ajanımı; Wish Clarke’ı, Wally Kisley’i ve Mack Fulton’u öldüren katilin üç metre yakınına bırakacağımı mı sanmıştın?”

“Kim?”

“Tanıdığım ve birlikte çalışmış olduğum çok iyi üç dedektif. Kalk

ayağa!”

Kincaid yavaşça yerden kalktı. “Sadece üç kişi mi? Archie Abbott’u saymıyor musun?”

Bell’in yüzündeki bütün kan bir anda çekiliverdi. İşte o şaşkınlık anında da Sabotajcı hamlesini yaptı.

Sabotajcı hızlı hareket etti. Hedefi Bell değil, James Dashwood’du. Çocuğun arkasına geçti ve kolunu boğazına doladı.

“Şimdi çizmeme uzanmama izin var mı?” diye sordu Sabotajcı alaycı bir tavırla.

Bıçağını çoktan çıkarmıştı.

Ustura gibi keskin kenarım Dashwood’un boğazına bastırıp ince bir kesik açtı. Kan süzülmeye başladı.

“Koşullar değişti Bell. Tabancanı yere at, yoksa bunun kafasını koparırım”

Isaac Bell tabancasını yere bıraktı.

“Sen de evlat at tabancanı yere.”

Beli, ona, “Söylediğini yap Dash,” dedikten sonra genç adam tabancasını yere attı.

“Bu kelepçeyi çıkar.”

“Söylediğini yap,” dedi Bell. Dashwood cebinden anahtarı çıkarıp, boğazındaki elin bileğini sarmalayan kelepçenin kilidim açtı. Kelepçeler

yerdeki taşların üstünde takırdadı. Bir süre bir yerlerden gelen lokomotif sesinden başka bir şey duyulmadı. Sonra Bell, “Archie Abbott nerede?” diye sordu.

“Şapkandaki Derringer Bell.”

Bell şapkasındaki iki atımlık tabancasını çıkarıp yerdeki tabancasının yanma bıraktı.

“Archie Abbot nerede?”

“Çizmendeki bıçak “

“Bıçağım yok.”

“Rawlins adli tıp uzmanı eski bir boksörün gırtlağına saplanan alma bıçağıyla öldürüldüğünü rapor etti,” dedi Sabotajcı. “Eminim yeni bir bıçak edinmişsindir.”

Dashwood’un gırtlağında bir kesik daha açtı. Bundan da kan süzülmeye başladı.

Bell atma bıçağını da çıkarıp yere bıraktı.

“Archie Abbott nerede?”

“Archie Abbott mu? Son gördüğümde Lillian Hennessy’ye kur yapıyordu. Evet Bell. Seni kandırdım. Arkadaşlarına olan düşkünlüğünden yararlandım.”

Sabotajcı, Dashwood’u bıraktı, çocuğun çenesine bir dirsek atıp onu baygın halde yere serdi. Bileğiyle bıçağım tuhaf bir şekilde sallayınca incecik bir kılıç Bell’in yüzüne doğru fırladı.

Bell, arkadaşlarınının kurtulamadığı bu saldırıdan kurtulmayı başardı. Kincaid yıldırım hızıyla Öte atılıp bir hamle daha yaptı. Bell öne doğru dalıp taşların üstüne düştü ve bacaklarım kıvırıp yuvarlandı. Kincaid’in kılıcı, onun bir saniye önce bulunduğu yeri süpürdü. Bel) bir kez daha yuvarlanıp, Eddie Edwards’ın James Dashwood’a vermiş olduğu tabancaya uzandı.

Bell elini uzattığı anda tabancanın üstünde Kincaid’in kılıcını gördü. Kılıcın iğne gibi sivri ucu silahın üstünde duruyordu. “Hadi, alsana,” dedi Kincaid.

Bell yana doğru kayıp Dashwood’un yere düşürdüğü işaret bayrağını kaptı ve ayağa kalktı. Sonra da bayrak değneğini eskrim pozisyonunda tutarak Kincaid’e doğru yaklaştı.

Kincaid bir kahkaha attı. “Kılıç savaşına değnek mi getirdin Bay Bell? Hep bir adım geriden geliyorsun. Hiç ders almaz mısın?”

Bell değneği bayrağın sarılı ucundan tutup tahta kısmıyla dürttü.

Kincaid bu hamleyi savuşturdu.

Bell bu kez Kincaid’in kılıcının ucuna vurdu. Bu darbesiyle açık vermişti, Kincaid de bu fırsatı kaçırmadı. Kılıcı Bell’in ceketini delip, kaburgaları boyunca bir kesik açtı. Bell bir adım gerileyip bayrak değneğiyle sert bir vuruş daha yaptı.

Kincaid hamle yaptı. Bell yana çekilip değnekle bir kez daha vurdu.

Kincaid öne atıldı. Bell tıpkı bir matador gibi, yana çekilip bunu da savuşturdu. Kincaid hızla geri dönerken Bell değneğiyle bir kez daha vurdu ve kılıcın ucu eğildi.

“Buna uzlaşma diyorlar Kincaid. Mühendislikte verilen her karar bir uzlaşmayı gerektirir. Bir avucunla bir şeyi alırken, diğeriyle başka bir şeyi

verirsin. Teleskop gibi uzayan kılıcını gizleyebilmek için metali güçsüzleştirdin.”

Kincaid artık işe yaramaz hale gelen kılıcını Bell’e doğru fırlattıktan sonra ceket cebinden bir revolver çıkardı. Horozunu çekerken namlusu yukarı kalktı. Bell hemen atağa geçip değneğiyle onun elinin üstüne sert bir darbe indirdi. Kincaid acı içinde inleyerek tabancasını düşürdü. Ama hemen yumruklarını kaldırıp saldırıya geçti.

Bell de kollarını kaldırdı. “Yoksa, ölüm saçan kılıç ustası ve parlak mühendisimiz erkekçe dövüşme sanatıyla hiç ilgilenmedi mi? Rawlıns’ten beri, bu kadar acemice gard alındığını görmedim. Cinayet planları yapmaktan boks öğrenmeye zamanın kalmadı mı?”

Bell üst üste darbelerle Sabotajcı’nın burnunu kanatıp sendeletti. Avantajlı durumdayken işini bitirip kelepçeleri takmak istiyordu. Bu düşünceyle attığı sert sağ yumruk tam hedefe isabet etti. Bu yumruk çoğu adamı bayıltacak güçteydi, ama Sabotajcı silkinip kendini topladı; Bell o zaman Sabotajcı’nın normal insanlardan çok farklı olduğunu, insandan çok, yanardağdan fırlamış şeytani bir canavar olduğunu düşündü.

Sabotajcı, ona büyük bir nefretle baktı. “Beni asla durduramayacaksın.”

Taktik değiştirip, şaşırtan bir çeviklikle yerdeki sinyal fenerini kaptı ve savurdu. Bell yana çekildi. Sabotajcı bu defa feneri yerdeki raya vurup camını kırdı. İçindeki gazyağı dökülünce fener sıvı bir ateş halinde tutuştu. Sabotajcı bunu yerde hâlâ baygın yatan James Daswood’un üstüne attı.

54

Dashwood’un üstü bir anda yanmaya başladı. Pantolonu, ceketi ve şapkası alev alırken ortalığı yanık kumaş kokusu kapladı.

Sabotajcı sevinçle güldü.

“Seçimini yap Bell, ya çocuğu kurtarırsın ya beni yakalarsın.”

Sonra da yan hatta duran lokomotiflere doğru koştu.

Isaac Bell’in seçeneği yoktu. Ceketini çıkarıp dumana doğru atıldı.

Ateşin en kuvvetli olduğu yer Dashwood’un göğsüydü, ama birinci öncelik onun gözlerini kurtarmaktı. Bell alevi boğmak için ceketini çocuğun başına sardıktan sonra kendi vücuduyla göğsündeki ve bacaklarındaki alevleri kapatmaya çalıştı. Dashwood çığlıklar atarak kendine geldi. Bell, onun acıdan ve başım saran ceketten korktuğu için bağırdığını sanmıştı, ama Dashwood sadece deli gibi özür diliyordu. “Çok üzgünüm Bay Bell, gafil avlandım.”

“Ayağa kalkabilir misin?”

Yüzü isle kararmış, saçlarının yarısı alazlanmıştı. Boğazından aşağıya kan akarken Dashwood hemen ayağa fırladı. “Ben iyiyim efendim. Özür dilerim... “

“Archie Abbott’u bul. Ona, Van Dom dedektiflerini toplayıp peşimden dağlara gelmesini söyle.’’

Bell yerden bıçağını, Derringer’ini ve Browning tabancasını aldı. Kincaid’in Derringer’i de yerdeydi; onu da aldı.

“East Oregon’un sahibi Kincaid. Eğer oradan bir kaçış yolu varsa, o biliyordur. Archie’ye çabuk olmasını söyle.”

Birden çınlayan lokomotif düdüğünü duyunca Bell hemen etrafına bakındı.

Kincaid en yakındaki lokomotife çıkmıştı. Düdük kordonunu tutmuş, bunun ilmiğini bağlamaya çalışıyordu.

Bell, Browning’i doğrultup dikkatlice nişan aldı ve ateş etti. Bu kadar isabetli bir silah için bile epey mesafe vardı. Kurşun çelikten sekti. Sabotajcı telaş etmeden kordonu bağlamayı bitirdi ve kabinin açık kapısından aşağıya atlamaya hazırlandı. Bell lokomotife varana kadar Sabotajcı’yı orada tutabilmek için açık pencereye ateş etti. Kincaid buna aldırmadan aşağıya atlayıp koşmaya başladı.

Düdük sesi aniden kesilince Kincaid büyük bir hayal kırıklığı içinde dönüp lokomotife baktı.

O ani sessizlik içinde Bell atışıyla Kincaid'i vuramadığını ama şans eseri kurşunun düdük kordonunu kopardığını anladı. Kincaid yine lokomotiflere doğru koşmaya başladı. Bell tekrar ateş etti. O düdük önemliydi, bir sinyal falan olmalıydı. Ateş altında olmasına rağmen Kincaid lokomotife koşuyordu. Bell bir el daha ateş etti.

Bell'in kurşunuyla Kincaid'in şapkası başından uçtu. Hemen dönüp bir kömür vagonunun arkasına gizlendi. Kömür ve su taşıyan vagonun kare şeklindeki kütlesi Bell'in görüşünü engelliyordu. Bell var gücüyle kömür vagonuna doğru koştu. Etrafından dolanınca, epey uzaklaşmış olan Kincaid'i gördü. Kırma taşlı yol yatağının sonundaydı. Bell oraya vardığında Kincaid temizlenmiş yolun ortasına gelmişti. Sağa sola zikzaklar yaparak koşuyor, patikanın kenarındaki ağaçların gölgesine girerek kolay hedef olmamaya çalışıyordu.

Bell de temizlenmiş yola vardı ve peşinden koşmaya devam etti.

Bir dönemeci aştıktan sonra ileride parlak sarı renkli bir şey gördü. Bu, Kincaid'in Model 35 Thomas Flyer otomobiliydi... Bir süre sonra Kincaid otomobiline ulaştı.

Kincaid elini kırmızı deri döşemeli sürücü koltuğunun altına sokup uzun namlulu revolverini çıkardı ve art arda üç el ateş etti. Kurşunlar başının üstünden geçerken Bell yere kapandı. Sonra bir ağacın arkasında siper alıp kendisi de bir el ateş elti. Kincaid otomobilinin önündeydi ve motoru çalıştırmaya uğraşıyordu. Sol eliyle farlardan birine dayanmış, sağ eliyle krankı çeviriyordu.

Bell bir daha ateş etti. Altı atış yapmış, tek kurşunu kalmıştı. Az kalsın onu vuruyordu. Kincaid eğildi ama krankı çevirmeye devam etti.

Motor çalıştı. Dört dev silindir teker teker hayata geçerken Bell çıkan homurtuyu duydu. Kincaid hemen direksiyonun başına geçti. Bell artık motorun çalışmasıyla sarsılan tamponları görebilecek kadar yakında duruyordu. Fakat otomobilin arka kısmı yüksek, tentesi de kapalıydı; küçük arka penceresi de üç yedek lastikle örtülmüştü. Bell sadece Kincaid'in yanda bulunan vites kolu üstündeki elini görebiliyordu. Son kurşununu harcamaya değmeyecek kadar zor bir hedefti.

Motorun gürültülü patırtısı azaldı; tahrik zinciri devreye girmişti. Bell altındaki zeminin pürüzlü oluşuna aldırmadan deli gibi koştu. Thomas arkasından mavi bir duman çıkararak hareket ediyordu. Önce insan hızıyla.

Sonra da at hızıyla.

Bell sarı otomobilin peşinden koştu. Browning'in şarjöründe tek kurşunu kalmıştı; tentenin altında gizlenmiş, yedek lastikler arka pencereyi örtmüş durumdayken Kincaid'i doğru dürüst göremiyordu ve tekrar şarjör dolduracak zaman yoktu. Oysa, Thomas Flyer giderek hızlanıyordu.

Southern Pacific'in demiryolu arazisinin East Oregon Kereste Şirketi'nin çamurlu patikasıyla kesiştiği yerde otomobilin önündeki açık alan birden genişledi. Thomas Flyer temizlenmiş yoldan ayrılıp patikaya girdi, fakat lastikleri yumuşak çamura ve katır arabalarının tekeri ekleriyle açtığı çukurlara girince yavaşladı. Motoru tam gücüyle çalışıyor, lastikler yerden toprak ve su sıçratıyor, egzoz borusundan duman püskürüyordu.

Bell otomobile bir metre yaklaştığı anda atladı.

Boş eliyle en arkadaki yedek lastiği tuttu ve kuvvetli parmaklarını kasnağa doladı. Arka tarafına Bell'in ağırlığı eklenince lastiklerin çekme gücü arttı ve Thomas Flyer hız kazandı.

Çizmeleri çamura sürtünürken Bell bu defa iki eliyle birden tutunup kendini Öne doğru çekmeye çalıştı. Güç kazanmak için ayaklarını salladı ve arka yaprak yayların üstüne monte edilmiş bir sandığa uzanıp elini deri bir kayışa geçirdi ve kendini arka tamponun üstüne çekti. Onun ağırlığıyla tampon sarktı ve lastiğe sürtünmeye başladı. Kincaid metalin lastikten çı-kardığı sesi duyunca Bell'in orada olduğunu anladı.

Kincaid, Bell'i düşürmek için ani bir fren yaptı. Frenle birlikte Bell, Kincaid'in yanına, öne doğru fırladı. Can havliyle vites kolunu tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Onun yerine tahrik zincirine yağ gitmesini sağlayan pirinç boruyu yakaladı. Kincaid, Bell'i düşürmek için somun anahtarıyla eline vurmaya başladı. Bell tam düşeceği sırada marşpiye üstüne vidalanmış bir gereç kutusuna tutundu.

Bedeninin bir kısmı arka tekerleğin önünde kalmıştı ve tekerlek her an onun üstünden geçebilirdi. Ceketinin cebinden tabancasını çıkarıp tekerleğin önüne uzandı ve namlusunu zincirin üst yarısının altına tıkadı. Böylece zincir dişlisi çarkı engellenmiş oldu. Kilitlenmiş tekerlekler yerde kayarken otomobil şiddetle sarsıldı.

Kincaid vitesi boşa aldı. Zincir atlayınca Bell'in tabancası oradan düştü ve otomobil Öte doğru fırladı. Sol eliyle direksiyonu kullanan Kincaid somun anahtarını Bell'e doğru salladı. Gelen darbeyle birlikte Bell'in şapkası düştü.

Bell sağ koluyla gereç kutusuna tutunurken sol kolunu tampona dolamıştı; sağ çizmesindeki atma bıçağını çıkardı. O sırada Kincaid somun anahtarını bir kez daha salladı.

Kincaid kemiklerini kırmadan sağ kolunu çekmek zorunda kalan Bell; bıçağını lastiğin yan yüzüne sapladı. Hızla dönen tekerlek bıçağı elinden düşürünce Bell yola kapaklandı.

Thomas Flyer hızlanarak tepeye tırmandı ve bir dönemecin ardında gözden kayboldu. Bell üstü başı çamura bulanmış halde ayağa kalkıp tabancasını aramaya başladı. Önce şapkasını bulup başına geçirdi, sonra da tabancasını gördü. Silahını söküp iyice temizledi, yeni bir şarjör yerleştirdi. Şimdi namlunun ucunda altı kurşun vardı. Çamurla ağırlaşmış ceketini yere attıktan sonra Sabotajci'nın ardından tepeye doğru koşmaya başladı.

Arkasından nal sesleri geliyordu.

Archie Abbott Winchester tüfekleriyle birlikte at üstünde on Van Dorn dedektifiyle dönemeci döndü. Archie, onun için de bir at getirmişti. Bell binmek için davranınca hayvan bacağını ısırmaya çalıştı.

"Lillian Hennesy binerken sorun çıkarmamıştı," dedi Abbott.

Bell sağlam koluyla Thunderbolt'un başını eğdi ve kulağına yaklaşıp konuştu. "Thunderbolt. Yapacak işimiz var." Hayvan, Bell'in binmesine izin verdikten sonra yola koyuldu ve grubun önüne geçti.

Üç kilometre sonra Bell ağaçların arasında sarı bir parıltı gördü.

Thomas Flyer yolun ortasında durmuştu. Sağ arka lastik sönmüş, yarısı janttan çıkmış durumdaydı. Buna Bell'in, hâlâ üstünde saplı duran bıçağı neden olmuştu. Kincaid'in ayak izleri patikanın yukarısına doğru uzanıyordu. Bell bir adamın arkada kalıp lastik değiştirmesini ve sonra da otomobili yukarıya getirmesini emretti.

Dağın tepesine doğru beş kilometre daha yorucu bir tırmanıştan sonra, East Oregon Kereste Şirketi'nin kampına bir kilometre kala atlar bitkin düştü. Bellin altındaki huysuz aygır bile zorlukla nefes alıyordu. Ama Sabotajcı, onları pusuya düşürdüğünde hâlâ Bell ve atı en önde gidiyordu.

Karanlık ağaçların arasından alevler belirirken Winchester tüfekleri gümbürdedi. Kurşun yağmuru başlamıştı. Bir mermi Bellin yüzünü yaladı, başka biri kolunu sıyırdı. Arkasında bir adamın inleme sesiyle atından düştüğünü duydu. Van Dom dedektifleri eyer kılıflarındaki tüfeklerini kapıp yayılarak siper

aradılar. Bell at üstünde kalıp saldırının geldiği yöne doğru hiç durmadan ateş etti. Adamlarının hepsi bir ağaç arkasında siper aldıktan sonra kendisi de atından inip kalın bir katran ağacının arkasına geçti.

“Kaç kişiler?” diye seslendi Abbott.

Buna cevap olarak bir yaylım ateşi geldi.

“Sese bakılırsa altı veya yedi kişiler,” dedi Bell. Tüfeğini doldurdu. Sabotajcı iyi yer seçmişti. Tepeden aşağıya kurşun yağdırıyorlardı. Onun adamları Van Dorn dedektiflerini görebiliyordu, ama ajanlar onları görmek için başlarını kaldırmak zorundaydılar.

Bu durumda tek bir yol kalıyordu.

“Archie?” diye seslendi Bell. “Hazır mısın?”

“Hazırım.”

“Çocuklar?”

“Hazırız Isaac,” diye cevap verdiler koro halinde.

Bell bir dakika bekledi.

“Şimdi!”

Van Dom dedektifleri saldırıya geçti.

Sabotajcı gayet soğukkanlı davranıyordu. Artık Van Dorn Dedektiflik Şirketi’nin yaptığı hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Cesur olduklarını biliyordu. Bu nedenle, onların bu disiplinli ve yoğun karşı saldırısını beklemiyor değildi. Philip Dow da sakindi, sadece ağaçların arasında kıpırdayan bir hedef görürse ateş ediyordu. Silahlı çatışmalarda daima en güvenilir adam olmuştu. Fakat Dow’un emrindeki kereste işçileri sadece kurbanlarını ikiye bir yakaladıkları zaman dövüşmeye alışkın olan serserilerdi. Yumruk veya balta sapıyla kavga etmeyi severlerdi, tüfekle değil. Tepeye doğru koşan on tüfekli adamın yaylım ateşi karşısında paniğe kapıldılar.

Sabotajcı onların çözülmekte olduklarını hissediyordu. Nitekim, birkaç saniye sonra tamamen dağıldılar, bazıları tüfeklerini bile bırakıp sanki gizlenmekle kurtulacaklarmış gibi, daha yüksek yerlere çıkmaya çalıştı. Dow ateş etmeye devam ediyordu, fakat ağaçların arasına gizlenerek yaklaşan hedefleri vurabilmesi mümkün değildi.

“Geri çekiliyoruz,” dedi Sabotajcı. “Onları suda boğabilecekken neden vurmaya çalışalım?”

Isaac Bell, onun lokomotif düdüğüyle Dow'a işaret verme planını bozmuştu. Bell kordonu koparmadan önce Dow o birkaç saniyelik düdük sesini duymuş olsaydı bile, bunun Lillian Gölü'nü tutan barajı uçurma sinyali olduğunu anlayamazdı.

İki adam pusu noktasından geri çekilip Dow'un adamlarını kamptan getirdiği patikayı tırmanmaya başladı. Kampa vardıkları zaman Dow'un çetesinden olmayan kereste işçileri ve katır arabacıları silah seslerinin geldiği yolun alt tarafına doğru bakıyorlardı. Sabotajcı'yı ve Dow'u ellerinde tüfekle görünce akıllıca davranıp yatakhanelerine çekildiler ve silahlı adamlara soru sorma budalalığını yapmadılar.

"Philip," dedi Sabotajcı. "Barajı uçurma işinde sana güveniyorum."

"O işi olmuş bil."

"Sana fena yüklenecekler."

"Önce yakalamaları gerekecek." Dow elini uzattı.

Sabotajcı bu eli bir tören havasıyla ve ciddi bir yüzle sıktı. Oysa hiç duygulanmış değildi, sadece rahatlamıştı. Dow'un tuhaf kuralları her neyse, buna uygun olarak son nefesinde bile olsa, bombayı patlatacağına emindi.

"Seni korurum," dedi Dow'a. "Tüfeğini bana ver. Cephanem bitene kadar onları yaklaştırmam."

Sular, Cascade Kanyonu Köprüsü'nü koyağa çökertirken o da son kaçışını yapacaktı. Şansı yardım ederse, o köprüyü son geçen insan kendisi olacaktı.

55

Sabotajcı’nın çetesi ateşi kestiğinde Abbott, Bell’in yanına geldi.

“Isaac, yukarıda bir barajın ardında kocaman bir göl var. Eğer bunu uçurursa, köprüyü sular altında bırakabilir.”

Bell ormana kaçanların peşinden gitmeleri için dört adam gönderdi. Yaralanan üç ajanı yolun kenarında oturttu; saldırganlar geri dönecek olursa, içlerinden biri onları koruyabilecekti. Yolda iki at ölüsü vardı. Diğerleri kaçmıştı. Yanında Abbot ve Dashwood ile patikadan yukarı doğru koşmaya başladılar.

“Kamp şurada işte,” dedi Abbott.

Yol tam keresteci kampına çıkarken ağaçların arkasından bir yaylım ateşi başladı.

“Bu oyalama ateşi olmalı,” dedi Bell. “Barajı uçurmak için zaman kazanıyor.”

Ateşin geldiği yöne doğru tüfeklerini boşalttılar. Karşıdan gelen atışlar kesilince tabancalarını çekip ilerlediler.

Tüfek sesleri kesildiğinde baraj kütüklerinin altına çökmüş olan Philip Dow, hayatının sonuna geldiğini biliyordu. Kincaid, dedektifleri elinden geldiğince oyalamıştı.

Katilin hiçbir pişmanlığı yoktu.

İlkelerine sadık kalmıştı. Dünyayı çok sayıda plutokrattan, aristokrattan ve diğer sıçanlardan temizlemişti. Ama sahneden ne zaman çekilmesi gerektiğini bilirdi. Şerefiyle çekilmek için de yapacağı tek şey bu son işi bitirmekti. Van Dorn ajanları onu öldürmeden önce barajı uçuracaktı ya da onu canlı yakalamadan önce... ki, bu ölmekten beterdi. Tabii, fitili ateşlemeden önce karşısındaki sıçanlardan birkaçını daha tepelemek istiyordu.

Üçü ellerinde tabancalarıyla ağaçların arasından fırladı. Ateş edecek olursa onu hemen hak kıyacaklardı. Bu bir bomba işiydi ve neyse ki, barajın içinde yeterince bomba vardı. İki kütük arasından altı tane dinamit çubuğu çekip çıkardı. Sonra fitilden kısa bir miktar koparıp, fünyelerden birini çıkardı.

Dedektifler onu gördüler. Suyun gümbürtüsü arasında Dow, onların birbirlerine seslendiklerini işitti. Kaygan zeminde düşe kalka ona doğru koşmaya

başladılar. Dow'un sadece birkaç saniyesi vardı. Heykel gibi sabit parmaklarıyla kısa fitili fünyeye ekledi, sonra da fünyeyi dinamit demetinin içine tıktı. Yandan sıçrayan suları vücuduyla engelleyip bir kibrit çaktı ve alevini fitile değdirdi. Sonra bu altı dinamit çubuğunu arkasında tutarak hızlı adımlarla dedektiflere doğru yürüdü.

"Silahını yere at!" diye bağırdılar.

Dow boş olan elini havaya kaldırdı.

"Elini göster!"

Üç dedektif ona nişan aldı. Dow yürümeye devam etti. Tabanca atışı için mesafe hâlâ çok uzaktı.

Isaac Bell Browning'in tetiğini çekti ve Dow'u omzundan vurdu.

Dow, dedektiflere yaklaşmak için öylesine kendini kaptırmıştı ki, hafif kalibreli mermiyi hissetmedi bile. Durmadı, dinamitleri onlara doğru atmak için omzunu o yana çevirip kolunu kaldırdı. Dedektiflerden biri, diğerlerinin önüne geçip büyükçe, parlak bir revolveri doğrulttu. Bu silah Dow'u durdurabilecek kadar büyüktü. Tabii, koşmakta olan bir adam o mesafeden bir hedefi vurabilirse...

"Geri çekil Dash" diye bağırdı Bell. "Elinde bir şey var."

Dow dinamiti atmak için hazırlandı. Bell'in Dash diye seslendiği adam, birden durup sakin bir şekilde nişan aldı. Sonra boş elini yumruk yapıp göğsünün üstüne yerleştirdi; bu şekilde kalbini ve ciğerlerini kapatarak silahını sabit tutabiliyordu. Dow yiyeceği kurşun için kendini hazırladı. Dash denen adam ateş etmesini biliyordu.

Kurşun Dow'un tam gövdesine isabet etti ve bombayı fırlatamadan onu sendeletti. Dow'un görüş alanındaki her şey hareketsiz kalmıştı. Duyduğu tek ses barajın üstünden geçen suyun gürültüsüydü. O anda barajı uçuracak olan bombanın fitilini hâlâ ateşlememiş olduğunu hatırladı. Tutuşturduğu tek şey elindeki dinamitlerin fitiliydi. İşini bitirmeden sahneden nasıl çekilebilirdi ki?

Kolları ve bacakları kütük gibi olmuştu. Ama bütün gücünü toplayıp tabancalara sırtım döndü ve baraja doğru yürüdü.

"Dash! Çekil aradan!"

Dowun ne yapmakta olduğunu hemen anladılar. Üçü birden ateş etti. Dow omzuna ve sırtına birer kurşun yedi. Bir tanesi de bacağının arkasına isabet

edince yere yıkılacaktı. Fakat, sırtına isabet eden kurşunlar onu öne doğru itip baraja düşürdü. Dinamitleri ıslak kütüklerden korumak için göğsüne bastırmıştı; alevin, fitilden fünyeye sıçradığını gördü. Hayatının son anlarında görevinin bittiğini, yanında üç Van Dorn sıçanını da birlikte götüreceğini anladı.

56

Isaac Bell, James Dashwood’u yakasından tuttuğu gibi çekip Archie Abbott’a doğru fırlattı. Abbot da onu yakaladığı gibi, yan pas atarcasına nehir yatağının daha üst kısmına itti. Bomba patladığında Bell’in eline doğru uzanıyordu. Patlamayla aralarında sadece yirmi adımlık mesafe vardı. Şok dalgası o mesafeyi bir anda aşınca iki arkadaşın ayakları yerden kesildi, Dashwood’un bulunduğu yere doğru uçtular. Kulakları çınlarken, ümitsiz bir şekilde yamacın yukarısına doğru tırmanmaya çalıştılar. Patlayan barajdan boşalacak su duvarından kaçabilmeleri mümkün görünmüyordu.

Sabotajcı patlama sesini duyunca bir terslik olduğunu anladı. Yeterince kuvvetli bir ses değildi. Dinamitlerin hepsi patlamamıştı. Kaçarken, aşağıdaki nehri görebileceği bir yerde durdu ve endişeyle barajın boşalmasını bekledi. Nehir kabarıyordu ve su kesinlikle yükseliyordu, ama beklediği gibi değildi. En kötü ihtimalin gerçekleşmesinden korktu. Bu kısmi patlama barajı yok etmemiş, sadece hasar vermişti.

Hiç değilse birçok dedektifin ölmüş olduğunu umarak tekrar yola koyuldu; belki birkaç dakika belki birkaç saat içinde barajın çökeceğinden

ve suların köprüyü yıkacağından emindi. Aniden motorlu bir otomobil sesi duydu, kendi Thomas Flyer’i ona doğru geliyordu.

Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. Van Dorn ajanları patlak lastiği değiştirmişlerdi. Çok naziktiler doğrusu. Bir elinde tabancası diğerinde bıçağıyla hemen yoldaki çukurların otomobili yavaşlatacak kadar derin olduğu bir yer buldu.

“Bu bir mucize,” dedi Abbott.

“Kısa süreli bir mucize,” diye karşılık verdi Bell.

Dow’un bombasıyla barajda açılan bir öküz büyüklüğündeki delikten su fişkiriyordu. Dow’un onları öldürmek için kullandığı bomba diğer patlayıcıları ateşlemediği için baraj hâlâ yerinde duruyordu. Hiç değilse bir süre için.

Bell barajın ne kadar dayanabileceğini hesaplamak için hasarı inceledi. Tepeden aşağıya bir çavlan gibi akıyor, ön tarafındaki çatlaklardan itfaiye hortumu gibi su fışkırıyordu.

“Dash, böyle ateş etmesini nereden öğrendin?” diye sordu Abbott.

“Annem, bana bunu öğretene kadar Van Dorn Şirketi’ne girmeme izin vermedi.”

“Annen mi?”

“Gençliğinde Buffalo Bill’in Vahşi Batı Gösterısi’nde çalışmış.”

“Annene hayatımızı kurtardığını söyle. Hatta belki köprüyü de... Umarım o kömür treni köprünün dayanmasını sağlar... Ne oldu Archie?”

Abbott’un yüzünde birden bir endişe belirdi. “Ama bu Kincaid’in fikriydi.”

“Hangi fikir?”

“Aşağıya basınç uygulayarak köprüyü dengede tutma. Kincaid bunu bir zamanlar Türkiye’de uyguladıklarını söylemişti.”

“Kincaid hayatında hiçbir şeyi amaçsız yapmamıştır,” dedi Bell.

“Ama trenin ağırlığı işe yaramayacak olsaydı, Mowery ve diğer mühendisler buna karşı çıkarlardı. Bence, benim oraya geldiğimi görünce endişelendi ve kuşkuyu üstünden atmak için yararlı olmaya çalıştı.” “Hemen oraya gitmem gerekiyor.” “Atlar kaçtı,” dedi Abbot. “Ama ahırlarda katırlar var.” Bell daha iyi bir yol bulmak amacıyla etrafına bakındı. Kereste yüklü arabaları çekmek üzere eğitilmiş olan katırlarla, Sabotajcının o kömür treniyle yapacağı şeytanlığı bozmak için zamanında oraya varamazdı.

Nehir yatağında duran içi oyulmuş kanolardan biri çarptı gözüne. Su yükselmiş, kanonun ön kısmını sallıyordu. “Bunlara bineceğiz.” “Ne?”

“Kanoya. Onunla köprüye kadar gideriz.”

İçi oyulmuş ağır kütüğü yan çevirip içine dolan yağmur suyunu boşalttılar.

“Hadi atla. Kap şu kürekleri!”

Kanoyu nehre ittikten sonra Bell öne oturdu ve küreğini hazırladı. “Hadi, bin!”

“Ağır ol Isaac,” diye uyardı Abbott. “Çılgınlık bu. Boğulacağız.” “Aşk peşinde koşan kereste işçilerine yıllardır hiçbir şey olmadı. Hadi, bin.”

“O baraj çöktüğü zaman, yukarıdan aşağıya dev bir dalga gelip bu kanoyu kibrit çöpü gibi savuracak.”

Bell baraja baktı. Dow’un açtığı delikten fışkıran su setin kenarlarını da

koparıyordu.

“Delik büyüyor,” dedi Abbott. “Üstteki kütüklerin sarktığını fark ettin mi?”

“Abbott haklı,” dedi Dashwood. “Her an çökebilir.” “İkiniz de haklısınız,” dedi Bell. “Sizin hayatınızı tehlikeye atamam. Bana yetişmeye çalışın.” “Isaac!”

Bell kıyıdan ayrılırken, Abbott kanonun arkasını tutmak için hamle yaptı. Ama akıntı bir anda Bell’i nehrin ortasına getirivermişti.

‘Aşağıda buluşuruz,” dedi Bell bir kayaya çarpmamak için deli gibi kürek sallayarak. “Katırlarla iyi yolculuklar.”

Akıntının hızı şaşırtıcıydı. Bu koşullar altında kanosu bütün atlardan ve çoğu otomobilden daha hızlı gidiyordu. Böyle giderse yirmi dakika sonra Cascade Kanyonu Köprüsünde olabilirdi.

Tabii, boğulmazsa...

Nehir kıyıları dikti, nehrin kendisi dardı ve kayalarla doluydu. Suyun içinden devrilmiş ağaçlar çıkıyordu. Kano bunlardan birinin üstünden geçerken az kalsın alabora olacaktı. Doğrultmak için Bell bütün ağırlığını öbür tarafa verdi. Bir süre sonra selin köklerinden söktüğü bir ağaç ona doğru yuvarlanmaya başladı. Ağacın kökleri ahtapotun kolları gibi kanoya doğru uzanıyordu. Bell küreğiyle bunları ittikten sonra var gücüyle kürek çekip uzaklaşmaya çalıştı. O anda kamçı gibi yüzüne çarpan bir kök az kalsın onu suya düşürecekti.

Can havliyle kürek çeken Bell ağaçtan kurtulduktan sonra tüm dikkatini önündeki kayalara yöneltti. İki tanesinin arasından geçtikten sonra suyun altında göremediği yassı bir kayaya çarptı. Az sonra kanyon duvarları daraldı, birkaç kilometre boyunca kanal düzleşti ve su derinleşti. Bu daha iyiydi; Bell böyle giderse köprüye sağ salim ulaşabileceğini düşünüyordu.

Sık sık arkasına dönüp bakıyordu. Köprünün çöktüğünü gösteren herhangi bir belirti yoktu.

Bu düz yol bitince bir dizi keskin dönemeç başladı. Dönemeçlerin bulunduğu yerlerde girdaplar oluşuyordu. Kanonun önünde oturanın bunları kontrol etmesi mümkün değildi. Bell bunu denemektense, kanoyu dik tutmaya ve ikide bir önüne çıkan kayalardan kaçınmaya çalıştı. Üçüncü dönemeçten kanonun burnu geri dönmüş durumda çıkarken başını çevirip nereye doğru gittiğine baktı. Kanyon duvarları açılmış, nehir genişlemişti, fakat suyun sığlaştığı yerlerde kayalarla dolu çağlarcalar vardı. Akıntı onu çağlarcaya doğru sürükliiyordu. Bell, bütün gücüyle buradan çıkıp nehrin daha derin olan kısmına gitmeye

çalıştı.

Tam kendini kurtardığı anda önce ürpertici bir uğultu, ardından da şiddetli bir gümbürdeme işitti. Sanki peşinden bir su duvarı geliyor gibiydi. Korku içinde arkasına baktı. Zaten coşmuş olan nehir daha coşmuş gibi görünmüyordu. Kilometrelerce geride kalmış olan baraj belli ki hâlâ sağlamdı, ama gümbürtü giderek artıyordu. Birden Bell sesin önündeki dönemeçten geldiğini fark etti.

Akıntı onu dönemece doğru sürüklüyordu.

Kıyıdaki ağaçlara bağlı ipler gözüne çarptı. Sonra nehrin bir ucundan diğerine uzanan bir çizgi gördü. Ama gördüğü şey çizgi değildi. Nehrin bir şelale oluşturup gözden kaybolduğu yerde suyun ayrılmasıydı.

O ipleri keresteciler bağlamış olmalıydı; burada kanolarından inip şelaleyi geçene kadar ellerinde taşıyorlardı. Bell için böyle bir seçenek yoktu. Akıntı daha da hızlanmış, onu saatte elli kilometre hızla şelaleye doğru sürüklüyordu.

Uzun zamandan beri yağan yağmur Bell'in hayatını kurtardı. Su seviyesi alçak olsaydı, kayaların üstüne düşüp parçalanabilirlerdi. Yükselmiş olan su hem düşme mesafesini kısalttı, hem de düşüşü yumuşattı.

Kanosu hâlâ yüzüyordu; birden önünde ada büyüklüğünde bir kaya belirdi. Nehri ikiye bölüyordu. Bell bunun etrafından dolanıp ayrılan kolların kayanın öbür tarafında tekrar birleştiği yere vardı.

Bir süre sonra da kararan gökyüzünün önünde koyağın iki yanını birleştiren Cascade Kanyonu Köprüsü'nü gördü. Bu sade güzelliğin en gerçekçi tarifini yapan kişi Sabotajcı'ydı: "Havada süzülüyor," demişti. Bu kadar büyük bir yapının bu kadar hafif görünmesi ve bu kadar uzun bir mesafeye uzanması inanılır gibi değildi. Tam ortasında park etmiş olan kömür treni; elli vagon uzunluğundaydı, ama hem önünde, hem de arkasında hâlâ uzanan boş raylar vardı.

Ne var ki, köprüyü bu kadar güzel tarif eden Sabotajcı bir yandan da onu yıkmaya çalışıyordu. Sabotajcı'nın bu kömür treniyle ilgili, sonunda ona ülkedeki bütün demiryollarının kontrolünü kazandıracak bir sırrı vardı mutlaka. Sabotajcı'nın o güne kadar işlediği suçları ve öldürdüğü masum insanları düşününce Bell onun Southern Pacific Şirketi'ni kandırıp bu treni kötü amaçlarını gerçekleştirmek için köprüye yerleştirdiğine inanıyordu.

Bir şüre sonra Bell köprünün altında kıyı boyunca uzanan kasabanın ışıklarını gördü. Kıyıya doğru kürek çekmeye çalıştı, ama boşunaydı. Ağır kano tamamen nehrin kontrolüne geçmişti. Kasabanın önünden hızla geçerken nehir daraldı;

köprü ayaklarını aydınlatan elektrik lambalarını ve etrafına inşa edilen batardolarla, kesonları gördü. Bin kadar işçi ve yüz tane makine çalışıyor, akıntı saptırıcılarını oluşturmak için tonlarca kayayı boşaltıyorlardı.

Nehir Bell'i köprü ayaklarının arasından sürüklüyordu. Onun gelişini kimse fark etmedi, çünkü kano suyun üstünde sürüklenen kütüklerden farklı görünmüyordu. Bell, tam köprünün altından geçip gideceğini düşünürken kanyon duvarları daraldı ve akıntı şiddetlendi.

Kano kasabaya uzak taraftaki ayağa doğru savruldu. Taştan bir iskele çıkıntısının üstünden geçip sertçe döndü ve ahşap batardoya çarptı. Orada çalışmakta olan elli marangoz, Bell'in kanodan çıkıp, batardoyu köprü ayağına bağlayan borda iskelesindeki yürüyüşünü şaşkınlık içinde izledi.

"İyi akşamlar baylar," dedi Bell. "Sen de kimsin?" ve "Nereden çıktın?" gibi soruları cevaplamak için durmadı.

Taşa monte edilmiş çelik bir merdiven görüp hızla tırmanmaya başladı. O arada aşağıdaki adamları uyarmayı da ihmal etmedi. "Nehirden aşağıya kuvvetli bir taşkın geliyor. Daha yükseğe inşa edin ve kaçmaya hazır olun."

Sudan on metre yukarıda taş bitip yerini çeliğe bırakıyordu. Putrellerle desteklenen sütun kare şeklindeydi ve bunun da merdivenleri vardı. Herhalde boya işi içindir, diye düşündü Bell. Bulunduğu yerden bakınca, sütunun New York'ta gördüğü Singer binası kadar yüksek olduğunu fark etti. Abbott bu binanın iki yüz metre yüksekliğinde okluğunu söyleyerek böbürlenmişti. Bell en alt basamağa uzandı.

Merdivene dokunduğu anda köprünün titremekte olduğunu hissetti. Saatler önce üstünde koştuğu zamankinden daha şiddetli sarsılıyordu. Ama fark çok fazla değildi. Kömür treni iddia edilen etkiyi yapıyor muydu? Köprünün dengesini mi sağlıyordu? Sabotajcı'nın niyetini bir türlü kestiremeyen Bell daha hızlı tırmanmaya başladı.

Dow'un yaraladığı kolu zonkluyordu. Giderek artan acıdan çok, bunun yaratacağı sorun onu endişelendiriyordu. Daha köprünün üstüne varmasına çok vardı ve bunun için iki koluyla iki bacağına ihtiyacı olacaktı. Yükseldikçe köprünün sarsıntısını daha çok hissediyordu.

Ağırlığının da eklenmesiyle daha ne kadar sarsılacaktı acaba?

Tepeye yaklaştıkça burnuna duman kokusu geldi; bu tuhaftı, çünkü köprü üstünden geçen tren yoklu. Nihayet son birkaç basamağı da çıkıp köprünün üstüne vardı; kömür treniyle açık olan kenar arasındaki dar alandaydı. Onca efor

sonunda başı dönüyordu; biraz dinlenmek için elleriyle üstü açık yük vagonuna dayandı.

Birden acıyla bağırarak elini çekti.

Üstü açık yük vagonunun çelik kenarı sıcaktı (derisini yakacak kadar).

Beli bir sonraki üstü açık yük vagonuna koşup çekinerek elini değdirdi. Bu da sıcaktı. Hâlâ duman kokusu duyuyordu; birden Sabotajcı'nın şeytani planını anladı. Aşağıya doğru basınç onun söylediği gibi, köprüyü dengede tutmaktaydı. Ama, zayıf köprü ayaklarına çarpan suların neden olduğu titreşimler köprüyü sarsıyor, köprü sarsıldıkça tren de sarsılıyor, dolayısıyla vagonlardaki kömür çalkalanıyordu. Elli vagonda bulunan binlerce kömür parçası birbirine sürtünerek friksiyon yaratmıştı. Friksiyon, tıpkı mağara adamının iki odunu birbirine sürterek ateş yakması gibi ısı verirdi.

Bell, Kincaid'in dâhiyane planını anladığı anda kömürler tutuştu. Önce bir düzine kadar olan kıvılcımlar birden yüzlerce alev halini aldı. Çok geçmeden bütün kömürler bir alev bulutu içinde kalırdı. Köprünün ortasında trenin tamamı dumanlar içinde kalmıştı. Trenin altındaki tahta traversler her an alev alabilirdi.

Treni köprüden çıkarması gerekiyordu.

Bakım atölyeleri yola çıkamadığı için orada bekleyen bir sürü tren ve lokomotifle doluydu. Ama görevleri olmadığı için hiçbiri istim üstünde değildi. Bell, Hennessy'nin özel trenine bağlı büyük, siyah Baldwin lokomotifi gözüne kestirdi. Pulmanlarla, özel vagonları sıcak tutmak ve ışık sağlamak için bu lokomotif hep hazır olurdu.

Bell hemen ona doğru koştu. Gördüğü her demiryolu işçisine ve frenciye makas değiştirip Hennessy'nin lokomotifini köprüye yöneltmelerini söyledi. Üstünde sadece bir gömlekle çok kırılgan görünen Hennessy de Baldwiriin yanında duruyordu.

"Tren personeli nerede?" diye sordu Bell.

"Bütün adamlarımı batardolarda çalışmaya gönderdim. Bu işi bilirim. İstim tutmasını öğrendiğim zaman onlar daha doğmamıştı. Şimdi biraz soluklanmaya çalışıyorum. Bir terslik var. Bu koku da nesi? Köprüde yangın mı var?"

"Kömürler tutuştu. Lokomotifi ayırın. Treni çekip çıkaracağım"

Hennessy makas işçilerine ve frencilere talimatlar verirken, Bell de Baldwin'i özel trenden ayırıp öne sürdü, sonra da geriye, köprüye doğru yöneltti. O, köprü üstüne çıkıp kömür yüklü üstü açık yük vagonuna bağlanırken, karşı taraftaki

bütün işçiler de yanan trenin emniyetli bir şekilde girebileceği bir yan hat hazırlıyorlardı.

Bell freni boşaltıp gaz kolunu Öne itti ve pistonlara buhar gitmesini sağladı. Şimdi işin zor tarafı başlıyordu. Lokomotif kullanmasını öğrenecek kadar kabinlerde bulunmuştu, ama hem lokomotifi kullanmak hem de elli tane ağır üstü açık yük vagonunu çekmek zordu. Tekerlekler döndü, ama tren hareket etmedi. Kum valfini hatırladı. Altına kum yayılınca tekerlekler rayı daha iyi kavrardı. Bell valfin kolunu buldu. Artık üstü açık vagonları duman içindeydi; alevler yükseliyordu. Bir kez daha denemek için gaz koluna uzandı.

Birden yan pencereden Sabotajcı'nın sesi duyuldu.

"Ağırlığın yerini neyle dolduracaksın?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Daha fazla kömürle nü?"

57

“Ağırlık köprünün ayakta kalmasını sağlardı. Ama nasıl olduysa mesajlar karıştı. Hennessy kırma taş sipariş etmişti, ama ona devamlı kömür gönderdiler. Acaba bu iş nasıl oldu?”

Sabotajcı arkadaki açıklıktan içeri dalıp çizmesinden bir bıçak çıkardı.

Bell onda, tahrip ettiği kılıcın aynısından bulunacağım tahmin ederek hemen Browning’ini çekti ve tetiğe bastı. Fakat, tabanca suyla ve çamurla çok fazla temas ettiği için ateş almadı. Bell bıçaktan çıkan klik sesini duydu. Dar alanda kımıldamasına fırsat kalmadan kılıcın teleskop gibi katlanan ucu dışarı fırlayıp Bell’e uzandı.

Bell’in omzunun altında derin olmayan bir yara açıldı. Sendeleyen Bell kılıcın ciğerini delmiş olmasından korktu. Elini ceketinin altına götürünce kanının sıcaklığım hissetti. Gözlerini od aklayanı ı yordu. Sabotajcı tepesinde dikilmişti; Bell yere çökmüş olduğunu fark edince şaşırdı.

58

Charles Kincaid bu kez kalbine saplamak için kılıcını geri çekti.

“Silahımın zaafını bilmiyor değildim,” dedi. “Darbeye karşı dayanacak şekilde yapılmadı. Bu yüzden yanımda hep yedeğini de bulunduruyorum.”

“Ben de,” dedi Bell. Elini iç cebine götürüp, daha önce yerden aldığı Kincaid’in Derringer’ini çıkardı. Kana bulanmış küçük tabanca elinden kayacak gibiydi. Bell’in bilinci gidip geliyordu. Bütün dikkatini toplayıp Kincaid’in geniş göğsüne odaklandı ve ateş etti.

Kincaid şaşkın bir halde geriledi. Kılıcı elinden düştü. Güzel yüzü öfke içinde büzülürken lokomotiften dışarıya, rayların üstüne düştü.

Bell ayağa kalkmaya çalışıyor, ama bacaklarının üstünde durmakta zorlanıyordu. Çok aşağılardan, köprünün altından telaşla haykıran adamların sesini duydu. Sürünerek kabinin arka kısmına geçti. Oradan bakınca ayaklarda çalışan dehşet içindeki işçileri gördü. Nehrin yukarısında Sabotajcının barajı nihayet çökmüştü ve şiddetli bir taşkın geliyordu.

İçi kütüklerle ve ağaç gövdeleriyle dolu, bir ev yüksekliğindeki beyaz bir dalga, nehri bir kıyısından diğerine kadar kaplıyordu. İşçiler bağıra çağıra elektrik dinamolarını su seviyesinin üstünde tutmaya çalışırlarken mavnalardan biri alabora oldu. Lambalar birden karardı.

Bell fren çubuğuna tutunarak doğrulmaya çalıştı.

Köprü lokomotifi sallıyor, kömür vagonlarından göğe doğru alevler yükseliyordu. Yanan treni oradan çekerse köprüyü yanmaktan kurtarırdı. Ne var ki, cesedi rayların arasında yatan Sabotajcı yine kazanmış olacaktı. Bell treni köprüden çekerse, dengeyi sağlayan ağırlığı da kaldırmış olacak, taşkın suları köprüyü çökertecekti. Treni çekmezse köprü yanacaktı. Daha şimdiden, traverslerde için için yanan katran ruhunun kokusunu duyuyordu.

Tek çözüm bir uzlaşma sağlamaktı.

Bell treni geriye doğru hareket ettirerek köprünün ucuna getirdikten sonra tırabzana tutunarak lokomotiften indi. Makas işçilerinden biri yanan trene korku içinde bakarak, “Treni yan hatta çekmeniz için makasları açıyoruz,” dedi.

“Hayır, bana alet verin. Bir levye ve somun kerpeteni lazım.”

“Bütün istasyonu yakmadan treni kenara çekmemiz gerekiyor.”

“Tren burada kalsın,” diye emretti Bell. “Onu birazdan kullanacağım. Şimdi lütfen, bana o aletleri getir.”

Makasçı koşarak gidip birkaç dakika sonra döndü. Bell somun kerpeteni ve ağır levyeyi alıp, yarasının izin verdiği hızla köprüde yürüdü. Yolda Sabotajcı’nın raylar arasında hareketsiz yatan cesedini gördü. Tren onun üstünden geçmiş, ama vücudu tekerleklerin arasında kaldığı için ezilmemişti. Bell köprünün neredeyse öbür ucuna kadar gidip çömeldi ve rayları tutan bağlama lamalarındaki somunları sökmeye başladı.

Üstündeki tren çekildikten sonra köprü artık daha fazla sallanmaya başlamıştı. Aşağıya bakınca, Cascade Kanyonu Nehri’nin kasırga içindeki okyanus gibi göründüğünü düşündü. Birbiri ardına somunları sökerken hem oksijen yetersizliği, hem de kan kaybından başı dönüyordu.

Şimdi kim Sabotajcı oldu, diye düşündü. Saflar değişmişti. Van Dorn Dedektiflik Şirketi’nin baş soruşturmacısı olan Isaac Bell giderek tükenen gücünün son damlasıyla bir treni raydan çıkarmaya çalışıyordu.

Nefes alması iyice zorlaşmıştı; göğsündeki yaradan akan kanın kabarcık yaptığını gördü. Eğer, Kincaid’in kılıcı göğüs boşluğunu deldiyse ve bir an Önce bir doktor müdahalesi olmazsa, çok geçmeden o boşluk kanla dolar ve ciğeri iflas ederdi. Ama daha önce bütün bir rayı yerinden sökmesi gerekiyordu.

Yarası Bell’inki kadar ciddi değildi, ama Sabotajcı en az onun kadar kararlıydı. Bell elinde somun kerpeteniyle yanından geçerken kendine gelmişti. Şimdi, iki kaburgası arasına saplanmış kurşuna aldırmadan, iki büklüm haliyle kömür trenine doğru koşuyordu. Dedektifin elinde somun sökücüyü görünce niyetini anlamıştı. Bell yanan treni raydan çıkararak nehre yuvarlamak ve bu sayede zayıf köprü ayaklarına gelecek olan taşkın sularının yönünü değiştirmek istiyordu.

Lokomotife varınca hemen kabine tırmandı ve yanma odasına birkaç kepçe kömür attı.

“Hey, ne yapıyorsun orada?” dedi bir makasçı, işçi kabine çıkmaya hazırlanırken. “Bay Bell trenin burada kalmasını istedi.”

Kincaid otomobilinden aldığı uzun namlulu revolverini çıkarıp adamı vurdu. Sonra da lokomotifi hareket ettirdi. Arkasındaki kömür vagonlarıyla birlikte köprüye çıktı. Sabotajcı, far ışığında hâlâ somun sökmek için uğraşan Belli gördü.

Ağır kömür treni köprüyü sarsan titreşimleri azaltmıştı. Değişikliği fark eden Bell başını kaldırıp bakınca, lokomotif farının kör edici ışığını gördü ve küçük tabancayla yaptığı atışın Charles Kincaid'i öldürmemiş olduğunu anladı.

Lokomotif onun üstüne doğru geliyordu. Rayların sarsıldığını hissetti. Artık kabin penceresinden uzanan Kincaid'in nefret saçan yüzünü de görebiliyordu. Kincaid zaferinden emin, sırıtıyordu. Bell trenin hızlandığını fark etti.

Bell traversin üstündeki son somunu da söktükten sonra, bütün ağırlığıyla levyeye dayanıp, Kincaid onu ezmeden önce gevşemiş rayı yerinden kaldırmaya çalıştı.

Lokomotifin ön tekerlekleri Bell'in rayı üstüne ulaştı. Motorun ağırlığı, rayı hâlâ yerinde tutuyordu. Bell gücünü son damlasına kadar kullanarak rayı bir santim daha itti.

Lokomotif raydan çıkıp traverse dayandı. Bell eli hâlâ gaz kolunda olan Sabotajcı'nın yüzündeki zafer ifadesinin uçup, yerini ümitsizliğe bırakışını gördü. Yanan trenin köprüden çıkıp nehre uçacağını anlamıştı.

Bell tam dönmüş kaçacakken lokomotifin ön kısmında bulunan V şeklindeki pilot kısmı ona çarptı. Çarpma onu lokomotifin önüne, köprünün kenarına kadar savurdu, ama son anda oradaki bir kirişe tutunmayı başardı. Tutunduğu telden lokomotifin aşağıya düşüşünü seyretti. Yükseklik bir hayli fazlaydı ve bir an sanki bütün tren havada asılı kalmış gibi oldu.

Lokomotif ve elli vagon nehre düşünce çıkarı muazzam dalga iki yakayı da suya boğdu. Üstü açık yük vagonlarındaki yanan kömürler suyun altında bile sönmemişti. Fakat, vagonlar nehir yatağını bir ucundan diğerine kadar tıkayacak şekilde, küçük adacıklar halinde dizili kalmış, geride kalan kısmı taşkına karşı korumuştu. Taşkın sularının gücü ve etkisi azalmıştı.

Cascade Kanyonu Köprüsü artık sallanmıyordu. Nehre düşen tren taşkının yönünü değiştirmişti. Bayılma eşiğindeki Isaac Bell elektrik lambalarının tekrar aydınlandığını, işçilerin köprü ayaklarını desteklemek için mavnalara doluştuğunu görebiliyordu.

59

Şiddetli kar yağışına rağmen, 1908 kış sezonunun en önemli düğününe gelen davetlileri seyretmek için Otuz Yedinci Sokak'la Park Avenue'nin kesiştiği noktadaki konağın önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. New York'un köklü ailelerinden birinin oğlu demiryolu imparatorunun kızıyla evleniyordu. Karla kaplı kaldırıma geçip konağın merdivenlerine çıkmaya hazırlanan güzel çifti görenler; altın sarısı bıyığı olan, uzun boylu ve çok yakışıklı damadın, yanındaki güzel gelinin buzda kaymasın diye kolunu tuttuğunu zannederdi. Oysa doğru olan bunun tam tersiydi, ama kimse Isaac Bell'in Marion Morgan'a, "Destek alacağı kuvvetli bir kadın varken bastonu kim ister?" dediğini duymamıştı tabii.

"Ciğeri delindikten sonra iyileşmeye çalışan bir dedektif."

"Biraz delindi, o kadar. Yoksa şimdi burada olamazdım."

"...kan kaybından, enfeksiyondan ve zatürreeden neredeyse ölecek olan adam."

"O kameraman beni çekecek olursa, onu vururum."

"Merak etme. Kamerayı sana yönelttiği anda işten atılacağını söyledim. Yüzük yanında mı?"

"Yelek cebimde."

"Sıkı tutun sevgilim, merdivenlere geldik."

Nihayet kapıdan girdiler, ama çok yorulan Bell'in rengi kaçmıştı. Uşaklar onları içeri aldılar. Marion fuayeyi ve ana merdivenleri süsleyen çiçeklere hayran kaldı. "Bezelye çiçekleri, güller ve kiraz çiçekleri. Bunları nereden bulmuşlar?"

"Gelinin babasının demiryolunun geçtiği ve ilkbaharın yaşandığı herhangi bir yerden."

Gelinin babası onları karşılamak için telaşla geldi. Osgood Hennessy yakasında gül olan inci grisi bir ceket giymişti. Bell tanıdık bir yüz gördüğüne sevindi, ama yanında Bayan Comden olmayınca yaşlı adamın biraz şaşkın göründüğünü düşündü. "Marion, San Francisco'dan buraya kadar gelmenize çok sevindim. Isaac, sen de iyileşmiş ve kuvvetli görünüyorsun."

“Sağdıç olmadan evlenmek ipsiz idam edilmeye benzer.”

Marion, “Gelin adayı heyecanlı mı?” diye sordu.

“Lillian mı heyecanlanacak? Bugüne kadar kovulduğu o süslü okullardan gelen on yedi nedimesi var; zaten kızımın damarlarından buzlu su akar.” Hennessy’nin yüzü gururla ışıldıyordu. “New York bugüne kadar böylesine güzel bir gelin görmedi. Görünce bana inanacaksınız,” Başını çevirip J. P. Morgan’a soğuk bir selam verdi.

Bell, Marion’un kulağına eğilip, “Eğer düğünü New York’ta yaparsak bu rekor kırılmış olacak,” diye fısıldadı.

“Ne diyor?” dedi Hennessy, Marion’un omzuna bir şaplak atarak.

“Gidip de damadı bir göreyim diyordum. Marion’u size emanet edebilir miyim. Bay Hennessy?”

“Sevinirim,” dedi Hennessy. “Gel canım. Uşak, bana evlilik yemini edilene kadar şampanya içilmeyeceğini söyledi, ama ben şişelerin nerede olduğunu biliyorum “

“Önce Lillian’ı görebilir miyim?”

Hennessy eliyle üst katı işaret etti. Marion kapıyı tıklatınca içeriden tiz çığlıklar ve kıkırdama sesleri geldi. Üç kız, onu Lillian’ın makyaj masasına götürdü; burada da birçok kız vardı. Marion, kızlardan birkaç yaş daha büyük olduğu için ondan çekindiklerini fark edip güldü.

Lillian hemen kalkıp ona sarıldı. “Rujum fazla mı kaçmış?”

“Evet.”

“Emin inisin?”

“Gelin odasına gideceksin, geneleve değil.”

Lillian’ın okul arkadaşları gülmekten kırılıyorlardı. Lillian, onlara gitmelerini söyledi.

Bir süre yalnız kaldılar. “Çok mutlu görünüyorsun,” dedi Marion.

“Mutluyum. Ama biraz da heyecanlıyım... bu gece... daha sonrası...”

Marion, onun elini tuttu. “Archie kadınları gerçekten seven nadir erkeklerden biridir. Senin arzuladığın gibi bir adam olacaktır”

“Emin misin?”

“Onun gibileri tanırım.”

Bell, Archie Abbott’u yaldız kaplı resepsiyon odasında annesiyle otururken buldu. Bell bu güzel ve asil görünüşlü kadını üniversite yıllarından beri tanırdı. Kadın, onu yanağından öpüp babasını sordu. Sonra bir akrabasını karşılamak için odadan süzülerek çıktı. Bell, oğlunun gelin seçiminden memnun olduğunu fark etti.

“Bunun için Hennessy’ye teşekkür borçluyum. Annemin süngüsünü düşürdü. Tabii, annem bu konağı çok abartılı buluyor; bana, ‘Bay

Hennessy’nin çok hoş bir yontulmamışlığı var,’ dedi. Üstelik bunu söylediğinde daha Hennessy bize Altmış Dördüncü Sokak’ta, annem için özel dairesi olacak bir ev yaptırdığını açıklamamıştı.”

“O halde seni iki defa tebrik ederim.”

“Başlamışken üçlü tebrik olsun. New York’taki her banker bize bir düğün hediyesi gönderdi... Olur şey değil, şu kapıdan girene bak.”

Uzun, sırım gibi vücuduyla Teksas Walt Hatfield önüne çıkan şehir züppelerine ters bakışlar atarak salonun karşı ucundan onlara doğru yürüyordu. Gözleri; yaldızlı tavan, duvardaki yağlıboya tablolar ve çizmelerinin altındaki halı arasında gidip geliyordu. “Tebrikler Archie. İyi vole vurmuşsun. Selam Isaac. Çok iyi görünüyorsun.”

“Sağdıçlar öyle olmalıdır.”

Hatfield New York sosyetesinin önde gelen isimlerine baktı. “Hennessy’nin uşağı, bana, piknik sofrasına gelmiş bir çıngıraklıyılanmışım gibi baktı.”

“Ona ne yaptın?”

“Beni hemen sizlere getirmezse kafa derisini yüzeceğimi söyledim. Isaac konuşmamız lazım.”

Bell, onun yanına gelip sesini alçaktı. “Cesedi buldunuz mu?”

Hatfield başını iki yana salladı. “Aramadığımız yer kalmadı. Büyük ihtimalle onun tabancasına ait olan bir omuz kılıfı bulduk. Bir de içinde bıçak kılıfı olan tek çizme, ama ceset yok. Çocuklar, sırtlanların yemiş olabileceğini düşünüyorlar.”

“Buna inanmam,” dedi Bell.

“Ben de. Leşçi hayvanlar geride mutlaka bir şey bırakırlar... bir ayak veya bir kol. Ama tazılarımız hiçbir şey bulamadı. Üç aydan beri arıyoruz.”

Bell karşılık vermedi. O anda yüzüne sıcak bir gülümseme yayılıverdi, ama bunun nedeni odanın karşısında Marion'u görmesiydi.

"Her şey kalın bir kar örtüsü alımda..." diye devam ediyordu Teksas Walt.

Bell hâlâ bir şey söylemiş değildi.

"Çocuklara sorarım, diye söz verdim. Aramayı ne zaman bırakalım?"

Bell, bir elini Teksas Walt'in diğerini Abbott'un omzuna koydu, ikisinin de gözlerinin içine baktıktan sonra duyacaklarını tahmin ettikleri şeyi söyledi. "Hiçbir zaman."

PROLETARYANIN AĞIR SİLAHI

12 ARALIK 1934

GARMISCH-PARTENKIRCHEN

Şiddetli tipi altında lsaac Bell bir eliyle kızağını çekerek kar ve buz kaplı dik yamacı tırmanıyordu. Tepenin sonunda Kincaid'in şatosu vardı. Oraya gelmeden önce, birkaç yüz metre ötede zırhlı araçların bulunduğu kontrol noktasına baktı. Şatonun ana giriş kapısına çıkan yol Alman askerleri tarafından korunuyordu.

Askerlerin fırtınadan korunmak için birbirlerine sokulduklarını gören Bell şatonun arkasına doğru tırmanmaya devam etti. Heybetli yapı Kincaid'in ne kadar becerikli olduğunun kanıtıydı. Yenilmiş olmasına rağmen lüks içinde yaşayacak kadar bir serveti edinmişti. Büyük salonun iki tarafında kuleler vardı. Uzak taraftaki kulenin altında, muhafızların ve uşakların yaşadığı yerde ışıklar parlıyordu. Yakın taraftaki kulede ışık yanan tek pencere Kincaid'in özel odasıydı.

Bell duvarın kenarında durup soluklandı.

Ucuna uzun bir ip bağlı kancasını çıkarıp havaya fırlattı. Demir kancanın üstü lastik kaplı olduğu için taşa tutunduğunda gürültü çıkarmadı. Düğümlerden oluşan tutamaçları kullanarak kendini duvarın üstüne çekti. Burası kırık cam parçalarıyla doluydu. Bell koluyla bu camlan temizledikten sonra duvarın üstüne çıktı. İpi yukarı çekti, sonra aşağıya sarkıtıp orta avluya indi. Işık yanan pencere beş katlı kulenin ikinci katındaydı.

Bell kalın dış kapının vidalarını söktü, ama rüzgârda çarpmasın diye bir tanesini yerinde bıraktı. Sonra avluyu geçip kulenin altındaki küçük kapıya geldi. Bunun son model yeni bir kilidi vardı, fakat Van Dorn casusları kilidi yapanı bulmuşlar, bu sayede Bell, onu gözü kapalıyken bile açabilecek beceriyi geliştirmişti.

Tutuklamanın kolay olmayacağını biliyordu. On sekiz yıl önce Charles Kincaid'i az kalsın yakalıyorlardı, fakat Birinci Dünya Savaşı sonrasındaki karmaşadan yararlanarak kaçmayı başarmıştı. Bir kez daha, Rusya'daki içsavaş

sırasında ona çok yaklaşmışlar, fakat Kincaid yine kurtulmuştu. Adamın her iki tarafta da dostları vardı.

Kısa bir süre önce 1929'da, bu defa Shanghay'da onu kıstırmışlar, Kincaid'in, Teksas Walt'ı neredeyse öldüreceği kadar yakınında olmalarına rağmen yine ellerinden kaçırmışlardı. Bell, onun beş yıl öncesine göre becerilerinden bir şey kaybetmemiş olduğunu sanıyordu. Altmışlı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen hâlâ tehlikeliydi. Joe Van Dorn, "Kötü insanlar başkalarını dert etmedikleri için hiç yaşlanmazlar," derdi.

Kilit açıldı, Bell kapıyı itince yağlı menteşelerden hiç ses çıkmadı. İçerisi mezarlık gibi sessizdi, girip kapıyı kapadı. Üst katlar, Sabotajcı'nın dairesine çıkan kıvrımlı merdiven loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Dik ve dar merdivenleri çıkanların tutunması için yukarıdan aşağıya kalın bir ip sarkıyordu. Bell çatı katından en alttaki zindana kadar inen bu ipe dokunmadı. İpin duvara çarpmasıyla çıkabilecek gürültüyü düşünmüştü.

Tabancasını çekip basamakları çıkmaya başladı.

Sabotajcının dairesine açılan kapının altından ışık sızıyordu. Birden burnuna sabun kokusu geldi. Arkasında bir hareket olduğunu hissederek hemen o yana döndü. Üstünde uşak üniforması ve belinde tabancası olan iri yapılı bir adam aniden karanlığın içinden çıkıvermişti. Bell yıldırım hızıyla dönüp tabancasının namlusuyla Alman'ın gırtlağına vurarak ses çıkarmasını önledikten sonra kafasına bir yumruk atıp onu bayılttı. Adamı koridorda sürükledi, açık bir kapı buldu, onu içeri çektikten sonra ellerini ve ayaklarını perde kordonlarıyla bağlayıp ağzına bir tıkaç tıkadı.

Acele etmesi gerekiyordu. Nöbetçinin eksikliği fark edilecekti.

Kincaid'in kapısının olduğu koridoru kontrol etti. Kimse yoktu. Kapı ağırdı ve kocaman bir tokmağı vardı. Bell; Kincaid'in kalın duvarlara, dış kapıya, nöbetçilerine ve yolu tutan Alman askerlerine güvendiği için kapısını kilitlemediğini öğrenmişti.

Bell kulağını kapıya dayadı; hafif bir müzik sesi geliyordu. Bir Beethoven sonatıydı. Radyo yayınları bu dağları aşamayacağı için bir fonograf olmalıydı. Müzik sesi kapının çıkardığı gürültüyü bastıracaktı. Beli tokmağı çevirdi. Kilitli değildi. İçeri girdi; loş ışıkla aydınlanan oda sıcaktı.

Şömine yanıyordu; mumların ve gaz lambalarının ışığı kitaplıkları, halıyı ve süslü tavanı aydınlatmıştı. Şöminenin önünde, arkası kapıya dönük bir koltuk vardı. Bell hava akımıyla Sabotajcının dikkatini çekmemek için hemen kapıyı

kapadı. Gözleri loşluğa alışana kadar ses çıkarmadan bekledi. Müzik sesi oradan değil, başka bir kapının ardından geliyordu.

Isaac Bell'in sesi bir anda odayı kapladı.

"Charles Kincaid, seni cinayet suçuyla tutukluyorum."

Sabotajcı koltuğundan fırladı.

Hâlâ güçlü bir yapısı vardı, ama altmış dokuz yaşında olduğu her halinden belliydi. Hafifçe eğilmiş duruşu, üstündeki kadife ceketi ve gözlüğüyle onu gören, emekli bir banker veya profesör sanırdı. Ama yüzünde Cascade Kanyonu'ndaki mucizevi kurtuluşundan kalan yara izleri bu izlenimi bozuyordu. Elmacıkkemikleri ezildiği için bir zamanlar güzel olan yüzünün bir yanı yassılaşmıştı. Sol kolunun dirseğinden aşağısı yoktu. Yüzündeki ifade de yara izlerine uyuyordu. Gözlerinde keder ve hayal kırıklığı vardı. Ama, Isaac Bell'i görünce birden canlandı. Alaycı ve tepeden bakan biri haline dönüştü.

"Beni tutuklayamazsın. Burası Almanya."

"Amerika'da mahkemeye çıkacaksın."

"Yaşlılıktan kulakların duymaz mı oldu?" dedi Kincaid. "Beni iyi dinle. Yeni hükümetin sadık bir dostu olduğum için devletin tam koruması altındayım."

Bell kayak ceketinin cebinden kelepçeleri çıkardı. "Seni sağ götürmektense öldürmek işimi kolaylaştırır. Son defa sana kelepçe takılırken numara yapmaya kalkınca burnuna ne olduğunu hatırlasan iyi edersin. Arkanı dön."

Tabancasını Kincaid'm üstünden ayırmadan kelepçenin tekini bileğine, diğerini de kesik koluna, dirseğinin üstüne taktı. Kelepçenin eklem yerinden aşağıya kayması mümkün görünmüyordu.

Kelepçenin kilitlenme sesi Charles Kincaid'i şaşırtmıştı. Bakışları donuklaşmış, sesi kısılmış bir halde, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Alman polisi şatoma yirmi kilometre yaklaşan herkesi durduruyor."

"Bu yüzden tek başıma geldim. Arka yoldan."

Kincaid ümitsiz bir şekilde inledi.

Bell, onun gözlerine baktı. "İşlediğin suçların cezasını çekeceksin."

O anda müzik sesi kesilince Bell bunun fonograftan değil gerçek bir piyanodan geldiğini anladı. Kapı açıldı ve ipekli kumaş hışırtısını duyduğu anda odaya Emma Comden girdi. Üstündeki elbise bütün vücut kıvrımlarını sergiliyordu. Onun yüzü de Kincaid'inki gibi yaşını gösteriyordu, ama yara izi

ve öfke ifadesi yoktu. Yüzündeki ve göz kenarlarındaki çizgiler daha çok gülmekten ve kahkaha atmaktan oluşmuş gibiydi. Ama bu gece siyah gözlerinde son derece ciddi bir ifade vardı.

“Merhaba isaac. Bir gün seni tekrar göreceğimizi biliyordum.”

Bell şaşırmıştı. Kincaid’in suç ortağı olduğunu öğrenmeden önce bu kadını severdi. Ama yaptığı casusluğu Sabotajcı’nın işlediği cinayetlerden ayrı tutmak mümkün değildi. “Emma çok şanslısın, çünkü sadece tek kişilik yerim var, yoksa seni de götürürdüm.”

“İçin rahat olsun Isaac,” dedi Emma. “Onu benden ayırmakla bana en büyük cezayı vermiş oluyorsun zaten. Ve ben suçumun cezasını ancak senin anlayabileceğin bir şekilde çekeceğim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Senin Marion’u sevdiğin gibi ben de onu seviyorum... Onunla vedalaşabilir miyim?”

Bell geri çekildi.

Emma Comden, Kincaid’in içine çökmüş yanağını Öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi. Bunu yaparken Kincaid’in kelepçeli eline küçük bir cep tabancası tutuşturmaya çalışıyordu.

“Emma, o tabancayı ona verirsen ikinizi de vururum. Yere at onu!”

Emma dondu kaldı. Ama tabancayı yere atmak veya Bell’e doğrultmak yerine tetiği çekti. Kincaid’in vücudu silah sesini boğmuştu. Sırtüstü yere devrildi.

“Emma!” diye inledi. “Lanet olsun! Ne yaptın?”

“Seni hapishanede çürürken veya elektrikli iskemlede idam edilirken düşünemiyorum.”

“Bana nasıl ihanet edebildin?”

Emma Comden bir şeyler söylemek istedi, ama sesi çıkmayınca çaresizlik içinde Bell’e baktı.

“Sana ihanet etmedi,” dedi Beli. “Sana hiç hak etmediğin bir armağan verdi.”

Kincaid’in gözleri kapandı. Ölmeden önce bir şey fısıldadı.

“Ne dedi?” diye sordu Bell.

“’İstediğim her şey benim hakkımdır,’ dedi. Bu inancı onun hem en zayıf, hem

en güçlü yanıydı.”

“Yine de onu götüreceğim.”

“Van Dorn ajanları peşine düştükleri adamı mutlaka ele geçirirler, değil mi?” diye sordu Emma Comden kederle. “Ölü ya da diri.”

“Evet.”

Emma dizleri üstüne çöküp Kincaid’in cesedi üstünde ağladı. Her şeye rağmen Bell de duygulanmıştı. “Sen ne yapacaksın?” diye sordu.

“Başımın çaresine bakarım,” dedi Emma. “İlk defa olmayacak.”

Emma yine piyanosunun başına geçip ağır ve kederli bir parça çalmaya başladı. Bell Kincaid’in cesedini omuzlamak için eğildiği sırada Emma’nın bu parçayı uzun zaman Önce, Oakland Terminali’ndeyken Hennessy’nin özel treninde de çalmış olduğunu fark etti.

Bell, Sabotajcı’nın cesedini merdivenlerden aşağıya taşıyıp kule kapısından çıktı. Avlunun karşı tarafında, yerinde bıraktığı tek vidayı söküp büyük ana giriş kapısını açtı ve kızağını bırakmış olduğu yere yürüdü. Cesedi kanvas sedyeye kayışla bağladıktan sonra kayaklarını taktı ve dağdan inmeye başladı.

iniş çok daha kolay oldu, beş kilometre boyunca dik, fakat düzgün yamaçlar vardı. Kar daha şiddetli yağmasına rağmen yön kaybetme tehlikesi yoktu, sadece tepeden aşağıya inmesi yeterliydi. Fakat, daha önce Hans’ın onu uyardığı gibi, köye bin metre kala yamaçta keskin dönemeçler vardı. Yorgunluktan bacaklarını kontrol edemeyen Bell düştü. Kalkıp kızağı düzeltti, tren istasyonunun ışıklarını görecek kadar yaklaştığında bir kez daha düştü. Tekrar doğrulup, kızağı düzeltti ve istasyon yakınındaki bir kulübeye varana kadar zorlanmadan indi.

“Dur!” diye emretti bir ses Almanca.

Kapı eşiğinde bir adam vardı. Bell Alman polisinin trençkotunu ve vizörlü kepini tanıdı.

“Tam çadır tiyatrosundan fırlamış gibisin.”

“Bunu iltifat olarak kabul ediyorum,” dedi Archie Abbott. “Dostumuzu bagaj vagonuna götüreyim.” Kulübeden tekerlekli tahta bir tabut çıkardı. “Havasız kalacağından endişe etmemiz gerekiyor mu?”

“Hayır.”

Hâlâ sedyede bulunan Kincaid’i kaldırıp tabuta yerleştirdiler ve kapağını vidalayarak kapadılar.

“Tren zamanında gelir mi?”

“Bir Alman trenini geciktirmek için kar fırtınasından daha kötü bir şey olması gerekir. Biletin yanında mı? Sınırda görüşürüz.”

O sırada istasyona girmekte olan lokomotifin farı göründü. Bell biletini gösterip trene bindi. Sıcak birinci sınıf kompartımanda, rahat koltuğuna oturduğu an ne kadar yorulmuş ve üşümüş olduğunu, her tarafının fena halde sızladığını hissetti.

Ama içinde büyük bir sevinç ve rahatlama vardı. Sabotajcı artık yoktu, işlediği suçların cezasını ödemişti. Charles Kincaid artık kimseyi öldüremeyecekti. Bell, Emma Comden casusluk yaparak ona yardım etmesi karşılığında yeterince cezalandırıldı mı, diye kendi kendine sordu. Kadını cezasız mı bırakmıştı? Hayır, öyle olmamıştı. Emma Comden yüreğinin hapishanesinden çıkana kadar özgür olmayacaktı. Ve Bell bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini çoğu erkekten daha iyi biliyordu.

Bir saat sonra tren Mittenwald’da yavaşladı. Kondüktörler, dolaşıp yolculara belgelerini hazırlamaları için uyarıda bulundular.

“Buraya kayak yapmaya geldim,”’ dedi Bell, sınır nöbetçisine.

“Bagaj vagonundaki ‘yükünüz” nedir?”

“Eski bir arkadaşım ağaca çarptı. Cesedini ülkeye götürmem istendi.”

“Gösterin!”

Bell, sınır nöbetçisinin peşinden bagaj vagonuna doğru yürürken koridordaki Karabiner 98b tüfekleriyle silahlı askerler esas duruşa geçtiler. Archie Abbott tabutun üstünde oturmuş, Sturm marka bir sigara tüttürmekteydi. Bell bunu akıllıca buldu; ^/urm Nazi Partisinin sigarasıydı.

Abbott sınır nöbetçisi için ayağa kalkmaya gerek görmedi. Buz gibi gözlerle ve horgörüyle adama bakıp, kusursuz bir Aİmancayla ona bağırdı. “Ölen adam Alman devletinin dostuydu.”

Nöbetçi topuk selamı çakıp Belle belgelerini iade ettikten sonra tüfekli askerleri oradan uzaklaştırdı. Bell bagaj vagonunda kaldı. Yarım saat sonra, Innsbruck’ta trenden indiler. Avusturyalı hamallar tabutu istasyon platformunda beklemekte olan bir cenaze arabasına taşıdılar: bunun yanında bir büyükelçilik limuzini duruyordu. Her iki araçta da Amerikan bayrağı vardı.

Yardımcı maslahatgüzar Bell’in elini sıktı. “Ekselansları, büyükelçi sizi

şahsen karşılayamadığı için özür diledi. Bugünlerde hareket etmekte zorlanıyor. Eskiden kalma futbol sakatlıkları nüksetti”

“Külahıma anlat,” diye mırıldandı Abbott. Başkan Franklin Delano Roosevelt, Büyük Buhranla baş etmeye çalışırken, gerici gazetesini etkisiz bırakmak için Marion’un eski patronu Preston Whiteway’yi Avusturya’ya büyükelçi olarak atamıştı.

Bell elini tabutun üstüne koydu. “Büyükelçi Whiteway’ye yardımları için Van Dorn Dedektiflik Şirketi’nin teşekkür ettiğini söyleyin. Ben de ona şahsen teşekkür ediyorum... Bir dakika durun!”

Bell ceketinin cebinden bir teslimat etiketi çıkardı, arkasını yaladıktan sonra tabutun üstüne yapıştırdı. Etiketin üstünde şu yazı vardı:

VAN DORN DEDEKTİFLİK ŞİRKETİ CHİCAGO

KİME: ALOYSIUS CLARKE, WALLY SISLEY, MACK FULTON

O sabah Isaac Bell Doğu Garı’nda trenden indiğinde Paris’te hava soğuk ve bulutluydu. Tam bir taksi için el sallarken durup mavi-siyah bir Bugatti Type 41 Royale marka otomobile bakmak için durdu. Dünyanın en pahalı otomobili olarak bilinen bu araç gerçekten muhteşemdi.

Bugatti sessizce ilerleyip tam Bell’in önünde durdu. Üstü açık kokpitten üniformalı bir şoför çıktı.

“Bonjour Mösyö Bell.”

“Bonjour,” dedi Bell. Bu da neyin nesiydi? Alman otomatik tabancasını bavulunda bıraktığına pişman oldu.

Şoför lüks yolcu bölmesinin kapısını açtı.

Marion Morgan Bell eliyle yanındaki koltuğun üstüne dokundu. “Gelsene.”

Bell içeriye girip onu sevgiyle öptü.

“Nasıl gitti?” diye sordu Marion.

“İş bitti,” dedi Bell. Şu sıralar cesedi Akdeniz’deki bir şilepte. İki hafta sonra Amerika’da olur.”

“Tebrikler,” dedi Marion. Kocasının daha sonra bütün ayrıntılarıyla her şeyi anlatacağını biliyordu. “Seni gördüğüm için çok mutluyum.”

“Ben de seni gördüğüm için mutluyum,” dedi Bell. “Ama bu kadar erken kalkmamalıydın.”

“Tam olarak kalkmış sayılmam,” dedi Marion, mantosunun yakasını açıp içindeki ipek geceliğini göstererek. “Önce bir kahvaltı isteyeceğini düşündüm.”

Otomobil hızla trafiğin içine karıştı. Bell, Marion’un elini tuttu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen sor.” Marion, onun elini yanağına götürdü.

“Bu, Bugatti Royale’i nereden buldun?”

“Ah, bunu mu? Dün gece bir kadeh içki içerim diye otelin barına inmiştim. Orada çok tatlı bir Fransız, benimle çıkmak istedi. Şundan bundan konuştuktan sonra Paris’teyken otomobilini kullanmamız için ısrar etti.”

Isaac Bell otuz yıldan beri âşık olduğu kadına baktı. “Çok tatlı Fransız ifadesi bir kocanın duymaktan hoşlanacağı bir şey değil. Sence bu yaşlı zengin, otomobilini neden bu kadar cömertçe bizim hizmetimize verdi?”

“Adam yaşlı değil. Senden çok daha genç. Ama senin kadar güçlü olduğu söylenemez.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Ama, hâlâ adamı nasıl tavladığını ve otomobilini sana vermesini sağladığını öğrenmek isterim.”

“Sırılsıklam romantik bir çocuk. Ona neden onunla gidemeyeceğimi söylediğim zaman gözleri doldu.”

Isaac Bell sessizce başını öne eğdi. Sesinin titremediğine emin olana kadar bekledikten sonra konuştu. “Tabii. Ona, ‘Kalbimin sahibi var,’ demişsindir.”

Marion, onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Gözün mü yaşardı?”